

Giới thiệu Hoàng Tử Trường Nữ Sinh

Hoàng Tử Trường Nữ Sinh là câu truyện teen thú vị kể về nỗ lực của chàng trai tuấn kiệt muốn thi đậu vào trường cấp ba nữ sinh nổi tiếng nhất thành phố. Sinh ra trong một gia đình nghèo khó, ông trời chỉ ban cho hắn sự thông minh cùng vẻ ngoài điển trai hơn người cùng đó là sự may mắn khi bước chân vào ngôi trường cấp ba nổi tiếng này.

Giấc mơ như thành sự thật, cậu là nam sinh của trường nữ sinh nổi tiếng, nhập học với bao khó khăn cứ nghĩ rằng phải tập trung cho việc học. Nhưng nào ngờ nhiều cảm xúc mà lần đầu tiên cậu nhận được chính là tình yêu của tuổi học trò. Nó khiến cậu yêu một ai đó còn hơn bản thân mình, mời các bạn đón đọc câu chuyện thú vị này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: CHƯƠNG 1

Ước mơ của tôi là được vào học tại trường nữ sinh nổi tiếng nhất thành phố. Nhưng tôi biết đây là một chuyện rất khó vì để vào được ngôi trường đó thì thành tích học phải đặc biệt xuất sắc, hơn nữa học phí ở đây cũng rất cao.

Mỗi năm học trường học này chỉ tuyển khoảng hai trăm học sinh mới, đây cũng là lý do nữa để con đường thực hiện ước mơ của tôi càng thêm xa vời. Tỷ lệ cạnh tranh cao đồng nghĩa với việc chỉ những người giỏi nhất mới có thể bước chân vào bên trong cánh cổng xinh đẹp ấy, mà tôi thì cũng tự biết thành tích của mình không được cao.

Khi nghe tôi nói về mong muốn được vào học ở ngôi trường nổi tiếng đó mấy người bạn của tôi đều lên tiếng ngăn cản. Thậm chí có đứa còn cười nhạo tôi với cao, thế nhưng càng khó khăn tôi lại càng muốn thực hiện cho bằng được. Càng bị chê cười tôi càng muốn chứng minh cho họ thấy họ sai lầm. Tôi là một đứa con gái có cái tên rất nữ tính dịu dàng nhưng tính cách lại rất kiên cường và mạnh mẽ.

Để chứng minh mình có thể thực hiện được ước mơ của mình tôi đã rất chăm chỉ học tập. Trong suốt thời gian chuẩn bị cho kỳ thi tôi chỉ vui đùa vào sách vở và tài liệu tham khảo, ba mẹ tôi cũng mong muốn tôi có thể vào học trong ngôi trường nổi tiếng ấy nhưng thấy tôi vì ôn tập mà gầy hẳn đi thì lại đau lòng. Ba tôi từng nói với tôi.

– Ba cũng hi vọng con có thể vào học ở một trường tốt nhưng cũng không hẳn là Angel. Nếu không con thử tham khảo thêm một số trường khác xem sao, đều là những ngôi trường danh tiếng không thua kém Angel đâu.

Tôi khi đó đã cương quyết nói.

– Con sẽ vào Angel và chỉ muốn vào Angel. Ba hãy tin tưởng con, con nhất định sẽ thi đậu.

Ba tôi thấy tôi cương quyết như vậy thì cũng không có ý kiến gì nữa. Mẹ thì tìm mọi cách bồi bổ cho tôi trong suốt thời gian ôn tập chờ thi. Cuối cùng không phụ sự kỳ vọng của ba mẹ và nỗ lực của bản thân tôi đã đậu vào ngôi trường danh tiếng ấy. Trường nữ sinh Angel, mặc dù tôi chính là học sinh điểm thấp thứ 200 của đợt tuyển sinh lần này, tôi hơn người bị loại chỉ 0,25 điểm. Thế nhưng cũng chẳng sao, sự thật vẫn là tôi đậu, từ hôm nay tôi chính thức trở thành tiểu Angel – cách mà mọi người thường dùng để gọi các học sinh mới.

Trường nữ sinh Angel bắt buộc học sinh phải ở nội trú trong ký túc xá. Một tháng trường học sẽ cho học sinh nghỉ hai ngày để về nhà. Mặc dù không muốn rời xa ba mẹ nhưng vì ước mơ bao lâu nay tôi vẫn phải mang theo vali một mình bước vào cuộc sống tự lập ở một môi trường xa lạ.

Tất cả những người bạn cũ của tôi không một ai đậu được vào Angel cho nên khi tới nơi này tôi hoàn toàn cô độc. Cho dù thường ngày vẫn luôn tự tin rằng mình mạnh mẽ kiên cường thì giờ phút này khi một mình đối diện với tất cả mọi thứ đều xa lạ từ con người cho tới cảnh vật tôi lại cảm thấy sợ hãi và cô đơn. Bỗng nhiên cảm thấy mình thật nhỏ bé và khao khát có một vòng tay ai đó ôm mình vào lòng.

Một ngôi trường danh tiếng nên ký túc xá cho học sinh cũng rất đẹp. Phòng mới của tôi rất rộng, một phòng sẽ có bốn học sinh cùng ở chung. Khi tôi được một chị gái khóa trên đưa tới ký túc xá thì các bạn khác cũng đã có mặt đông đủ. Ba người còn lại đều là những cô gái rất xinh đẹp và cũng thật xa lạ.

Sau khi phân chia giường và tủ đựng đồ chúng tôi liền ngồi lại cùng nhau và bắt đầu trò chuyện làm quen.

– Tôi là Linh Lan.

– Tôi là Minh Nguyệt.

– Tôi là Tường Vi.

– Còn tôi là Thùy Chi.

Chúng tôi cùng giới thiệu tên và bắt đầu kể về trường học cũ của mình. Có một sự trùng hợp khá bất ngờ là tất cả chúng tôi đều không có bạ bè cũ thi đậu được vào trường này. Tuy nhiên ba người họ vẫn hơn tôi vì ít ra họ vẫn còn có những người chị gái hay họ hàng đang học ở đây.

– Chị gái tôi là học sinh khóa cuối ở đây. Lát nữa chị ấy sẽ tới đây dẫn tôi đi ăn tối,mọi người đi cùng không.

Người lên tiếng là Minh Nguyệt. Linh Lan cũng nói.

– Chị họ của tôi cũng học năm thứ hai ở đây. Chị ấy là hội viên của hội học sinh nên đang phải đi họp. Hôm khác sẽ giới thiệu với mọi người.

– Còn dì của tôi là giáo viên ở đây. Dì ấy dạy môn tiếng anh,cũng nhờ dì ấy nên khả năng ngoại ngữ của tôi rất tốt.

Tường Vi cũng lên tiếng. Tôi nghe vậy cũng cười khẽ rồi nói.

– Tôi thì chẳng có anh chị cô dì nào ở đây cả. Nhà tôi cũng khá xa trường học này,thật may vì trường học có ký túc xá nếu không tôi cũng phải tìm chỗ ở bên ngoài.

Mọi người nghe tôi nói vậy thì có chút ngạc nhiên cũng có chút cảm thông nhìn tôi. Một cô gái 16 tuổi phải bắt đầu cuộc sống tự lập cũng không phải chuyện dễ dàng,nhưng ai rồi không phải tự lập. Tôi vẫn luôn an ủi bản thân mình như vậy.

Sau khi sắp xếp đồ đạc gọn gàng chúng tôi liền tranh thủ đi tắm. Hơn 7h tối chị gái của Minh Nguyệt tới và đưa chúng tôi đi ăn, bởi vì chưa biết căng tin ở đâu nên tôi cũng phải đi cùng mọi người. Luôn tự nhận mình là một người hoạt bát nhưng trước những người lạ thì tôi vẫn có chút ngại trò chuyện,suốt cả buổi tối vẫn thấy mình thật lạc lõng và cô đơn.

.....

Tieuacma : Chương 1 hơi ngắn.. Mong nhận được sự góp ý của các “Đại ác ma”. Tieuacma sẽ ghi nhận mọi góp ý và hoàn thiện hơn...≡≡≡

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: CHƯƠNG 2

Những ngày đầu của năm học mới chủ yếu là để cho học sinh làm quen với môi trường và sinh hoạt mới. Cũng là thời gian để những người bạn xa lạ có dịp kết bạn với nhau nhằm tạo ra một không khí thân thiết vui vẻ cho suốt những tháng ngày sống và học tập tại trường học này. Một số học sinh mới cũng vì một vài lý do khác mà chưa thể nhập học đúng ngày, chương trình học chính thức sẽ bắt đầu sau đó một tuần.

Sau hai ngày đầu còn xa cách ngại ngùng tôi cũng đã dần làm quen với những người bạn mới cùng phòng. Chúng tôi trò chuyện cởi mở hơn và hiểu nhau hơn. Các bạn đều thống nhất một quan điểm là tính cách của tôi và cái tên của tôi rất không liên quan đến nhau. Ba mẹ khi đặt cho tôi một cái tên nghe thật dịu dàng nữ tính lại không ngờ tới khi tôi lớn lên tính cách sẽ trái ngược với hi vọng của hai người. Tôi là Nguyễn Thùy Chi nhưng lại là một cô gái vùng vè hậu đậu,hăm ăn ham ngủ,bạo lực và kiên cường.

Nói tới chuyện hậu đậu vùng vè thì mẹ tôi cũng đã hết cách với tôi rồi. Ở nhà đi đâu đụng đó,cả người suốt ngày bầm tím. Chén bát khi tôi xuống bếp thì sẽ có vài chiếc đồ vỡ. Vậy nên mẹ tôi thường rất ít khi cho tôi đụng vào gian bếp thân yêu của người.

Ở ngôi trường nổi tiếng này có rất nhiều những nữ sinh nổi bật. Họ là những cô gái không chỉ thành tích xuất sắc mà nhan sắc cũng không hề tầm thường. Cho nên ở nơi này nơi nơi đều thấy hot girl,khắp nơi đều là mỹ nữ. Thế nhưng chỉ những cô gái đặc biệt có khí chất mới có thể nhận được sự ái mộ của mọi người,họ gọi các cô gái ấy bằng danh xưng mỹ miều “ngự tỷ”.

Cũng phải nói thêm là trong cái thời buổi tiểu thuyết ngôn tình,bách hợp và đam mỹ tràn lan thế này thì các danh xưng ngự tỷ ,soái ca hay nữ thần đang rất được giới trẻ ưa chuộng và lưu hành. Cho nên nơi nơi người ta sẽ nghe tới soái ca , chón chón sẽ thấy ngự tỷ..

Chị họ của Linh Lan không thể nghi ngờ chính là một ngự tỷ chuẩn mực. Chị ấy là hội phó của hội học sinh,thành tích học rất xuất sắc. Ngày hôm sau của buổi nhập học chị ấy có ghé qua phòng của chúng tôi để gặp Linh Lan, khỏi phải nói cả ba đứa còn lại trong phòng chúng tôi đều rất kinh diễm và ngỡ ngàng khi nhìn thấy chị ấy. Dáng người cao gầy cân đối,mái tóc dài uốn xoắn nhỏ buông xõa trên bờ vai mảnh khảnh. Khuôn mặt nhỏ nhắn với những đường nét hoàn mỹ đến không thể hoàn mỹ hơn, chiếc mũi cao thẳng kết hợp với đôi môi đỏ hồng như màu của hoa anh đào trong tuyết. Một cô gái được tạo hóa ưu đãi tuyệt đối,nhưng có lẽ nếu chị ấy cười nhiều hơn một chút thì sẽ càng hoàn mỹ hơn.

Chị ấy không hay nói mặc dù giọng nói rất dễ nghe. Nhưng cũng có lẽ đó là lý do mà chị ấy trở thành ngự tỷ ở ngôi trường này. Sau khi chị ấy rời khỏi Linh Lan có kể cho chúng tôi thêm về chị ấy. Chị ấy tên là Khánh Trang, là con gái duy nhất của gia đình bác họ của Linh Lan, từ nhỏ đã được giáo dục rất đặc biệt bởi vậy tính cách của chị ấy hơi hướng nội và không thích giao tiếp với người lạ. Gia đình chị ấy đặt rất nhiều kỳ vọng vào chị ấy nên chị ấy luôn luôn phải cố gắng để không khiến gia đình thất vọng, và quả thực chị ấy không hề khiến gia đình thất vọng. Thành tích học luôn xuất sắc nhất,khi thi vào ngôi trường nổi tiếng này chị ấy cũng là một trong hai người có số điểm cao nhất . Ba mẹ của Linh Lan cũng luôn lấy chị ấy là tiêu chuẩn gương mẫu

để cô học tập. Linh Lan nói cậu ấy vừa ngưỡng mộ lại cũng có chút ghen tị với người chị hoàn mỹ này. Tuy nhiên tình cảm của hai chị em họ vẫn rất tốt.

Linh Lan còn tiết lộ cho chúng tôi nghe một bí mật vô cùng kho tin về chị Khánh Trang đó là chị ấy có rất nhiều người theo đuổi và tỏ tình. Điều đó sẽ chẳng có gì đặc biệt nếu như cậu ấy không nói rằng trong rất nhiều những người yêu thầm mến trộm chị ấy có cả những người là nữ giới. Trong thế giới quan của tôi thì đồng tính là một phạm trù khá xa lạ và đặc biệt. Nó có thể tìm thấy trong những câu chuyện trên mạng, trong những bộ phim nước ngoài chứ tuyệt đối không thể xuất hiện ở ngay tại cuộc sống thực tế bên cạnh mình này. Vậy nên khi nghe Linh Lan nói vậy tôi là đứa bị sốc nhất, cũng may là Linh Lan khẳng định chị Khánh Trang không hề thích con gái.

Một chút về chị gái của Minh Nguyệt, khác với chị họ của Linh Lan thì chị gái của Minh Nguyệt – chị Minh Châu lại là một cô gái khá vui tính và dễ gần. Ngày đầu tiên khi chị ấy tới dẫn chúng tôi đi ăn ở căng tin tôi đã bị chị ấy trêu chọc đến cứng họng không biết đáp trả thế nào.

Thực ra tôi cũng đã nghe nhiều người khen mình xinh xắn đáng yêu nên cũng không mấy ngạc nhiên hay ngại ngùng. Dù sao ở trường học cũ tôi cũng thuộc top những nữ sinh được yêu mến nhiều nhất. Thế nhưng khi nghe chị Minh Châu nói về mình tôi vẫn thấy chị ấy hơi bị khoa trương quá mức.

“Là một cô gái có vẻ đẹp ngọt ngào, dễ thương đến mức người khác nhìn vào liền yêu thích không thể chống cự được. Gương mặt sở hữu những đường nét ưu việt không phải ai cũng có được. Thân hình cũng hoàn mỹ gợi cảm. Là mẫu con gái ngọt ngào luôn mang lại sự dễ chịu ấm áp cho người đối diện. Chỉ tiếc hiện tại vẫn còn chưa trưởng thành, về quyền rũ còn bị sự trẻ con che lấp. Sau này trưởng thành chắc chắn là một yêu nghiệt”.

Cũng vì những lời nói đó của chị ấy mà mấy người bạn cùng phòng của tôi thường trêu đùa tôi là tiểu yêu nghiệt. Tôi cũng vì danh xưng này mà thực sự rất khổ tâm. Tôi là một cô gái trong sáng, thanh thuần, đáng yêu, ngọt ngào, tốt bụng, vụng về nhưng tuyệt đối không thể nào là yêu nghiệt. Tôi muốn đi tìm chị Minh Châu để đòi lại trong sạch cho mình...

.....

Tieuacma : Cảm ơn những góp ý của các “đại ác ma”. Tieuacma sẽ cố gắng... 〇.〇”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: CHƯƠNG 3

Tuần kế tiếp sau đó chúng tôi chính thức bắt đầu học tập. Các học sinh tới muộn cũng đã có mặt đông đủ. Nếu tới trễ hơn nữa thì sẽ bị loại khỏi trường và phải thi lại vào năm sau.

Lớp học của tôi có tất cả bốn mươi học sinh. Nhờ vào thành tích thi tuyển tốt nên tôi được xếp vào lớp chọn của trường. Các cô bạn còn lại trong ký túc xá của tôi chỉ có Tường Vi với tôi là cùng lớp, Minh Nguyệt và Linh Lan thì được xếp vào lớp khác. Cũng may vì hai bạn ấy vẫn học chung lớp, nếu không có lẽ sẽ rất buồn.

Bởi vì là lớp chọn nên các thầy cô đặc biệt nghiêm khắc với chúng tôi hơn. Chủ nhiệm lớp tôi là giáo viên ngoại ngữ, cũng chính là dì của Tường Vi. Có lẽ đây cũng là một phần nguyên nhân Tường Vi được xếp vào lớp này dù thực ra thành tích thi tuyển của bạn ấy không hơn Linh Lan và Minh Nguyệt là bao. Nhưng cũng tuyệt đối không vì chuyện này mà giữa chúng tôi có rạn nứt nào cả. Linh Lan và Minh Nguyệt còn tỏ chức ăn mừng vì thoát được lớp chọn lần này.

Ba mẹ sau khi biết tôi được xếp vào lớp chọn thì rất vui mừng. Cả hai động viên tôi cố gắng học tập để không phụ sự ưu ái của thầy cô trong trường. Tôi cũng hứa sẽ luôn luôn chăm chỉ học tập để ba mẹ yên tâm, dù sao để vào được ngôi trường này cũng không dễ dàng nên tôi sẽ không vì thế mà lơi là việc học.

Thầy cô dạy lớp chọn luôn là những thầy cô giỏi nhất và cũng nghiêm khắc nhất. Buổi học đầu tiên cả lớp ai cũng lo lắng căng thẳng. Mặc dù đã nắm vững các kiến thức nhưng đối diện với khuôn mặt “bao công” của các thầy cô thì kiến thức cũng sợ quá mà lặn không còn dấu vết.

Buổi học kết thúc khuôn mặt chúng tôi mới được buông lỏng xuống. Tinh thần bị tra tấn còn mệt mỏi hơn cả việc thể xác bị tra tấn cả trăm lần. Khi vừa bước ra khỏi lớp Tường Vi đã vội vã than thở với tôi.

– Bây giờ tôi biết vì sao Linh Lan và Minh Nguyệt lại ăn mừng khi không bị xếp vào lớp chọn rồi. Bây giờ tôi cũng ước được như hai bạn ấy thôi, cứ học tiếp cái lớp này chắc tôi sẽ bị đau tim mất.

Tôi nghe vậy chỉ cảm thấy buồn cười. Thực ra tôi cũng không thấy áp lực nhiều lắm, có lẽ ngay từ đầu đã chuẩn bị tâm lý chiến đấu nên tự nhiên không thấy lo lắng nữa. Tôi đành an ủi Tường Vi.

– Cậu đừng căng thẳng quá. Chỉ tại cậu cứ lo lắng lung tung nên bản thân bị áp lực. Hãy cứ nghĩ đây là một lớp học bình thường thì sẽ thấy thoải mái thôi.

Tường Vi nghe vậy liền nói.

– Tôi chỉ cần nhìn khuôn mặt “bao công” của thầy cô là đã căng thẳng rồi. Cả đi tôi cũng vậy, bình thường đi luôn rất hiền mà lên lớp lại trở nên đáng sợ quá. Tôi muốn chuyển lớp..

– Muộn rồi.. Chấp nhận số mệnh đi.

Tôi còn đang trêu đùa Tường Vi thì Linh Lan và Minh Nguyệt đã chạy tới. Khuôn mặt cả hai đều vui vẻ, Minh Nguyệt vừa tới đã nói.

– Lớp của các cậu thế nào. Bên lớp tôi rất vui. Buổi học đầu tiên thầy chủ nhiệm cho lớp bầu chọn cán bộ lớp. Tôi và Linh Lan tranh cử nhiệt tình cuối cùng cũng giành được hai xuất.

Tôi nghe vậy liền ngạc nhiên hỏi.

– Ghê nha. Hai cậu ai trường ai phó.

Linh Lan trả lời.

– Minh Nguyệt là trưởng tôi là phó. Nhưng không phải lớp trưởng mà là tổ trưởng thôi.

Tôi và Tường Vi nhìn nhau vài giây rồi cùng cười phá lên. Hóa ra là chúng tôi bị hố. Mà suy xét kỹ thì với tính cách của Minh Nguyệt thì giao chức lớp trưởng cho cậu ấy cũng hơi bị mạo hiểm, Linh Lan thì có lẽ tốt hơn.

Minh Nguyệt thấy hai chúng tôi cười như vậy cũng biết chúng tôi đang trêu đùa cậu ấy nên liền tỏ vẻ tức giận nói.

– Hai người các cậu vừa phải thôi nha. Tổ trưởng thì sao chứ, hai cậu có ngon thì cũng tranh cử lớp mình đi. Xem có được như chúng tôi không mà còn cười.

Tôi và Tường Vi cố gắng điều chỉnh lại cơ mặt rồi giả là nói với Minh Nguyệt.

– Thôi nào ,đừng tức giận chúng tôi chứ. Chúng ta về phòng mở tiệc mừng để chúc mừng hai cậu trở thành cán bộ nào.

Tường Vi cũng vội vàng phụ họa.

– Phái rồi, hai cậu bây giờ là cán bộ rồi. Đừng chấp nhất dân đen như chúng tôi chứ. Hôm nay tôi và Chi sẽ nấu nướng ,rửa chén, lau nhà. Chúng tôi sẽ làm hết.

Minh Nguyệt nghe vậy liền tỏ ra hài lòng nói.

– Vậy mới đúng chứ. Tôi tha thứ cho hai cậu.

Tôi và Tường Vi liền liếc nhau mỉm cười rồi cùng ra về. Thực ra tôi biết Minh Nguyệt không hề tức giận, cậu ấy chỉ giả vờ thôi. Cho dù mới quen nhau một tuần nhưng tôi vẫn hiểu được phần nào tính tình của các bạn chung phòng mình. Tường Vi hơi nhõng nhẽo như công chúa nhưng thực ra lại khá gan dạ. Minh Nguyệt nóng tính nhưng tốt bụng và nhiệt tình. Linh Lan hơi trầm tính nhưng lại chu đáo cẩn thận. Còn tôi thì tất nhiên là vụng về và hơi ương bướng rồi.

Lúc chúng tôi đi tới sân trường thì bỗng nhiên Tường Vi kéo tay tôi rồi kích động nói.

– Xem kia ,xem kia. Đẹp trai quá.

Tôi nghe vậy cũng tò mò nhìn theo tay cậu ấy. Ban đầu tôi nghĩ có lẽ là một thầy giáo nào đó đẹp trai như các anh chàng trong phim Hàn Quốc nên mới khiến Tường Vi khấn khích như vậy. Bởi vì trong trường nữ sinh này thì chỉ có thầy giáo mới là nam.

Thế nhưng sự thật thì khác xa trong tưởng tượng của tôi. Người ấy quả thực rất ”đẹp trai” nhưng lại đích thực là một cô gái. Cô ấy mặc đồng phục học sinh như chúng tôi nhưng thay vì mặc váy thì lại mặc quần jean và đi giày thể thao. Nhìn rất cá tính và mạnh mẽ. Mái tóc cắt ngắn vuốt bông lên, khuôn mặt thon nhỏ, chiếc mũi cao và một đôi mắt đen sáng ngời. Từ cậu ấy toát ra một khí chất lạnh lùng cao ngạo, là loại khí chất của các anh chàng soái ca trong tiểu thuyết ngôn tình đang khiến hàng triệu trái tim thiếu nữ chúng tôi chao đảo. Không hiểu vì sao ngay từ cái nhìn đầu tiên tôi đã bị thu hút bởi con người xa lạ đó, cảm giác ấy rất đặc biệt trước nay chưa từng xuất hiện trong tôi.

Khi mà chúng tôi còn đang mãi nhìn về cậu ta bàn luận thì bất ngờ cậu ta nhìn về phía chúng tôi. Khoảng khắc hai ánh mắt chúng tôi chạm vào nhau trái tim tôi bỗng nhiên nhảy loạn, các nhịp đập cứ vô cớ mà tăng dần lên khiến tôi có chút khó thở. Tôi vội vàng cúi mặt xuống tránh đi ánh mắt đó rồi kéo tay mấy cô bạn còn đang mãi ngắm và bàn luận ra về. Nhưng tôi chỉ tránh được chứ không hề quên được, ánh mắt ấy đã ám ảnh vào tận tâm trí của tôi mãi rồi.

.....

Đã để các Đại ác ma chờ lâu.

Chúc mừng năm mới các đại ác ma.. ^_^

Chương 4: CHƯƠNG 4

Mẹ tôi luôn tin rằng mỗi người trên thế giới này đều có những vận mệnh khác nhau. Và chúng ta đang sống theo sự an bài của thượng đế, cũng như chuyện chúng ta sinh ra làm con của ba mẹ, chúng ta kết bạn với ai, chúng ta yêu ai, những đứa con của chúng ta là ai. Tất cả đều đã được định sẵn mà không một ai có thể thay đổi được. Nhưng tôi lại không tin nhiều vào điều đó, ít ra cho tới khi tôi nghĩ mình đã thực sự không còn cơ hội để thay đổi mọi thứ. Nếu còn một cơ hội dù là nhỏ nhoi tôi cũng sẽ cố gắng tới cùng.

Chuyện về con người xa lạ kia và trái tim lồi nhíp của mình tôi vẫn giữ làm bí mật “thôi em giấu cho riêng em biết”. Bởi vì ngay cả chính bản thân tôi cũng cảm thấy sợ hãi và hoang mang với thứ cảm xúc ấy. Tại sao lại bối rối, tại sao lại run sợ, tại sao trái tim lại đập nhanh khi người ấy nhìn mình.

Đêm hôm ấy tôi cứ suy nghĩ mãi về vấn đề này mãi cho tới hơn nửa đêm mới ngủ được. Sáng mai dậy tinh thần liên uể oải như cọng bún thiêu. Nhưng không thể để ảnh hưởng tới học tập nên tôi vẫn phải sốc lại tinh thần để lên lớp. Mọi người trong phòng cũng lo lắng hỏi thăm tôi nhưng tôi chỉ cười trừ rồi đáp qua loa cho có lệ mà thôi.

Suốt cả buổi học đều phải lấy lại tinh thần mấy lần mới miễn cưỡng tiếp thu được một ít bài giảng. Buổi trưa chúng tôi liền ra căng tin ăn cơm bởi ai cũng nổi bệnh lười lên. Lúc tới căng tin tôi lại gặp lại “người xa lạ” hôm qua. Tôi bỗng nhiên nhớ tới một câu nói của các cụ ngày xưa truyền lại.

” Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ

Vô duyên đối mặt bất tương phùng”

Nhưng tôi và “người xa lạ” này là hữu duyên hay vô duyên thì tôi cũng chưa biết.

Chúng tôi ngồi cách bàn của cậu ta vài bàn. Giờ tôi có thể giải thích được vì sao mình lại có ấn tượng mạnh với người này như vậy. Là bởi vì cậu ta thực sự rất nổi bật, trong một ngôi trường toàn nữ sinh mà ai cũng thích ăn diện trang điểm sao cho xinh đẹp ngọt ngào thì mái tóc ngắn cùng phong cách cá tính của cậu ta đúng là không “đụng hàng” với ai hết. Ánh mắt luôn sáng ngời nhưng cũng đầy kiêu ngạo cũng là một điểm nhấn tuyệt vời cho khí chất của cậu ta. Khuôn mặt với những đường nét hoàn mỹ mà các nam thần ngôn tình đôi khi còn thua kém này đúng là một tội ác, cứ thử xem ánh mắt các nữ sinh đang nhìn cậu ta thì biết, tới 99% là “bị đổ” rồi. Tôi thực sự muốn ngược lên trời mà than hỏi rằng “Có phải con gái bây giờ rất dễ cong không?”

Trong khi tôi còn đang tự hỏi trong lòng thì Minh Nguyệt đã lên tiếng.

– Các cậu thấy không, là người hôm qua ở trong sân trường đó. Công nhận cậu ta đẹp thật đấy, cứ như hoàng tử ấy.

– Hoàng tử cái gì, thời đại này người ta chỉ thích soái ca với nam thần thôi. Hoàng tử cho vào quá khứ rồi.

Tường Vi lên tiếng phản bác ý của Minh Nguyệt. Linh Lan cũng tham gia.

– Đẹp thì cũng đẹp thật, nhưng mà nhìn có vẻ kiêu căng. Tôi thì không có hứng thú với mẫu “người công chúng” này đâu. Soái ca nam thần gì đó các cậu cứ mơ tưởng đi rồi vô thế giới tiểu thuyết mà sống. Thực tế những người như vậy không tồn tại đâu.

Minh Nguyệt và Tường Vi liền trợn mắt há miệng phản bác ý của Linh Lan. Tường Vi nói.

– Cậu nha, không thích thì để chị em người ta thích. Ai bắt ép đâu mà cậu nỡ lòng tạt cho chúng tôi một gáo nước lạnh tê tái vậy.

Minh Nguyệt phụ họa theo.

– Phải nha, phải nha. Cậu đi mà tìm ”quàng tử” cổ tích của cậu đi. Nói cho cậu biết tiểu thuyết còn thực tế hơn cổ tích đó nha. Hơn nữa ai nói Soái ca nam thần là không có. Xem kia, đó không phải soái ca, nam thần thì là ai.

Tường Vi đưa ngón tay cái biểu lộ sự đồng tình với Minh Nguyệt còn Linh Lan thì nhìn sang tôi cười bất lực. Lúc này mục tiêu bỗng nhiên chuyển sang tôi, Minh Nguyệt liền tấn công ngay.

– Phải rồi Thùy Chi, không thấy cậu có ý kiến gì hết vậy. Hôm qua cũng chẳng nói gì còn tóm cổ tui tôi lỗi về.

Tôi có chút luống cuống không theo kịp tình huống mà đáp.

– Ý gì là gì đây. Thì đẹp tốt hay xấu xa gì các cậu đều nói hết rồi tôi có gì mà nói nữa đâu. Hơn nữa chúng ta cũng không quen không biết người, ta biết gì đâu mà đánh giá chứ.

– Nhưng chúng ta chỉ khen cậu ấy “đẹp trai” thôi mà. Cái đó thì nhìn cái thấy luôn còn gì.

Tường Vi là đang cố vớt vát cho ý kiến của mình. Tôi có chút buồn cười rồi nói.

– Nhưng mà người đó là nữ nha.

Tường Vi xụ mặt nói.

– Nữ nhưng mà đẹp trai mà.

Tôi nhìn khuôn mặt xụ xuống rất đáng yêu của cậu ấy đành đầu hàng nói.

– Ừ,cậu nói đẹp trai là đẹp trai. Thôi lo mà ăn cơm đi mấy cô nương. Cơm canh nguội hết rồi kia.

Lúc này cả ba cô bạn mới nhớ tới nhiệm vụ chính đến căng tin là gì nên cũng bắt đầu tập chung vào thức ăn hơn. Bởi vì tôi ngồi đối mặt với bàn ăn của “người xa lạ” kia nên có thể thấy rõ những gì xảy ra ở đó. Mặc dù bề ngoài có vẻ không chú ý tới nhưng tôi vẫn hay “lơ đãng” nhìn về phía đó.

Có một số bạn nữ sinh muốn ngồi chung bàn với người kia nhưng hình như cậu ta không đồng ý. Còn có rất nhiều các bạn nữ khác thì chăm chú nhìn về phía cậu ta. Lúc này phía bên cạnh tôi có mấy bạn nữ sinh trò chuyện với nhau,dù nói nhỏ nhưng tôi vẫn nghe được.

– Hình như gọi là Gil thì phải. Tôi nghe mấy cô gái gọi vậy.

– Ừa, cô ta là con lai à.

– Cũng không rõ, nhưng nhìn thì cũng có chút “tây tây” đó chứ.

– Theo cậu thì cậu ta có thích con gái không ?.

– Ai biết,nhưng chắc là có rồi.

– Đẹp vậy cơ mà, thích tôi thì tôi cũng thích lại quá.

– Đúng là mê trai.

– Mê gái chứ.

– Ừ ha. Mê gái.

– Kệ , đẹp mà..

..

Tôi có chút buồn cười khi nghe cuộc trò chuyện đó. Con gái sinh ra vốn là nhiều chuyện,cho dù là tiểu thư khuê các hay một cô gái bình thường thì cũng vậy thôi. Tôi cũng có chút thắc mắc là tại sao cái ” người xa lạ ” kia lại vào học ở ngôi trường này. Có lẽ ở một ngôi trường bình thường có cả nam lẫn nữ thì cậu ta sẽ ” dễ thở” hơn. Mà tôi cũng tò mò về cậu ta hơn nữa , rốt cuộc cậu ta có phải là con lai không nhỉ.. Gil, cái tên nghe cũng thật hay,không quá mạnh mẽ mà cũng không quá bánh bèo. Hình như cậu ta luôn hoàn mĩ, tới cả cái tên cũng vậy.

.....

Các đại ác ma thấy fic ok ko.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: CHƯƠNG 5

Bữa trưa ở căng tin cũng chỉ vì “người xa lạ” kia mà kéo dài hơn bình thường. Tôi và Linh Lan phải đứng dậy kéo Minh Nguyệt và Tường Vi thì hai bạn ấy mới chịu đứng lên ra về. Cứ nghĩ là an ổn mà về ai ngờ lúc đi ngang qua chiếc bàn ” người xa lạ” đang ngồi thì cậu ta tự nhiên đứng lên bước ra nên tôi không kịp tránh né. Thế là tôi và người cậu ta đụng vào nhau,bởi vì mất đà nên tôi té xuống sàn nhà. Thật may vì tư thế cũng không quá mất mặt..

Minh Nguyệt và các bạn vội đỡ tôi dậy và giúp tôi phủi đi bụi trên sàn quần áo. Lúc này cái “người xa lạ” kia cũng bị bất ngờ nhưng có lẽ vì khỏe hơn tôi nên không té. Cậu ta nhìn tôi một chút rồi mới khẽ nói.

– Xin lỗi nha. Không cố ý đụng vào bạn. Bạn không sao chứ.

Tôi ngây ngốc khẽ lắc đầu nhưng lại không nói được câu nói được câu nào. Lần đầu tiên ở gần cậu ta tới thế, lần đầu tiên được nghe giọng nói của cậu ta. Tôi không thể ngờ được là một con người lạnh lùng cao ngạo như cậu ta lại có giọng nói ấm áp như vậy. Không phải là kiểu nhẹ nhàng ngọt ngào của con gái mà nó trầm ổn và ấm áp.

– Bạn thực sự không sao chứ.

“Người xa lạ” hỏi tôi lần nữa khi tôi vẫn cứ ngây ngốc đứng yên tại chỗ. Lúc này Minh Nguyệt cũng kéo tay tôi lay mạnh khiến tôi giật mình. Tôi vội vàng đáp lại cậu ta.

– Ừm.. Minh không sao.

“Người xa lạ” nghe tôi đáp vậy thì nói.

– Vậy tôi đi trước..

Nói xong cậu ta liền lách qua người tôi rồi rời khỏi căng tin. Mọi người đang chăm chú nhìn chúng tôi cũng khôi phục lại trạng thái bình thường. Tôi chỉ thấy khuôn mặt nóng bừng như bị sốt nên vội vàng kéo các bạn cũng đi khỏi căng tin.

Trên đường về phòng Minh Nguyệt hỏi tôi.

– Cậu sao vậy Thùy Chi. Lúc nãy thái độ của cậu thật kỳ lạ nha.

Tôi giả vờ như không có chuyện gì đáp lại.

– Kỳ lạ chỗ nào chứ. Có cậu mới kỳ lạ thì có.

Minh Nguyệt trợn mắt há miệng nhưng lại không biết nói gì trước câu nói ngang ngược của tôi nên đành nhìn sang hai cô bạn còn lại để nhờ giúp đỡ. Linh Lan lúc này mới lên tiếng.

– Tôi cũng thấy khi đó rõ ràng phản ứng của cậu rất lạ mà. Hình như còn xấu hổ nữa.

Tôi có chút lúng túng nhưng vẫn không thừa nhận mà cãi.

– Cái gì mà xấu hổ chứ. Cậu mới xấu hổ thì có.

Tôi lướt Linh Lan cầm lặng không thốt nên lời. Tường Vi bây giờ mới nói.

– Chuyện này cũng có gì lạ đâu. Lúc ấy bị té trước mặt bao nhiêu người thì có xấu hổ một chút cũng bình thường thôi mà. Là tôi chắc tôi phải che mặt bỏ chạy ngay ấy chứ.

Tôi nghe vậy thật rất muốn ôm lấy Tường Vi rồi nói rằng “chỉ có cậu mới là bạn tốt của tôi thôi”. Thế nhưng nếu làm vậy Linh Lan và Minh Nguyệt sẽ không để tôi yên nên tôi cũng không dám. Tôi chỉ có thể đưa ngón tay cái lên biểu đạt sự tán dương của mình đối với Tường Vi.

Buổi tối khi đang học bài cùng nhau thì Minh Nguyệt bỗng lên tiếng.

– Nè, tôi nghĩ lại chuyện trưa nay lại thấy cái cô bạn đẹp trai kia hình như cũng không phải người lạnh lùng cao ngạo cho lắm đâu nhì. Lúc đụng trúng Thùy Chi cô ta còn xin lỗi nữa. Thái độ cũng rất khiêm tốn.

Tường Vi nghe vậy cũng phụ họa theo.

– Ừ, tôi cũng thấy vậy á. Cho nên mới nói nhìn người không nên chỉ nhìn vẻ bề ngoài mà đáng giá bản chất bên trong.

Linh Lan lại không cho là đúng mà nói.

– Tôi thấy các cậu bị nhan sắc cậu ta làm cho mê muội rồi á. Con người cậu ta từ ánh mắt đã luôn toát ra sự xa cách với người khác rồi, nói cậu ta là người khiêm tốn gì đó. Cho tôi xin đi.

Minh Nguyệt không phục cãi lại.

– Linh Lan à Linh Lan. Cậu vì sao cứ luôn có thành kiến với nhan sắc vậy. Đẹp cũng không phải là tội lỗi nha, cậu xem tôi, Thùy Chi, Tường Vi và cả cậu nữa đi. Tất cả chúng ta đều đẹp mà, không lẽ cậu cũng ghét bỏ bản thân và cả chúng tôi.

Linh Lan đưa tay xoa xoa hai bên thái dương rồi nói.

– Mệt cho tài suy luận của cậu. Thôi lo học đi, tự nhiên lại đem mấy vấn đề đâu đâu ra nói.

Minh Nguyệt dù vẫn còn bất mãn nhưng cũng không tiếp tục lên tiếng. Tuy là người im lặng trong cuộc trò chuyện nhưng tôi lại rất tán đồng với ý kiến của Minh Nguyệt và Tường Vi. Thực sự tôi cũng cảm thấy “người xa lạ” đó cũng không lạnh lùng như cái vẻ bề ngoài mà cậu ta thể hiện ra ngoài. Tôi luôn nghĩ rằng càng là những người luôn tỏ ra lạnh lùng vô tâm thì lại càng âm áp và biết quan tâm người khác. Có điều cái cách mà họ thể hiện sự quan tâm sẽ đặc biệt hơn người khác và chỉ những ai họ thực sự yêu thương mới cảm nhận được điều ấy.

Người ta thường nói mỗi sự việc chúng ta nhìn thấy trong giấc mơ chính là những thứ chúng ta luôn khao khát có được ở thực tại nhưng không có được. Tôi cũng không tin tưởng lắm vào chuyện này bởi vì những giấc mơ của tôi thường là những câu chuyện kỳ lạ và không hề có một lô gic nào cả, chỉ là mơ rồi sau khi thức giấc đã lãng quên. Thế nhưng hôm nay khi ngủ tôi lại có một giấc mơ rất chân thật, trong giấc mơ tôi là một cô gái hạnh phúc đang được một người công trên lưng. Hai chúng tôi cùng đi trên một con đường dài hun hút, vòng tay người ấy rất âm áp cũng thật vững vàng, nó mang đến cho tôi sự bình yên và cảm giác an toàn tuyệt đối. Tôi cứ mặc kệ người ấy công mình đi, cho dù đi tới bất cứ một nơi nào trên thế giới này cũng được, chỉ cần có người ấy ở bên tôi. Và một điều thật không ngờ nữa là, người ấy lại chính là cậu ta – “người xa lạ”.

Tôi thực sự đắm chìm trong giấc mơ tươi đẹp ấy cho tới khi bị Tường Vi kéo dậy khỏi giường. Khi biết rằng mọi thứ thực ra chỉ là một giấc mơ tôi lại bỗng nhiên có cảm giác hụt hẫng. Cảm giác trái tim thiếu đi một phần âm áp..

Trên đường tới trường tôi vẫn miên mang suy nghĩ về những gì trong giấc mơ. Tại sao lần này tôi lại không quên đi như những giấc mơ khác, vì cứ mãi suy nghĩ nên tôi cũng không để ý tới đường đi cho tới khi lại va trúng vào một ai đó. Lúc tôi vội vàng nhìn lên thì lại bất gặp đôi mắt đen sáng ngời ấy đang nhìn mình..

– Là cậu sao..

– Thật xin lỗi..

Tôi vội vàng chạy theo Tường Vi sau khi nói câu xin lỗi. Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại bỏ chạy, có lẽ vì giấc mơ đêm qua khiến tôi cảm thấy xấu hổ khi đối mặt với cậu ta..

.....

Một số bạn kêu chương quá ngắn. Thực sự là đã hết mức có thể. Nếu muốn dài thì thời gian đợi sẽ lâu hơn.. lâu hơn.. lâu hơn.. ^_^

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 6

Tường Vi thấy tôi vội vã bỏ chạy thì không bỏ qua cơ hội trêu chọc tôi. Cậu ấy nói.

– Thùy Chi à. Tôi thấy hình như cậu và cái người đẹp trai kia rất có duyên với nhau nha. Lại đụng phải nhau nữa rồi.

Tôi trừng mắt lườm cậu ấy rồi nói.

– Cậu nha, cậu không có lương tâm. Cậu thấy tôi sắp va phải người khác cũng không nhắc tôi hay kéo tôi né sang chỗ khác. Nếu Minh Nguyệt và Linh Lan ở đây sẽ không để tôi mất mặt như vậy.

Tường Vi cười đáp.

– Tôi cũng không biết là cậu sẽ va trúng người ta đâu nha. Cậu cũng thấy đường chứ có phải không thấy đâu, mà cậu ta cũng đâu phải nhỏ như con kiến đâu mà cậu nhìn không thấy chứ. Cho nên tôi không có tội..

Tôi chẳng thèm cãi với Tường Vi nữa nên đáp.

– Thôi không nói với cậu nữa. Đi mau lên không trễ tiết bây giờ. Hôm nay Linh Lan và Minh Nguyệt đi họp cán bộ lớp nên đi trước, cũng chẳng thèm gọi chúng ta đây.

Tường Vi nghe vậy lại bắt đầu oán trách tôi.

– Cũng tại cậu đẩy cái đồ ham ăn ham ngủ. Ngủ say tới mức gọi mãi mới dậy, cậu là gấu ngủ đông à.

– Có cậu mới là gấu ấy.

Chiến tranh giữa bốn đứa chúng tôi luôn luôn không có kết thúc và cũng tự nhiên mà đình chiến. Cho nên cũng không cần ngạc nhiên khi chúng tôi vừa cãi nhau om xòm mà lại quay sang tút tát với nhau. Chỉ những ai có được những người bạn chân thành mới hiểu được..

Ngày hôm nay chúng tôi có một tiết học thể dục vào tiết thứ tư. Lúc này trời khá là nắng nóng, nhưng bởi vì ngôi trường này rất chú ý tới cơ sở vật chất nên chúng tôi không phải học thể dục ngoài trời như hầu hết các trường phổ thông trung học khác. Mỗi một tiết thể dục sẽ có hai lớp học chung, có hai người phụ trách tiết thể dục là một thầy giáo và một cô giáo. Thầy giáo là người phụ trách dạy các môn thể dục như bóng rổ, cầu lông, bóng chuyền. Còn cô giáo thì phụ trách dạy Aerobic cho đội cổ vũ. Mỗi tiết học thầy cô sẽ cho hai lớp chia là hai đội và tổ chức cùng thi đấu với nhau.

Phần còn lại của lớp sẽ tập thể dục Aerobic để cổ vũ. Vốn không phải người thích các môn thể thao nên tôi đành gia nhập vào nhóm cổ vũ. Thực sự nếu bắt tôi phải đánh bóng chuyền hay bóng rổ thì tôi thà chết còn hơn..

Tường Vi cũng lười y hệt tôi nên cũng theo tôi gia nhập nhóm cổ động viên. Khi vừa thay xong đồng phục thì thấy bên sân tập bên cạnh thầy giáo đã bắt đầu cho các thành viên của đội thể thao tập bóng. Bên này cô giáo cũng bắt đầu dạy chúng tôi thể dục nhịp điệu. Rốt cuộc thì tôi cũng nhận ra môn Aerobic này cũng mệt mỏi chứ không kém tập bóng bên kia là bao nhiêu.

Tập một lúc các nữ sinh ai cũng kêu mệt nên cô giáo đành cho chúng tôi nghỉ giải lao. Chúng tôi liền kéo qua sân tập bên kia xem các bạn khác tập bóng. Lớp tôi là lớp chọn nên các nữ sinh đa số đều là các cô nàng một sách vở yểu điệu. Cho nên thầy giáo cũng vất vả lắm mới chọn được mấy bạn xem như là đủ cho một đội hình.

Tôi vốn đang chú ý vào mấy thành viên lớp mình thì bỗng nhiên nghe mấy bạn nữ lớp đó cũng học Aerobic với chúng tôi trò chuyện với nhau.

– Tôi chẳng muốn học nhảy chút nào nữa, mệt chết đi được. May là cô giáo cho nghỉ nếu không tôi sẽ ngất xỉu mất.

– Thôi đi má. Tường tôi không biết cậu đang nghĩ gì chắc. Lại kiểm có đi xem Gil đánh bóng chứ gì.

– Hừ, cậu thì không như tôi chắc.

– Thì tôi có chửi bỏ hồi nào đâu.

– Tôi mà chơi giỏi mấy môn đó tôi cũng muốn tham gia. Được cùng đội với Gil thì hạnh phúc biết bao.

– Xem lại chiều cao của mình đi rồi mơ tiếp nhé.

– Si nhục nhau quá đáng nha..

– Thôi mấy cậu đừng om xòm nữa. Cho dù không được cùng đội với Gil thì chúng ta sẽ trên khán đài cổ vũ cho cậu ấy.

– Phái rồi. Lớp chúng ta có cậu ấy sẽ đoạt giải nhất trong hội thao toàn trường năm nay.

– Tất nhiên rồi. Gil chơi thể thao cực kỳ giỏi mà.

– Ừ, cậu ấy thật là tuyệt vời. Vừa “đẹp trai”, học giỏi lại còn giỏi cả thể thao nữa. Nhìn cậu ấy là tôi chỉ muốn “cong” thôi.

– Bộ lâu nay cậu “thăng” lắm hả.

– Trước mới “hoi cong” thôi. Gặp Gil là “cong” luôn.

– Tôi cũng chịu cậu.. Thôi yên lặng xem Gil đánh bóng kia.

...

Tôi nghe xong cuộc trò chuyện của họ mà cũng có chút choáng váng. Cái gì mà “cong” với “thăng” tôi cũng không hiểu cho lắm. Nhưng mà xem ra Gil rất được yêu thích nha..

Nghĩ tới cậu ta tôi liền đưa mắt tìm kiếm. Quả thật như tôi đã từng nói, cậu ta chính là người luôn nổi bật ở mọi nơi. Lúc trước ở sân trường khi một mình một kiểu trang phục cậu ta cũng nổi bật, nhưng hôm nay khi tất cả đều mặc trang phục như nhau thì cậu ta cũng nổi bật hơn hết cả. Trước tiên là chiều cao của cậu ta rất ấn tượng, có lẽ phải trên 1m7, ở Việt Nam con gái cao như vậy không nhiều trừ khi là các người mẫu hoặc vận động viên thể thao.

Mái tóc cắt ngắn vẫn luôn là điểm nổi bật nhất ở cậu ta, cho nên rất dễ để tôi nhận ra cậu ta trong những người khác.

Khoác lên bộ đồ thể thao càng khiến cho vẻ trung tính của cậu ta càng nổi bật. Thân hình thon dài rất vừa mắt chứ không to cao vạm vỡ như con trai. Thú thật tôi vẫn không thích mấy anh chàng cơ bắp cuộn cuộn như trên phim đầu, cái gì mà sáu múi bảy múi chứ. Nhìn thấy sao sao ấy, tôi thích mẫu người thư sinh hiền lành cao ráo. Mà hình như Gil lại chính là một hình mẫu hoàn hảo trong lòng tôi về ra.

Tôi im lặng ngồi xem Gil chơi bóng. Quả đúng như lời tán dương của các bạn gái lúc nãy, cậu ta chơi rất tốt. Cho dù không am hiểu nhiều về thể thao nhưng tôi cũng cảm thấy cách đánh bóng của cậu ta rất thanh thoát và thành thực. Với chiều cao lẫn ắt của mình cậu ta cũng rất dễ dàng vượt qua mọi sự ngăn cản của mọi người.

Thực sự tôi phải thừa nhận rằng cậu ta chơi bóng trông lại càng thêm quyến rũ. Mồ hôi thấm ướt khuôn mặt và mái tóc khiến cho những đường nét hoàn mỹ càng thêm hấp dẫn hơn. Trông cậu ta thật giống một ngôi sao điện ảnh đang đóng một đoạn phim quảng cáo nào đó.

Còn đang mải mê suy nghĩ thì lại nghe mọi người ồn ào kêu lên. Tôi chưa kịp phản ứng đã thấy quả bóng đang bay về phía mình, lúc này tôi chỉ còn biết ôm lấy đầu rồi cúi xuống mà bảo vệ khuôn mặt. Quả nhiên quả bóng đập ngay vào đầu tôi, lực không lớn nhưng cũng hơi đau một chút.

Khi tôi ngẩng đầu lên thì đập vào mắt lại là đôi mắt đen quen thuộc ấy. Ánh mắt lần này không còn lạnh lùng thờ ơ mà có chút ngạc nhiên nhìn tôi. Còn tôi bởi vì quá bối rối mà lại không biết nên phản ứng thế nào...

.....

Chúc mọi người 8 -3 vui vẻ nhé. Ai nhận được nhiều bông mà cảm không hết cứ đưa cho tieuacma là được. Tui thì ế chồng ế vợ ra rồi.

Ừm.. nói vậy chứ cũng được 2 bông rồi đấy. Cơ mà là theo kiểu tặng tập thể ấy. Mà thế quái nào người tặng bông cho tui cũng là con gái..

Hồng lễ tui với tụi con trai vô duyên với nhau... TT_TT

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: CHƯƠNG 7

Thời gian từng giây một trôi qua. Chung quanh đang xảy ra những gì tôi cũng không rõ, tôi cảm giác như mình đang lạc vào trong đôi mắt đen đó, không thể tìm ra lối về.

– Tại sao luôn là cậu nhí.

Sau cùng cậu ta là người lên tiếng trước. Vừa nói cậu ta vừa kéo tay của tôi xuống khỏi đầu rồi dùng tay mình xoa nhẹ lên mái tóc của tôi.

– Lần này cũng không sao chứ.

Cậu ta vừa xoa tóc tôi vừa hỏi tiếp. Lúc này tôi mới lấy lại tinh thần liền hơi né người không muốn để cậu ta xoa đầu mình nữa. Tôi không thích cậu ta làm như vậy, không phải vì bài xích sự đụng chạm của cậu ta mà vì tôi cảm thấy mình cứ như một đứa trẻ trong mắt cậu ta vậy.

Thấy tôi tránh né cậu ta cũng không tiếp tục xoa đầu tôi nữa. Cậu ta ôm lấy quả bóng rồi nói.

– Cần thận một chút đừng để bị thương.

Sau đó cậu ta liền trở xuống sân bóng. Khuôn mặt tôi vẫn nóng bừng, tôi không dám nhìn lung tung sang bên cạnh vì tôi biết lúc này có rất nhiều ánh mắt đang nhìn tôi. Chung quanh cũng có rất nhiều lời xì xào nhưng tôi đều không nghe lọt tai một câu nào, tâm trí vẫn cứ nghĩ về hành động của cậu ta lúc này.. Xoa đầu, đó là hành động mà những người thân thiết với nhau mới hay làm. Mà tôi và cậu ta thì không hề thân thiết.

Tường Vi ngồi bên cạnh tôi nãy giờ vẫn yên lặng cuối cùng cũng lên tiếng.

– Thùy Chi à. Tôi thấy có lẽ Minh Nguyệt nói đúng á, cậu và cậu ta có duyên với nhau thật rồi. Tại sao trong bao nhiêu người vậy mà trái bóng từ tay cậu ta lại tìm tới đầu cậu.

– Thế tôi nhường cho cậu nhé. Lần sau bóng có bay tới cậu cứ chia đầu ra đón đi..

Tường Vi nghe tôi nói vậy thì tức giận lườm tôi một cái rồi nói.

– Tôi cũng không ham đâu. Ai lại muốn bị bóng bay vô đầu chứ..

Tôi cũng chỉ biết cười khẽ, quả thật cho tới lúc này tôi đã tin tưởng rằng tôi và “người xa lạ” kia đích thực có một nhân duyên nào đó với nhau. Người ta nói mỗi con người phải mất rất nhiều kiếp đi lướt qua nhau mới có được một lần tao ngộ. Tôi và “người xa lạ” rốt cuộc đã mất bao lâu mới có sự hội ngộ ở kiếp này.

Kết thúc tiết thể dục chúng tôi cùng thay đồ rồi trở lại lớp. Lúc rời khỏi phòng học thể dục tôi lại nhìn thấy Gil, cậu ta đi phía trước tôi và đang trò chuyện với một người khác. Hình như đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ta trò chuyện cùng người khác thì phải. Thì ra kẻ cao ngạo lạnh lùng cũng có bạn..

Buổi tối Tường Vi kể lại cho Minh Nguyệt và Linh Lan nghe về chuyện ở phòng tập thể dục. Lại còn hơi bị thổi phồng sự thật lên cho nên Minh Nguyệt và Linh Lan đều rất tò mò và cả tiếc nuối vì không được chứng kiến cảnh tượng ấy. Tôi cũng không hiểu vì sao mà từ một cái xoa đầu lại biến thành vuốt tóc, từ một câu hỏi thông thường biến thành lo lắng quan tâm. Ồi.. Tường Vi thật là thánh làm quá mà..

Sau tiết thể dục hôm đó tôi và “người xa lạ” không có chạm mặt nhau nữa. Có lúc đi ngang qua sân trường tôi lại vô thức liếc nhìn chung quanh một chút, trong lòng có chút xiu thất vọng khi không thấy hình bóng của cậu ta..

Buổi học cuối tuần lớp tôi cũng bắt đầu bầu chọn ra ban cán sự lớp. Cho dù không có tham gia ứng cử hay cạnh tranh như Minh Nguyệt thì tôi vẫn được đưa vào danh sách đề cử của lớp. Sau cùng với đa số phiếu ủng hộ tôi bất đắc dĩ phải nhận chức lớp phó học tập. Lớp trưởng thuộc về Tú Lam người có điểm số cao thứ ba trong đợt tuyển sinh vừa rồi. Nói tới đâu tôi cũng có chút thắc mắc là tại sao người có điểm số cao nhất lại không có mặt ở lớp chọn này. Phải chăng người này còn chưa nhập học kịp hay vì một lý do nào khác. Thật đáng tiếc vì tôi đang rất muốn gặp mặt người ấy.

Khi Minh Nguyệt và Linh Lan nghe tin này thì cả hai đều tỏ ra thương tâm. Bởi vì chức vụ của tôi bây giờ đã cao hơn hai người ấy, Tường Vi thì cũng khóc lóc than thở là chỉ mình cậu ấy là dân đen trong phòng thể nào cũng bị chúng tôi ức hiếp bóc lột. Tôi nhìn ba người bạn ba biểu tình như thế thì chỉ biết cười, tôi thừa biết họ chỉ đang giả vờ thôi. Ài... Thật đúng là ..

Sáng chủ nhật chúng tôi được trở về nhà nên ai cũng dậy sớm thay vì ngủ nướng. Tính ra cũng hai tuần rồi chưa có về nhà, mười sáu năm qua đây là lần đầu tiên xa ba mẹ lâu như vậy nên tự nhiên là rất nhớ và cũng rất muốn nhanh một chút để về nhà.

Chúng tôi chỉ đem theo một ít đồ lặt vặt trong chiếc ba lô nhỏ rồi cùng chạy ra cổng, vì lần đầu tiên về nhà nên ba tôi đã tới đón tôi. Khi nhìn thấy ba đứng chờ mình tôi đã khóc, ba thì cười thật hiền rồi khẽ đỡ giành tôi.

– Con gái ngoan của ba đừng khóc. Con xem các bạn có ai khóc nhè như con đâu kia, nhanh lên xe chúng ta về nhà, mẹ con đang nấu bữa sáng cho cả nhà.

Tôi gạt đầu cố nén lại nước mắt rồi leo lên xe. Lúc này bỗng nhiên lại thấy cái bóng cao cao quen thuộc của “người xa lạ”, hình như cậu ta đang nhìn tôi, hình như cậu ta đã thấy tôi khóc nhè. Nghĩ thế tôi liền thấy xấu hổ vô cùng, hai má cứ nóng bừng lên, tôi liền úp mặt vào lưng của ba và không dám nhìn lung tung nữa.. Thật không hiểu tại sao tôi luôn gặp mặt cậu ta ở những hoàn cảnh đặc biệt như thế.

Về nhà bữa sáng đã được mẹ làm xong. Mẹ thấy tôi về cũng rất vui vẻ xúc động, lúc này trong nhà cũng không có người lạ nên tôi được dịp không sợ gì mà khóc lên, mẹ phải dỗ giành mãi tôi mới nín..

Mẹ nói tôi mới có nửa tháng đã gầy đi rồi, hai má bầu bĩnh đã hóp lại một ít. Vậy nên cả ngày hôm ấy mẹ bắt tôi ăn rất nhiều thứ, dù đều là những món tôi thích nhưng dung tích dạ dày cũng có giới hạn. Thế nên sau cùng cũng chỉ có thể ăn trên tinh thần mà thôi..

Buổi chiều tối ba đưa tôi trở lại trường. Mẹ làm cho tôi một ít đồ ăn và mua thêm một ít trái cây cùng thuốc bổ. Tường Vi và Linh Lan vẫn chưa trở lại, chỉ có Minh Nguyệt đang nằm trong phòng, thấy tôi tay xước rách mang cậu ấy cũng giật mình, khi nghe tôi nói sơ qua tình huống thì cậu ấy lại khóc lóc nói rằng ba mẹ cậu ấy không có lo cho cậu ấy như vậy. Lại còn hỏi tôi có hay không cậu ấy không phải con đẻ của ba mẹ mình.. Thật bó tay bó chân với cô bạn này..

Không biết nếu mẹ biết bao nhiêu đồ ăn mẹ chuẩn bị cho tôi đều bị ba cô bạn cùng phòng “tận tình chăm sóc” thì sẽ như thế nào. Nhưng mà tôi cũng tin mẹ sẽ quý mến những người bạn mới này của tôi như những người bạn cũ. Có dịp sẽ mời họ về nhà tôi chơi mới được..

.....

Ài... Coi như quà 8-3 cho các đại ác ma nhé. Cũng vì ế không ai rủ đi chơi nên thôi ở nhà viết fic cho đỡ buồn..

Các đại ác ma ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: CHƯƠNG 8

Trở thành lớp phó học tập của lớp nhưng tôi cũng không có nhiều việc để làm. Bởi vì học sinh ở lớp chọn đều là những người chăm chỉ và có thành tích tốt, họ đối với học tập luôn tích cực chứ không để bị hỏi thúc la nắn như các học sinh cá biệt khác.

Mỗi tuần tôi chỉ phải kiểm tra một chút bài tập của mọi người để lấy kết quả báo cáo cho cô chủ nhiệm vào cuối tuần. Nghĩ lại thấy chức vụ lớp trưởng có vẻ vất vả hơn nhiều, cái quản cả một đồng đội to nhỏ. Không hiểu sao Tú Lam lại vui vẻ và nhiệt tình đến vậy.

Mấy ngày nay tôi không nhìn thấy “người xa lạ”, có lẽ phải đợi tới tiết thể dục ngày mai. Mà cũng có thể tiết thể dục mai cũng không gặp được, ở ngôi trường này tiết học thể dục luôn không cố định giữa các lớp. Việc bị đổi luân phiên thứ tự học là bình thường.. Hi vọng hai lớp chúng tôi sẽ không như vậy.

Buổi chiều chị Minh Châu ghé qua phòng chúng tôi chơi. Vừa nhìn thấy tôi chị ấy lại lên tiếng trêu ghẹo.

– Trời ơi, mới hai tuần trôi qua thôi mà trông em đã gầy đi như vậy sao. Má cũng hóp lại rồi nè. Có phải bị mấy đứa ăn hết phần của em không.

Tôi nghe vậy chỉ cũng liền giả bộ khóc lóc mà nói.

– Huhu.. Em khổ quá mà. Các cậu ấy không chỉ ăn hết phần của em mà còn hành hạ em cả thể xác lẫn tinh thần nữa..

Tôi vừa dứt lời thì ba người bạn liền đồng thanh hét lên.

– Này,cậu nói gì đấy hả.

– Cậu mới là kẻ ăn hết phần của bọn tớ thì có.

– Cậu muốn chết à..

Chị Minh Châu thấy chúng tôi như vậy liền cười nói.

– Mấy đứa ở chung xem ra cũng rất hòa thuận nha. Hai chị cứ lo lắng mấy đứa không hợp nhau rồi lại xảy ra chuyện không vui.

Tôi cũng cười khẽ nói.

– Thật ra thì mấy cậu ấy cho dù hơi bị xấu tính một chút nhưng nhìn chung thì vẫn là những người bạn dễ thương.

Ba cái miệng lại đồng thanh vang lên.

– Ai xấu tính.

– Cậu mới là người xấu tính.

– Cậu lại muốn chết à.

Chị Minh Châu quay sang Minh Nguyệt nói.

– Minh Nguyệt lúc nào cũng nóng nảy bạo lực. Không biết giống tính ai trong nhà nữa.

– Tất nhiên là giống chị rồi. Chị còn bạo lực hơn em.

Chị Minh Châu nghe vậy liền đưa tay gõ lên trán Minh Nguyệt một cái. Minh Nguyệt thì ôm đầu kêu lên đau khổ,tôi cuối cùng cũng biết rõ ai bạo lực hơn rồi.

Mạng xã hội facebook hiện đang được mọi người yêu thích. Không giới hạn ở một độ tuổi nào nhưng chủ yếu vẫn là giới trẻ sử dụng. Cho dù không quá yêu thích nhưng tôi cũng có một tài khoản theo trào lưu, trên đó chỉ kết bạn với một số bạn bè thân thiết bên ngoài. Tôi không có niềm tin vào những mối quan hệ xây dựng trên một thế giới ảo,tôi tin rằng cái gì bắt đầu từ những thứ ảo thì cũng sẽ không thể tồn tại lâu bền. Cho nên tôi vẫn luôn tránh né những lời mời kết bạn làm quên từ facebook.

Thời gian mới nhập học vì bận rộn nên không có online lần nào. Hôm nay thuận tiện lên mạng tìm tài liệu liền mở ra xem một chút, vừa đăng nhập vào đã có chút choáng váng rồi.

Bởi vì là một học sinh ưu tú nên tôi khá được lòng bạn bè thầy cô. Hồi học ở trường cũ cũng có nhiều người ngưỡng mộ,tài khoản facebook của tôi luôn có nhiều lời mời kết bạn,số người theo dõi cũng nhiều. Tuy nhiên lần này thực sự khiến tôi có chút không tin nổi vào mắt mình. Số người kết bạn có tới mấy trăm người,có lẽ cũng đầy luôn danh sách kết bạn mất rồi,người theo dõi cũng tăng mấy lần hiện tại đã có vài ngàn người theo dõi. Tin nhắn gửi tới nói tôi chấp nhận kết bạn với họ cũng có cả trăm tin.. Quả thật tôi cũng không thể ngờ được.. Rốt cuộc mình nổi tiếng từ lúc nào...

Tôi bỏ qua hết những lời mời kết bạn và tin nhắn của những người lạ. Chỉ chấp nhận với một số bạn học ở trường cũ và thêm vào ba cô bạn cùng phòng hiện tại. Tin nhắn tôi cũng xem sơ qua một lượt vì sợ có tin nhắn từ bạn bè. Tuy nhiên có một vài tin nhắn khiến tôi chú ý. Đó là một vài tin nhắn bằng hình ảnh.

Người gửi tin nhắn thì rất xa lạ nhưng người trong tin nhắn lại rất thân thuộc. Trong ảnh không ai khác chính là tôi và có cả “người xa lạ”. Ảnh đa phần là chụp hôm tiết học thể dục khi tôi bị bóng đập vào đầu và “người xa lạ” xoa đầu tôi. Thú thật lúc ấy tôi không biết hoàn cảnh như thế nào nhưng khi xem những tấm hình này tôi mới nhận ra hai chúng tôi khi ấy trông có phần hơi bị thân thiết quá. Trong ảnh tôi ngồi trên ghế khán giả đang ngược nhìn lên còn “người xa lạ” đang cúi xuống nhìn tôi. Có tấm hình thì tôi cúi mặt xuống còn “người xa lạ” đang dùng tay xoa đầu tôi. Mỗi một tấm hình,tin nhắn đều có thêm một câu hỏi “bạn là bạn gái của Gil à” hoặc “bạn gái của Gil à” , “hai người là quan hệ gì vậy” , ” trông cũng thật xứng đôi nha”..

Cuối cùng tôi cũng hiểu ra một chuyện. Hình như sự “nổi tiếng” đột ngột này của tôi có liên quan tới “người xa lạ” kia. Vì tò mò tôi liền gõ thử trên thanh tìm kiếm trên face tên “Gil” ,thật bất ngờ vì có rất nhiều nick như vậy. Tuy nhiên tôi vẫn tìm ra tài khoản tôi cần tìm,Gil Lê là tên tài khoản của “người xa lạ” , trên hình đại diện là ảnh của cậu ta. Tôi tò mò thử vào xem một chút thì lại choáng váng thêm một lần nữa. Tuy là trên nick của cậu ta nhưng có rất nhiều hình ảnh của tôi được gắn lên đó,cũng là những câu hỏi tương tự như trong tin nhắn tôi nhận được.

Lúc này tôi thực sự rất xấu hổ,bởi vì cứ nghĩ tới những câu hỏi của mọi người,những hình ảnh bị đưa lên mạng. Không biết mọi người sẽ suy luận ra tới mức nào, không biết phản ứng của “người xa lạ” ra sao. Tôi sẽ phải phản ứng thế nào nếu lại đụng mặt cậu ta, bỗng nhiên tôi lại mong tiết thể dục ngày mai hai lớp chúng tôi không trùng tiết với nhau nữa. Thật sự không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu cứ đụng mặt nhau như thế này..

Chương 9: CHƯƠNG 9

Tiết học thể dục hôm nay thật đúng là cậu được ước thấy. Lớp tôi và lớp của “người xa lạ” không trùng tiết với nhau, cũng bởi vậy mà tâm tình tôi cũng được thả lỏng hơn. Tường Vi thì lại than ngắn thở dài tiếc nuối vì cậu ấy muốn xem Gil đánh bóng. Tôi nghe vậy liền trêu cậu ấy.

– Hay là cậu xin chuyển tới lớp cậu ta học chung đi. Cả ngày được ngắm rồi.

Tường Vi vội vàng nói.

– Tôi cũng chỉ là thích xem cậu ta đánh bóng thôi nha. Không có ý nghĩ gì khác đâu nha.

– Tôi cũng không có nói ý khác gì đâu nha. Tự cậu suy diễn nha...

Tường Vi lườm tôi một cái sau đó nói nhỏ vào tai tôi.

– Cả trường đang đồn rằng cậu với cậu ta là một đôi đấy. Cậu có thấy rất nhiều ánh mắt luôn nhìn về phía cậu không.

– Thật hay không thì cậu cũng biết rõ mà. Người khác muốn nói gì nghĩ gì là chuyện của họ mình đâu ép được. Cứ xem như không biết thôi.

– Nhưng mà tôi lại cũng thấy cậu với cậu ta rất đẹp đôi chứ.

– Cậu đúng là.. Bệnh tâm thần..

Nói thì nói mạnh miệng vậy thôi chứ tiết thể dục hôm nay tôi cũng thấy hơi tẻ nhạt. Không có hứng thú xem mọi người tập bóng nên khi vừa hoàn thành xong bài Aerobic của mình tôi liền xin giáo viên về lớp.

Buổi chiều phòng chúng tôi lại được đón tiếp một vị khách, chính là đại mỹ nhân kim ngọc tỷ lừng danh của trường – chị Khánh Trang. Dù mới gặp qua chị ấy một lần nhưng tôi thực sự rất ấn tượng với chị ấy, có lẽ vì chị ấy quá xinh đẹp..

Chị Khánh Trang tới phòng chúng tôi nhưng lại không phải để tìm Linh Lan mà là tìm tôi. Tôi có chút bất ngờ về chuyện này, chị ấy liền giải thích.

– Chị đại diện cho hội học sinh của trường tới gặp Thùy Chi để mời em tham gia vào hội. Một số cán bộ trong hội đã tốt nghiệp cho nên vị trí trống chưa có ai thay thế.

– Nhưng mà tại sao lại là em ạ.

– Không ai thích hợp hơn em đâu Thùy Chi. Chị và mọi người trong hội cũng đã họp với nhau rồi mới đưa ra quyết định. Thứ nhất là vì thành tích của em khi thi vào trường, thứ hai là tính cách và sức ảnh hưởng của em cũng rất thích hợp với vị trí còn thiếu cho nên mọi người đều đồng ý chọn em.

Tôi có chút khó hiểu về “sức ảnh hưởng” mà chị Khánh Trang nói nên hỏi lại.

– Em thì có sức ảnh hưởng gì đâu chị. Em sợ mọi người quá đề cao em rồi.

Chị Khánh Trang nói.

– Chuyện em đang rất được chú ý trong trường học này ai cũng biết rồi mà. Có thể nói em hiện tại là Hot girl số một trong trường rồi, cho nên lựa chọn em là thích hợp nhất.

Tôi nghe chị Khánh Trang nói vậy thì mặt cũng có chút nóng lên. Chưa bao giờ tôi nghĩ mình sẽ là một Hot Girl cả, hơn nữa chị Khánh Trang còn hiện diện ở đây thì tôi làm gì có cửa mà leo lên vị trí số 1 chứ. Tôi biết chị Khánh Trang chẳng qua là muốn tôi đồng ý tham gia vào hội học sinh mà thôi. Tôi suy nghĩ một chút liền hỏi.

– Em sẽ phụ trách gì nếu gia nhập hội học sinh vậy.

– Truyền thông. Em sẽ làm phát thanh viên cho trường. Ngoài ra trong những buổi kỷ niệm của trường em có thể đảm đương nhiệm vụ MC nữa.

– Em có thể suy nghĩ được không.

– Tất nhiên rồi, nhưng trong tuần này thôi nhé. Mọi người đang chờ quyết định của em.

– Em hiểu rồi ạ.

Chị Khánh Trang sau khi xong nhiệm vụ của hội giao phó thì cũng ở lại phòng chúng tôi chơi thêm một lát mới ra về. Con người chị ấy khi nói về công việc thì đặc biệt nghiêm túc và hoạt ngôn, nhưng khi không còn là nhiệm vụ nữa thì chị ấy lại ít nói như thường. Chỉ nhắc nhở Linh Lan chú ý học tập và nhờ chúng tôi quan tâm Linh Lan một chút. Có lẽ trong mắt chị ấy Linh Lan mãi mãi vẫn là đứa trẻ mà thôi.

Sau khi chị Khánh Trang ra về các bạn lại xúm nhau bàn tán về chuyện tôi được mời vào hội học sinh. Minh Nguyệt bộ dáng thương tâm muốn chết mà nói.

– Cậu nha Thùy Chi, tại sao số cậu lại sướng vậy chứ. Thắng quan tiền chức thật dễ dàng, vừa được bầu làm lớp phó học tập giờ lại được mời vào hội học sinh. Trong khi tớ thì chật vật mãi mới giành được chức tổ trưởng, cậu bảo tớ phải làm sao.. Lòng tự tin bị đã kích thê thảm.

Tường Vi cũng phụ họa mà nói.

– Phải nha.. Cậu xem, Trương Bồng Bồng còn phải mất hai mươi năm mới được thăng chức từ Thái Tử Phi lên Thái Hậu. Cậu chỉ mất hai tuần đã nhảy hai bậc vào hội học sinh. Cậu nói dân đen như tớ phải sống sao..

Tôi cười khổ đáp lại hai cô bạn.

– Các cậu nha, đừng có làm quá lên như vậy được không. Vào hội học sinh thì sao chứ, không phải tớ cũng chỉ mới làm nhân viên quen thôi sao. Tớ cũng sẽ cố gắng như Trương thị để được thăng chức, bao giờ tớ leo tới chức hội trưởng thì các cậu hãy khóc lóc được không.

Nghe tôi nói vậy dường như Minh Nguyệt và Tường Vi bùng tỉnh. Hai cậu ấy lại bắt đầu khuyên nhủ tôi.

– Đúng rồi Thùy Chi, cậu vào hội học sinh đi, tớ ủng hộ cậu. Cậu nhất định sẽ nhanh được thăng chức.

– Phải rồi, với khả năng của cậu sẽ chẳng mấy chốc leo lên vị trí hội trưởng. Khi ấy dân đen như tớ sẽ được nhờ rồi.

...

...

Tôi có chút choáng váng với thái độ thay đổi thất thường của Tường Vi và Minh Nguyệt. Đến Linh Lan cũng chịu không nổi hai người bọn họ mà lắc đầu, mặc kệ Minh Nguyệt và Tường Vi đang ảo tưởng sức mạnh tới và Linh Lan cùng trò chuyện nghiêm túc. Linh Lan hỏi tôi.

– Dường như cậu đã có quyết định rồi. Tại sao còn muốn nói là cần suy nghĩ.

Tôi cười khẽ đáp.

– Không ngờ bị cậu nhìn thấu. Tớ quả thật rất thích công việc mà chị Khánh Trang đã nói, nhưng mà trước nay chưa có thử qua lần nào nên cũng thấy không tự tin lắm.

– Chị Khánh Trang tới tìm cậu thì có nghĩa chị ấy tin tưởng cậu sẽ làm được. Chị ấy chưa bao giờ nhìn nhận sai ai đâu, vấn đề là cậu phải tin ở chính mình.

– Nghe thì giống như cậu khen chị họ cậu hơn là khen tớ.

– Tớ khen cả hai được không. Phải tin và cho mình một cơ hội chứ.

– Ừ, tớ biết rồi. Cảm ơn cậu nhiều.

– Bạn bè không cần khách sáo..

..

Dưới sự động viên của Linh Lan tôi cũng quyết định gia nhập hội học sinh. Tôi được phân vào ban truyền thông như chị Khánh Trang đã nói, chị Khánh Trang thì thay thế một số tiền bối đã ra trường mà lên chức vụ hội trưởng, khi biết tin này tôi nghĩ ngày mình được thăng chức hẳn còn xa..

Sáng thứ bảy chị Khánh Trang nhắn tin cho tôi nói buổi chiều hội học sinh sẽ họp để ra mắt tất cả các thành viên mới. Mặc dù đã chuẩn bị trước tâm lý rồi nhưng vẫn cứ hồi hộp, cứ như cô gái đi ra mắt vậy đó..

Hội học sinh vốn là nơi quy tụ những cá nhân xuất sắc nhất trong trường học. Cho nên tôi cũng không bất ngờ khi gặp những người rất xinh đẹp nổi bật nhất trong trường. Có điều tôi lại rất bất ngờ với sự xuất hiện của “người xa lạ”. Thật không ngờ cậu ta cũng là thành viên trong hội.

.....

#đạiacm

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: CHƯƠNG 10

Có lẽ “người xa lạ” cũng bất ngờ khi gặp tôi ở đây nên hai chúng tôi liền nhìn nhau ngây người một chút. Sau đó tôi vội vàng tránh đi ánh mắt của cậu ta và tìm một vị trí trống để ngồi xuống,lúc này “người xa lạ” cũng đi về phía tôi rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Tôi không dám nhìn cậu ta nhưng trong lòng thì rất khẩn trương,tim đập nhanh hơn bình thường và hai má lại bắt đầu nóng lên.. Tôi chỉ đành cực lực áp chế bản thân để không ai phát hiện ra mình đang căng thẳng.

Trong lúc tôi còn đang tâm tình rối loạn thì “người xa lạ” đột nhiên lên tiếng.

– Này bạn, tôi nghĩ chúng ta thật có duyên với nhau rồi đấy. Lần trước cũng đã nói rồi ha... Chúng ta làm quen được chứ.

Tôi nhìn sang cậu ta , lúc này ánh mắt cậu ta đang chăm chú nhìn tôi,đôi mắt đen sáng ngời mang theo ý cười khiến cho cậu ta không còn vẻ kiêu ngạo lạnh lùng như thường lệ. Tim tôi lại bắt đầu đập loạn nhịp hơn..

– Tại sao không trả lời tôi vậy. Không thích làm bạn với tôi à.

Cậu ta lại lên tiếng hỏi tôi. Lúc này tôi mới nhận ra mình đang nhìn chằm chằm vào mặt cậu ta, tôi quay mặt đi tránh ánh mắt cậu ta rồi nói nhỏ.

– Tại sao muốn kết bạn với tôi.

Cậu ta cười khẽ nói.

– Đã nói rồi mà. Vì chúng ta có duyên với nhau.

– Chỉ vậy thôi à.

– Ừ. Hiện tại chỉ có vậy.

– Cậu không sợ bị người khác hiểu lầm à. Trên mạng hình như đang có tin đồn không tốt.

Tôi nghĩ tới những tấm ảnh và tin nhắn trên facebook thì mặt lại đỏ hơn. Trước đây vốn chẳng quen biết nhau mà đã bị đồn đãi như vậy, hiện giờ chúng tôi còn ngồi chung với nhau thế này,không biết sẽ bị nói ra sao..

Thấy tôi nói về chuyện đó cậu ta có chút ngạc nhiên sau đó hỏi lại tôi.

– Bạn đề ý chuyện ấy à. Tôi thì không quan tâm đâu.

– Không, tôi cũng không quan tâm lắm.

– Vậy kết bạn được không.

– Ừm... Được..

– Ok.. Gọi tôi là Gil như mọi người là được, còn bạn..

– Thùy Chi,không thì gọi Chi cũng được.

– À.. Thùy Chi, cái tên rất dễ thương, giống bạn.

– Ha.. Cảm ơn.

Cuộc trò chuyện của chúng tôi tạm thời chấm dứt khi chị Khánh Trinh và các chị trong ban điều hành tới đông đủ. Cuộc họp bắt đầu,chị Khánh Trang trước tiên là giới thiệu những thành viên mới vào hội,lúc tôi và Gil đứng lên chào mọi người thì chung quang bắt đầu có nhiều lời bàn tán.

– Ôh. Thì ra là hai người này hả,trông cũng xúng doi đấy chứ.

– Tôi nghĩ tin đồn trên mạng là thật đó. Xem kia,bây giờ cứ như hình với bóng rồi.

– Gil của tôi mà... Sao lại thế..

– Tôi không tin.. Tôi không tin..

....

Tôi thực sự cũng rất muốn hét lên “tôi cũng không tin” thật to nhưng lại chỉ có thể im lặng coi như không có gì hết. Chúng tôi ngồi xuống Gil liền ghé sát vào tai tôi nói nhỏ.

– Hình như mọi người hơi làm ồn thì phải ha.

– Ủh....

Tôi gật đầu đồng ý với ý kiến của Gil sau đó cũng nói nhỏ với cậu ta.

– Nhưng phải thừa nhận cậu rất được “hâm mộ”.

Gil cười có chút xấu hổ khi nghe tôi nói vậy. Ah.. Thì ra cậu ta cũng sẽ biết xấu hổ,tôi nhận ra điều này và cảm thấy rất thích thú. Hình như cái vẻ ngoài lạnh lùng của cậu ta cũng không phải bản chất thật của cậu ta.

Bởi vì chị Khánh Trang bắt đầu cuộc họp nên chúng tôi cũng trật tự lắng nghe,lúc nghe chị Khánh Trang thông báo Gil cũng thuộc ban truyền thông thì tôi lại kinh ngạc thêm một lần nữa. Chúng tôi có duyên với nhau đến vậy sao,tôi nhìn sang Gil và cậu ta cũng đang nhìn tôi,có lẽ đọc được sự kinh ngạc trong mắt tôi nên cậu ta khẽ nói.

– Đừng nói là cậu cũng thuộc ban truyền thông nha..

Tôi chưa kịp trả lời thì chị Khánh Trang đã lên tiếng.

– Thùy Chi cũng thuộc ban truyền thông và cùng Gil sẽ là bộ đôi MC của trường chúng ta.

Bởi vì chị Khánh Trang đã trả lời rồi nên tôi không nhắc lại nữa. Gil nhìn tôi vài giây sau đó nói.

– Tôi thực sự đã hoàn toàn tin tưởng là tôi và bạn có duyên với nhau. Không thể có nhiều sự ngẫu nhiên đến như vậy.

Tôi cũng đồng quan điểm với cậu ta nên không phản bác. Suốt buổi họp chúng tôi đôi lúc cũng trao đổi một ít với nhau. Tuy nhiên sự hiểu biết về nhau không nhiều nên lời thoại cũng rất ít.

Sau khi tan họp tôi khép lại sổ ghi chép rồi ra về. Lúc này Gil bất ngờ đi lên bước song song với tôi rồi nói.

– Cho tôi số điện thoại của bạn đi.

Tôi nhìn cậu ta một chút rồi nói.

– Tôi thấy không cần thiết lắm.

– Chúng ta sẽ cộng tác với nhau mà. Sẽ cần trao đổi nhiều việc,nếu cậu không cho số điện thoại thì tôi cứ có chuyện gì sẽ chạy qua lớp bạn tìm bạn đấy.

Tôi nghe vậy liền vội vàng mở sổ ghi chép rồi viết số điện thoại của mình vào đó và xé đưa cho cậu ta. Gil nhận lấy và còn cười rất vui vẻ và cũng lấy bút ghi lại một dãy số vào sổ,tôi biết đó là số điện thoại của Gil. Tôi nhìn chung quanh thấy mọi người trong trường hình như đang bắt đầu chú ý tới hai chúng tôi nên liền nói.

– Tôi về trước đây,cậu đi sau nhé.

– Cùng về ký túc xá mà. Đi chung cũng được.

– Tôi có việc rất vội. Cậu cứ đi từ từ nha..

Tôi nói xong thì gần như là chạy đi. Thật ra tôi rất sợ cảm giác ở một mình bên cạnh cậu ta,nó khiến trái tim tôi luôn đập nhanh hơn bình thường,hai má cũng nóng bừng như bị sốt. Tôi cũng sợ bị bạn bè chú ý,tôi không muốn mình trở thành tâm điểm của mọi người,không có sự riêng tư tối thiểu. Gil là một người quá nổi bật và được nhiều người yêu mến,nếu tôi ở gần cậu ta quá sẽ có ngày bị “fan” của cậu ta hỏi thăm mất.

Sau khi biết tôi và Gil sẽ cùng trở thành MC của trường thì cả phòng tôi ai cũng vui mừng như sắp có đại hội âm nhạc. Cả ba cô bạn đều ăn ý mà nói rằng tôi và Gil nhất định là một đôi trời sinh. Tôi cũng không thèm tranh cãi với họ nữa,dù sao một cái miệng cũng không đấu lại ba cái.

Sau khi học bài xong liền tranh thủ onl điện thoại một lát xem tin nhắn. Lúc này zalo và cả facebook đều gửi thông báo về. Facebook thì khỏi nói,rất nhiều tin nhắn và thông báo còn zalo thì gần như chỉ có người thân nên tôi cũng hơi ngạc nhiên. Lúc mở thông báo ra thì thấy là lời mời kết bạn từ Gil.. Tôi không thể làm gì khác ngoài việc chấp nhận..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: CHƯƠNG 11

Vừa chấp nhận kết bạn xong lập tức có tin nhắn gửi tới. Là Gil nhắn tin.

” Chưa ngủ à”

“Chưa”

“Không ngờ bạn cũng rất được hâm mộ nha. Trên facebook có rất nhiều người theo dõi bạn”

” Cũng không thể so với bạn được đâu”

” Kết bạn facebook với tôi đi”

” Có gì zalo và gọi điện thoại cũng được mà. Tôi cũng ít onl trên đó lắm”.

” Cũng được. Ngủ ngon nha,mai gặp”.

” Ngủ ngon”.

Tôi thoát khỏi mạng xã hội,vẫn cứ cảm thấy chuyện ngày hôm nay thật kỳ lạ. Tôi và Gil từ hai con người hoàn toàn xa lạ với nhau lại trở thành quen biết và đồng sự. Mọi thứ biến đổi quá nhanh để tôi kịp tiêu hóa vấn đề.

Buổi sáng tôi đi học thi ban truyền thanh do hai “tiền bối” lớp trên chủ trì. Tôi chiều họ đi học thi tôi và Gil sẽ đảm nhiệm. Thực ra công việc cũng không có nhiều,một tuần sẽ phát thanh ba buổi vào thứ 2-4-6. Tin tức chủ yếu là về học tập và giải đáp một số thắc mắc của mọi người trong trường. Còn có tiết mục không thể thiếu là phát âm nhạc vào giờ giải lao cho mọi người thư giãn.

Ngày hôm sau đúng vào thứ 6 nên tôi và Gil có buổi ra mắt đầu tiên trên sóng. Thú thật tôi cũng rất hồi hộp,trước đó đã đứng trước gương tập luyện bao nhiêu lần rồi nhưng vẫn không có tự tin. Lúc vừa tới phòng truyền thông thì gặp chị Khánh Trang và Gil đang ở đó,hai người có vẻ rất thân thiết với nhau. Chị Khánh Trang vốn nổi tiếng ít nói nhưng lúc này lại cùng Gil trò chuyện rất vui vẻ,thấy tôi tới chị ấy liền lên tiếng.

– Thùy Chi,em tới rồi.

– Vâng,em chào chị.

Tôi lễ phép chào chị Khánh Trang rồi quay sang Gil cười khẽ xem như chào hỏi. Gil cũng cười lại với tôi,chị Khánh Trang nói với hai chúng tôi.

– Lần đầu hợp tác và lên sóng phát thanh có lẽ hai em cũng hơi ngỡ ngàng. Nhưng chị tin hai em sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình. Cố lên nhé.

– Vâng,em sẽ cố gắng

– Ừ, hai đứa hỗ trợ cho nhau nhé.Chị phải đi có chút việc đây.

Tôi và Gil cùng chào chị Khánh Trang rồi bước vào phòng phát thanh. Bởi vì chưa tiếp xúc qua với các thiết bị máy móc của phòng thu phát này nên tôi có chút lúng túng. Gil thì lại có vẻ khá thành thạo mọi thứ,cậu ta chỉ tay vào ghế rồi nói.

– Cậu ngồi xuống trước đi. Chúng ta cùng tập qua kịch bản một chút.

– Ừ.

– “Xin chào tất cả các bạn học sinh của trường nữ sinh Angle. Chúng tôi là Gil Lê...”

Gil im lặng liếc tôi nhắc nhở,lúc này tôi mới nhớ ra nên vội vàng đọc phần lời của mình.

– ” Và Thùy Chi”.

– “Chúng tôi là hai MC mới của chương trình phát thanh buổi chiều từ hôm nay. Rất mong được mọi người ủng hộ”.

.....

Tập qua một lượt kịch bản cũng đã sắp tới giờ phát sóng, Gil thấy tôi vẫn còn căng thẳng liền nói.

– Đừng lo lắng quá. Cứ thể hiện giống như vừa tập là tốt rồi,cậu có giọng nói rất dễ thương đó.

Tôi có chút xấu hổ khi Gil khen mình như vậy. Gil thấy tôi đỏ mặt thì lại cười tiếp.

– Cậu rất dễ xấu hổ vậy à. Thật dễ thương.

Nói xong lại còn đưa tay chạm lên tóc của tôi,tôi lại càng thấy ngượng ngùng nên đành giả bộ tức giận liếc cậu ta một cái. Gil cũng không bận tâm tới cái liếc của tôi mà chỉ mỉm cười sau đó nói.

– Bắt đầu thôi nào. Tôi sẽ mở âm thanh của micro lên nhé.

Tôi gạt đầu và Gil bắt đầu mở âm thanh lên. Có vẻ như cậu ta rất thành thực với chuyện này,mọi thao tác từ chỉnh âm cho tới kiểm tra chất lượng âm thanh đều rất nhanh nhẹn.

Bởi vì đã cùng nhau tập luyện rồi cho nên chúng tôi cũng xem như ăn ý với nhau. Có một số chi tiết tôi bị bối rối thì Gil sẽ lập tức hỗ trợ cho tôi,tôi đối với việc này rất cảm kích cậu ta. Buổi phát thanh chỉ hơn một giờ cho nên thời gian cũng trôi rất nhanh.

Qua buổi phát thanh đầu tôi lại phát hiện ra nhiều điều thú vị và mới lạ về Gil. Bình thường luôn cao ngạo lạnh lùng là thế mà khi dẫn chương trình lại khá hoạt ngôn và hài hước. Ngoài ra Gil còn là một người rất thông minh,xử lý tình huống rất nhanh. Cũng nhờ vậy mà tôi mới được cứu những lần tưởng như không thể cứu.

Vì để cảm ơn Gil đã giúp đỡ mình trong lúc dẫn chương trình nên tôi đề nghị cậu ta cùng đi căng tin uống nước,cậu ta cũng không từ chối. Bởi vì hiện tại vẫn còn là giờ học nên căng tin rất vắng vẻ,tất nhiên đây cũng là lý do mà tôi dám mời Gil tới đây. Nếu là bình thường thì tôi còn lâu mới làm điều này.

Sau khi gọi nước tôi liền nói với Gil.

– Hôm nay cũng may có cậu giúp đỡ nếu không tôi cũng không biết thế nào.

– Cậu cũng làm tốt rồi mà. Tôi cũng không giúp được gì.

– Cậu cũng có lúc khiêm tốn vậy à.

– Cậu là khen hay mắng tôi đấy. Bộ trước giờ tôi không khiêm tốn sao.

– Trước giờ thấy cậu hơi bị “nổi bật”.

– Tôi cũng đâu muốn vậy. Tại mọi người cứ thích làm quá lên thôi.

– Tại cậu đẹp mà.

– Cậu cũng thấy tôi đẹp à.

– Ừ. Tôi cũng đâu phải không biết chiêm ngưỡng cái đẹp.

– Thật vinh hạnh cho tôi.

Chúng tôi cùng mỉm cười với nhau. Sau đó Gil nói.

– Thế có ai nói với cậu là cậu cũng rất đẹp không.

– Không có,tôi mới chỉ được khen dễ thương thôi.

– Ừ, cậu chính là đẹp mà cũng dễ thương. Tôi thấy vậy.

– Cảm ơn cậu đã khen.

– Tôi chỉ nói thật thôi.

Tôi cười khẽ không muốn tiếp tục đề tài này nữa. Là con gái ai mà không thích được khen xinh đẹp chứ,nhưng nà bị khen trực tiếp như vậy thì cũng phải biết xấu hổ chứ. Im lặng một lát tôi lại hỏi Gil.

– Hình như cậu với chị Khánh Trang rất thân thiết.

– Ừ,chị ấy là bạn của anh trai tôi. Chúng tôi quen nhau cũng vài năm rồi.

– Chị ấy rất đẹp phải không.

– Tất nhiên rồi, chị ấy là cô gái xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp qua,tất nhiên là trước khi gặp cậu.

– Cậu lại trêu tôi à.

– Không hề nha. Tôi nói thật nà, cậu rất xinh đẹp..

Không hiểu tại sao vấn đề lại quay lại chuyện nhan sắc rồi. Tôi lại phải tìm cách chuyển sang chuyện khác.

– Tại sao cậu lại muốn vào ngôi trường này.

– Bởi vì đây là mong muốn của ba mẹ tôi. Còn cậu..

– Tôi vẫn luôn ước mơ được vào học ở đây từ khi còn nhỏ.

– Thực ra tôi đã chú ý tới cậu lâu rồi. Cậu là học sinh có số điểm cao thứ nhì trong đợt tuyển sinh vừa rồi.

– Sao cậu không chú ý tới người đạt điểm cao nhất mà lại chú ý tới người thứ nhì.

– Vì người thứ nhất là tôi.

– Hả. Có nghĩa là cậu.. Cậu chính là người đó.. Là Lê Thanh Trúc.

– Cậu nhớ rõ họ tên tôi quá. Nhưng làm ơn đừng gọi to lên vậy chứ.. Chuyện này bộ đáng kinh ngạc lắm à, không lẽ trông tôi không được thông minh hay sao mà cậu lại phản ứng vậy chứ..

Tôi nhìn vẻ mặt không vui của Gil mà vẫn không thể khép lại miệng được. Tại sao tôi lại phản ứng thái quá vậy ư, tại sao tôi lại nhớ rõ họ tên cậu ta vậy ư. Tại sao lại không ghi nhớ cho được khi mà người đó chính là người đã chiến thắng mình, ngay từ hôm xem qua bản danh sách bảng điểm tuyển sinh tôi đã ghi nhớ cái tên Lê Thanh Trúc ấy trong đầu. Ở trong trí tưởng tượng của tôi thì cô gái tên Thanh Trúc này là một cô nàng xinh đẹp, thanh tú, dịu dàng giống như cái tên của cô ấy, bây giờ lại cho tôi thấy một Thanh Trúc cũng rất đẹp nhưng lại “đẹp trai” cũng rất tú nhưng là “tuấn tú” và không có liên quan gì tới chữ dịu dàng thì bảo sao tôi không kinh ngạc.

Sau một lúc điều chỉnh lại cảm xúc của mình tôi mới hơi ngại ngùng hướng Gil nói.

– Xin lỗi vì hơi thất lễ. Tôi thực sự không ngờ người đó lại là cậu, tôi còn luôn thắc mắc là tại sao cậu lại không học ở lớp chọn.

– Tôi cũng được xếp vào lớp chọn nhưng tôi không thích nên xin rút khỏi. Tôi vào đây học là đã nghe lời ba mẹ lắm rồi cho nên họ cũng không ép buộc tôi.

– Vậy tại sao người ta gọi cậu là Gil Lê mà không phải Thanh Trúc.

– Gil là biệt danh của tôi từ lâu rồi. Tôi cũng thích cách gọi này hơn nên liền nói mọi người gọi mình như vậy. Mà cậu cũng đừng gọi tôi là Thanh Trúc nữa, tôi dị ứng..

– Thì tên cậu vốn là Thanh..

– Dừng lại...

– Thanh..

– Đây..

Thấy Gil đã có chút tức giận tôi liền không trêu cậu ta nữa. Lúc này trông Gil hơi giống một đứa trẻ, thật sự rất đáng yêu..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: CHƯƠNG 12

Tạm biệt nhau và trở về phòng, trong đầu tôi đều là hình ảnh của Gil, nhất là bộ dáng vừa thẹn vừa giận của cậu ta khi tôi đùa dai với cái tên kia. Quả thật Gil vẫn hợp với cái tên đang gọi này thôi, còn cái tên kia thôi thì cứ để trên giấy tờ vậy.

Vừa về tới phòng còn chưa kịp buông túi xách xuống bàn tôi đã bị ba cô bạn cùng phòng vây lấy rồi bắt đầu nói không ngừng.

– Chi à, thật không ngờ là cậu và Gil lại phối hợp ăn ý như vậy.

- Phải rồi,kẻ tung người hứng thật sự rất ăn ý nha. Cứ như hợp tác với nhau lâu rồi.
- Chị Khánh Trang đúng là có mắt nhìn người nha. Cậu rất có năng khiếu trong chuyện này.
- Chương trình đã kết thúc lâu rồi sao giờ cậu mới về.
- Khai nhanh,có phải đi đâu chơi cùng cô bạn đẹp trai đó.
- Hai người thân thiết với nhau nhanh vậy à.
- Sao tụi này hỏi mà không trả lời vậy.
- Phải rồi,mau khai thật đi.

....

Tôi gần như là không kịp mở miệng nói gì trước ba cái miệng đang hoạt động không ngừng của các bạn. Cho nên chờ họ nói hết tôi mới lên tiếng.

– Xin thưa là nãy giờ các cậu nói tôi không tài nào lên tiếng được nha. Chuyện tôi và Gil làm MC cùng nhau các cậu cũng biết rồi còn gì,những gì chúng tôi nói trên sóng cũng đã viết sẵn trong kịch bản rồi mà. Hôm qua còn tập cùng các cậu đấy thôi,tuy là có một chút ít phát sinh trong khi dẫn chương trình nhưng cũng không khác là mấy. Còn chuyện về hơi muộn là vì hôm nay Gil đã giúp tôi rất nhiều nên tôi chỉ mời cậu ta đi uống nước để cảm ơn thôi mà.

Ba cô bạn nghe vậy liền có vẻ thất vọng nói.

- Chỉ có vậy thôi à.
- Không có gì khác à.
- Đi uống nước ở đâu vậy.

Tôi đáp.

- Chỉ có vậy,không có gì khác. Uống nước tất nhiên là ở căng tin rồi. Cậu nghĩ trong trường còn chỗ nào có thể tới uống nước sao.

Ba cô bạn dường như đã hiểu ra nên không tiếp tục bắt bẻ tôi nữa. Cho tới tôi khi tôi đang học bài thì Minh Nguyệt bỗng kêu lên kinh ngạc mà nói.

- Mọi người lại đây xem nè. Trên trang web của trường có hình của Chi và Gil hồi chiều nè.

Tôi và hai cô bạn còn lại đều chạy lại chụm đầu vào laptop của Minh Nguyệt xem thử. Đúng là hình của tôi và Gil chiều nay ở căng tin,ảnh chụp khá rõ nét nên nhìn là nhận ra ngay,thật không biết ai đã chụp những tấm ảnh này và chụp bằng cách nào mà cả tôi và Gil đều không hề hay biết.

Trong ảnh tôi và Gil đang cùng cười rất vui vẻ . Tựa đề của bài đăng này cũng khiến tôi rất choáng váng “Hoàng Tử và bạn gái tin đồn thân thiết bên nhau”. Tôi có biết chuyện ở trường có một số bạn nữ là các fangirl cuồng nhiệt của Gil,họ đặt cho Gil cái nickname Hoàng Tử,khi tôi lên facebook của Gil lần trước cũng thấy qua họ gọi Gil như vậy. Nhưng là chuyện này thì có liên quan gì tới tôi,từ khi nào mà tôi trở thành “bạn gái tin đồn” của cậu ta rồi. Và chúng tôi cũng chỉ mới quen biết nhau một hai ngày thôi,không đạt đến mức độ “thân thiết” đâu chứ. Thực sự bây giờ tôi hoàn toàn cảm nhận được sự khó chịu và tức giận của những người nổi tiếng khi bị xâm phạm đời tư và bị đặt điều không đúng sự thật.

Tấm hình này có lẽ là khi tôi vừa biết được Gil chính là thủ khoa của kỳ tuyển sinh vừa qua. Bởi vì vậy nên chúng tôi đang vui vẻ trêu đùa nhau,hiện tại bị đăng lên diễn đàn trong trường thế này,chỉ sợ tôi còn oan hơn cả Thị Kính.

Trong lúc tôi còn đang rối rắm trong đầu thì Tường Vi lên tiếng hỏi tôi.

- Cậu và cậu ta nói gì mà vui vẻ vậy.
- Cái con người mặt lạnh kia mà cũng biết cười tươi như vậy .
- Giữa hai cậu đúng là hơi bị thân hơn bình thường rồi nha.

Sau Tường Vi là cả Minh Nguyệt và Linh Lan lên tiếng nên tôi không có cơ hội trả lời họ. Ba cô bạn thấy tôi không đáp liền đồng loạt trừng mắt nhìn tôi,tôi liền phải vội vã thanh minh.

– Lần nào ba cậu cũng thay phiên nói liên tục tôi làm gì có cơ hội mở miệng đâu. Chuyện đi uống nước với Gil cũng đã nói cho các cậu nghe rồi còn gì,tôi cũng không biết tại sao lại bị chụp hình lại nữa. Quả thật tôi chỉ muốn cảm ơn cậu ta đã giúp đỡ khi dẫn chương trình chứ không có ý gì khác. Còn mấy tấm hình này có lẽ bị chụp lúc chúng tôi đang nói chuyện về tên thật của Gil.

Minh Nguyệt là người phản ứng nhanh nhất nên lên tiếng hỏi lại.

– Tên thật của cậu ta là sao. Nói cũng mới nhớ nha, trước giờ chỉ biết gọi cậu ta là Gil hay Gil Lê chứ không có chú ý rằng cách gọi này thường chỉ là tên thân mật hay biệt danh thôi, còn tên thật sẽ không như vậy.. Cậu nói tôi biết đi, tên thật của cậu ta là gì.

Tôi có chút khó xử nhìn ba cô bạn cùng phòng. Cả ba đều mang vẻ mặt tò mò và ánh mắt chờ đợi nhìn tôi, nếu tôi không khai thật thì hôm nay khó sống rồi. Nhưng nếu nói ra thì có bị Gil giận không, cậu ta dường như rất ghét để mọi người biết mình có cái tên đó. Trong lúc tôi còn đang phân vân thì Linh Lan lên tiếng.

– Không lẽ tên thật của cậu ta rất khó nghe hay sao mà cậu lại có vẻ mặt đó vậy Thùy Chi.

Tôi vội vàng nói.

– Cũng không phải như thế. Chỉ là hình như cậu ta không thích nhiều người biết tới cái tên ấy mà thôi.

Tường Vi liền nói.

– Cậu cứ nói cho tụi này nghe đi. Chúng tôi sẽ không nói với bất cứ ai cũng không để cậu ta biết được là cậu đã nói ra đâu..

Trước sức ép của ba cô bạn tôi đành phải đầu hàng mà tiết lộ bí mật của Gil.

– Cậu ta tên thật là Lê Thanh Trúc.

Sau vài giây im lặng cả ba liền kêu lên.

– Thanh Trúc.

– Lê Thanh Trúc.

– Lê Thanh Trúc sao...

Tôi không lý giải được rốt cuộc ba cô bạn đang nghĩ gì. Sau cùng Linh Lan lên tiếng.

– Khó trách cậu ta không muốn ai biết.

Minh Nguyệt cũng tiếp lời.

– Cái tên sao chả liên quan tới con người vậy trời.

Tường Vi cũng phụ họa.

– Quả nhiên cứ gọi là Gil thôi. Chứ thanh tú mỏng manh như trúc thì không có liên quan gì với cậu ta cả.

Tôi cũng mừng vì ba cô bạn cũng hiểu ra được vấn đề trọng yếu ở đây. Lúc này Linh Lan bỗng lên tiếng tiếp.

– Thùy Chi, cậu ta sẽ không phải là Thanh Trúc đã đạt số điểm thủ khoa trong đợt tuyển sinh vừa rồi chứ.

Cả Minh Nguyệt và Tường Vi cùng há hốc miệng kinh ngạc nhìn tôi chờ đợi kết quả. Tôi cũng chỉ biết cười gượng một tiếng rồi đáp.

– Quả thật chính là cậu ta đấy.

Cả ba cô bạn không hện mà đồng thời kêu lên.

– Không thể nào.

– Thật bất ngờ.

– Không thể tin được.

Tôi thở dài rồi nói.

– Giờ thì các cậu cũng hiểu vì sao lại có những tấm hình kia rồi nhé. Cũng nhớ là không có gọi Gil bằng cái tên kia nhé.

Cả ba cô bạn cũng không còn gì hiếu kỳ nên cũng đồng ý rồi buông tha cho tôi. Buổi tối cầm điện thoại tôi cũng online facebook xem thêm tin tức về những tấm ảnh hồi chiều, trên đó có rất nhiều bình luận khen tôi và Gil đẹp đôi, không hiểu sao tôi rất xấu hổ khi đọc những bình luận ấy...

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy có lỗi với Gil nên tôi liền nhắn tin cho cậu ta.

“Cậu ngủ chưa”

“Chưa,cậu cũng ngủ muộn vậy”.

” Mới học bài xong”.

“Chăm chỉ thế”.

“Ừ. Cậu.. đã xem mấy tấm hình chưa”

“Xem rồi,cậu cũng xem rồi à”

“Ừ,cũng mới thấy”.

“Đừng suy nghĩ nhiều,cứ mặc kệ thôi”

“Ừ,cũng không nghĩ gì cả”

“Thật à,thế sao nhắn tin cho tôi. Nhớ tôi à :)”

“Thấy có lỗi nên nhắn tin xin lỗi”

“Cậu làm gì tội lỗi sau lưng tôi à”

“Thật ra tôi chỉ nói cho các bạn cùng phòng biết tên thật của cậu thôi”.

“Cậu nói cái gì”

“Xin lỗi mà.. Tại vì họ cứ ép hỏi,nhưng tôi cũng bắt họ hứa là không nói cho ai biết rồi”.

“Tôi nặng không thể xin lỗi xuống được”

“Vậy tôi phải làm sao cậu mới hết giận”

“Tôi sẽ suy nghĩ vấn đề này. Nghĩ ra sẽ nói cho cậu”

” :(”

“Ngủ đi,con gái thức khuya mau già lắm”

“Cậu cũng là con gái”

“Nhưng tôi đẹp trai”

“Tự sướng”

“Nghe lời,ngủ đi”

“Ừm,cậu cũng ngủ sớm nhé”

“Ok,ngủ ngon nhé”.

.....

Đã lâu không gặp #đạiacma

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: CHUỖNG 13

Đêm hôm qua không biết có phải vì lời chúc ngủ ngon của Gil linh nghiệm hay không mà tôi thực sự đã ngủ rất ngon,hôm nay là thứ bảy sẽ được về nhà nên tôi rất mong đợi. Buổi sáng vẫn phải đi học và tham gia buổi họp của hội học sinh. Bởi vì chuyện hôm qua nên khi đối mặt với Gil tôi vẫn có chút ngại ngùng.

Khi buổi họp kết thúc tôi và Gil cùng đi về ký túc xá. Trong khi tôi vẫn đang lo lắng sẽ bị những ánh mắt soi mói từ mọi người thì Gil lại khá thoải mái, thấy tôi cứ nhìn ngó khắp nơi thì Gil liền nói.

– Cậu đừng quá để ý tới những gì mọi người nói. Mình cứ thoải mái tự nhiên rồi mọi người cũng quen dần và chẳng còn soi mói nữa đâu.

Tôi liếc Gil một cái rồi đáp.

– Tôi cũng không phải người nổi tiếng như cậu mà quen với việc bị mọi người chú ý khắp nơi. Thực sự tôi thấy không thoải mái chút nào.

Gil cười khẽ một tiếng nói.

– Từ từ cậu sẽ quen thôi mà. Hơn nữa với nhan sắc của cậu thì không có chuyện được sống yên ổn đâu. Rất dễ thu hút ong bướm đấy.

Tôi không cho là đúng mà nói.

– Cậu cũng đừng nâng tôi quá như vậy chứ, tôi nhận không nổi đâu. Thực tế là trong ngôi trường này có rất nhiều cô gái còn xinh đẹp hơn tôi chứ không cần nói xa ra xã hội, đứng chung với họ tôi cũng chỉ là vịt giữa bầy thiên nga mà thôi.

Gil nghe vậy liền cười rồi nhìn tôi nói.

– Cậu đang đánh giá thấp sự quyến rũ của mình đấy à. Nếu như cậu là một con vịt thì tôi nghĩ cậu sẽ là một con vịt rất đặc biệt.

Tôi hơi tức giận liền nói.

– Tôi mới không thèm làm vịt. Cậu mới là vịt.

Gil thấy tôi giận lấy thì chỉ mỉm cười theo kiểu bắt đắc dĩ rồi nói.

– Chính cậu mang mình ra so với vịt rồi còn nói vậy nữa là sao. Mà nhìn khuôn mặt cậu khi giận dữ đáng yêu thật đấy..

Gil đưa tay chọt lên bên má đang phồng ra của tôi và mỉm cười. Tôi có chút khó chịu đẩy tay cậu ta ra, nếu không ngày mai hình ảnh này lại lên trang bìa của diễn đàn trong trường. Nhìn nụ cười trên gò má của Gil tôi càng muốn tức giận hơn, tại sao tôi lại không biết cậu ta là kẻ thích cười như vậy nhỉ. Trước giờ người ta cứ nói rằng cậu ta là kẻ mặt lạnh như tiền cơ mà.

Trong khi tôi còn đang rối rắm thì Gil lại lên tiếng hỏi.

– Chiều nay cậu về nhà không.

– Tất nhiên là có rồi.

– Có đi chơi ở đâu không.

– Không, ở nhà với gia đình thôi.

– Thật là một cô gái ngoan.

– Không cần cậu khen.

Mất thấy đã tôi ký túc xá tôi liền nói với tạm biệt với Gil rồi trở về phòng. Sau khi sắp xếp một ít đồ cần thiết vào balo để mang về nhà thì chẳng còn việc gì để làm đành lấy bài tập ra làm.

Buổi chiều khi nhận được điện thoại của ba tôi liền chạy như bay ra cổng trường. Vì học sinh đa số là về hết nên giờ này cổng trường rất đông, vậy mà không biết thế nào tôi vẫn nhìn thấy Gil trong hàng trăm người ở đây. Gil hôm nay không biết ai tới đón mà lại có xe moto dạng lớn để đi. Thú thực khi trông cậu ta mặc một bộ đồ màu đen đi găng tay màu đen và cả cái xe cũng màu đen thì tôi chỉ có thể cảm thán là “đẹp”. Quả thực cậu ta rất đẹp, rất ngầu và “chuẩn soái”.

Gil hình như linh cảm được ánh mắt của tôi nên liền nhìn sang phía tôi. Lúc này tôi còn chưa kịp hoàn hồn nên bị bắt quả tang đang nhìn lén, tôi lúng túng không biết nhìn đi đâu thì Gil liền mỉm cười phất tay như chào tôi rồi đội nón bảo hiểm và phóng xe đi mất. Tôi còn ngây người một lát mới hoàn hồn rồi lên xe về nhà..

Ngày thứ 2 cũng là ngày tôi có buổi phát thanh trực tuyến cùng với Gil nên hôm đó sau khi tan học chị Khánh Trang tới tìm tôi rồi đưa cho tôi đề cương của trương trình. Bởi vì cả hai phát thanh viên đều là người mới nên tạm thời chị Khánh Trang sẽ hỗ trợ biên tập kịch bản một vài buổi đầu, sau này chúng tôi sẽ phải tự mình làm hết.

Bởi vì không có thời gian tập trước như lần đầu nên sau khi ăn trưa xong tôi liền nhắn tin cho Gil kêu cậu ta tới phòng phát thanh sớm hơn để cả hai cùng tập. Tuy nhiên cậu ta lại đến muộn hơn cả nửa tiếng sau..

Trong lúc tôi đang muốn lên tiếng oán trách và lên án cậu ta thì cậu ta vội vàng đưa ra một số CD nhạc rồi nói.

– Không phải tôi cố ý tới trễ đâu,tại đi tìm mấy CD nhạc này hơi mất thời gian.

Bởi vì giờ giải lao của trường thường phát nhạc nên tôi cũng không thể nói gì hơn. Lúc này cũng có chút tò mò cậu ta đã chọn kiểu âm nhạc thế nào. Khi cầm lên xem thì tôi có chút thất vọng vì đa số đều là nhạc nước ngoài,còn là nhạc âu mỹ. Gil thấy tui xụ mặt liền hỏi.

– Cậu sao vậy,không lẽ không thích sao.

– Không có nhạc K-pop à . Tôi thích nhạc hàn hơn.

– Tôi lại không thích nhạc hàn. Nó khá là đơn điệu và hầu như chỉ có một xu hướng.

– Nhưng họ rất đẹp mà.

– Cậu cũng mê mấy anh chàng mặt hoa da phấn vậy hả.

– Cái gì mà mặt hoa da phấn chứ,người ta vừa cao vừa đẹp vừa hát hay nhảy giỏi. Rất đa tài mà.

– Thôi tôi xin.. Con gái các cậu sao cứ mê mấy anh mặt mày bùng ra sữa thế nhỉ.

– Cậu không phải con gái chắc..

– Haizzz. Tôi thua,vậy lần sau âm nhạc để cậu chọn đi.

Về mặt bắt đầu đi của Gil khiến tôi rất vui vẻ. Thật ra tôi cũng không phải dạng fan cuồng nhạc Hàn đâu,chi là hơi thích thích thôi. Ai mà không mê trai đẹp gái xinh chứ,bản thân Gil cũng là một minh chứng hoàn hảo cho cái gọi là đẹp trai thì được nhiều người yêu là gì.

Tranh cãi một lúc cũng bắt đầu đi vào mục đích chính là tập luyện trước cho buổi phát thanh. Trong quá trình tập luyện chúng tôi rất ăn ý với nhau,buổi phát thanh cũng xem như là thành công.

Lúc chúng tôi rời khỏi phòng phát thanh thì gặp một cô gái đứng ở bên ngoài dường như đợi chúng tôi. Lúc tới gần tôi thấy cô gái đó cứ nhìn Gil rồi lại nhìn tôi khiến tôi không được thoải mái,tôi đang định kiểm soát chạy trước thì bất ngờ cô gái đó lại chặn ngay trước mặt rồi đưa một lá thư cho Gil. Cũng chưa đợi chúng tôi phản ứng thì cô ấy đã chạy mất tăm tích,Gil hơi nhú mồm cầm lá thư còn tôi thì tò mò nhòm ngó xem có thấy được gì không. Gil thấy tôi như vậy liền cười một tiếng rồi đẩy đầu tôi ra và nói.

– Xâm phạm đời tư người khác là phạm pháp đấy.

Tôi có chút mất hứng chu môi lên đáp lại.

– Ai mà thèm.

Gil cũng không tiếp tục vạch trần tôi mà chỉ gấp thư lại rồi bỏ vào túi quần. Tôi im lặng một lát thì lòng hiếu kỳ lại nổi lên nên đành lên tiếng hỏi cậu ta.

– Có phải thư tỏ tình không vậy. Thường ngày cậu nhận được thư như thế này nhiều không.

Gil nhìn tôi rồi nói.

– Không phải cậu không thèm quan tâm à.

Tôi tức giận lại nói.

– Không nói thì thôi.

Gil bỗng nhiên cười lớn rồi nói.

– Cậu nha,chắc từ nay phải gọi cậu là Gấu quá,hay gọi tên rồi thêm vào tiếng “pu” phía sau nhỉ. Chi....pu... Nghe cũng hay thật đấy..

Tôi tức muốn xù tóc lườm cậu ta mà nói.

– Ai cho cậu quyền đặt biệt danh cho tôi hả. Cậu thấy tôi chỗ nào giống gấu,còn nữa,tiếng “pu,pu” là cái tiếng nước nào thế hả.

Gil vẫn giữ cái nụ cười sáng lạn đáng ghét kia rồi đáp lại tôi.

– Cậu khi giận là cứ xụ mặt,phồng má,chu môi trông rất đáng yêu nha. Làm tôi cứ liên tưởng tới mấy chú gấu,mà gấu thường hay kêu “pu,pu” còn gì.

Lần này thì tôi tức tới nghẹn khuất không thốt nên lời. Tại sao bỗng nhiên bị đặt ra cái biệt danh như thế,mà là gấu thì coi như cũng được đi,dù sao mấy người bạn của tôi cũng đang lăm le muốn gán cái biệt danh ấy cho tôi rồi. Tuy nhiên cái tiếng “pu” thì hình như chẳng liên quan gì nha,mà tôi cũng không biết thực sự con gấu nó có kêu là “pu”hay không nữa.

Lần này tôi nhìn, nhưng tôi thề là tôi sẽ báo thù, tôi sẽ kiếm cho cậu ta cái biệt danh còn kêu hơn tôi rồi sẽ gọi lớn cho cả thiên hạ biết. Cho cậu ta hết đường cười tôi. Hãy đợi đấy.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: CHƯƠNG 14

Với mục tiêu báo thù lớn lao trong lòng tôi liền chạy về ký túc xá tìm ba cô bạn cùng phòng để nhờ họ làm quân sư cho mình. Mới nghe tôi nói qua tình hình thì cả ba cô bạn đều cười ngặt nghẽo còn không quên khen Gil rất biết nhìn mặt đặt tên khiến cho tôi tức muốn chết. Phải cho tới khi tôi ra sát chiều vừa bốp cổ vừa đe dọa thì cả ba mới chịu nín cười rồi bắt đầu cố vấn cho tôi.

Nói thì dễ mà thực hành thì mới biết là khó. Bởi vì với một người khá là hoàn mỹ như Gil thì đặt một cái biệt danh cũng đòi hỏi nhiều vấn đề, nếu nghe chối tai quá cũng không được, mà nghe hấp dẫn thì lại chẳng trả được thù trong lòng. Cho nên suốt cả buổi chiều chúng tôi cùng ngồi vắt óc suy nghĩ mà vẫn chưa được ưng ý.

Minh Nguyệt thì khỏi phải nói, cậu ấy đưa là một tá cái tên nghe muốn nổi da gà da vịt lên luôn. Từ hoàng tử ếch tới hoàng tử cóc nhái, từ chuột tới mèo cho tới vịt gà, từ cá mập cho tới cá voi rồi thì cá đuối. Thật sự là trên rừng dưới biển có gì cậu ấy cũng lôi ra hết khiến cho chúng tôi cứ há hốc miệng ra mà không biết phản ứng thế nào. Cá nhân tôi mỗi khi nghe cậu ấy nói ra một cái tên thì liền liên tưởng ra Gil và vẻ mặt đen xì của cậu ta khi nghe tôi gọi như vậy. Tôi thực sự không dám và cũng không nỡ gọi cậu ta như vậy.

Tường Vi thì vẫn theo trường phái tiểu thuyết ngôn tình, có vấn một loạt các danh xưng của những nhân vật chính, có soái ca, có nam thần, rồi thì ác ma lạnh lùng, thiên sứ âm áp... Tôi nghe mà còn nổi da gà hơn cả những biệt danh Minh Nguyệt đã nêu ra.

Linh Lan thì lại đưa ra mấy cái tên trong các bộ phim nổi tiếng nước ngoài như ma cà rồng, người nhện, siêu nhân, dị nhân, thậm chí cả tên của kẻ mà ai cũng biết là ai trong Harry Potter cậu ấy cũng không bỏ sót. Tôi thực sự rất muốn quý xuống tặng cho các cậu ấy một lạy vì trí tưởng tượng quá mức tưởng tượng đó.

Mất cả buổi chiều mà không có kết quả gì tôi cũng có chút ảo não. Ba cô bạn sau khi nói khô miệng mà tôi không chọn được gợi ý nào thì cũng bỏ cuộc và kéo nhau đi ăn cơm. Tôi cũng đành gác lại chuyện đó mà chạy theo họ, dù sao vẫn phải ăn no bụng đã.

Buổi tối sau khi học bài xong liền lên mạng xem chút ít tin tức. Chủ yếu là xem mình có bị chụp lén rồi tung lên mạng nữa không. Cũng may là không có, vào facebook thì phát hiện lượng người theo dõi lại tăng lên nhiều, tin nhắn xin kết bạn cũng đầy ắp khiến tôi cũng lười đọc. Đang định tắt máy đi ngủ thì đột nhiên thấy trên bảng tin xuất hiện một trang đề xuất có tên là Thỏ bảy màu. Lúc này bỗng nhiên trong đầu lóe sáng một ý tưởng, sau một chút suy nghĩ thì tôi cũng đưa ra quyết định. Gil cứ thế có biệt danh “thỏ bảy màu”.

Tiết thể dục tuần này lớp tôi và lớp Gil lại trùng lịch học. Cho nên mọi chuyện lại lặp lại như buổi đầu tiên. Sau khi học xong phần Aerobic của mình tôi và Tường Vi lại cùng mọi người ra xem các bạn khác tập bóng. Gil vẫn như cũ nổi bật và được yêu mến, tất cả tiếng reo hò cổ vũ đều là tên Gil. Tôi dù ngồi im lặng xem nhưng cũng bị nhiều ánh mắt chú ý, tôi biết họ đang nói gì sau lưng mình. Nhưng tôi đã và đang dần thích ứng với những ánh mắt và lời bàn tán đó, bởi vì Gil nói đúng, tôi càng để tâm họ càng nói nhiều hơn mà thôi.

Lúc kết thúc bài tập Gil bỗng đi về phía tôi sau đó cúi xuống nhìn tôi rồi cười hỏi.

– Cậu thấy tôi chơi bóng tốt không. Có phải rất cừ không.

Tôi buồn cười mà đáp.

– Ừ thì cũng được, giỏi hơn mấy bạn mới bắt đầu tập rồi.

Gil nghe vậy liền hơi cau mày đưa tay gõ vào trán tôi rồi nói.

– Cậu được lắm, còn dám khen đều tôi. Có tin tôi gọi to tên cậu lên không.

Nếu là hôm qua thì tôi sợ chứ hôm nay thì không hề. Cho nên tôi liền đáp.

– Cậu cứ gọi đi, gọi đi rồi đừng có hối hận.

Gil nhìn tôi chăm chú một chút rồi nói.

– Xem ra cậu có vũ khí bí mật gì rồi phải không.

Tôi có chút đắc ý hỏi ngược lại.

– Cậu nói xem.

Gil im lặng một chút rồi ra về bỏ cuộc mà nói.

– Dù sao thì tôi cũng không muốn mạo hiểm đâu. Thanh danh hoàn mỹ của tôi không thể bị hủy trong tay cậu, còn biệt danh của cậu thì sớm muộn gì mọi người cũng tự nhận ra thôi.

Tôi tức giận lườm Gil còn cậu ta thì cười vui vẻ rồi đi thay đồ. Tường Vi này giờ vẫn im lặng liền nói với tôi.

– Chi à. Có vẻ như cậu yếu thế rồi á.

– Còn lâu. Trạng chết thì để cũng bằng hà, cậu ta mà đi rêu rao lung tung thì tôi cũng cho cậu ta chìm luôn.

– Ghê nhỉ.

– Cậu cứ chờ xem.

Tường Vi cũng không tiếp tục đề tài này nữa nên chúng tôi cùng nhau trở về lớp. Suốt cả buổi học vẫn bị ám ức vì cái vẻ tự tin đáng ghét của Gil khi rời đi. Đúng là kẻ kiêu ngạo mà.

Dù có ghét thì chiều hôm nay chúng tôi vẫn phải cùng nhau dẫn chương trình. Lúc mới tới phòng phát thanh tôi liền làm như không thấy Gil và chỉ ngồi đọc kịch bản một mình. Gil nhìn tôi vài giây sau đó cười khế rồi lên tiếng.

– Bạn gấu ơi...

– Bạn gấu à...

– Bạn gấu đang giận đấy à.

– Bạn gấu đừng giận nữa mà. Chúng ta phải tập kịch bản cùng nhau chứ.

– Chi...

– Thùy Chi.

– Chi...pu...

– Chi...pu...pu..

Trước sự phiền phức mà Gil gây ra tôi cuối cùng cũng không chịu được mà lên tiếng.

– Cậu nói đủ chưa thỏ bảy màu kia.

– Ủa.. ủa.. cậu nói ai vậy.

– Còn ai trồng khoai đất này.

– Tức là cậu nói tôi là thỏ á.

– Thỏ bảy màu.

– Cậu nghĩ đâu ra cái tên thấy ghê vậy.

– Trên facebook đó. Thấy hợp với cậu quá luôn.

– Cậu nghĩ sao mà nói hợp với tôi vậy. Tôi đẹp trai, phong độ thế này chỗ nào giống thỏ.

– Tôi thấy giống là giống.

– Thì ra cậu muốn trả thù tôi đấy à.

– Thế thì sao.

– Gấu ham ăn, bạo lực.

– Thỏ bảy màu..

– Chi pu pu..

– Thỏ bảy màu..

Giăng co một hồi cuối cùng Gil là người chịu thua trước. Cậu ta nói.

– Thôi thôi tôi đầu hàng. Hay là xem như chưa từng có những cái tên đó đi nha.

– Còn lâu. Tôi cứ gọi cậu là thỏ bảy màu đấy.

– Vậy hay tôi gọi cậu là gấu cậu gọi tôi là thỏ thôi . Bỏ cái câu bảy màu đi được không.

– Không thích,cứ gọi bảy màu đấy.

– Cậu mà gọi lần nữa tôi bịt miệng cậu lại đấy. Dùng miệng tôi để bịt đấy,mà người ta hay gọi là hôn môi ấy. Cậu cứ thử gọi lần nữa đi.

– Cậu... Thỏ...b...

Tôi còn chưa kịp nói ra câu sau thì thấy gương mặt Gil để ghé sát lại phía mình nên liền nghiêng người né tránh rồi đưa tay che lấy miệng mình. Gil thấy tôi như vậy liền mỉm cười rất đắc ý rồi nói.

– Xem ra còn biết sợ.

Tôi thấy khoảng cách hai người đã an toàn thì liền bỏ tay khỏi miệng rồi tức giận nói.

– Ai thêm sợ cậu.

– Ừ,không sợ. Chỉ là xấu hổ phải không,mặt cậu đỏ rồi kìa.

– Cậu đi chết đi.

Cuộc tranh cãi tạm chấm dứt khi chuẩn bị tới giờ phát sóng trực tiếp chương trình. Trong công việc chúng tôi vẫn nghiêm túc và hợp tác với nhau khá ăn ý.

Sau khi kết thúc chương trình tôi liền cầm túi xách rồi bỏ đi trước. Gil phải lo tắt các thiết bị thu âm rồi mới ra sau. Hôm nay tôi không thêm đợi cậu ta cùng về ký túc xá nữa. Cậu ta là đồ đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: CHƯƠNG 15

Buổi tối sau khi học bài xong tôi lại lên mạng hóng tin tức. Từ hồi tôi bị ghép thành bạn gái tin đồn của Gil thì gần như ngày nào tôi cũng phải onl một chút để xem mình có bị đưa tin tức gì hay không. Tôi vẫn lo lắng chuyện hôm nay ở phòng tập thể dục lúc Gil chạy lại chỗ tôi đã bị chụp lại, quả nhiên là đúng như vậy,cũng không biết ai mà nhanh tay vậy nữa.

Hiện tại thì gần như toàn bộ trong trường đều bán tin bán nghi thậm chí là ngầm nhận định chuyện tôi là bạn gái của Gil. Thậm chí tôi đã cảm giác được một số ánh mắt địch ý của một số bạn nữ là fan cuồng của Gil trong ngôi trường này. Có lẽ tôi nên tránh xa hoặc hạn chế thân thiết với Gil để bảo toàn bình yên cho mình mới được. Ai mà biết các fan cuồng sẽ làm ra chuyện gì chứ. Còn cả việc nếu chuyện này làm ồn ào tới tai thầy cô giáo hoặc ít nhất là tới mức thầy cô không thể làm lơ như không biết nữa thì tôi cũng rất rắc rối. Khó khăn lắm mới được vào học ở đây nên tôi chỉ muốn học cho tốt,tôi không muốn bất cứ chuyện gì ảnh hưởng tới học tập và khiến cho ba mẹ lo lắng thất vọng vì mình.

Với quyết tâm như vậy thì nên ngày hôm sau khi gặp Gil cũng đang từ ký túc xá tới lớp thì tôi giả bộ như không quen rồi kéo ba cô bạn đi trước. Ba cô bạn đều không hiểu tôi tại sao lại làm như vậy nên không ngừng nhắc nhở tôi.

– Chi à. Gil của bạn kìa,sao lại ngó lơ người ta vậy.

– Hình như cậu ta muốn nói gì với cậu thì phải. Sao không đợi cậu ta đi cùng.

– Hai cậu giận nhau chuyện gì à. Hôm qua còn vui vẻ lắm mà.

Tôi nhin không nổi ba cô bạn thay phiên nhau lái nhai nên đành lên tiếng chán áp.

– Các cậu đừng có đoán mò nữa đi. Thực ra thì tôi và cậu ta vốn cũng đâu có thân lắm đâu, chỉ là hợp tác cùng nhau dẫn chương trình thôi mà. Ra ngoài phòng thu thì mỗi người một cuộc sống riêng không ai liên quan tới ai.

Ba cô bạn hết sức ngạc nhiên khi nghe tôi nói thế. Linh Lan hỏi.

– Không phải cậu và cậu ta đã thân thiết hơn rất nhiều trong thời gian gần đây sao.

Tường Vi cũng phụ họa theo.

– Ủ, hôm qua trong lúc học thể dục cậu ta còn chạy lại chỗ cậu trò chuyện mà.

Minh Nguyệt cũng gật gù tán thành.

– Còn đặt biệt danh cho nhau nữa còn gì. Nói không thân thiết cũng không ai tin được.

Tôi bắt đầu đi nói.

– Mấy chuyện đó bỏ qua đi. Tóm lại từ giờ tôi muốn tách xa cậu ta ra một chút.

Ba cô bạn đồng thanh hỏi lại.

– Lý do.

Mắt thấy đã vào tới sân trường nên tôi đành nói.

– Buổi tối về sẽ nói cho các cậu biết sau.

Dù tò mò muốn chết nhưng ba cô bạn cũng chỉ đành nhin xuống. Tôi và Tường Vi cùng đi về lớp còn Linh Lan và Minh Nguyệt cũng trở về lớp của các cậu ấy. Trong giờ học Tường Vi mấy lần dụ tôi nói cho cậu ấy biết nguyên do nhưng tôi không chịu nên cậu ấy rất bất mãn với tôi. Tôi thì đành mặc kệ cậu ấy thôi.

Không để tới tối mà là ngay buổi chiều tôi đã bị ba cô bạn gượng ép hỏi cung để khai ra nguyên do chuyện buổi sáng. Tôi bắt đầu đi cũng đành thật thà nói cho mấy cô bạn nghe suy nghĩ của mình. Sau khi nghe xong nguyên do cả ba cô bạn đều im lặng suy nghĩ. Một lát sau Linh Lan mới lên tiếng.

– Chúng ta còn nhỏ, tôi tán thành với suy nghĩ của Thùy Chi. Học tập mới là chuyện quan trọng nhất cần để tâm lúc này.

Minh Nguyệt không cho là đúng phản bác lại.

– Học tập thì tất nhiên vẫn học tập. Nhưng mà quan hệ bạn bè thì có sao đâu, nếu chỉ vì thêm vài người bạn mà học hành không tốt thì chúng ta phải cô đơn à. Bốn chúng ta không phải vẫn đang là bạn với nhau và chẳng ảnh hưởng gì tới học tập đâu.

Tường Vi lại có quan điểm khác.

– Tôi thấy nếu chỉ là mối quan hệ bạn bè bình thường như chúng ta thì khác. Nhưng với Gil thì lại khác, ai cũng hiểu Gil không giống với tụi con gái như chúng ta. Cho nên việc thân thiết quá với cậu ta cũng sẽ có nhiều ánh mắt soi mói đàm tiếu. Cho dù xã hội đã cởi mở, cho dù lượng fan girl mọc lên như nấm sau mưa, cho dù những cô nàng soái ca như Gil rất được yêu thích thì tình yêu đồng giới vẫn chưa có nhiều chỗ đứng và chưa có nhiều người thực sự thừa nhận. Tuổi của chúng ta hiện tại cũng chưa đủ chín chắn mà suy nghĩ thấu đáo về chuyện này. Cho nên việc Chi hạn chế tiếp xúc với Gil tôi cũng đồng ý, nhưng không có nghĩa là phải vạch ra một giới hạn rõ ràng như vậy. Có thể sẽ khiến Gil hiểu lầm hoặc cảm thấy tổn thương, cũng sẽ khiến người khác nghĩ mình có tật gặt mình.

Sau khi nghe cả ba cô bạn phân tích cặn kẽ thì tôi cũng cảm thấy mình đã quá vụng về trong cách giải quyết sự việc. Chi hi vọng Gil không vì thế mà hiểu lầm hay buồn lòng. Có lẽ tôi phải giải thích với Gil chuyện này thôi.

Chiều thứ 6 tôi tới phòng phát thanh sớm. Bình thường Gil đều tới muộn hơn tôi nhưng hôm nay cậu ta lại có mặt ở đây rồi, tôi cũng bị bất ngờ một chút vì còn đang suy nghĩ sẽ giải thích với cậu ta thế nào về chuyện hôm qua nên chỉ lúng túng chào hỏi.

– Hôm nay cậu tới sớm vậy.

Gil cũng không quay lại mà chỉ đáp một tiếng ngắn gọn.

– Ủ.

Nghĩ khi có chút lãnh đạm này khiến tôi càng tin chắc là cậu ta đã giận mình. Tôi ngồi xuống bên cạnh cậu ta và suy nghĩ xem nên mở lời thế nào. Trong lúc tôi còn chưa nghĩ xong thì bất ngờ Gil lên tiếng trước.

– Cậu giận tôi vì chuyện hôm bữa à .

Tôi hơi ngại người hỏi lại.

– Chuyện hôm bữa là chuyện gì.

Gil hơi khó hiểu nhìn tôi rồi nói tiếp.

– Chuyện tôi trêu là sẽ hôn cậu đó.

Tự nhiên Gil nhắc lại khiến tôi lại xấu hổ. Tôi không dám nhìn về phía cậu ta mà nói.

– Tôi làm gì giận chứ.

Gil liền hỏi lại.

– Không phải vì chuyện đó thì lý do gì mà cậu lại phản ứng như vậy khi gặp tôi.

Tôi khẽ cắn môi rồi nói.

– Chuyện hôm qua là tôi sai, tôi xin lỗi cậu. Cậu có thể bỏ qua cho tôi và không cần hỏi lý do được không.

Gil im lặng một lát mới lên tiếng.

– Nhưng tôi muốn biết lý do là ở tôi hay ở cậu.

Tôi đáp.

– Là ở phía tôi. Tại tôi không suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện. Cậu bỏ qua được không.

Gil khẽ cau mày sau đó nói.

– Bỏ qua cũng được. Nhưng kèm theo một điều kiện.

Tôi tự biết mình có lỗi nên cũng không dám cự tuyệt mà nói.

– Điều kiện gì

Gil liền nói.

– Bỏ câu “bảy màu” đi. Gọi bạn thỏ là được rồi.

Thì ra cậu ta còn canh cánh trong lòng chuyện này. Nghĩ cũng thấy Gil có lúc cũng trẻ con thật, tôi cười khẽ một tiếng rồi nói.

– Xem như cậu lời rồi.

Gil khẽ nhún vai xem như không có ý kiến gì thêm. Tôi cũng thấy thoải mái hơn, xem ra mọi việc vẫn là do tôi suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: CHƯƠNG 16

Sắp tới ngày nhà giáo Việt Nam nên nhà trường muốn tổ chức một số hoạt động ngoại khóa để chào mừng. Mọi năm thường tổ chức các chương trình văn nghệ và các hoạt động thể thao. Năm nay cũng không ngoại lệ.

Văn nghệ thường là các tiết mục ca hát, nhảy múa, diễn kịch và cắm hoa. Thể thao thì chủ yếu là bóng chuyền và bóng rổ, tất cả các tiết mục đều được sự hưởng ứng nhiệt tình từ tất cả các khối lớp.

Văn hóa văn nghệ thì gần như lớp nào cũng tham gia còn phần thể thao thì chia thành ba đội là năm nhất, năm hai và năm cuối. Thi đấu vòng tròn và tìm ra đội vô địch, đội hình năm nhất của trường lần này không thể thiếu sự góp mặt của Gil, thậm chí là cậu ta còn tham gia ở cả hai môn là bóng chuyền và bóng rổ. Chưa kể cậu ta còn phải cùng tôi đảm nhiệm vai trò dẫn chương trình cho buổi văn nghệ ngày lễ chào mừng.

Theo quy định thì các thành viên thuộc tổ truyền thanh của hội học sinh sẽ được miễn tham gia các phần thi khác. Tuy nhiên Gil lại là một vị trí không thể thiếu của cả đội bóng rổ lẫn bóng chuyền cho nên cậu ta không thể vắng mặt. Nếu không có Gil vị trí chủ công và tiền phong không ai đảm nhận được, mà bên đội năm nhất thì không muốn chịu thua các tiền bối khóa trên.

Tường Vi cũng được cử làm đại diện tham gia vào phần thi cắm hoa. Thành ra cậu ấy cả ngày lên mạng xem bí kíp và nhờ người mua hoa vào thực hành. Cả phòng thi ngập cả mùi hoa, cả phòng đều bày các bình hoa khiến cho ba đứa còn lại chúng tôi rất lo lắng.

Linh Lan và Minh Nguyệt thì tham vào phần thi làm báo. Bởi vì Linh Lan vẽ rất đẹp. Phần thi này hai cậu ấy tràn đầy niềm tin sẽ về nhất. Riêng tôi thì tận dụng quyền ưu tiên tối đa dành cho hội viên của tổ truyền thanh nên nhất quyết không tham gia vào một môn nào hết. Chỉ chuyên tâm chờ làm MC cho buổi lễ mà thôi. Các cô bạn cùng phòng cũng vì thế mà lại ghen tị với tôi mấy ngày liền.

Phần thi thể thao diễn ra sớm hơn một tuần so với ngày lễ. Bởi vì buổi sáng còn đi học cho nên các phần thi đấu đều diễn ra ở buổi chiều. Cứ cách một ngày sẽ đấu một trận, tuy nhiên vì tham gia cả hai môn nên Gil gần như ngày nào cũng phải thi đấu.

Ngày thứ hai bắt đầu thi đấu bóng rổ. Bởi vì các cô bạn đều bận rộn với phần thi của mình nên tôi bị cho ra rìa, vậy nên tôi đành lủi thủi một mình đi xem thi đấu. Lúc tới phòng thi đấu thì cũng hơi bị choáng vì ở đây đã rất đông người. Dù hai đội vẫn còn đang khởi động nhưng các cổ động viên đều rất sôi nổi. Cũng may là ngôi trường này đã xây một căn phòng thể thao gần như đạt chuẩn một nhà thi đấu dù quy mô nhỏ hơn một chút nhưng vẫn đủ sức chứa vài trăm chỗ ngồi, ngoài những bạn có nhiệm vụ hoặc bận vì phần thi ra thì gần như cả trường đều đến đây xem đấu. Hôm nay là đội hình năm nhất đấu với năm hai, khán giả hai bên đang ra sức la hét lấy uy với đối thủ. Còn có cả băng rôn cổ vũ rất chuyên nghiệp nữa.

Khi tôi còn đang bối rối không biết nên ngồi chỗ nào thì một vài tiếng gọi đã vang lên.

– Bạn gái của Hoàng Tử nhanh lại đây.

– Lại đây đi Công Chúa.

– Nhanh lại đây đi cổ vũ cho Hoàng Tử đi. Trận đấu sắp bắt đầu rồi.

Tôi còn đang bị rối loạn không biết nên làm sao thì đã bị người ta nắm tay kéo ngồi xuống ghế, dường như sự có mặt của tôi khiến cho khán đài năm nhất càng sôi nổi hơn. Họ la hét tới mức tôi ù hết cả tai.

Dưới sân Gil đang khởi động hình như cũng linh cảm được gì đó nên liền ngẩng đầu nhìn về phía tôi đang ngồi. Sau khi thấy tôi trong đám fan girl siêu cuồng của cậu ta thì cậu ta liền mỉm cười xem như chào hỏi. Nhưng mà hậu quả thì cũng không phải dạng vừa đâu. Ngay lập tức các fan cuồng la hét..

– Trời ơi, Gil vừa nhìn chúng ta. Cậu ấy còn mỉm cười nữa.

– Hoàng Tử của tôi. Cậu ấy cười khiến tôi muốn vỡ tim mất thôi.

– Ánh mắt ấy thật ám áp. Nụ cười ấy thật quyến rũ.

– Hoàng Tử, cậu cô lên nha. Đánh bại các tiền bối để giành chức vô địch. Cậu luôn giỏi nhất.

– Hoàng Tử, Hoàng Tử...

Tôi thật sự rất muốn đưa tay lên bịt tai lại để bảo vệ đôi tai đáng thương của mình nhưng nhìn những khuôn mặt phấn khích kia tôi lại không dám. Lỡ họ giận lên đánh hội đồng tôi thì sao, các fan cuồng luôn rất đáng sợ mà. Vậy nên tôi đành đau khổ để đôi tai đáng thương chịu khổ, trong lòng thì cầu nguyện mình còn toàn mạng trở về.

Khi trận đấu bắt đầu tôi cũng không thoát khỏi tâm trạng hồi hộp khẩn trương. Dù thế nào thì tôi cũng là một thành viên của năm nhất và cũng mong đội mình thắng lợi. Cho nên tôi cũng dần bị cuốn vào trận đấu, bắt đầu hò hét cùng mọi người cổ vũ cho Gil và cả đội. Thực lòng tôi chưa bao giờ phủ nhận chuyện Gil là một người rất quyến rũ, khi cậu ấy chuyên tâm chơi thể thao lại càng quyến rũ. Mái tóc ngắn ướt sũng mồ hôi, khuôn mặt đẹp không góc chết đầy quyết tâm và đáng người cao gầy hoàn mỹ, tất cả đều tan mát ra một loại mê lực khiến không ai cưỡng chế lại được mà si mê.

Gil là trung tâm của đội bóng. Là tiên phong ghi điểm chủ lực của đội. Mỗi khi nhận được bóng là cậu ấy nhanh như sóc chạy về phía rổ đối phương và ghi điểm. Đội năm hai cho dù biết được và tìm cách ngăn cản nhưng đều rất khó, trừ khi họ phạm lỗi với cậu ấy. Mà phạm lỗi thì Gil lại ném phạt, tỷ lệ ghi điểm luôn trên 95%.

Trận đấu diễn ra hơn một giờ mới kết thúc. Đội năm nhất chúng tôi dựa vào sự xuất sắc của Gil mà giành thắng lợi trước các tiền bối năm hai. Lúc này các cô bạn fan cuồng của Gil đã vui tới nước mắt đầm đìa mà ôm nhau vừa khóc vừa cười vừa nhảy nhót. Nhìn cảnh tượng như thế tôi lại mơ tới viễn cảnh một ngày bóng đá nam Việt Nam đoạt huy chương vàng Sea Game. Có lẽ hàng triệu người Việt Nam cũng sẽ khóc, cười, nhảy múa như vậy. Mà thôi, chuyện xa vời ấy cứ để tương lai đi.

Hiện tại tôi chỉ muốn chạy về phòng để không phải hành hạ đôi tai đáng thương nữa. Cũng là vì lúc này khi tham gia hò hét cổ vũ họng cũng có chút đau, điều này rất nguy hiểm vì tôi còn phải giữ giọng cho buổi lễ vào cuối tuần. Hôm đó nếu tôi lên sân khấu trước toàn trường mà phát ra giọng khàn khàn như vịt thì chắc xấu hổ tới không biết tìm đâu ra chỗ trốn mất thôi.

Thế nhưng tôi lại không thoát được các bạn fan cuồng của Gil. Khi họ kéo nhau xuống sân chúc mừng đội cũng không quên lôi theo tôi nữa. Tôi rất muốn thoát khỏi tay họ mà chạy nhưng lại không dám, chỉ đành đau khổ để họ kéo đi theo.

Lúc xuống sân cả đội cũng đang ăn mừng. Mọi người cùng vây quanh Gil và cười nói vui vẻ, bởi vì Gil khá cao so với các bạn còn lại nên cậu ra dễ dàng xuyên qua vòng vây thấy được đội hình đang chạy tới. Ánh mắt mang theo ý cười của cậu ta nhìn tôi, rõ ràng là có chút tự đắc trong đó.

Chương 17: CHƯƠNG 17

Khi tôi bị kéo đến trước mặt Gil thì đám đông vây quanh cậu ta cũng tản ra, mọi người bây giờ lại chuyển ánh mắt sang phía tôi và Gil đầy ngờ vực. Cái không khí đậm mùi nhiều chuyện này khiến tôi hơi ái ngại, tại sao bỗng nhiên tôi bị đẩy vào hồ này rồi còn bị đưa lên thành nhân vật chính nữa. Giờ tôi phải làm sao.

Trong khi tôi còn đang xoắn xuyết không biết nên làm gì thì Gil liền lên tiếng giải vây cho tôi. Cậu ta bước lại gần tôi rồi nói.

– Cảm ơn cậu đã tới cổ vũ cho chúng tôi.

Tôi cũng đành thuận theo đáp lại.

– Tôi cũng là một thành viên của năm nhất mà. Tất nhiên phải tới cổ vũ cho đội mình chứ.

Gil nghe vậy liền mỉm cười nói tiếp.

– Cũng phải ha. Dù sao cậu cũng không có tham gia vào phần thi nào hết mà. Cũng phải cống hiến một chút chứ..

Mọi người nghe vậy liền cùng mỉm cười. Tôi thì hơi bị xấu hổ liền trừng mắt lườm Gil. Cậu ta còn không biết ý mà tiếp tục lên tiếng.

– Bạn gấu xấu hổ hay là tức giận đây. Tôi chỉ nói thật thôi mà..

Mọi người xung quanh bắt đầu sôi nổi bàn tán.

– Hoàng Tử gọi Công Chúa là Gấu kia. Thân mật quá.

– Trời ơi tôi ghen tỵ phát điên mất thôi. Hoàng Tử còn đặt biệt danh cho Công Chúa nữa chứ. Nghe dễ thương quá.

– Hai người ấy làm tôi đau tim quá. Ngọt tới phát hờn..

– Không muốn đâu, Hoàng Tử là của chung chúng ta mà. Không cho phép ai cướp cậu ấy làm của riêng.

– Không chịu đâu, tôi muốn được làm Công Chúa...

Tôi nghe mà thấy choáng váng luôn. Thật muốn hét lên với các fan cuồng ấy rằng ”Tôi cũng không phải công chúa đâu, làm ơn đừng kêu tôi là công chúa nữa, tôi và Gil rất là trong sáng mà. Nếu ai muốn làm công chúa thì cứ làm đi, tôi nhường luôn đó, tôi còn cảm ơn hậu tạ luôn đó..”. Nhưng mà tôi lại không dám lên tiếng, có thể bị các fan cuồng lao vào cấu xé vì làm bẽ mặt Hoàng Tử của họ à..

Bởi vì không muốn kéo dài tình hình bất lợi cho mình này nên tôi chỉ đành kiếm cớ chạy trốn. Tôi nói với Gil.

– Dù sao cũng phải chúc mừng cậu và mọi người đã giành thắng lợi đầu tiên. Trận sau cứ thế phát huy nha, tôi còn có việc về phòng trước đây.

Gil cũng biết tôi không mấy thích bị đám đông vây quanh như thế này nên cũng không trêu ghẹo thêm mà để tôi đi. Thế nhưng trước khi đi khuất tôi vẫn không quên quay lại nói thêm một câu.

– Cậu thực sự chạy rất nhanh đấy bạn Thỏ. Trận sau cũng phải chạy nhanh vậy nha.

Không khí ồn ào một giây chợt im lặng, tôi không có dũng khí để ở lại xem kết quả mình vừa gây ra nên càng chạy nhanh về phòng. Chỉ biết là vài giây sau đó cả phòng thể dục lại bắt đầu bùng nổ huyền não đủ loại âm thanh.

Ngày hôm sau khi đi học tôi cũng biết được hậu quả mình để lại ở phòng thể dục. Thực sự là nó hơi vượt qua mức lường trước của tôi. Suốt đường tới lớp đều nghe mọi người nói về chuyện “Hoàng Tử có biệt danh là Thỏ”, ai cũng thảo luận rất sôi nổi. Họ còn miêu tả chi tiết mọi chuyện xảy ra ở phòng thể dục sau khi tôi bỏ chạy. Tôi và ba cô bạn thì hết sức ngẩn ngơ mà nghe lên.

Có người nói rằng sau khi tôi bỏ lại cái biệt danh kinh điển chỉ Gil và bỏ chạy thì Gil đã tức giận tới xanh mặt và bỏ đi vào phòng thay đồ. Có người lại nói cậu ta bị một đồng người ở phòng thể dục vây quanh và hỏi han về cái biệt danh kinh điển đó khiến cậu ta tức tới mặt đỏ như gấc. Có người lại nói cậu ta sau khi vào phòng thay đồ còn tức giận đá vào tủ quần áo hai cái mới chịu thay đồ rồi trở về, trên đường về vẫn còn bị đám fan girl vây quanh hỏi han về biệt danh đó...

Tóm lại là tôi biết tôi gây họa rồi. Dù sao hình tượng hoàn mỹ của Gil đã bị tôi một câu phá hủy rồi. Ai đời một người vừa chuẩn nam thần lẫn chuẩn soái ca lại có một cái biệt danh đủ “độc” như vậy chứ. Lại còn bị hô to trước mặt các fan cuồng của mình nữa, mất mặt thật là không thể cứu vãn. Có khi nào Gil sẽ tìm cách trả thù tôi không, có khi nào cậu ta âm thầm thù tiêu tôi khi chỉ có tôi và cậu ta trong phòng phát thanh không. Có lẽ tôi nên xin nghỉ làm MC cho tổ truyền thanh thôi..

Miên mang suy nghĩ lo lắng nên suốt cả buổi học tôi cũng không nhét được bao nhiêu chữ vào đầu. Lúc hết tiết còn bị Tường Vi oán giận kéo về. Lý do cậu ấy tức giận là vì tôi không nói cho cậu ấy biết chuyện đã xảy ra ở phòng thể dục, thực sự tôi cũng không nghĩ nó sẽ âm ỉ đến vậy nên mới không nói ra mà..

Buổi trưa ba cô bạn còn vây quanh bắt tôi kể lại chi tiết sự việc khiến tôi cũng thật đau đầu. Thế nhưng vẫn phải nói ra để ba cô bạn còn giúp tôi giải quyết hậu quả nữa, suy cho cùng Gil cũng có tội mà, tại cậu ta lòi biệt danh của tôi ra nói trước chứ có phải tôi gây sự trước đâu. Dù là hình tượng của tôi không mấy lung linh mà cũng không sợ bị sục đồ như Gil nhưng tôi cũng không thích bị mọi người quá chú ý.. Nghĩ vậy cũng thấy tội lỗi nhẹ hơn vài phần.

Cũng vì Gil tham gia các hoạt động thể thao và mọi người đều đổ xô đi xem thể thao nên các buổi phát thanh trong tuần đều hủy bỏ. Tôi chính thức bị thất nghiệp nên lại bị mấy cô bạn hôm nay hứng trí lười đi phòng thể thao xem đấu bóng chuyền. Tôi thực sự không muốn đi, lỡ bị Gil tóm được thì làm thế nào. Tôi vẫn chưa chuẩn bị tinh thần nhận lỗi xong mà..

Sau một hồi lười kéo cũng bị kéo tới phòng thể dục. Không khí vẫn thật náo nhiệt như hôm qua. Lúc tôi tới ánh mắt mọi người đều hướng về tôi với đủ ý tứ, có vui vẻ, ghen tỵ, tò mò và cũng không thiếu ghét bỏ.. Nhưng mà đặc biệt vẫn là luồng ánh mắt đầy sát khí ở dưới sân bóng chuyền lên, tôi biết tôi bị phát hiện rồi..

Gil cũng đang cùng đội bóng chuyền khởi động. Nhưng ánh mắt chăm chăm nhìn tôi, tôi đã giả bộ lơ đãng rồi mà ba cô bạn còn hảo tâm nhắc nhở.

– Gil nhìn cậu kia.

– Ê, hình như nhìn không chớp mắt.

– Ánh mắt hình viên đạn rồi.

Tôi không còn cách nào hơn là chạy thật nhanh tới hàng ghế khán giả và ngồi xuống sau đó nghiêm túc dùng băng rôn cổ vũ mà che mặt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: CHƯƠNG 18

Bóng chuyền mất nhiều thời gian để phân định thắng thua hơn bóng rổ. Trận đấu khá cân bằng vì đội hình hai bên đồng đều. Gil vẫn xuất sắc thể hiện vai trò chủ công ghi điểm của mình nhưng đội năm nhất lại thủ không tốt. Mỗi khi Gil xuống hàng sau là đội mất điểm nhiều. Sau bốn hiệp đấu gay cấn mới phân định thắng thua, năm nhất thắng với các điểm số vô cùng sát nút.

Lúc trận đấu kết thúc tôi vội vàng chuẩn khỏi phòng thể dục để không bị Gil và các fan cuồng của cậu ta đánh hội đồng. Lúc ra khỏi phòng vẫn cảm thấy ánh mắt đầy sát khí cứ chăm chăm sau lưng, mồ hôi lạnh đầm đìa..

Cứ thế trong suốt một tuần tôi tránh Gil như tránh tà vậy. Cũng may cậu ta bị vây bởi các buổi thi đấu thể thao nên không có thời gian tìm tôi hỏi tội. Hi vọng cậu ta không phải người thù dai và đã quên chuyện ấy đi rồi..

Mỗi trận đấu của năm nhất tôi đều có mặt xem và cổ vũ cho đội nhưng sau khi kết thúc thì cũng nhanh chóng chạy trốn để không bị Gil bắt được, tuy nhiên rồi cũng đến lúc phải đối mặt với cậu ta.

Cách ngày kỷ niệm ngày nhà giáo Việt Nam một ngày tôi và Gil phải cùng nhau thảo luận về kịch bản cho buổi lễ chào mừng vào ngày mai. Các trận bóng của đội nhất đã kết thúc và khóa chúng tôi nhờ sự xuất sắc của Gil đã giành một giải nhất và một giải nhì. Ngày mai sẽ trao giải, ngoài ra các hoạt động như văn nghệ, cắm hoa, làm báo... Tất cả đều phân thắng bại vào ngày mai nên chúng tôi phải lên đề cương trước để không bị bối rối.

Chúng tôi gặp nhau ở phòng truyền thanh như thường lệ, lúc tôi có mặt thì Gil đã tới trước rồi. Tôi vẫn nom nớp lo sẽ bị cậu ta trả thù vì chuyện biệt danh kia nên rất cẩn thận ngồi xa cậu ta một đoạn dài, không khí trong phòng có vài phần căng thẳng.

Gil có lẽ cũng nhận ra sự đề phòng của tôi nên liền mỉm cười rồi lên tiếng.

– Cậu sợ tôi sẽ trả thù cậu à.

Tôi dù muốn gật đầu nhưng miệng vẫn mạnh miệng nói.

– Ai sợ cậu chứ.

Gil không cho là đúng lại nói.

– Vậy sao ngồi xa tí vậy. Còn mấy hôm trước tới xem đầu xong thì chạy trốn chết khỏi phòng luôn. Cứ như ma đuổi.

Tôi âm thầm nói trong lòng “cậu chính là ma đấy, ánh mắt tràn đầy sát khí vậy ai mà không sợ”. Tuy nhiên ngoài miệng vẫn đáp.

– Thì xem hết rồi về chứ ở lại làm gì.

Gil cũng không vạch trần tôi mạnh miệng mà chỉ cười khề rồi nói.

– Được rồi, nếu như không có gì khúc mắc nữa thì ngồi gần lại đây một chút. Chúng ta không thể cùng nhau thảo luận mà hai người ngồi hai đầu phòng thế này được.

Tôi vẫn rất cảnh giác với Gil nên không vội bị dụ mà chuyển ghế lại gần hơn. Gil thì vẫn thản nhiên nhìn tôi chờ tôi bị dụ, sau vài phút giằng co thì tôi cũng bại trận mà ngoan ngoãn ôm ghế chạy lại gần cậu ta hơn, thế nhưng vẫn có một khoảng cách đủ để chạy thoát thân nếu cậu ta đổi ý.

Gil nhìn ra suy nghĩ của tôi nên chỉ cười bất đắc dĩ, sau đó liền nói.

– Chúng ta bắt đầu công việc đi, cứ như thế này hết buổi cũng không xong.

Tôi bây giờ mới nhớ ra mục đích của chiều hôm nay chính là thảo luận đề cương cho buổi lễ ngày mai, thế nên tôi cũng đành xấu hổ cười gượng rồi lấy giấy bút ra bắt đầu nói lên những ý tưởng của mình.

Gil lắng nghe rất chăm chú và cũng đóng góp thêm nhiều ý kiến bổ xung cho hoàn thiện hơn. Chúng tôi thảo luận rất nghiêm túc cho tới khi bản đề cương hoàn thành và ưng ý nhất. Lúc thu gom lại giấy bút mới vô tình nhận ra khoảng cách ghế ngồi của chúng tôi đã rất gần từ bao giờ.

Khi cùng nhau dời khỏi phòng phát thanh tôi vẫn nhìn không được mà hỏi Gil.

– Cậu không giận tôi thật à.

Gil dường như chưa nắm bắt được ý nghĩa câu hỏi của tôi nên chỉ đáp lại một câu.

– Há

Tôi đành phải nhắc lại.

– Chuyện tôi nói ra biệt danh của cậu ở phòng thể dục đó.

Gil hiểu ra liền đáp.

– Lúc đó cũng giận một chút nhưng giờ thì hết rồi.

Tôi nghi ngờ hỏi lại.

– Hết thật hả.

Gil cười đáp.

– Thật, tôi cũng không phải người thù dai.

Tôi nghe vậy cũng thờ phào rồi nói.

– Vậy là tốt rồi.

Gil nghe vậy liền nói.

– Dù qua rồi nhưng cậu cũng nên làm gì chuộc lỗi với tôi chứ. Không lẽ cậu không thấy mình có lỗi à.

Tôi làm vẻ nghiêm túc trả lời.

– Ban đầu cũng thấy có lỗi mà giờ hết rồi. Hơn nữa tại cậu kêu ra biệt danh của tôi trước.

Gil ra vẻ suy nghĩ nói.

– Thì ra là lỗi của tôi.

Tôi thản nhiên nói.

– Lỗi một nửa.

Gil nghe vậy thì chỉ cười , tôi thì cảm thấy mình nói cũng không sai nên không sợ. Một lát sau Gil lại nói.

– Ủ,coi như lỗi của tôi. Vậy tôi mời cậu đi uống nước chuộc lỗi được không.

Tôi hơi ngại ngùng nhìn quanh trường. Gần ngày lễ học sinh cũng bận rộn nên trường có vẻ đông hơn bình thường. Gil cũng hiểu tôi nên nói.

– Cậu còn ngại gì nữa, hai chúng ta cũng bị ghép tới mức không còn gì ghép thêm được nữa rồi.

Tôi nghe cũng có lý nên đồng ý cùng Gil đi căng tin uống nước. Lúc này ở căng tin rất đông,các nhóm học sinh cùng nhau tham gia các tiết mục biểu diễn vào ngày mai đang cùng nhau thảo luận hoặc hoàn thành nốt tác phẩm của mình. Khi tôi và Gil xuất hiện thì cũng nhận được nhiều sự chú ý từ họ. Mọi thảo luận từ chủ đề bài dự thi lại chuyển qua chuyện tôi và Gil đã làm lành..

– Hai người họ làm lành rồi kìa. Xem mặt Hoàng Tử hôm nay thật “ôn nhu” , mấy hôm trước cứ lạnh lùng như sắt thép.

– Chắc Công Chúa là người làm lành trước.

– Thì lỗi ở cô ấy mà.

– Tôi nghĩ Hoàng Tử làm lành trước. Hoàng Tử luôn phong độ ga lăng mà.

– Ai làm lành trước không quan trọng,quan trọng là họ lại là của nhau rồi. Mấy ngày họ bơ nhau trái tim fan girl của tôi thật tan nát.

– Thôi đi má,má cứ làm như má là nhân vật chính không bằng.

...

Tôi và Gil chỉ im lặng lắng nghe những lời bàn tán xung quanh mình. Tôi cũng đã dần quen với chuyện này nhưng cũng không thể giống như Gil mặt không đỏ tim không đập,tôi xấu hổ...

Bởi vì xấu hổ nên tôi cũng không ở lại căng tin lâu. Gil thì được mấy bạn trong hội thể thao kéo đi đâu tôi không biết. Trên đường trở về ký túc xá tôi cảm thấy tinh thần cũng thanh thản hơn nhiều,có lẽ vì tôi không phải lo lắng mình và Gil giận hờn nữa...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: CHƯƠNG 19

Ngày hôm sau bắt đầu buổi lễ kỷ niệm ngày nhà giáo. Hội học sinh bận tới mức tới cuối tuần,chị Khánh Trang trước đó đã đưa cho tôi danh sách và thứ tự các tiết mục sẽ diễn ra trong buổi lễ nên tôi và Gil có lẽ là hai người nhàn nhã nhất của hội.

Trong lúc tôi đang được nhân viên trang điểm giúp mình hóa trang lại một chút thì Gil cũng xuất hiện. Vừa nhìn thấy cậu ta tôi cũng có chút ngỡ ngàng,mặc dù bình thường Gil đều rất nổi bật nhưng hôm nay cậu ta thật sự rất đẹp,mái tóc như thường lệ được vuốt cao lên để lộ ra vầng trán cao đầy bướng bỉnh,hai chân mày và khỏe mắt cũng được tinh tế kẻ vẽ khiến cho vẻ đẹp vốn đầy cuốn rũ lại có thêm vài phần mị lực,môi mọng cũng tô một chút son đỏ nhạt không làm mất đi sự mạnh mẽ của cậu ta mà chỉ khiến nó khi cười lên càng khiến cho các cô gái phát cuồng. Hôm nay Gil mặc một bộ vest màu đen càng tôn thêm vẻ tuấn tú phong độ thường ngày,trước nay tôi vẫn nghĩ các bạn gọi Gil là Hoàng Tử thì hơi phô trương quá nhưng hiện tại tôi lại thấy quả thực biệt danh đó rất hợp với cậu ta. Một nàng “Hoàng Tử” vừa đẹp trai lại tài năng.

Hôm nay chọn cho mình bộ váy dài màu trắng. Ba cô bạn cùng phòng của tôi cũng đã hết lời ca ngợi khi tôi mặc thử cho họ xem. Linh Lan khen bộ váy giúp tôi trở nên nữ tính dịu dàng hơn,Minh Nguyệt khen tôi trông xinh xắn trẻ trung hơn còn Tường Vi chỉ đơn giản nói rằng đây là bộ đồ đẹp nhất của tôi mà cậu ấy được thấy. Tôi nghe xong ba cô bạn tán dương thì lại có cảm giác không phải mình được khen mà giống như bị chê hơn. Không lẽ trước giờ tôi không nữ tính dịu dàng,không lẽ trước giờ tôi không trẻ trung xinh xắn,không lẽ trước giờ tôi toàn mặc trang phục xấu xí thôi. Thì ra ấn tượng tôi để lại trong lòng ba cô bạn lại tệ như vậy.. Thật là đau lòng quá đi.

Sau khi trang điểm xong thì định nhờ chị make up làm xoăn mái tóc một chút. Nhưng Gil đứng phía sau tôi liền bước lại ngăn cản. Cậu ta nhìn tôi trong gương một chút có vẻ như đang suy nghĩ gì đó,kúc tôi định mở miệng hỏi cậu ta là đang nghĩ gì thì cậu ta lại lên tiếng.

– Khuôn mặt cậu vẫn là để tóc thẳng nhìn sẽ đẹp hơn. Trông xinh xắn đáng yêu,tóc xoăn có lẽ khi trưởng thành sẽ hợp với cậu.

Tôi thật muốn lên tiếng phản bác lại Gil nhưng lại cảm thấy cậu ta nói cũng có lý nên đành thôi. Cuối cùng vẫn là nghe theo lời Gil để tóc xỏa tự

nhien,thực ra tôi cũng thừa nhận là hợp với khuôn mặt mình.

Lúc trang phục và makeup đã hoàn tất tôi và Gil cùng nhau xem lại kịch bản của chương trình. Lúc đang xem thì chị Khánh Trang ghé vào phòng chờ tìm chúng tôi. Chị Khánh Trang nhìn tôi và Gil với ánh mắt đầy ý vị sau đó mỉm cười nói.

– Hai đứa trông cũng thật xứng đôi đấy.

Trong khi tôi xấu hổ không lên tiếng Gil lại tỏ ra vui vẻ đáp lại.

– Tất nhiên rồi chị. Công Chúa và Hoàng Tử mà.

Chị Khánh Trang nghe vậy liền mỉm cười rồi nói.

– Hai đứa hiện tại hot nhất trường rồi đấy. Cũng không cần để cả thế giới biết mình là một đôi vậy đâu.

Tôi lườm Gil một cái rồi dài rồi vội lên tiếng giải thích với chị Khánh Trang.

– Chị đừng có nghe Gil nói bậy bạ. Em và cậu ta chỉ là bạn bè bình thường thôi.

Chị Khánh Trang nhìn tôi rồi lại nhìn Gil sau đó cười khẽ không nói thêm. Tôi sợ chị ấy không tin nên vội nói tiếp.

– Em nói thật mà, giữa bọn em không có gì hết. Chỉ là mọi người cứ thích gán ghép thôi.

Gil có vẻ hơi bất mãn với lời nói của tôi nhưng cậu ta cũng không lên tiếng phản bác. Chị Khánh Trang dường như cũng thấy tôi hơi bị nghiêm túc quá nên đành nói.

– Chị chỉ trêu hai đứa thôi em cũng không cần nghiêm túc vậy đâu Chi.

Thấy tôi có chút xấu hổ nên Gil đứng bên cạnh liền lên tiếng giải vây cho tôi. Cậu ta hỏi chị Khánh Trang.

– Chị tới tìm hai đứa em có gì không vậy.

Chị Khánh Trang nghe vậy cũng đáp.

– Không có gì quan trọng. Chị chỉ tới xem hai đứa đã chuẩn bị xong chưa thôi.

Gil mỉm cười nói.

– Hội trường đi thanh tra đấy à. Thế tụi em có đạt yêu cầu không.

Chị Khánh Trang cũng vui vẻ đáp lại.

– So với yêu cầu của chị còn tốt hơn. Chị sẽ ghi nhận tinh thần làm việc của hai đứa.

Cả ba chúng tôi cùng mỉm cười, không khí gượng gạo trong phòng cũng không còn nữa. Chị Khánh Trang cũng phải đi tới những tổ khác để xem mọi người chuẩn bị thế nào nên liền dời đi. Lúc còn hai chúng tôi Gil liền nói.

– Cậu đừng nghiêm túc mọi chuyện quá. Mọi người cũng chỉ trêu đùa thôi mà.

Tôi đáp.

– Mọi chuyện cũng nên có giới hạn chứ. Lỡ thầy cô nghe tới tai thì sao, dù sao cũng chúng ta cũng là học sinh năm nhất, còn rất nhỏ để nói tới chuyện tình cảm. Chúng ta hiện tại tốt nhất vẫn nên để tâm tới chuyện học tập thì hơn.

Gil nghe vậy thì khẽ thở dài sau đó lên tiếng.

– Được rồi, tôi sẽ chú ý. Từ giờ sẽ không khiến cậu rơi vào những tình huống khó xử nữa.

Tôi im lặng một lát thì lên tiếng.

– Thật lòng thì tôi rất quý cậu. Tôi thật tâm muốn làm bạn cùng cậu, chúng ta trước hết cứ làm bạn bè của nhau được không.

Gil nhìn tôi một chút mới đáp.

– Tôi có khi nào nói sẽ không cùng cậu làm bạn đâu. Tất nhiên chúng ta vẫn là bạn.

Tôi nghe vậy mới yên tâm khẽ cười. Sau khi nói rõ ràng những lời trong lòng muốn nói với Gil tôi thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Lúc buổi lễ bắt đầu tôi và Gil sánh vai nhau bước ra sân khấu. Quả nhiên các fan girl bị Gil khiến cho điên đảo, họ không ngừng reo hò thật giống như một buổi biểu diễn ca nhạc hơn là một buổi lễ kỷ niệm của trường.

Cũng như chị Khánh Trang nói, trang phục của tôi và Gil cũng khiến cho một bộ phận không ít các fan phấn khích. Họ không ngừng chụp hình hai chúng tôi, tôi chắc chắn ngay chiều nay thôi khi tôi onl facebook thì sẽ thấy hàng loạt ảnh của mình và Gil hôm nay được tag vào.

Dù bị nhiễu loạn một chút bởi các nữ sinh cuồng nhiệt kia nhưng mà tôi và Gil vẫn phối hợp với nhau rất ăn ý để hoàn thành vai trò người dẫn chương trình. Buổi lễ diễn ra vui vẻ, sôi nổi và thành công tốt đẹp. Cô phó hiệu trưởng và cô phụ trách đều khen ngợi hội học sinh hết lời.

Buổi tối khi tôi onl facebook quả nhiên hàng chục thông báo và hình ảnh của tôi và Gil được gửi tới. Cũng phải thừa nhận mấy bạn chụp hình rất có tâm, hình ảnh đều rất đẹp. Bởi vì đã cùng Gil nói chuyện thẳng thắn rồi nên tôi cũng ít nhiều không còn bối rối khi thấy những tấm hình này nữa.

Bởi vì đã cùng Gil nói chuyện thẳng thắn rồi nên tôi cũng ít nhiều không còn bối rối khi thấy những tấm hình này nữa

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: CHƯƠNG 20

Bởi vì bận rộn cho lễ kỷ niệm ngày nhà giáo nên tôi ở lại trường hai tuần liên tiếp. Đạo gần đây sắp phải chuẩn bị cho kỳ thi học kỳ 1 nên tôi cũng giành thời gian nghỉ cuối tuần để ở lại trường ôn tập. Thường thì tôi thư viện tìm sách tham khảo và xin các tiền bối trong hội học sinh một ít bài thi cũ về làm thử.

Bởi vì học lớp chọn nên tôi càng phải cố gắng nhiều hơn nữa để không bị tụt lại phía sau. Các bạn ai cũng chăm chỉ nghiêm túc học tập nên tôi cũng không thể chủ quan. Thứ nhất là vì tôi có điểm thi tuyển sinh cao nhất trong lớp, thứ hai nữa tôi lại là lớp phó học tập. Lúc nào cũng phải làm gương cho mọi người và không phụ sự kỳ vọng của cô giáo và ba mẹ.

Mỗi khi gặp phải một đề bài khó tôi thường nhờ chị Khánh Trang hoặc là Gil giúp mình. Chị Khánh Trang ưu tú thì cả trường đều biết rồi, còn Gil thì cậu ta không biểu hiện ra ngoài nhưng thực sự lại rất giỏi. Gil đã giúp tôi rất nhiều.

Sau bao nhiêu nỗ lực của mình thì tôi cũng hoàn thành kỳ thi học kỳ khá tốt. Mặc dù kết quả chưa được công bố nhưng tôi vẫn hi vọng mình không bị rớt khỏi top 5 học sinh xuất sắc của năm nhất. Chúng tôi có một kỳ nghỉ hai tuần trước khi bước vào học kỳ 2. Vậy nên tôi liền tạm biệt các cô bạn cùng phòng và về nhà.

Sau một tháng không về thì tôi thật sự rất nhớ hương vị bữa cơm mẹ nấu. Bởi vì để hết tâm tư cho kỳ thi nên tôi cũng bị sụt cân một chút, thế là mẹ tôi lại tìm đủ cách tâm bổ cho tôi. Tôi thì lại thấy mình gầy đi một chút lại xinh hơn ấy chứ, khuôn mặt không còn tròn tròn mồm mồm nữa rồi.

Nhưng mà khi thấy mẹ lo lắng và vì tôi mà nấu thật nhiều món ngon thì tôi lại không muốn khiến mẹ không vui. Vậy nên tôi đành phải chiều lòng mẹ mà đem rất nhiều món ăn nhét vào trong dạ dày. Kết quả là chỉ trong một tuần tôi lại tăng hai cân. Khuôn mặt lại tròn rồi...

Sau một tuần chỉ ở nhà để mẹ tâm bổ tôi cũng quyết định ra ngoài chơi. Bởi vì trong thời gian đi học chỉ nghỉ được một ngày chủ nhật nên gần như cả nửa năm nay tôi không hề đi chơi ở bất cứ đâu. Nhân tiện đang được rảnh rỗi liền rủ mấy cô bạn cũ họp mặt.

Các bạn học cũ của tôi học ở trường bình thường nên thời gian vẫn khá tự do. Tôi vừa gọi hẹn là cả nhóm đồng ý ngay, chúng tôi hẹn nhau ở trạm xe buýt rồi cùng nhau đi quán cà phê ngồi chém gió. Tất nhiên là chúng tôi chỉ ăn kem hoặc uống sinh tố chứ ở tuổi chúng tôi cả phê không được ưa chuộng.

Sau nửa năm không gặp thì mọi người đều có chút thay đổi. Trông ai cũng trưởng thành hơn ngày trước, các cô bạn đều khen tôi xinh xắn hơn xưa nhiều. Tôi cũng khen lại họ vài câu.

Bạn bè lâu lâu mới gặp thì có đủ chuyện để nói. Các cô bạn thay nhau kể về chuyện ở trường mới lớp mới của mình. Tôi thì chỉ im lặng lắng nghe.

Sau khi mọi người kể hết chuyện của mình thì bắt đầu hướng ánh mắt về tôi chờ đợi. Tôi lúc này cũng miễn cưỡng kể một chút về trường học của mình.

— Angle là trường nữ sinh các cậu cũng biết rồi đó, cho nên chỉ toàn là nữ sinh thôi. Ở đây có rất nhiều học sinh xuất sắc và cả xinh đẹp, mọi người đa phần đều tập chung học tập chứ không có bị chuyện yêu đương ảnh hưởng. Toàn nữ sinh mà...

Tôi ở cùng phòng với ba cô bạn khác, họ đều là người vui tính và tốt bụng. Tôi được tham gia vào hội học sinh và là phát thanh viên cho chương trình truyền thanh của trường.

Mấy cô bạn nghe tôi đơn giản nói xong liền bắt đầu thay phiên nhau cảm thán.

— Trường học của những người ưu tú có khác. Toàn học sinh thuộc dạng xuất sắc mới được vào học.

- Phải là con nhà có điều kiện nữa chứ. Học phí cao lắm mà.
- Chắc rất nhiều người đẹp rồi. Tiếc là không có hot boy.
- Thùy Chi à. Cậu cũng thật giỏi nha. Ở một ngôi trường của những người ưu tú vậy mà cậu cũng vào được hội học sinh nữa.
- Lại còn làm phát thanh viên nữa chứ. Thật không ngờ luôn đó.

Tôi vẫn im lặng nghe các bạn cảm thán nhưng trong lòng đã âm thầm bốc khói. Thật muốn hét lên với họ rằng “Thực ra tôi cũng là một người ưu tú mà. Chỉ là các cậu không nhận ra thôi”.

Mà thôi cho qua đi. Dù sao trong mắt họ tôi vẫn cứ là một cô bạn hậu đậu vụng về của ngày xưa thôi.

Trong lúc các cô bạn còn đang cảm khái thì một bóng người quen thuộc đi ngang qua bàn chúng tôi. Lúc tôi ngược nhìn lên thì cũng vừa lúc người đó nhìn thấy tôi, tôi chỉ định mỉm cười xem như chào hỏi thì người đó lại nói gì đó với hai người đi cùng rồi bước lại phía tôi, đột nhiên tôi lại thấy bối rối.

Người ấy bước lại bên cạnh tôi sau đó mỉm cười lên tiếng.

- Thật trùng hợp. Thì ra cậu cũng đến những chỗ này.

Tôi cười gượng liếc nhìn mấy cô bạn của mình còn đang ngơ ngác nhìn người mới tới kia rồi mới lên tiếng.

- Ủ, ngày xưa cũng hay tới đây ăn kem cùng bạn bè. Cậu cũng hay tới đây à.

Người đó đáp.

- Ừm. Cũng không hay nhưng có ghé vài lần. Thật không ngờ hôm nay lại gặp cậu.

Tôi cười cười sau đó bắt đầu đi hướng mấy cô bạn vẫn còn đang ngơ ngác của mình rồi nói.

- Đây là các bạn học cũ của tôi.

Sau đó lại chỉ sang người vừa tới rồi tiếp.

- Còn đây là Gil, bạn dẫn chương trình phát thanh của tôi ở trường mới.

Gil lúc này mới mỉm cười với các bạn của tôi. Cái kiểu cười có chút chói mắt mà cậu ta hay dùng để dụ dỗ các fan girl ở trường. Mấy cô bạn của tôi dường như sức đề kháng cũng không tốt, hình như bị cậu ta hút hồn mất rồi.

Gil cũng đã quen với chuyện bị con gái nhìn chăm chú nên cậu ta cũng không sao cả mà nói với tôi.

- Cậu cùng mọi người trò chuyện tiếp đi. Tôi qua chỗ bạn tôi.

Tôi cũng mau chóng gật đầu nói.

- Cậu đi đi.

Gil cười khề rồi dời đi. Lúc này mấy cô bạn của tôi mới như hoàn hồn mà bắt đầu hỏi tôi.

- Ai vậy.
- Ai mà đẹp trai quá vậy.
- Là con gái hay con trai vậy.

- Đúng là soái ca trong tiểu thuyết đây mà.

Tôi không muốn để mọi người chú ý nên vội ngăn mấy cô bạn lại rồi nói.

- Các cậu đẹp cái bản mặt mê trai của các cậu đi cho tôi nhờ. Xấu hổ quá đi mất.

Các cô bạn không cho là đúng mà phản bác.

- Mê trai thì có gì sai.
- Trai đẹp không mê thì mê ai.
- Ủa bộ cậu nghĩ soái ca dễ gặp lắm hả. Hàng hiếm đấy, thấy thì phải ngắm cho đã chứ.

– Mà sao cậu không trả lời vậy. Cậu quen người đó à.

Tôi thờ dài mà đáp.

– Tôi nói rồi mà các cậu có để lọt tai đâu. Tôi nói lại này, nghe cho rõ nha... Đó là bạn học của tôi ở trường Angle. Là nữ sinh đó..

Mấy cô bạn nghe vậy liền suy sụp một lúc mới lên tiếng.

– Là nữ sinh sao. Thật không tin nổi.

– Đẹp trai vậy mà lại là nữ sinh.

– Có khi nào vì muốn học trường nữ sinh mà giả hồ sơ không vậy.

– Vẫn cứ thấy đẹp quá à. Ngắm thôi chắc không sao đâu nhì...

Tôi bó tay với mấy cô bạn của mình nên không tiếp tục đề tài về Gil nữa. Cũng may trên facebook của mình tôi cài chế độ ngăn mọi người tag ảnh vào tài khoản của mình nên gần như những hình ảnh giữa tôi và Gil chỉ hiện thị ở trang của Gil. Nếu không mấy cô bạn của tôi mà biết được tin đồn giữa tôi và Gil tôi lại bị họ điều tra tới chết..

.....

Các đại ác ma thân mến.

Tieuacma biết mấy bạn nóng lòng muốn truyện tiến triển nhanh, nhưng fic này tieuacma xác định viết dài nên không muốn vội vàng cho xong được.

Nếu các bạn ủng hộ thì hãy từ từ cùng tieuacma đi tới những chặng đường cuối cùng của fic nhé. Sẽ không khiến các đại ác ma thất vọng đâu.

Một lý do nữa là tieuacma thật sự không có nhiều thời gian để viết liên tục. Công việc rất nhiều nên mọi người cũng thông cảm nhé.

Tieuacma cũng là dạng người chậm nhiệt nên truyện cũng như người ấy mà.. Các bạn nếu yêu thương thì hãy yêu thương đến cùng nhé...

=====

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: CHƯƠNG 21

Trở lại trường học sau kỳ nghỉ tôi đã được mẹ thành công vỗ béo và tăng tận ba cân. Lúc gặp lại mấy cô bạn cùng phòng mọi người đều phải kinh ngạc trước khả năng tăng cân của tôi. Tường Vi thậm chí còn cầm hai má của tôi kéo kéo để xem có phải cậu ấy nhìn nhảm hay không. Hại tôi đau tới chảy cả nước mắt..

Công việc đầu tiên phải làm khi trở lại trường là tham gia cuộc họp của hội học sinh để lắng nghe và đưa ra ý kiến cho các hoạt động trong học kỳ mới này. Lúc Gil và tôi gặp nhau ở phòng họp cậu ta cũng giống hết mấy cô bạn cùng phòng mà lên tiếng trêu tôi mập. Không hiểu sao bị nghe lời nói đó từ Gil tôi lại có chút xấu hổ và buồn bực, dù không thể hiện ra ngoài nhưng trong lòng tôi âm thầm tự nhủ với bản thân là phải giảm cân, phải lấy lại vóc dáng mi nhon như hai tuần trước..

Chiều thứ hai chúng tôi trở lại dẫn chương trình truyền thanh như thường lệ. Bởi vì cuộc chiến trước kia giành phần thắng nên tôi được là người lựa chọn âm nhạc cho chương trình. Tất nhiên là tôi luôn chọn một số ca khúc đang hot của các ca sĩ Việt Nam như Mỹ Tâm, Khởi My, Đông Nhi, Issac và của các nhóm nhạc Kpop như T-ara, SNSD, BigBang, Davichi... Lâu lâu cũng sẽ nhường Gil phát mấy ca khúc nhạc âu mỹ của Taylor Swift, Selena Gomez hay Justin Bieber... Nhìn chung là chúng tôi được khen rất nhiều ở khâu chọn lựa âm nhạc.

Một tuần sau đó bản danh sách thứ tự xếp hạng học sinh cũng được nhà trường công bố. Khi nghe tin tôi liền vội vàng chạy đi xem, trong lòng vô cùng hồi hộp. Lúc tận mắt thấy tên mình nằm thứ 2 trong danh sách năm nhất tôi vẫn có chút không tin tưởng nên vội nhéo vào tay mình. Kết quả là đau gần chết, nhưng mà đây cũng là sự thật, tôi xếp thứ 2 của năm nhất và người xếp thứ nhất vẫn là cái tên quen thuộc Lê Thanh Trúc..

Năm hai và năm ba cũng là những cái tên quen thuộc. Chị Khánh Trang xếp đầu năm hai như tôi dự đoán, lúc tôi vừa rời khỏi chỗ dán bảng danh sách thì đụng phải chị ấy. Chị ấy có lẽ cũng tới xem kết quả, thấy tôi chị ấy liền mỉm cười rồi hỏi.

– Em cũng tới xem kết quả thi à. Thành tích thế nào.

Tôi cũng mỉm cười đáp lại chị ấy.

– Kết quả cũng tốt ạ. Em xếp thứ hai.

Chị Khánh Trang cười khẽ lại nói.

– Vậy thì đúng nhất chắc chắn là tiểu qui kia rồi. . .

Tôi cũng biết “tiểu qui” mà chị ấy muốn nói tới là ai nên cũng cười khẽ đáp.

– Vâng,em lại một lần nữa thua cậu ta tâm phục khẩu phục.

Chị Khánh Trang cũng gật đầu nói.

– Từ nhỏ Gil đã rất thông minh rồi. Dù rất là bướng bỉnh và nghịch ngợm nhưng thực sự là một thiên tài đấy.

Tôi nghe vậy liền hơi tò mò hỏi lại.

– Chị và Gil hình như rất thân thiết phải không.

Chị Khánh Trang cười đáp.

– Gil không nói với em à. Chị là bạn học của anh trai Gil từ hồi cấp 1 tới tận hết cấp 2. Hôn nữa nhà của tụi chị cũng gần nhau nên hay qua lại nhà nhau.

Tôi nghe vậy cũng hiểu ra một chút. Hình như Gil cũng có nói với tôi rồi thì phải,nghĩ lại thấy mình hỏi vậy cũng có chút không thích hợp nên tôi chỉ đành miễn cưỡng cười khẽ rồi nói .

– Hình như Gil cũng có nói rồi mà em không nhớ.

Thấy cũng không có gì để nói nữa nên tôi liền chào chị Khánh Trang rồi trở về phòng. Thật trùng hợp là trên đường về phòng lại gặp Gil đang đi về phía mình. Lúc tới gần Gil liền lên tiếng hỏi tôi.

– Cậu đi xem danh sách xếp hạng về hả.

Tôi có chút ngạc nhiên hỏi lại.

– Sao cậu biết.

Gil đáp.

– Trong thời gian ôn thi cậu nỗ lực như vậy tôi cũng đoán được là cậu rất đề tâm tới kết quả rồi. Tất nhiên là công bố thì cậu phải ngay lập tức chạy đi xem

Tôi có chút không vui nói.

– Nỗ lực mà vẫn thua người lúc nào cũng nhón nhơ. Ông trời đúng là bất công .

Gil nghe vậy liền bật cười rồi nói.

– Cái này chỉ có thể trách số mệnh thôi. Tôi sinh ra vốn là để trở thành một người hoàn mỹ mà. Vừa đẹp trai,học giỏi,chơi thể thao cũng giỏi .

Tôi bữu môi nói.

– Cậu cứ ở đó mà tự kỷ đi. Tôi về phòng đây.

Gil lại nói.

– Đi uống nước đi. Xem như ăn mừng chúng ta đạt thứ hạng cao trong kỳ thi.

Tôi đáp.

– Cậu đi đi. Tôi không muốn uống.

Gil nói.

– Thế cậu không định cảm ơn tôi à. Tôi đã giúp cậu rất nhiều khi ôn tập đấy.

Tôi hơi buồn bực một chút nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng cùng Gil đi căng tin uống nước. Dù sao chuyện Gil giúp tôi là sự thật.. Còn Gil sau khi lời kéo

được tôi thì gương mặt tràn đầy đắc ý.. Tôi thì thâm thê trong lòng rằng tôi sẽ đánh bại cậu ta, tôi phải trở thành người đứng hạng nhất. Tôi sẽ thực hiện điều này ở học kỳ hai này..

Nhưng mà mọi việc thì hãy đợi kỳ nghỉ tết qua rồi tính..

Mỗi năm cứ vào những ngày cuối năm là khí trời sẽ chuyển lạnh vào đêm khuya và sáng sớm. Cho dù khí hậu miền Nam không có mùa đông như ngoài Bắc nhưng vẫn sẽ có vài ngày trời khá lạnh. Kỳ nghỉ tết âm lịch bắt đầu từ ngày 22 cho tới hết ngày mùng 07. Từ nhỏ tôi đã rất thích những ngày tết, bởi vì sẽ được rất nhiều tiền lì xì của ba mẹ và mọi người. Năm nay không biết tôi có còn được nhiều như mọi năm không nữa, dù sao cũng đã mười sáu tuổi rồi.. Mười sáu là cái tuổi rất đẹp của các cô gái, biết điệu đà, biết làm đẹp và biết rung động trái tim.

Có lẽ với tôi thì cái tuổi mười sáu vẫn còn khá đơn điệu khi mọi thứ chỉ xoay quanh sách vở và thức ăn. Thế nhưng tôi vẫn luôn tin vào những điều tốt đẹp sẽ đến ở trong tương lai.

.....

Chương này viết hơi vội nên cũng khá ngắn. Nhưng vẫn quyết định up vì thà có còn hơn không.

Chúc các #daiacma ngủ ngon nhé. G9

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: CHƯƠNG 22

Kỳ nghỉ tết cuối cùng cũng đến, lúc dọn đồ để về nhà cả bốn đứa chúng tôi đều rất vui vẻ. Dù sao vẫn còn chút tâm tính của những đứa trẻ nên ai cũng vui vì không phải lo tới học hành trong một thời gian cũng không ngắn. Tường Vi có lẽ là người vui mừng nhất bởi vì cậu ấy thoát được sự giám sát của dì mình, cũng là giáo viên chủ nhiệm lớp chúng tôi. Dì của Tường Vi là một người nghiêm khắc, bởi vì học lực của Tường Vi luôn thấp hơn nhiều bạn khác trong lớp nên dì cậu ấy luôn mọi nơi mọi lúc “quan tâm” tới cậu ấy. Dù không nói ra nhưng tôi biết Tường Vi luôn cố gắng rất nhiều, kỳ thi xếp hạng học kỳ 1 thành tích của cậu ấy cũng tiến bộ rất rõ rệt, nằm trong top 50 của năm nhất.

Minh Nguyệt và Linh Lan cũng lần lượt xếp ở vị trí 20 và 35 trong đợt thi xếp hạng vừa qua. Cả bốn chúng tôi nhìn chung đều hài lòng với thành tích của mình. Nhưng tôi và Linh Lan lại giống nhau có cùng một mục tiêu xa hơn để nỗ lực. Tôi thì muốn vượt qua Gil để vươn lên vị trí số 1 còn Linh Lan muốn giống như chị Khánh Trang cũng đứng nhất để gia đình tự hào. Và chúng tôi cần phải thật chăm chỉ để thực hiện mục tiêu đó, nhưng trước hết phải ăn tết thật vui đã.

Bởi vì cả trường đều trở về ăn tết nên trước cổng trường hôm nay chật kín người và xe. Phải khó khăn lắm tôi mới tìm thấy ba trong rừng người đó. Và cũng rất vất vả để ba con tôi thoát khỏi nơi đó mà về nhà.

Ở nhà mẹ đã chuẩn bị một bữa cơm thịnh soạn để chào đón tôi. Toàn là món tôi thích, mà nói thẳng ra là món nào tôi cũng thích nên cũng không làm khó được mẹ. Bữa cơm gia đình rất vui vẻ đầm ấm.

Tạm thời không phải học tập nên sau khi ăn cơm xong thì tôi không biết phải làm gì. Phòng thì mẹ đã giúp tôi dọn sạch sẽ gọn gàng từ trước rồi. Lúc đang nằm trên giường một cách vô vị thì chuông điện thoại lại reo lên. Người gọi là Gil..

– Alo...

– Cậu về nhà rồi à.

– Ừ. Về sáng nay. Còn cậu.

– Chưa về.

– Sao còn chưa về.

– Lười gấp đồ.

– Có vậy mà cũng lười. Tôi thua cậu..

– Tường cậu còn ở trường. Tính nhờ cậu.

– Mơ à. Tôi đâu rảnh..

– Cậu làm gì mà không rảnh..

- Có rảnh cũng không giúp.
- Keo kiệt.
- Kệ tôi.
- Được rồi. Dù sao cậu cũng về rồi tôi đành tự thân vận động vậy. Cúp máy đây.

....

Cậu ta cúp máy nhanh tới nỗi tôi còn chưa kịp “ừ” một tiếng. Thì ra gọi chỉ vì mục đích nhờ vả như vậy. Tôi còn nghĩ cậu ta bỗng nhiên nghĩ tới mình. Hừm. Làm tôi mừng hụt.. Thật đáng giận..

Tôi tức giận ném chiếc điện thoại xuống giường sau đó kéo mền đắp kín đầu rồi cố ru mình và giấc ngủ trưa. Sau một hồi đếm cừu thì tôi cũng thành công đi vào giấc ngủ. Ngày nghỉ đầu tiên của tôi kết thúc là ăn và ngủ, chẳng có gì thú vị.

Ngày hôm sau tôi cùng mẹ đi siêu thị để sắm đồ tết. Siêu thị ngày tết người đông vô cùng, chỗ nào cũng phải chen chúc khiến tôi có chút mệt mỏi. Nhưng mà đồ phải mua thì cũng rất nhiều nên không thể để mẹ đẩy xe một mình được. Khi hai mẹ con rời khỏi siêu thị thì đã là hai giờ sau. Bởi vì hôm nay là ngày ông Táo về trời theo tục lệ nên mỗi gia đình đều mua cá chép vàng về để phóng sinh. Nhưng vì quá nhiều đồ ở siêu thị nên mẹ đành phải về trước và tôi là người đi mua cá. Cá chép vàng thường được bán ở hai bên đường lớn gần chợ, tôi đi bộ từ siêu thị ra đó cũng không xa.

Với kinh nghiệm cùng mẹ đi chợ nhiều năm nên tôi cũng dễ dàng chọn được một cặp cá đẹp. Lúc đang chuẩn bị ra về thì lại thấy một thân ảnh quen thuộc gần đó, hình như cũng đang chọn cá thì phải. Tôi liền bước lại sau lưng người đó.

Người kia vẫn rất chú tâm tới việc nhìn mấy chú cá nên không nhận ra sự có mặt của tôi. Tôi nhìn cũng đoán được cậu ta không có kinh nghiệm gì trong khoản này nên liền ra tay giúp đỡ. Tôi chỉ vào cặp cá mình nhìn trúng rồi nói.

- Cậu chọn cặp này đi. Rất lành lợi..
- Là cậu à..
- Ừ. Là tôi.
- Cậu cũng đi mua cá à.
- Ừ.
- Cậu có biết chọn thật không đấy.
- Tin hay không thì tùy cậu.
- Được rồi, dù sao tôi cũng không biết chọn thế nào. Đành tin tưởng cậu vậy.
- Cậu chưa đi mua cá lần nào à.
- Chưa. Trước nay toàn mẹ tôi đi mua thôi. Hôm nay mẹ phải đi mua nhiều đồ nữa nên bắt tôi đi mua.

Tôi nhìn Gil về mặt như ăn khổ qua thì buồn cười. Chúng tôi cùng rời khỏi chỗ bán cá và đi về phía trạm xe buýt. Lúc này Gil lại nói.

- Hay thôi đi taxi đi. Lỡ lên xe buýt bị chen lấn vớ mắt cá thì sao. Không có cá về tôi bị mắng.

Tôi buồn cười nhìn Gil, thấy cậu ta nói cũng có lý nên cũng đồng ý. Chúng tôi kêu một chiếc taxi rồi nói địa chỉ. Nhà tôi gần hơn so với nhà Gil nên taxi đi theo hướng nhà tôi trước. Trong lúc ngồi trên xe tôi nhớ lại chuyện hôm qua Gil gọi cho tôi nên liền hỏi.

- Hôm qua cậu về khi nào.
- Buổi chiều.
- Ai gấp đồ cho cậu.
- Không ai hết.
- Rồi sao.
- Không mang về nữa chứ sao.
- Rồi lấy gì mặc.

– Ở nhà cũng có mà. Thiếu thì đi mua thêm.

– Đại gia quá ha.

– Cũng tạm.

Tôi không bình luận gì thêm về chuyện này nữa. Cậu ta quả thật rất lười, bây giờ thì tôi hiểu giá trị của câu nói “không có ai trên đời này hoàn hảo” rồi.

Khi xe tới nhà tôi liền chào Gil rồi xuống xe. Gil nhìn qua nhà tôi một chút rồi nói.

– Khi nào rảnh tôi ghé nhà cậu chơi được chứ.

Dù có chút bất ngờ với lời đề nghị của Gil nhưng tôi cũng vui vẻ đáp ứng.

– Tất nhiên là được rồi.

Gil nghe vậy cũng mỉm cười rồi vẫy tay tạm biệt tôi. Tôi nhìn chiếc xe chạy dần xa cũng khẽ mỉm cười sau đó mang theo cặp cá vào nhà. Giờ thì chuẩn bị phụ mẹ làm đồ ăn để tiễn chân ông Táo thôi.

.....

Thời gian này tieuacma phải tập chung xem Euro rồi các daiacma à. Cho nên chắc chúng ta chia tay nhau vài bữa nhé. Đang lập đàn đề Tây Ban Nha vô địch nữa nè.

Tui cũng khổ quá mà..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: CHƯƠNG 23

Ở thành phố không có nơi để nấu bánh chưng bánh tét như ở quê nên ba tôi đặt mua ở một cửa hàng uy tín. Ngày tết mà thiếu bánh chưng thì không còn là tết nữa rồi.

Mấy ngày gần tết tôi luôn cùng mẹ đi chợ để mua những đồ cần thiết. Ba cũng mua một chậu mai rất đẹp về trưng trong nhà. Sáng ngày 30 tết mẹ cùng tôi ngồi sắp mâm ngũ quả, rồi làm cơm cúng cuối năm.

Đêm ba mươi tôi ở nhà cùng gia đình xem Táo Quân chứ không ra ngoài xem bắn pháo hoa như những người trẻ khác. Tôi luôn nghĩ rằng gia đình mới là quan trọng nhất, những ngày tết không gì là hạnh phúc bằng việc được ở cùng những người mình yêu thương. Khi chuẩn bị tới thời khắc giao thừa tôi cũng ra ngoài lan can phòng xem pháo hoa. Thực ra ở nhà nhìn cũng thấy rất rõ, không cần phải chen chúc trong biển người ngoài kia. Lúc đang ngắm những chùm pháo hoa rực rỡ trên bầu trời thì điện thoại cũng thông báo vài tin nhắn được gửi tới. Là một vài người bạn cũ nhắn chúc mừng năm mới. Trong đó có cả tin nhắn của Gil.. Chỉ một câu “Năm mới vui vẻ nha bạn Gấu” lại khiến tôi thấy vui rất nhiều. Tôi cũng nhắn tin lại cho Gil là ” Bạn Thỏ cũng vậy nha. Năm mới may mắn”. Sau đó tôi cũng nhắn lại cho các bạn khác.

Ngày mùng 1 và mùng 2 tết tôi cùng ba mẹ đi chúc tết nhà nội và ngoại. Cả hai bên gia đình đều rất tự hào khi ba mẹ khoe tôi đậu vào một ngôi trường danh tiếng, vậy nên tôi nhận được rất nhiều tiền lì xì xem như phần thưởng cho sự chăm chỉ của mình.

Tôi không phải là người có thói quen dùng tiền phung phí nên hầu như năm nào tôi cũng đưa tiền lì xì cho mẹ giữ. Sau khi tôi vào học ở Angle thì mẹ tôi liền làm cho tôi một thẻ ATM và chuyển tất cả số tiền từ nhỏ của tôi tới giờ vào đó. Thật không ngờ mẹ lại không dùng tới một đồng nào. Hiện tại sau mười sáu năm tôi hiển nhiên trở thành một tiểu phú bà rồi. Có điều chuyện này luôn là bí mật..

Thật trùng hợp là Valentine năm nay lại đúng vào ngày nghỉ cuối cùng của kỳ nghỉ tết. Nhưng mà với một đứa chưa mảnh tình vắt vai như tôi thì ngày này cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Sau một kỳ nghỉ dài rớt cuộc chúng tôi cũng trở lại trường. Bởi vì muốn dọn dẹp căn phòng một chút nên tôi trở lại trường sớm hơn nửa ngày, các bạn trong phòng tôi chưa có ai tới nhưng mà trong trường cũng có nhiều học sinh đã tới trước. Có lẽ họ với tôi cùng chung mục đích như nhau..

Căn phòng không được dọn dẹp sau kỳ nghỉ bị phủ một lớp bụi mỏng. Tôi đành cắt ba lô hành lý xuống giường rồi bắt đầu đi lấy nước và lau chùi một lượt. Vất vả cả hơn một giờ đồng hồ mới xem như hài lòng, sau đó tôi cũng nhanh chóng đi tắm rửa.

Lúc mọi thứ hoàn tất cũng mới ba giờ chiều. Ba cô bạn cùng phòng vẫn chẳng thấy mặt ai, tôi lo lắng có khi nào họ quên mất ngày trở lại trường hay không. Ăn tết vui vẻ quá mà, đến cái tin nhắn chúc mừng năm mới cho tôi cũng không có. Gặp mặt tôi sẽ xử đẹp từng người.

Lúc này cũng buồn chán không có gì làm nên tôi đi tới thư viện muốn tìm vài cuốn sách tham khảo. Cũng không biết thư viện đã mở cửa lại chưa, cứ đi xem sao.

Lúc tôi tới thư viện thì thư viện đã mở cửa, trong thư viện cũng có một số học sinh. Lúc này tôi cũng nhớ ra là các tiền bối năm ba hiện tại đang trong giai đoạn rất quan trọng. Họ phải chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp sắp tới, cho nên có lẽ họ đã tới trường từ sớm rồi.

Thư viện của ngôi trường này rất lớn. Lớn gấp mấy lần một nhà sách, ở đây không có một tài liệu nào là không có. Nếu ví nó như một viện bảo tàng sách thì cũng không có gì là quá đáng.

Sau khi lựa chọn được những cuốn sách mình cần tôi liền trở về phòng. Trên đường về đi qua phòng làm việc của hội học sinh, lúc này cửa đang mở nên tôi có chút tò mò nhìn xem ai đang ở bên trong. Kết quả lại chứng kiến một chuyện khiến tôi không hề vui.

Trong phòng chỉ có hai người là chị Khánh Trang và Gil. Chị Khánh Trang ngồi trên ghế của hội trưởng còn Gil đứng ở đối diện, trong tay cậu ta cầm một hộp quà nhỏ nhưng được gói khá tinh xảo, nhìn thì cũng có thể đoán được là một món quà rất đẹp và giá trị. Gil đang đưa món quà đó cho chị Khánh Trang và nói gì đó với chị ấy, khuôn mặt cậu ta hiện lên ý cười đầy vui vẻ còn chị Khánh Trang lại có chút ngại ngùng. Chị Khánh Trang xưa nay tính tình luôn ôn hòa trầm tĩnh, rất ít khi thấy được cảm xúc trên mặt chị ấy. Cho nên tôi có thể đoán rằng câu chuyện họ đang nói là chuyện tình cảm, hơn nữa hôm nay lại là ngày Valentine, nếu một người tặng quà cho một người khác thì 90% họ có tình cảm với người đó.

Tôi biết Gil sẽ thích một cô gái, nhưng mà tôi lại không ngờ là người cậu ta thích chính là chị Khánh Trang. Nhưng nghĩ lại cũng thấy không có gì là lạ, Gil thích con gái, chị Khánh Trang lại là một mỹ nữ xinh đẹp nhất trong ngôi trường này. Là một cô gái mà mọi người đều phải yêu mến cho dù họ có thích con gái hay không. Vậy nên Gil thích chị ấy là một điều rất hiển nhiên thôi mà, có ngạc nhiên một chút chỉ là chị Khánh Trang cũng thích con gái, mà có lẽ cũng không nên ngạc nhiên. Ngự tỷ có tới 60% đều thích người đồng giới.

Những suy nghĩ cứ liên tục cuộn trào trong đầu khiến tôi có chút choáng váng. Một cảm giác kỳ quái không thể lý giải dần lan rộng trong người, một chút giận hờn, một chút chua xót, một chút đau lòng, một chút không cam tâm và một chút hoang mang sợ hãi. Tôi muốn bỏ chạy thật nhanh để không phải nhìn thấy những hình ảnh đó, để những cảm xúc lạ kỳ kia không còn quấn lấy mình, trái tim như có một áp lực lớn vô hình khiến tôi hô hấp có chút khó khăn. Rõ ràng tôi từng thấy Gil được những cô gái khác tặng quà, tỏ tình và theo đuổi công khai. Nhưng mà tôi chưa bao giờ cảm thấy khó chịu hay có cảm giác như hôm nay. Hay là bởi vì người con gái ấy là chị Khánh Trang, một cô gái hoàn mỹ mà sâu trong thâm tâm tôi luôn sùng bái và quý mến.

.....

Chào mừng Tây Ban Nha vào vòng loại trực tiếp. Ăn mừng Messi và Argentina vào bán kết Copa America... Ăn mừng bạn Gấu lần đầu biết ghen...

Túm lại là chúc các daiaema ngủ ngon...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: CHƯƠNG 24

Khi tôi đang cố gắng chạy thật xa khỏi căn phòng thì lại bất ngờ đụng phải một người đang đi ngược chiều lại. Kết quả của màn va chạm là cả tôi và người ấy đều bị ngã xuống hành lang, cả người đau nhức vô cùng, mấy cuốn sách cũng bị rơi mỗi nơi một cuốn.

Động tĩnh khá lớn nên tất nhiên gây chú ý tới hai người trong phòng. Khi Gil và chị Khánh Trang bước ra tôi vẫn đang nằm dưới hành lang chưa kịp đứng dậy. Gil liền vội vã chạy lại đỡ tôi dậy còn chị Khánh Trang đi qua giúp người bị tôi đụng ngã đứng dậy.

Lúc này tôi cảm thấy rất bối rối và xấu hổ. Nhìn sang người bị tôi đụng ngã thì nhận ra đây là chị Hiểu Lam, chị ấy cũng là học sinh năm hai và cùng làm trong hội học sinh như tôi. Chị ấy là người có thân hình hơi tròn một chút nên khi tôi đụng vào chị ấy tôi là người bị té xa hơn và có lẽ cũng đau hơn. Nhưng mà dù sao cũng là lỗi của tôi nên tôi vội lên tiếng xin lỗi chị ấy.

– Em xin lỗi chị.

Chị Hiểu Lam nghe vậy chỉ cười một tiếng rồi nói.

– Không có gì đâu. Người bị đau có lẽ là em mà.

Tôi không biết nên nói gì nữa nên im lặng. Chị Hiểu Lam lại nói.

– Mà em chạy đi đâu mà có vẻ vội vàng vậy.

Tôi có chút chột dạ liếc nhìn chị Khánh Trang và Gil một cái rồi nói.

– Em đi thư viện mượn sách. Đang trên đường về phòng, có lẽ do đang nghĩ tới mấy cuốn sách nên em không để ý đường. Dù sao em cũng xin lỗi chị.

Chị Hiểu Lam cười khẽ nói.

– Chị nói rồi mà. Không có gì đâu. Nhưng lần sau đừng vội vàng như vậy nữa nhé. Té cầu thang thì nguy hiểm lắm đó.

Chị Khánh Trang nghe vậy liền nhủ thầm nói.

– Hiểu Lam, sao cậu lại nói ra chuyện xui xẻo vậy được.

Chị Hiểu Lam nghe chị Khánh Trang trách móc thì cũng biết mình nói lỡ lời nên không nói gì thêm. Lúc này Gil không biết từ khi nào đã giúp tôi lượm mấy cuốn sách dưới đất lên liền đưa cho tôi rồi nói.

– Cô gái này hậu đậu thành thói quen rồi. Cũng chỉ có thể trách chị Hiểu Lam không tránh kịp thôi.

Chị Khánh Trang và Hiểu Lam nghe vậy liền bật cười còn tôi thì trừng mắt lườm Gil một cái. Gil tỏ vẻ tôi nói là sự thật mà nói tiếp.

– Tôi nói cậu nha, đi đường thì phải chú ý. Chị Hiểu Lam nói cũng đúng, không may té cầu thang hay đụng phải xe cộ thì sao. Lớn rồi mà cứ hậu đậu như đứa trẻ.

Tôi tức giận lườm Gil rồi nói.

– Tôi thế nào thì kệ tôi. Ai khiến cậu bận tâm.

Gil có chút vô tội nhìn tôi nói.

– Hôm nay ai chọc giận cậu à. Sao tự nhiên nổi giận với tôi.

Tôi không thèm nhìn cậu ta mà nói.

– Ai thèm nổi giận với cậu.

Gil có chút không hiểu gì nhìn tôi. Tôi lại không thèm để tâm cậu ta mà nói với chị Khánh Trang và Hiểu Lam.

– Em phải về phòng đây. Chào hai chị.

Sau đó tôi liền một đường đi về ký túc xá. Lúc đi được vài bước thì thấy có người đuổi theo phía sau, tôi cũng đoán được người đó là ai, nhưng cũng lấy làm lạ. Tại sao cậu ta phải chạy theo tôi, không phải giờ này nên ở lại bên cạnh chị Khánh Trang sao, quà cũng tặng rồi còn giữ kè làm gì.

Tôi vẫn làm bộ như không biết mà đi nhanh hơn về phía trước. Gil lúc này cũng đuổi theo kịp tới nơi liền chặn trước mặt tôi rồi nói.

– Này, cậu sao vậy. Hôm nay cậu cứ kỳ lạ sao ấy. Tự nhiên sao nhìn tôi như kẻ thù vậy, tôi có làm gì chọc cậu giận đâu.

– Tôi và cậu có thân thiết gì đâu mà giận mà hờn. Cậu cũng quá đề cao bản thân rồi đấy.

– Nhưng linh cảm của tôi nói với tôi rằng cậu đang giận tôi. Tôi không thích bị giận mà không biết lý do, ít ra phải cho tôi biết tôi sai ở đâu.

– Không liên quan đến cậu.

– Tôi lại nghĩ là có.

– Đã nói không phải. Cậu sao cứ đi theo tôi làm gì, đi tìm chị Khánh Trang của cậu đi.

– Ủa.. Gì vậy.. Là sao. Ý gì đây..

– Giả bộ làm gì. Tôi biết hết rồi.

– Cậu biết cái gì chứ...

– Hừ...

– Không lẽ khi này cậu thấy tôi và chị Khánh Trang ở trong phòng họp của hội.

– ...

– Này, những gì cậu thấy và những gì cậu nghĩ không liên quan tới nhau.

– Tôi thấy gì nghĩ gì cũng không liên quan tới cậu. Hơn nữa chuyện của cậu cũng không liên quan tới tôi. Tránh ra cho tôi về phòng.

- Vậy tại sao cậu lại tức giận.
- Đã nói tôi không tức giận.
- Cậu vội vã chạy đi tới nổi đụng vào người khác chứng tỏ trong lòng cậu không hề bình tĩnh. Cậu không lẽ là vì chuyện đã nhìn thấy nên mới như vậy..
- Đã nói không phải.
- Hình như tôi đoán ra một chút. Cậu ghen tị à.
- Mặc mớ gì tôi phải ghen tị. Cậu tặng quà cho ai là quyền của cậu tôi không quan tâm.
- Nhưng thực chất là cậu đã quan tâm.
-
- Đó không phải quà của tôi.
- Ma mới tin cậu.
- Thật sự. Đó là quà của anh trai tôi gửi cho chị Khánh Trang. Hôm nay là ngày gì cậu cũng biết rồi mà, anh trai tôi và chị Khánh Trang từ nhỏ đã biết nhau, lớn lên thì dần thích thâm nhau nhưng không ai chịu nói ra. Sau đó tôi biết được nên đã giúp đỡ hai người họ nói rõ tình cảm với nhau. Bởi cả hai vẫn còn nhỏ nên cũng không có gì phát triển thêm, nhưng có lẽ sau này hai người họ sẽ kết hôn đấy. Bởi vì chị Khánh Trang về trường học sớm mà trường này lại rất nghiêm ngặt nên anh trai tôi không thể trực tiếp tặng quà cho chị Khánh Trang được, vậy nên tôi mới đưa giùm anh ấy thôi. Không ngờ cậu lại thấy được và còn suy luận ra chuyện không có thật nữa chứ... Haizzz. Đúng là tôi thích con gái nhưng mẫu người tôi thích không phải người băng sơn ngự ty như chị Khánh Trang đâu.

Sau khi nghe Gil nói tường tận mọi chuyện trong lòng không hiểu sao cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều. Nhưng mà cùng lúc đó là sự quần bách xấu hổ kéo tới, tôi không biết hiện tại nên đối mặt với Gil như thế nào. Tôi không muốn để cậu ta nắm bắt được những cảm xúc kỳ lạ trong lòng mình.

Tôi cố lấy lại vẻ bình tĩnh rồi nói.

- Cậu nói với tôi làm gì. Tôi cũng không quan tâm đâu. Không phải chuyện của tôi, cho dù quà của cậu hay là của anh trai cậu tôi cũng không bận tâm.

Gil mỉm cười giống như nén cười rồi nói.

- Được rồi cậu không quan tâm thì là không quan tâm. Nhưng mà tôi có một thứ muốn đưa cho cậu.

Trong lòng tôi lập bộp rung động. Tôi cố nén sự bất an lại rồi hỏi.

- Cậu đưa gì cho tôi.

Gil lấy ra một chiếc hộp nhỏ trong túi quần đưa cho tôi rồi nói.

- Quà nhỏ thôi.

Tôi hơi lúng túng hỏi lại.

- Tại sao tặng cho tôi..

Gil thân nhiên đáp.

- Không sao cả. Muốn tặng thôi..
- Nhưng hôm nay là ngày...
- Ai nói ngày này bạn bè không thể tặng quà cho nhau.

Tôi cầm món quà trong tay cũng không biết nói gì. Gil cũng không nói gì mà cùng tôi đi về ký túc xá. Cũng may là hiện tại ở khu vực năm nhất học sinh vẫn còn rất ít nên chúng tôi không bị chú ý nhiều.

.....

Hình như bạn Gấu có ghen mà ta. Sao các daiacma lại nói không có. Mà dạo này truyện hơi bị ăn bơ rồi thì phải.. Có phải viết càng ngày càng dở không vậy.

Nói thật cá nhân tieuacma luôn thích truyện dài hơn ngắn. Thích truyện diễn biến chậm nhưng logic. Chứ không phải chương 1 gặp chương 2 yêu chương 3 hôn chương 4 ngủ chung giường đâu.. Chả có ai yêu mà vậy hết cả phải không nào. Cho nên các bạn đừng có nóng cừ từ từ...

Chương 25: CHƯƠNG 25

Sau khi về tới phòng tôi liền đóng cửa lại rồi mới tò mò nhìn hộp quà Gil tặng. Rất nhỏ và cũng rất nhẹ, không biết cậu ta tặng cho tôi cái gì. Mong sao đừng là một thứ có giá trị xa xỉ, bởi vì quan hệ của tôi và cậu ta cũng chưa thân tới mức có thể nhận bất cứ món quà nào của đối phương.

Khi tôi mở hộp quà ra mới thở phào nhẹ nhõm bởi vì đây cũng chỉ là một chiếc kẹp tóc tuy rất dễ thương nhưng không phải thứ đắt giá. Phải thừa nhận con mắt thẩm mỹ của Gil cũng không tệ, khi tôi thử cài chiếc kẹp lên đầu thì thấy nó rất hợp với mình. Có điều có nên cài hay không vẫn là vấn đề cần suy nghĩ thêm.

Mãi tới gần tới trời ba cô bạn tốt của tôi mới lộ mọ xuất hiện trong phòng. Hai tôi còn tưởng tới nay sẽ phải ngủ một mình ở ký túc xá chứ. Tôi liếc nhìn ba cô bạn đang ngồi xếp hàng lý rồi nói.

– Các cậu ăn tết cũng kỹ quá ha.

Linh Lan mỉm cười đáp.

– Hôm nay anh trai mình cũng lên đường đi tới trường đại học của anh ấy nên ba mẹ bắt ở nhà ăn bữa cơm đoàn viên.

Tường Vy cũng nói.

– Hôm nay là lễ tình yêu mà. Đi chơi cho đã chứ vô đây sớm làm gì.

Minh Nguyệt cũng gật gù phụ họa.

– Phải rồi. Hội FA tôi đây ở nhà cầu mưa.

Tôi cũng bó tay với các cô bạn của mình. Sau khi tắm rửa xong thì bốn đứa cùng nhau tới căng tin ăn cơm. Bởi vì mới sau kỳ nghỉ tết nên thức ăn ở căng tin đều không hấp dẫn khẩu vị như bình thường. Sau khi ăn qua loa một chút lót dạ thì chúng tôi cùng nhau trở lại phòng.

Bởi vì ngày mai bắt đầu trở lại học tập nên chúng tôi phải ôn tập lại các bài học đã bị bỏ quên trong suốt kỳ nghỉ tết. Chỉ mới học được một chút Tường Vy đã nằm xuống bàn mà than thở.

– Tôi chỉ ước kỳ nghỉ tết kéo dài thêm một tháng nữa thôi.

Minh Nguyệt cũng phụ họa.

– Phải đó, tôi còn chưa được chơi đã mà lại phải đi học rồi.

Linh Lan thì nói.

– Một tháng nữa thì cũng phải học lại thôi. Sao các cậu không ước cho tốt nghiệp luôn đi.

Tường Vi vội vàng hưởng ứng.

– Phải ha. Tốt nghiệp là khỏi phải học.

Tôi nghe ba cô bạn nói vậy liền bật cười. Sau đó nói với họ.

– Thôi mơ tưởng đi mấy cô nương à. Các cậu nghĩ rằng tốt nghiệp là không phải học nữa sao.. Sai lầm lớn, tốt nghiệp phổ thông thì còn phải học lên đại học, cao đẳng, trung cấp. Rồi khi tốt nghiệp cả ba trường trên các cậu vẫn phải học, học cách làm việc trong thực tế, học cách sống và cư xử trong xã hội. Các cậu không nghe Bác Hồ dạy sao.. “Học, học nữa, học mãi”

Ba cô bạn tròn mắt nhìn tôi rồi lần lượt lên tiếng.

– Trời ơi. Cậu có cần nghiêm túc vậy không Thùy Chi.

– Cậu nói không khác gì một bà cụ non rồi.

– Phải nhà một nhà triết học mới đúng.

Tôi lườm ba cô bạn rồi nói.

– Tôi nói sự thật thôi mà. Ai rồi cũng phải trưởng thành và đối mặt với những điều đó.

Minh Nguyệt vội vàng nói.

– Được rồi, được rồi. Chúng tôi sẽ nghiêm túc học bài ngay đây. Sợ cậu quá mà.

Linh Lan và Tường Vi thì tỏ thái độ không bình luận gì thêm và bắt đầu tập chung vài học bài. Tôi cũng quay về làm bài tập của mình.

Sau khi hoàn thành bài vở Tường Vi lại bắt đầu huyền não nói về những chuyện đã trải qua trong kỳ nghỉ tết. Thường thì những ngày tết gia đình nào cũng đều có nhiều việc làm giống nhau theo truyền thống nên cũng không có gì mới lạ. Sau khi cùng nhau nói về kỳ nghỉ tết thì khác biệt giữa chúng tôi chỉ là Minh Nguyệt và Tường Vi đi ra ngoài xem bắn pháo hoa và tôi cùng Linh Lan ở nhà cùng gia đình. Cùng với chuyện Tường Vi là người nhận được nhiều tiền lì xì nhất trong bốn đứa.

Lúc này Minh Nguyệt lại lên tiếng hỏi về ngày Valentine.

– Có ai trong chúng ta nhận được quà không.

Tường Vy ừ ừ đáp.

– Đi chơi với tụi bạn cũ thôi. Có ma nào tặng quà đâu.

Linh Lan cũng nói.

– Ở nhà cùng gia đình thì lấy đâu ra quà.

Minh Nguyệt cũng than thở.

– Tôi lên mạng lập đàn cầu mưa nên không cần nói cũng biết rồi ha. Mà sao kỳ vậy, mấy đứa tụi mình có đứa nào vừa xấu vừa vô duyên đâu mà sao lại chả có lấy một món quà vậy nè. Thật không thể tin nổi. Ủa mà còn Thùy Chi nữa mà.

Nói xong ba cô bạn lại hướng sang phía tôi chờ câu trả lời. Tôi hơi chần chờ một chút không biết có nên nói chuyện Gil tặng quà hay không, nhưng cuối cùng vẫn quyết định nói.

– Lẽ ra là không có. Nhưng khi tới trường thì có lại nhận được quà.

Ba cô bạn cùng tròn mắt ngạc nhiên sau đó lại bắt đầu thay nhau hỏi cùng tôi.

– Quà đâu, quà gì, ai tặng vậy.

– Trong trường này không có học sinh nam. Đừng nói là Gil nha.

– Chắc chắn là cậu ta rồi. Thì ra hai người mờ ám là thật, cậu ta thích cậu thật rồi.

– Phải không, phải Gil không.

– Là sô cô la trái tim đúng không.

– Chắc vậy rồi.

Tôi chịu thua cái tính tò mò không giới hạn của ba cô bạn nên liền đưa tay ngăn họ nói thêm rồi nói.

– Được rồi, người tặng chính là Gil. Quà là một chiếc kẹp tóc, không phải sô cô la gì cả.

Ba cô bạn hơi tỏ ra thất vọng một chút, nhưng ngay sau đó cũng phần chấn lại ngay và bắt tôi cho xem quà. Tôi cũng đành lấy quà ra cho họ xem, khi thấy chiếc kẹp tóc Gil tặng cả ba cô bạn đều hết lời khen ngợi. Họ khen Gil rất biết cách chọn quà, cũng nói chiếc kẹp tóc rất hợp với tôi. Còn khẳng định tôi và Gil chắc chắn có mờ ám, tôi không thể làm gì hơn là im lặng. Bởi vì thực sự trong lòng tôi cũng đang rối loạn, cảm xúc của tôi khi nghĩ rằng Gil và chị Khánh Trang là một đôi khiến tôi lo sợ. Dù tôi đã cố gắng nói với bản thân rằng đó không là gì cả, nhưng mà tôi lại không sao khiến bản thân tin được. Rõ ràng tôi đã để tâm tới Gil, hình như là tôi đã thích cậu ta rồi.

.....

Chương rất ngắn..

Euro

Copa America

Tây Ban Nha

Argentina

Kết thúc

Trái tim tôi bị tổn thương

Ai đó an ủi tôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: CHƯƠNG 26

Ngày hôm sau vào buổi chiều tôi và Gil lại trở lại phòng phát thanh để dẫn chương trình như thường lệ. Bởi vì những bí mật trong lòng vừa mới bị khai quật cho nên tôi rất sợ hãi gặp Gil lúc này, tôi sợ cậu ta sẽ biết tình cảm của mình. Mặc dù có thể Gil không ghét tôi nhưng cậu ta cũng không hẳn sẽ thích tôi, nếu Gil biết tôi có cảm tình với cậu ta thì chúng tôi sẽ rơi vào một tình thế rất khó xử. Mỗi ngày phải đối diện với nhau làm sao đây, rồi nếu để người khác biết được thì chuyện gì sẽ xảy ra, vốn dĩ đây là một thứ tình cảm không nên có. Ngay từ đầu tôi đã biết rằng mình không nên động tâm với Gil nhưng không biết từ khi nào tôi lại để cậu ta đi vào lòng mình, đến khi phát hiện ra hình như đã chiếm một vị trí không hề nhỏ.

Khi một mình tôi và Gil ở cùng nhau trong phòng phát thanh không khí có chút ngột ngạt. Tôi không nói chuyện Gil cũng không nói chuyện, bởi vì đã họp tác với nhau nửa học kỳ rồi nên giữa chúng tôi đã rất ăn ý với nhau, không cần phải tập kịch bản trước như ngày xưa nữa. Lúc này còn tới gần ba mươi phút nữa mới tới giờ phát thanh, tôi có chút ân hận vì mình đã tới đây sớm như vậy. Lẽ ra nên đợi gần tới giờ hãy tới thì đỡ phải khó xử thế này.

Trong khi tôi đang miên man suy nghĩ thì Gil bỗng nhiên lên tiếng hỏi tôi.

– Hôm nay cậu định phát nhạc gì vậy. Sao không thấy đĩa CD.

Tôi hơi ngần ra một chút mới hồi thần. Lúc này mới nhớ ra trước giờ tôi vẫn luôn phụ trách tìm đĩa nhạc để phát cho mỗi chương trình. Hôm nay vì luôn suy nghĩ tới chuyện của mình và Gil mà quên mất, tôi đành phải nói với cậu ta.

– Lần này cậu tự chọn đi. Tôi quên mất rồi.

Gil nhìn tôi rồi bất đắc dĩ nói.

– Cậu xem đi, cậu không nói trước nên tôi cũng không chuẩn bị gì cả. Giờ thì sao kịp được.

Tôi im lặng một chút nói.

– Vậy làm sao giờ. Hay hôm nay không phát nhạc.

Gil lắc đầu suy nghĩ một chút liền nói.

– Để tôi nhờ người mang tới. Tiếc là ở đây không có rắc cắm của điện thoại nếu không phát bằng điện thoại cũng được.

Tôi cũng không có ý kiến với đề xuất của Gil. Sau khi nói với tôi Gil cũng gọi điện thoại cho bạn cùng phòng mang CD tới phòng phát thanh. Lúc này cũng gần tới giờ phát sóng nên tôi và Gil cũng chuẩn bị mọi thứ để bắt đầu, cho dù tâm trạng rất rối bời nhưng khi dẫn chương trình tôi vẫn giữ cho mình sự tập trung và không để mắc một sai lầm nào cả. Buổi phát thanh đầu tiên của năm mới thì nội dung cũng chỉ là chúc mừng năm mới các thầy cô và học sinh, sau đó là chúc mọi người có sức khỏe tốt và đạt thành tích cao trong học kỳ mới này. Ở phần giao lưu thì có bạn hỏi Gil về bí kiếp để vừa đẹp vừa học giỏi vừa chơi thể thao giỏi. Câu hỏi khiến Gil bị rơi vào lúng túng còn tôi thì được một phen cười hả hê.

Bạn của Gil sau khi mang CD nhạc tới thì để lại bàn rồi ra về. Đến giờ âm nhạc Gil liền lấy CD ra mở, Gil thích nhạc châu Âu hơn châu Á. Thích các thể loại nhạc r&b hay các loại nhạc underground, tôi thì lại không thích các thể loại này.

Trong khi phát nhạc thì Gil quay sang hỏi tôi.

– Hôm nay cậu có chuyện gì vậy. Thấy cậu rất lạ, không tập chung.

Tôi không ngờ là Gil lại nhận ra được tâm trạng bất ổn của mình. Nhưng tôi không thể nói cho cậu ta là tôi vì cậu ta nên mới như vậy. Tôi không thể nói ra chuyện tôi thích cậu ta, tôi sẽ giữ bí mật này mãi mãi chỉ riêng tôi biết. Vì không muốn Gil nghi ngờ thêm nên tôi đành nói dối.

– Có lẽ mới qua kỳ nghỉ dài phải trở lại trường nên tinh thần không được tốt thôi.

Cái lý do của tôi quá mức hợp lý và sát với tâm lý chung của các cô cậu học sinh nên Gil cũng không nghi ngờ gì. Cậu ta chỉ gật đầu rồi nói.

– Ai cũng vậy mà. Vài hôm nữa sẽ quen.

Tôi cũng gật đầu xem như tán thành ý kiến. Gil im lặng một chút lại hỏi.

– Quà hôm qua tôi tặng cậu thích chứ.

Tôi phản ứng không kịp khi Gil đột nhiên đổi đề tài nên phà mắt vài giây sau mới trả lời được.

– Quà tặng mà. Tất nhiên sẽ thích và trân trọng rồi.

Gil hơi nhúm mày hỏi lại.

– Ý cậu là ai tặng cũng sẽ như vậy à.

Tôi gật đầu thân nhiên đáp.

– Tất nhiên rồi. Đều là thành ý của người khác giành cho mình mà, phải trân trọng món quà chứ. Đó là cách để thể hiện sự biết ơn và tôn trọng với người tặng.

Gil mím môi không đáp. Dường như suy nghĩ gì đó, tôi cũng không lên tiếng, trong phòng chỉ còn tiếng nhạc vang lên nhịp nhàng. Một lúc lâu sau Gil mới lên tiếng.

– Cậu có cái nhìn thế nào về tình yêu đồng giới. Chẳng hạn như tôi và chị Khánh Trang yêu nhau thì thế nào.

Tôi bất ngờ với câu hỏi của Gil nên theo bản năng hỏi ngược lại.

– Cậu và chị Khánh Trang yêu nhau ???

Gil vội nói.

– Ý tôi chỉ là giả định thôi. Không phải đã nói chị ấy là bạn gái của anh trai tôi còn gì.

Tôi lúc này mới nhận ra mình hơi thất thố nên vội lấy lại bình tĩnh rồi nói.

– Hình như tôi cũng từng nói qua chuyện này rồi mà. Tôi không kỳ thị bất cứ một tình yêu nào cả, giới tính, tuổi tác, thân phận địa vị tất cả đều không có ý nghĩa gì. Chỉ cần tình cảm chân thành sâu đậm thì không có gì có thể ngăn cản được.

Gil nghe vậy trong đôi mắt thoáng ánh lên vài tia sáng. Cậu ta lại hỏi tôi.

– Thế cậu có bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thích một người con gái không.

Tìm tôi lộp bộp chân động khi nghe Gil hỏi như vậy, tôi nhìn Gil quan sát xem có phải cậu ta đã phát hiện ra tình cảm của tôi hay không, nhưng trong đôi mắt đen buóng bình kia chỉ có sự chờ mong nhìn tôi. Có lẽ chỉ là sự tò mò của cậu ta mà thôi. Tôi cố nén những con sóng đang trào dâng trong lòng rồi bình thản trả lời cậu ta.

– Tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này. Không kỳ thị không có nghĩa là sẽ bước chân vào tình yêu đó, hơn nữa hiện tại tuổi tôi còn nhỏ. Việc phải làm là tập chung học tập thật tốt đã.

Gil có lẽ không nhận được câu trả lời hài lòng nên ánh mắt vốn sáng lấp lánh cũng hơi ảm đạm đi. Nhưng cậu ta cũng rất nhanh lấy lại cân bằng cho mình, chúng tôi không nói thêm về chủ đề này nữa. Gil chỉ hỏi tôi tại sao không mang cây kẹp tóc mà cậu ta đã tặng. Tôi cũng hứa là sẽ mang vào ngày hôm sau, Gil sau đó cũng vui vẻ trở lại. Chúng tôi kết thúc buổi phát thanh và cùng trở về ký túc xá. Trong lòng của tôi càng kiên định hơn về quyết định của mình. Tôi phải giữ bí mật về tình cảm của mình...

.....

Ngày mốt tieuacma về quê. Nửa tháng sẽ rất bận. Chưa biết có viết fic được không nên nếu im hơi lặng tiếng thì các daiacma cũng thông cảm nhé. Quê tieuacma ở trung du miền núi cách trung tâm thành phố tới 25km nên sóng chắc yếu..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: CHƯƠNG 27

Ngày hôm sau khi đi học tôi quyết định cài chiếc kẹp tóc của Gil tặng như đã hứa với cậu ta. Ba cô bạn cùng phòng của tôi thấy vậy liền bắt đầu trêu ghẹo tôi. Linh Lan lên tiếng.

– Cậu cài đi học thật à.

Tường Vi lại nói.

– Tính công khai phải không.

Minh Nguyệt phụ họa.

– Muốn để cả thế giới gato với cậu à.

Tôi nhìn ba cô bạn của mình rồi bất đắc dĩ nói.

– Này nha. Ba cậu làm ơn đừng có làm quá lên được không. Chỉ một chiếc kẹp tóc thôi mà,đầu phải nhấn đính hôn đầu mà các cậu cứ làm như tôi sắp đi lấy chồng vậy. Còn nữa,chuyện Gil tặng quà cho tôi là bí mật nha,không ai được nói ra. Nếu để người thứ tư biết được các cậu không còn bạn bè gì với tôi nữa nha.

Ba cô bạn nghe tôi nói vậy thì hứng trí cũng vơi đi một nửa. Tường Vi có vẻ còn không cam tâm mà hỏi lại.

– Chuyện này có gì đâu mà phải giấu. Không phải cả trường ai cũng biết hai cậu có mớ ám với nhau còn gì.

Tôi thở dài đáp.

– Chuyện mớ ám thì dù sao cũng là chuyện mọi người tự dựng lên thôi. Tuy ai ai cũng nói tôi với Gil là một đôi nhưng thật sự mấy người tin chuyện này có thật. Nếu để họ nghĩ mọi chuyện là thật thì không biết sẽ phản ứng thế nào. Dù sao cũng chẳng có mấy người trên đời này chấp nhận được tình yêu giữa hai cô gái.Huống chi tôi và Gil cũng thật sự không có gì cả.

Cả ba cô bạn nghe tôi nói xong thì vẻ mặt cũng không còn hứng trí trêu ghẹo nữa. Chúng tôi cùng nhau tới lớp,cũng có thể là do bình thường tôi không cài gì lên tóc cho nên hôm nay chiếc kẹp trở nên rất nổi bật và bị chú ý. Khi tôi tới lớp cũng có mấy cô bạn chạy lại hiếu kỳ về chiếc kẹp nên tôi cũng đành nói là của một người bạn tặng nhưng không nói tên người tặng. Mấy cô bạn cũng có chút thất vọng nhưng mau chóng quên đi mà không tiếc lời khen chiếc kẹp rất đẹp. Hẳn là Gil mà biết chuyện này sẽ rất đắc ý cho mà xem.

Buổi chiều khi tôi onl facebook thì ảnh chụp mình với chiếc kẹp mới trên tóc đã được chia sẻ rộng rãi. Các fan cuồng của Gilenchi (tên gọi mà họ đặt cho tôi và Gil) bàn tán rất sôi nổi. Họ đoán rằng Gil chính là người tặng chiếc kẹp cho tôi,đầu tiên tôi cũng có chút sững sốt vì không hiểu sao họ lại biết được nhưng mà tôi cũng nhanh chóng hiểu ra là không phải họ biết mà chỉ là đoán thôi. Các shipper luôn tin rằng couple mà họ ship là real. Những bộ đồ hay đôi dép cái nón hay bất cứ một thứ gì đó của hai người kia mà hơi na ná giống nhau là họ sẽ tin rằng hai người ấy đang hẹn hò,mặc đồ đôi xài hàng cặp... Cho nên chuyện họ liên tưởng ra cũng không có gì là kinh ngạc, đôi khi năng lực của các shipper thật phi thường.

Trong lúc tôi đang đọc một số bình luận của mọi người về mình thì Gil lại nhắn tin cho tôi. Cậu ta không hề giấu đi sự đắc ý mà nói.

“Cậu cài chiếc kẹp rất đẹp đó. Quả nhiên tôi rất có mắt chọn mà.”

Tôi hơi bĩu môi tỏ thái độ rồi nhắn tin trả lời cậu ta.

” Cậu khen tôi hay khen mình đây. Chứ không phải vì tôi đẹp nên mới khiến cho cây kẹp của cậu thêm phần nổi bật à”

Cho dù không trực tiếp nhìn thấy cậu ta nhưng tôi cũng đoán ra được giờ phút này cậu ta đang cười cái nụ cười đáng ghét quen thuộc của mình. Hẳn là lại chuẩn bị mớ mia tôi nữa đây. Quả nhiên cậu ta nhắn lại.

” Cậu hôm nay lấy đầu ra tự tin lớn vậy. Không lẽ chiếc kẹp đã giúp cậu lên tinh thần”.

Tôi tức muốn xì khói nên chỉ nhắn lại vài chữ ngắn gọn.

” Không thêm nói chuyện với cậu nữa”.

Một lát sau Gil nhắn lại.

” Ah. Bạn Gấu dễ thương bạn Gấu xinh đẹp. Đừng giận mà,tôi chỉ trêu chút thôi mà”.

Tôi khẽ “hừ” một tiếng cũng không thêm nhắn lại. Gil vẫn chưa chịu bỏ cuộc lại nhắn.

” Thôi mà bạn Gấu. Bạn Gấu đừng giận bạn Thỏ nha. Bạn Thỏ biết sai rồi. Trong mắt bạn Thỏ thì bạn Gấu luôn xinh đẹp nhất. Thề luôn đấy”

Tôi đọc xong tin nhắn thì chỉ biết mỉm cười. Thật sự Gil rất biết cách dỗ dành người khác,muốn ghét cậu ta một chút cũng không được. Cuối cùng đành phải nhắn tin lại cho cậu ta nhưng vẫn làm bộ làm tịch một chút.

” Thấy cậu biết ăn năn hối cải nên tạm bỏ qua lần này. Lần sau còn vi phạm thì đừng mơ”.

Gil cũng nhanh chóng trả lời lại.

” Đã biết thưa bạn Gấu xinh đẹp”.

Tôi chỉ còn biết lắc đầu cười khẽ. Không biết từ khi nào cách xưng hô thân mật của tôi và Gil đã trở thành “bạn Gấu và bạn Thỏ”, nghe quen rồi thì lại thấy cách gọi ấy rất dễ thương chứ không khó nghe như lúc đầu. Gil bây giờ cũng không ngại xưng là “bạn Thỏ” trước mặt tôi để khiến tôi vui vẻ. Tất nhiên biệt danh đó chỉ duy nhất tôi là người có quyền được gọi Gil,nhiều khi tôi cũng lấy làm đắc ý về điều này. Một người hoàn mỹ như Gil lại nhường nhịn tôi như vậy, giữa chúng tôi thực sự có cái gọi là “mơ ám” tồn tại. Chỉ là chúng tôi không ai muốn vạch trần mà thôi.

Từ khi biết chị Khánh Trang là bạn gái của anh trai Gil mọi khúc mắc của tôi đều tan thành mây khói. Cho dù vây quanh Gil vẫn là rất nhiều các cô gái,cho dù hàng ngày Gil vẫn có người gửi quà hay chạy tới tỏ tình thì tôi cũng không thấy bận tâm. Không hiểu vì sao trong sâu tận trái tim tôi lại có một niềm tin mãnh liệt rằng tất cả họ không ai có thể khiến Gil để tâm cả,cho dù cậu ta luôn tỏ ra thân thiết vui vẻ thì vẫn có một khoảng cách vô hình cậu ta tạo ra với họ. Nhưng mà giữa tôi và cậu ta lại không thấy điều đó,nhìn bên ngoài chúng tôi vẫn duy trì quan hệ bạn bè,bạn dẫn chương trình cùng nhau,nhưng mà mỗi ngày trôi qua mối quan hệ ấy không ngừng biến đổi. Âm thầm không tiếng động nhưng lại ăn sâu vào tiềm thức.

.....

Ai nha.

Tieuacma về nhà làm bà cô trông trẻ thật mệt muốn chết. Có thằng cháu nghịch như quỷ ấy. Bắt tôi chạy theo nó đau cả chân lại còn nắng đen hết mặt rồi. Hại tôi chả muốn selfie up hình facebook luôn. Con nghiện mà bị cai là khổ lắm đấy..

Hôm nay cháu không ra nên rảnh nè. Viết fic cho các daiacma, ai còn nhớ tui không..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: CHƯƠNG 28

Mục tiêu của tôi ở học kỳ hai vẫn không thay đổi,tôi muốn đánh bại Gil,tôi muốn mình phải là người đứng hạng nhất trong bảng danh sách xếp hạng cuối năm. Cũng bởi vì lý do này mà thời gian tôi về nhà vào mỗi cuối tuần cũng ít hơn,có khi một tháng chỉ về một lần. Mẹ tôi luôn vì thế mà lo lắng cho sức khỏe của tôi còn ba thì lại không ngăn cản,đối với sự cố gắng của tôi ba luôn luôn ủng hộ.

Thời gian chủ yếu tôi vẫn giành cho học tập. Hết tới thư viện tham khảo lại lên mạng tìm thêm tài liệu,các cô bạn cùng phòng cũng phải kính sợ trước sự quyết tâm của tôi, Gil cũng rất nhiệt tình giúp đỡ tôi nếu tôi có vấn đề cần hỏi. Có một lần tôi hỏi cậu ấy

– Cậu không sợ tôi sẽ vượt mặt cậu à.

Lúc ấy Gil chỉ mỉm cười rồi nói.

– Chuyện đó thì có gì đâu. Chỉ cần tôi biết bản thân mình không hề xa sút là được rồi.

Lúc nghe câu trả lời của Gil tôi chỉ im lặng,Gil không xem trọng thứ hạng nhưng tôi lại rất đề ý. Cũng giống như những bình luận trên mạng về chúng tôi,trong khi Gil ít khi đọc thì tôi lại rất hay đọc và cũng thường chịu một ít tổn thương khi có những lời lẽ ác ý trên cot. Mọi người vẫn khuyên tôi không nên đề ý nhưng tôi không làm được.

Thời gian trôi thật nhanh,cái nắng gay gắt của mùa hè đang dần bao phủ lên thành phố. Từng con phố dài được nhuộm một màu đỏ rực rỡ của hoa phượng,những tiếng ồn ào huyền ảo của cuộc sống thường ngày cũng được pha trộn thêm những tiếng ve . Còn ở ngôi trường của tôi,chỉ có hoa phượng,chỉ có tiếng ve và sự im lặng đầy lo âu của những đứa học sinh đang trong kỳ thi căng thẳng. Các tiền bối năm ba phải đối mặt với kỳ thi tốt nghiệp,trước mặt họ là một ngã rẽ rộng lớn của cuộc đời. Ngày mai thôi họ phải rời xa mái trường này mãi mãi,rồi chẳng bao giờ có ngày họ quay lại mà đầy đủ từng ấy người. Có nỗi tiếc,có lo âu, có luyến lưu và cả hi vọng.

Có lẽ thoải mái nhất vẫn là những đứa năm nhất như chúng tôi. Những kỳ thi cũng không nhiều áp lực, sau khi thi xong đứa nào cũng vui vẻ thu dọn đồ đạc chờ ngày nghỉ hè. Có lẽ trong hơn hai trăm học sinh năm nhất thì chỉ có mình tôi là đứa lo lắng bất an. Tôi đã làm bài thi rất tốt nhưng tôi vẫn không chắc chắn mình có thể trở thành người đứng đầu,thời gian chờ công bố kết quả đối với tôi thật dài. Nó giống như một màn tra tấn tinh thần dã man nhất.

Trong khi chờ đợi kết quả thi chúng tôi vẫn phải tham gia một số hoạt động của hội học sinh để chuẩn bị cho lễ tổng kết năm học. Bởi vì sẽ chia tay các tiền bối năm ba nên phía nhà trường muốn tổ chức một chuyến du lịch hai ngày cho họ, rồi còn một số hoạt động như viết lưu niệm, chụp hình kỷ yếu với trường, tặng quà cho các tiền bối. . . Những thành viên của hội học sinh chúng tôi đều bận tới tận mặt mũi, hơn nữa tôi và Gil còn phải tập dượt cho phần dẫn chương trình của lễ tổng kết diễn ra vào cuối tuần. Thật sự là không có chút thời gian rảnh rỗi nào.

Trong khi đang cùng thảo luận với nhau về phần kịch bản của lễ tổng kết thì Gil bỗng nhiên hỏi tôi.

– Hình như cậu đang lo lắng chuyện gì à. Thấy cậu nhiều khi hay thất thần suy nghĩ.

Tôi nghe Gil hỏi vậy thì chỉ biết xấu hổ cười gượng rồi nói.

– Cũng không phải chuyện gì lớn đâu.

Gil hơi cau mày về suy nghĩ một chút rồi nói.

– Hình như cậu vẫn rất để tâm tới kết quả thi phải không. Cậu không có lòng tin mình sẽ đứng nhất à.

Tôi bị Gil vạch trần thì có chút xấu hổ nhưng vẫn mạnh miệng đáp lại.

– Ai nói, tất nhiên là tôi tin tưởng mình rồi.

Gil lần này cũng không vạch trần tôi mà chỉ nói.

– Nếu đã vậy thì còn suy nghĩ làm gì. Tôi thấy cậu cũng đã cố gắng rất nhiều rồi, tôi cũng nghĩ cậu sẽ đứng thứ nhất đấy.

Tôi nhìn Gil hơi khó hiểu rồi hỏi.

– Tại sao cậu nghĩ như vậy. Hay chỉ là muốn an ủi tôi thôi.

Gil cười khẽ vuốt mái tóc của tôi rồi nói.

– Bạn Cậu gốc à. Tôi không an ủi mà là tin tưởng bạn đấy.

Tôi nghe Gil nói vậy thì rất cảm động, có một người luôn tin tưởng và ủng hộ mình là một điều hạnh phúc lớn lao mà không phải ai cũng có được trong cuộc đời. Khi nhìn vào đôi mắt đen cương nghị của Gil tôi thấy được sự chân thành trong đó, và câu duy nhất tôi có thể nói với cậu ta là.

– Cảm ơn cậu.

Gil chỉ mỉm cười đáp lại, sau đó lại vuốt nhẹ mái tóc tôi. Đây là một hành động thân mật của Gil đối với tôi khi mà chỉ hai đứa ngồi với nhau và tôi cũng không hề thấy khó chịu mỗi khi cậu ấy làm như vậy. Nó trở thành một thói quen trong cuộc sống của tôi giống như việc ăn rồi học. Gil và một số thói quen của cậu ấy dần dung nhập vào thế giới của tôi và dần trở thành một điều hiển nhiên bình thường tồn tại. Mà tôi thì không hề có một chút phòng bị nào..

Cuối cùng trong sự thấp thỏm của tôi thì kết quả thi cũng được công bố. Khi nhìn thấy tên mình nằm ở vị trí cao nhất trong danh sách xếp hạng tôi vẫn không dám tin vào mắt mình, tôi đã phải nhờ Tường Vi nhéo cho mình một cái thật đau, và khi cảm nhận được cái đau tới rớt nước mắt thì tôi mới tin rằng đây là sự thật. Cuối cùng thì nỗ lực của tôi cũng được đền đáp, cuối cùng tôi đã vượt qua Gil để trở thành người đứng đầu của năm nhất..

Lúc nhớ tới Gil tôi mới giật mình và tìm tên cậu ta trong bảng danh sách xếp hạng, điều làm tôi không thể tin nổi là Gil lại xếp ở vị trí thứ tư. Tôi chỉ nghĩ nếu mình lên thứ nhất thì Gil sẽ chỉ nằm ở vị trí thứ hai thôi. Nhưng tụt xuống vị trí thứ tư thì tôi hơi bất ngờ. Có lẽ tôi sẽ phải hỏi cậu ta một chút xem có thể biết được nguyên nhân hay không.

Lúc tôi đi ngang qua phòng của hội học sinh thì lại trông thấy Gil cùng chị Khánh Trang ở đó. Có vẻ hai người đang trò chuyện với nhau, bởi vì đã biết quan hệ của chị Khánh Trang và anh trai của Gil nên tôi cũng không nghi giống như lần trước mà suy đoán lung tung. Chỉ là khi tôi đang muốn bước vào phòng thì lại nghe hai người ấy nhắc tới tên mình nên tôi liền dừng lại và im lặng nghe xem họ đang nói gì.

.....

Miền bắc rất nóng các đaiacma à. Nóng muốn chết luôn ấy. Muốn ngủ trưa cũng không được.

Ở nhà trông trẻ và chăm 9 con chó 3 lớn 6 nhỏ thật mệt. Cơ mà vui. Tranh thủ các bạn nhỏ ngủ trưa lại viết fic nè..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: CHƯƠNG 29

Lúc đứng ở ngoài cửa tôi nghe được chị Khánh Trang hỏi Gil.

– Em đã biết kết quả thi và xếp hạng rồi chứ.

Giọng Gil bình thản vang lên.

– Tất nhiên là biết rồi. Chúc mừng chị vẫn đứng thứ nhất của năm hai.

Chị Khánh Trang im lặng một chút mới nói.

– Thùy Chi xếp thứ nhất chị cũng không bất ngờ vì em ấy đã rất cố gắng trong suốt thời gian qua. Nhưng mà em lại đứng ở vị trí thứ tư khiến chị rất bất ngờ.

Gil vẫn bình thản đáp lại.

– Có gì mà bất ngờ đâu. Có lẽ là bị sai sót ở câu hỏi nào đó, chuyện đó cũng bình thường thôi mà. Hơn nữa mục tiêu của em chỉ là nằm trong top mười là được rồi.

Chị Khánh Trang lại nói.

– Sai sót đối với ai chị đều tin nhưng nếu là em chị không tin. Em là một người “đặc biệt”, em hiểu chứ.

Gil cười một tiếng rồi nói.

– Chị tại mọi người luôn đánh giá em quá cao mà thôi. Trên đời này ai cũng không hoàn hảo, ai cũng sẽ mắc sai lầm. Cho dù người đó có là một thiên tài đi chăng nữa.

Chị Khánh Trang cũng không nói tiếp. Tôi cũng không có ý muốn đi vào phòng nữa, dường như một ý nghĩ vừa chọt lóe lên trong đầu tôi khiến tôi rối rắm. Nếu điều đó là sự thật thì sao, tôi và Gil sẽ ra sao, tôi sẽ đối mặt với cậu ta như thế nào.

Trong miên man suy nghĩ tôi trở về phòng ký túc xá của mình mà không hay. Cho tới khi Linh Lan lên tiếng thì tôi mới giật mình thoát khỏi những suy nghĩ trong đầu.

– Sao lại về sớm vậy. Tôi nghe Tường Vi nói cậu đi tìm Gil mà.

– Tìm không được cậu ta nên về thôi.

Linh Lan nghe được giọng của tôi lộ ra sự uể oải thì liền hỏi.

– Cậu sao vậy, đạt hạng nhất rồi lẽ ra cậu phải vui vẻ chứ.

– Thì tôi đang vui mà.

– Vui mà cái mặt xụ ra như bánh bao chiều thế là sao. Còn cái giọng điệu như hết hơi là sao. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy.

Tôi chưa trả lời câu hỏi của Linh Lan mà ngồi xuống chiếc giường của mình, sau một phút im lặng tôi mới lên tiếng hỏi Linh Lan.

– Nếu như cậu phát hiện ra một người bạn của cậu chỉ vì muốn cậu vui mà nhận thiệt thòi về mình thì cậu sẽ làm thế nào.

Linh Lan vẫn chưa đoán ra vì sao tôi lại hỏi như vậy nhưng cậu ấy vẫn đáp.

– Tôi sẽ thấy áy náy, và cả tức giận nữa.

– Vậy cậu sẽ làm gì với người đó.

– Tìm cậu ta và mắng cho một trận.

– Tại sao lại mắng mà không phải là cảm ơn.

– Tôi không cần sự hi sinh đó của cậu ta. Bởi nó khiến tôi thấy khó chịu và không thể nào vui vẻ được.

Tất cả những lời Linh Lan nói đều hợp với những gì trong lòng tôi đang nghĩ. Mặc dù có lẽ suy đoán của tôi cũng không chính xác nhưng tôi vẫn linh cảm rằng chuyện Gil rớt xuống hạng tư ít nhiều có liên quan tới mình. Sau một chút im lặng tôi cũng quyết tâm phải gặp Gil để hỏi cho ra nhẽ, nếu không tôi sẽ không thể nào vui vẻ trọn vẹn được.

Lúc đã suy nghĩ thông suốt tôi mới nhận ra ánh mắt Linh Lan đang nhìn mình vô cùng nghiền ngẫm. Không đợi tôi mở miệng cậu ấy đã lên tiếng.

– Có phải chuyện cậu vừa nói có liên quan tới Gil phải không.

Tôi cũng đành phải thành thật trả lời.

– Thực ra tôi vẫn chưa dám chắc chắn chuyện này nhưng mà tôi vẫn linh cảm là có liên quan tới cậu ta.

– Cậu đã quyết định sẽ giải quyết thế nào chưa.

– Thì làm theo lời cậu nói.

– Ừ. Có kết quả thì nói cho tôi biết.

– Được.

Lúc này mới nhận ra trong phòng thiếu bóng dáng hai cô bạn nhiều chuyện nhất là Minh Nguyệt và Tường Vi nên tôi hỏi Linh Lan.

– Hai bà tám kia đi đâu rồi.

– Minh Nguyệt đi tới chỗ chị Minh Châu rồi còn Tường Vi hình như là được giáo viên chủ nhiệm gọi đi.

– Ừ, thành tích của hai cậu ấy học kỳ này cũng tiến bộ rất nhiều. Chắc là chạy đi khoe.

Tôi và Linh Lan cùng cười khi nghĩ tới hai cô bạn của mình. Thật sự học kỳ hai cả bốn đứa chúng tôi đều có thành tích tốt nên đều rất vui vẻ, chỉ hi vọng Gil sẽ không là nguyên nhân khiến niềm vui của tôi không trọn vẹn.

Buổi chiều tôi và Gil vẫn phải cùng nhau tập duyệt cho buổi lễ tổng kết năm học vào sáng hôm sau nên chúng tôi không thể không gặp nhau. Có lẽ Gil không hề biết chuyện tôi đã nghe được cuộc trò chuyện của cậu ta và chị Khánh Trang nên khi thấy tôi cậu ta tỏ ra rất là vui vẻ. Còn nói với tôi.

– Chúc mừng cậu nha, đã đạt hạng nhất như mong đợi.

Tôi nhìn Gil vài giây rồi đáp lại.

– Đạt hạng nhất tất nhiên là tôi rất vui. Nhưng cậu rớt xuống hạng tư thật là ngoài suy nghĩ của tôi.

Gil làm bộ như không có gì lại nói.

– “Học tài thi phận” mà cậu nghe chưa. Có lúc này cũng có lúc khác thôi. Tôi không buồn thi cậu suy nghĩ làm gì.

Tôi thờ dãi một chút rồi nhìn Gil nói.

– Nếu thực sự là “học tài thi phận” thì tôi không có gì để nói. Nhưng tôi lại sợ là có người cố ý muốn rớt hạng.

Gil nghe tôi nói vậy thì nụ cười trên mặt hơi cứng lại một chút nhưng cũng rất nhanh sau đó trở lại bình thường. Cậu ta nói.

– Có ai mà lại ngốc như vậy. Tự mình muốn bản thân rớt hạng chứ.

Tôi liếc Gil một cái rồi nói.

– Tôi lại sợ thực sự có người ngốc như vậy đó.

Gil mỉm cười khẽ vuốt mái tóc của tôi rồi nói.

– Bạn Cố lại suy nghĩ chuyện không đâu rồi. Tốt nhất hãy chỉ nghĩ tới chuyện cậu đã giành được hạng nhất thôi. Cậu xứng đáng với điều đó mà.

Tôi nhìn Gil một chút rồi thờ dãi nói.

– Điều tôi cần là sự công bằng và dựa vào năng lực của bản thân. Nếu chiến thắng của tôi là do người khác nhường nhịn thì tôi không thể vui vẻ.

Gil im lặng một lát rồi mới lên tiếng.

– Với tôi, vui vẻ là khi nhìn thấy người mình yêu quý được vui vẻ. Chỉ cần vậy thì cho dù phải hi sinh một chút cũng không sao.

Tôi nghe Gil nói vậy trong lòng lại trào dâng nhiều cảm xúc phức tạp, những cảm xúc vẫn luôn bị đè nén tận góc sâu nhất của trái tim. Tôi nhìn Gil, ở góc nghiêng này cậu ta đẹp như một pho tượng được một nhà điêu khắc thiên tài tạo ra. Không một chút khiếm khuyết, một người hoàn mỹ như vậy nhưng lại vì tôi mà để bản thân trở nên không hoàn mỹ, cho dù một chút xíu thôi nhưng cũng khiến tôi thấy bản thân như một kẻ tội đồ. Tôi rất muốn nói ra những lời trách móc như Linh Lan đã nói nhưng khi đối diện với cậu ta tôi lại không thể thốt ra được. Điều tôi có thể nói với cậu ta lúc này chỉ là.

– Tôi ôm cậu một chút được không.

Gil có chút bất ngờ trước câu hỏi của tôi nhưng rất nhanh cậu ấy liền mỉm cười rồi ôm tôi và nói.

– Tất nhiên là được.

– Cảm ơn cậu.

– Đừng cảm ơn tôi.

– Không tôi vẫn muốn cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu rất nhiều.

– Thôi được rồi, đồ ngốc này...

Trước sự cố chấp của tôi Gil cũng không ngăn cản nữa. Còn tôi, ngoài câu cảm ơn đã nói tôi còn rất muốn nói với Gil rằng “tôi thích cậu”, nhưng mà tôi vẫn chưa đủ can đảm để nói ra.

.....

Từ nay tieuacma sẽ bỏ hẳn các từ ngữ như soái ca, soái tỷ, ngự tỷ, la li... Tây chạy tụi Tung Cua luôn. Chúng ta là người Việt Nam và tự tôn dân tộc mới là trên hết. Các daiacma sẽ vẫn ủng hộ tieuacma chứ.

Rlq là tieuacma anti hết tụi sao Hoa ngữ rồi... Bọn nào rỗng mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: CHƯƠNG 30

Buổi lễ tổng kết diễn ra vào lúc tám giờ sáng. Nhưng từ sáu giờ mọi người trong hội học sinh đã có mặt và tất bật chuẩn bị cho buổi lễ. Bàn ghế được xếp gọn gàng, hoa và đồ trang trí được treo lên theo như thiết kế đã vạch ra trong những cuộc họp trước đó. Mọi người ai cũng bận rộn với công việc đã được phân công, tôi và Gil cũng vậy.

Lúc này tôi và Gil đang tập duyệt lần cuối với kịch bản dẫn chương trình, bởi vì là lễ tổng kết và phải chia tay một khóa học sinh nên có rất nhiều các tiết mục trong buổi lễ. Chúng tôi đã thảo luận và sắp xếp các tiết mục theo các vị trí khác nhau để không bị rối khi buổi lễ bắt đầu.

Phần mở đầu buổi lễ tất nhiên là thấy Hiệu trưởng lên đọc bài phát biểu đánh giá về thành tích học tập cùng các hoạt động ngoại khóa của trường trong năm học vừa qua. Phần tiếp theo sẽ là lễ trao tặng giấy khen cho những học sinh xuất sắc nhất của các khối. Tiếp theo đó là những tiết mục biểu diễn văn nghệ và cuối cùng là phần phát biểu của học sinh xuất sắc nhất năm ba, đại diện cho các học sinh của khối cảm ơn sự dạy dỗ kèm cặp của thầy cô và nhà trường.

Chị Khánh Trang rất hài lòng với sự sắp xếp của tôi và Gil nên giao toàn bộ cho chúng tôi quyết định. Và chúng tôi đã hoàn thành rất tốt nhiệm vụ của mình, buổi tổng kết thành công tốt đẹp.

Sau buổi lễ tổng kết các tiền bối năm ba sẽ được đi du lịch. Còn năm nhất và năm hai thì thu dọn hành trang để nghỉ hè. Lúc ra khỏi căn phòng quen thuộc đã sống một năm qua tôi có chút lưu luyến, dù kỳ nghỉ hè cũng chỉ kéo dài hơn hai tháng.

Ba cô bạn cùng phòng thì vô cùng vui vẻ mà ra về. Chúng tôi còn hẹn nhau sẽ tụ họp bởi vì nhà chúng tôi đều không cách xa nhau lắm. Bởi vì phải ghé thư viện trả lại những cuốn sách đã mượn trước khi về nên tôi là người rời khỏi phòng muộn nhất, khi tôi đang lôi kéo chiếc vali to đùng của mình ra cổng thì có một bàn tay khác đã giúp tôi kéo nó đi.

Tôi nhìn theo cái người kéo chiếc vali của mình một cách nhẹ nhàng kia mà âm thầm bội phục, người cao thật tốt, chân tay dài kéo vali không bị vấp vào chân như tôi. Khoe cũng thật tốt, kéo vali đi vào vèo mà không phải chặt vật từng bước như tôi.

Lúc này không phải đánh vật với chiếc vali nữa nên tôi thật thong thả chạy tới đi bên cạnh người ấy, sau đó hỏi.

– Giờ cậu cũng mới về à. Hành lý của cậu chỉ chừng này thôi à.

– Ừ. Cả trên lưng nữa nè.

Người ấy mỉm cười chỉ vào chiếc balo nhỏ xíu trên lưng mình. Tôi có chút không tin bởi vì chừng ấy vẫn là quá ít. Thấy vậy Gil liền nói.

– Một số đồ không cần thiết thì để lại phòng rồi. Hơn nữa tôi cũng đâu như mấy người các cậu đi đâu là mang hết tất cả mọi thứ theo. Tôi thú bông cũng nhét vào vali nữa.

Tôi có chút ngạc nhiên khi Gil biết mình có mang theo cả thú bông. Gil chưa xem qua vali của tôi và cũng chưa hề ghé phòng tôi lần nào. Có lẽ đọc được suy nghĩ của tôi nên Gil mỉm cười rồi nói.

– Không phải ngạc nhiên vậy đâu. Con gái các cậu ai chả vậy.

Tôi lườm Gil một cái định phản bác ” thế cậu nghĩ cậu không phải con gái à”. Thế nhưng chưa kịp nói thì đã bị tiếng gọi của ba tôi cắt ngang. Thì ra chúng tôi đã ra tới cổng rồi.

– Sao ra muộn vậy con gái.

Tôi nghe ba hỏi vậy thì mỉm cười đáp.

– Con tới thư viện trả mấy cuốn sách hôm mượn để học ôn. Ba chờ con lâu chưa.

Ba cười hiền nói.

– Cũng không lâu lắm.

Sau đó ba nhìn sang Gil vẫn đang giữ vali cho tôi. Tôi vội lên tiếng.

– Đây là bạn học của con cũng là bạn cùng dẫn chương trình phát thanh trong trường cùng con đó ba.

Gil nghe tôi giới thiệu thì cũng vội lên tiếng.

– Cháu chào bác. Cháu là Gil, là Thanh Trúc. Cháu là bạn học của Thùy Chi.

Ba tôi mỉm cười đáp lại Gil.

– Chào cháu. Bác hi vọng cháu sẽ giúp đỡ Thùy Chi nhiều hơn, con bé vẫn còn hậu đậu lắm.

Tôi có chút bất mãn muốn kháng nghị thì Gil đã lên tiếng trước.

– Cháu sẽ cố gắng thưa bác. Thùy Chi bây giờ cũng trưởng thành và khéo léo hơn nhiều rồi.

Tôi đen mặt lườm Gil, cậu ta là đang khen hay chê tôi vậy. Trước giờ cậu ta cũng giúp tôi được bao nhiêu đâu mà nói như giúp nhiều lắm ấy. Mà tôi cũng phải thừa nhận là cậu ta giúp tôi rất nhiều, nhưng tất nhiên không thể nói ra để cậu ta lại đắc ý lên mặt.

Sau khi xếp xong hành lý vào xe tôi quay sang nói với Gil.

– Tạm biệt cậu nha. Chúc cậu nghỉ hè vui vẻ.

– Ừ, cậu cũng vậy nhé.

– Hẹn gặp lại vào năm học mới.

– Ừ, hẹn gặp lại.

Gil vẫn đứng ở cổng trường còn tôi và ba thì dần đi xa. Lúc Gil đã không còn thân ảnh nữa ba tôi mới lên tiếng.

– Người bạn vừa rồi của con nhìn có chút giống một cậu con trai. Lúc nãy ba chút nữa thì nhầm.

Tôi cười gượng đáp lại ba.

– Cậu ấy thích chơi thể thao nhất là bóng chuyền và bóng rổ nên tính cách hơi giống con trai một chút. Nhưng nhìn kỹ thì rất đẹp gái mà ba.

Ba tôi cười hiền lại nói.

– Thì ba cũng nói giống chứ có nói bạn ấy là con trai đâu. Mà nếu là con trai thật ba lại mừng hơn ấy chứ, rất thích hợp làm con rể của ba. Lúc nãy ba còn tưởng con gái có bạn trai mà giấu.

Tôi xấu hổ liền nói.

– Ba kỳ ghê. Con còn nhỏ mà, còn lâu mới yêu đương.

Ba bật cười trêu tôi.

– Con gái ba cũng sắp 17 tuổi rồi. Ngày xưa tuổi con giờ là lấy chồng được rồi ấy chứ.

Tôi giả bộ giận hờn với ba nên ba liền vội dỗ dành.

– Được rồi đừng giận ba,ba chỉ trêu con gái ba chút thôi mà. Con gái ba xinh đẹp vậy ba còn không muốn gả sớm đâu.

Tôi hơi xụ mặt vẫn cố tỏ ra mình vẫn đang giận. Kỳ thật trong lòng tôi lại đang suy nghĩ tới điều ba vừa nói. Nếu như Gil là người yêu của tôi thì sao nhỉ, liệu ba có vui vẻ chấp nhận như đã nói hay không. Lúc này tôi bỗng nhiên có chút sợ hãi, sợ phải đối diện với chọn lựa. Sợ ba mẹ phản đối, và càng sợ hơn nữa là sẽ phải dỗi xa Gil. Hình như cậu ấy đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của tôi mất rồi.

Nghĩ đến thời gian nghỉ hè sắp tới sẽ không được gặp Gil, không được nghe giọng nói của cậu ấy tôi bỗng thấy kỳ nghỉ hè này thật dài quá. Chưa nghỉ hè mà tôi lại mong năm học mới mau tới rồi. Nếu như Linh Lan, Tường Vi, Minh Nguyệt hay bất cứ một cô cậu học trò nào trên thế giới này mà biết được suy nghĩ của tôi hiện tại có lẽ họ sẽ tức giận vô cùng mà mắng tôi không tiếc lời. Quả nhiên người ta nói con người khi yêu thì hay đại khờ là vì thế.

.....

Kỳ nghỉ của tôi đã hết rồi các bạn à. Xa nhà buồn quá. Nhớ nhà kinh khủng. Nhớ bố mẹ và cả thằng cháu với mấy em cún nữa.

Huhuhu...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: CHƯƠNG 31

Dù nghĩ gì muốn gì đi nữa thì tôi cũng đã chính thức nghỉ hè. Bởi vì thành tích học tôi đạt được mà ba mẹ vô cùng tự hào, cả nhà mở một bữa tiệc nhỏ cùng vui.

Con người ta nghỉ hè là du lịch khắp nơi nhưng với điều kiện kinh tế không phải quá dư giả như gia đình tôi thì điều đó là hi hữu. Cho nên kỳ nghỉ hè của tôi cũng không có gì đặc biệt, phụ giúp mẹ làm việc nhà và giết thời gian bằng việc ngủ nướng hay đôi khi cùng bạn học cũ là cả mấy quán hàng ăn vặt quen thuộc ngày xưa.

Ngồi cùng nhau nghe các bạn kể chuyện về trường học của họ. Những ngôi trường còi mở hơn so với Angle nhiều, bởi vì là trường học phổ thông chuẩn của quốc gia nên có nam có nữ, ở đó có nhiều những mối tình học trò rất đẹp, thơ mộng như trong phim Hàn Quốc vậy. Tôi cũng nhận ra mình quá cứng nhắc khi cứ cho rằng tuổi 17 còn quá sớm để yêu đương, thật ra cũng là muộn cho một mối tình đầu.

Tôi nghe các bạn cũ nói về Cường, một cậu bạn học cùng tôi ngày trước. Khi đó Cường thích tôi, là một chàng công tử hào hoa nên cậu ta luôn muốn chứng tỏ bản thân với người khác. Ở cái tuổi 15 – 16 cậu ta tỏ ra cứng chặc hơn các cậu nhóc cùng lớp nhiều. Khi ấy có nhiều bạn gái để ý cậu ta, nhưng cậu ta lại thích tôi, cũng bởi vì chuyện này mà tôi bị chú ý rất nhiều. Với Cường tôi giữ một khoảng cách nhất định, không tới mức yêu nhưng hơn một chút ở mức bạn, tôi quý cậu ta nhưng cảm thấy cậu ta là người quá phóng khoáng không hợp với mình. Giữa chúng tôi có một thời bị cả trường nghĩ là người yêu, rồi tới khi kết thúc năm học cũng tự nhiên mà tan rã. Tôi cũng từng nghĩ cậu ta chính là mối tình đầu nhưng khi Gil xuất hiện thì tôi mới chân chính hiểu rõ yêu là cảm giác thế nào, Gil là người đầu tiên đi vào trái tim tôi, là người đầu tiên chiếm trọn những nhớ thương khờ dại của tôi. Là một mối tình đầu đúng nghĩa, còn Cường, cậu ta giống như một người xa lạ, chúng tôi va chạm vào nhau trong một khoảnh khắc xô bồ của số mệnh, nhớ rõ mặt nhau một chút nhưng lại nhanh chóng bị bôi nhòa trong hàn ngàn vạn những khuôn mặt vẫn đi lướt qua nhau mỗi ngày.

Hai tuần sau đó tôi mới nhận được tin tức của ba cô bạn cùng phòng đã bật vô âm tín của mình. Tường Vi và Linh Lan được gia đình cho đi du lịch, Minh Nguyệt ở nhà ngủ nướng cho thỏa mãn suốt một năm qua phải dậy sớm đi học. Chúng tôi cùng nhau đi siêu thị, sau đó lại tới các cửa hàng đồ ăn vặt, rồi lại tới khu giải trí chơi trò chơi. Đi mấy ngày muốn mệt là cả người, ba cô bạn lại trở về trạng thái biệt vô âm tín. Hẳn là lại ngủ nướng với ăn uống để lấy lại năng lượng rồi.

Còn có một người nữa cũng biệt vô âm tín. Là Gil, từ ngày nghỉ hè tài khoản facebook của Gil không cập nhật tin tức gì mới, cũng không nhắn cho tôi một cái tin nào. Dù nhiều lần tôi cũng định nhắn cho cậu ta trước nhưng thói quen không hay chủ động khiến tôi không làm được. Trước giờ vẫn là Gil chủ động quan tâm tôi nhiều hơn.

Tuần thứ ba của kỳ nghỉ hè tôi rất cuộc phát hiện ra mình tăng ký. Lúc mặc chiếc áo thun ôm bó vào người phát hiện ra ngấn mỡ ngay bụng khiến tôi giống như gặp phải quỷ mà là toáng lên. Kết quả là tôi kiên trì không chịu ăn mấy món nhiều chất đạm và bánh ngọt cho dù đều là món tôi thích ăn nhất. Mẹ và ba dù đã hết lời thuyết phục là tôi không béo hơn chút nào nhưng tôi vẫn không dám ăn nhiều nữa. Nhiều hôm đêm đang ngủ đói quá mà dậy nhưng cũng chỉ có thể uống nước cho đỡ đói. Tôi không muốn sau hai tháng hè gặp lại Gil cậu ta sẽ nói tôi mập như gấu chuẩn bị ngủ đông.

Còn một tuần nữa là đến sinh nhật thứ 17 của tôi. Mẹ tôi từng nói bởi vì tôi sinh ra giữa mùa hè nên định đặt tên tôi là Hạ, nhưng sau không biết sao lại đổi thành Thùy Chi, có lẽ vì cái tên Hạ không được dịu dàng cho lắm. Nhưng mà sau này khi tôi càng lớn lên ba mẹ cũng phải chấp nhận một điều là cho dù đổi tên tôi thành Thùy Chi nhưng tính cách của tôi lại chẳng thay đổi chút nào. Nghịch ngợm, hậu đậu và cũng có chút bướng bỉnh nữa.

Khi nói với tôi về tiệc sinh nhật ba mẹ hỏi tôi mời nhiều bạn bè không. Thực ra sinh nhật hàng năm của tôi không mời nhiều bạn. Chỉ mời một vài đứa chơi thân,năm nay cũng chỉ thêm ba người bạn cùng phòng ở trường mới. Lúc này cũng phân vân không biết có nên mời Gil hay không, sau rất nhiều lần đắn đo tôi mới quyết tâm gửi cho cậu ta một tin nhắn. Nếu nhận được hồi âm tôi sẽ mời,nếu không thì thôi. Tôi nhắn.

” Cậu đang làm gì vậy. Nghỉ hè vui không?”

Đợi rất lâu mà không thấy hồi âm tôi có chút thất vọng. Nhưng mà tới gần mười giờ đêm thì lại có tin nhắn trả lời.

” Hôm nay đi chơi với mấy người bạn. Điện thoại cúp máy,cậu ngủ chưa?”

Tôi vui vẻ nhắn tin lại.

” Chưa,cậu giờ mới về à?”

” Ừ. Giờ vẫn còn sớm mà”

” Giờ mà sớm nữa. Cậu vẫn còn là trẻ thành niên đấy”

” Lại bắt đầu giáo dục công dân đấy à. Mà hôm nay bỗng nhiên nhớ tới tôi à”.

” Cậu thì chắc không nhớ tôi là ai luôn rồi”.

” Ai nói. Ngày nào tôi cũng nhớ cậu”

” Nói xạo”.

” Thật mà”.

” Sao không nhắn tin cho tôi”

” Để cậu thoải mái nghỉ hè mà”

” Nguy biện”

” Thật”.

” Tuần sau cậu có bạn không?”

” Chưa biết được. Có chuyện gì vậy?”

” Cũng không có gì. Chỉ là nếu không bạn thì tới dự sinh nhật tôi được không?”.

” Sinh nhật cậu à. Tôi chắc chắn sẽ tới”

” Cảm ơn cậu”

” Tôi phải cảm ơn vì cậu đã mời tôi chứ”

” Vậy cậu nhớ tới nha”.

” Được”

” Ngủ ngon”

” Cậu cũng ngủ ngon”.

Bởi vì Gil đã nhận lời tham gia tiệc sinh nhật của mình nên tôi cảm thấy rất vui vẻ,nhưng cũng thấy lo lắng về việc mình sẽ mặc gì trong ngày hôm ấy. Sinh nhật hàng năm tôi cũng không chú trọng lắm tới chuyện này nhưng năm nay Gil sẽ tham gia. Với tôi mà nói thì chuyện này rất đặc biệt.

Sau nhiều lần suy nghĩ tôi cũng quyết tâm lấy một ít tiền trong tài khoản tiền tôi vẫn để dành hàng năm khi được lì xì của mình để mua một bộ váy mới. Dưới sự cố vấn của ba cô bạn cùng phòng tôi cũng chọn được một bộ khá dễ thương,váy màu trắng,dài tới gối,những đường xếp ly tinh tế khiến cho chiếc váy thêm phần mềm mại nữ tính. Nếu nói tới khiếm khuyết duy nhất có lẽ là chiếc váy khiến tôi có vẻ trưởng thành hơn một chút. Tuy nhiên tôi cũng tự an ủi mình rằng năm nay mình cũng đã 17 tuổi rồi mà.

.....

Các daicma thân mến.

Thật cảm ơn các bạn đã động viên nhưng mà tieuacma thả ra hết tuổi nghỉ hè từ lâu rồi..

Kỳ nghỉ vừa rồi là nghỉ phép và tieuacma vừa phải quay lại đi làm. Tớ qua tuổi vị thành niên và sắp nhập vào hàng ngũ bô lão rồi nhé..

Ps : Có daiacma nào mà biết nhiều nhiều về tính cách và sở thích của Gil và Chi mà thông qua các buổi fanmeeting không. Kết bạn facebook với tieuacma và giúp tieuacma một chút. Để viết fic được hay hơn. Tieuacma chưa được gặp hai bạn ấy ngoài đời lần nào nên cũng không rõ lắm về tính cách hai bạn ấy. Cùng giúp đỡ nha..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: CHƯƠNG 32

Ngày tôi tròn 17 tuổi,một ngày nắng đẹp. Mới sáng tinh mơ mà những tia sáng ấm áp đã luồn qua những chiếc lá và khe hở nhỏ của tấm rèm cửa sổ để chạy vào phòng tôi. Một ngày đặc biệt để tôi không còn muốn ngủ nướng như mọi ngày nữa. Nhìn khuôn mặt mới ngủ dậy nhưng tràn đầy tươi tắn của mình trong gương tôi liền khẽ cười. Hôm nay tôi đã bước sang tuổi 17 rồi,có rất nhiều bất ngờ đang chờ tôi trong cuộc sống.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong tôi liền xuống nhà bếp để phụ mẹ làm bữa sáng cho cả nhà. Nhưng lúc tôi xuống thì mẹ cũng đã chuẩn bị đầu vào đó rồi,hôm nay bữa sáng phong phú hơn mọi hôm một chút và đều là món tôi thích. Mẹ tôi thấy tôi xuống thì mỉm cười sau đó nói.

– Con đã dậy rồi à. Hôm nay không ngủ nướng nữa sao.

Tôi có chút ngượng ngùng đáp lại mẹ.

– Con cũng đâu phải hay ngủ nướng đâu.

Mẹ cười hiền rồi nói.

– Con gái mẹ hôm nay đã bước sang tuổi 17 rồi. Khởi đầu cho những tháng ngày tươi đẹp nhất của một người con gái. Thời gian trôi nhanh quá,mới hôm nào con mới chỉ là một đứa trẻ thích khóc nhè và bé xiu. Hôm nay đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu thế này.

Tôi nghe mẹ khen thì lại càng xấu hổ. Trong mắt của những người mẹ thì con của mình luôn đẹp nhất, giỏi nhất,hoàn mỹ nhất. Tôi biết mẹ có thể nói hơi quá về tôi nhưng tôi sẽ cố gắng để mẹ không bao giờ phải thất vọng vì mình.

Khi mẹ còn đang mãi cảm khái về thời gian thì ba tôi cũng xuất hiện. Bởi vì ba mẹ vẫn phải đi làm nên ba đã ăn mặc rất nghiêm chỉnh rồi,nhìn ba trong bộ vest xám lịch lãm tôi không khỏi tự hào về gia đình mình. Ba tôi cao lớn và rất phong độ,hắn là khi con trẻ có rất nhiều cô gái yêu mến. Còn mẹ tôi tuổi tuy đã ngoài bốn mươi nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp dịu dàng của ngày xưa. Thời gian chỉ giúp cho mẹ thêm đậm thắm thành thực hơn chứ không để lại nhiều dấu vết trên gương mặt mẹ. Có lẽ tôi là đứa trẻ may mắn nhất thế giới khi được là con của ba mẹ,được thừa hưởng những gen di truyền tốt nhất của ba mẹ. Cho nên tôi mới là tôi của hôm nay,một cô gái được nhiều người yêu mến..

Buổi chiều muộn hôm nay ba đã đặt bàn một tiệc nhỏ để chúc mừng sinh nhật của tôi. Bởi vì bữa tiệc này nên ba mẹ đều sẽ xin về sớm hơn mọi ngày một chút. Tôi nhắn tin cho mọi người biết địa chỉ nhà hàng ba đặt tiệc rồi lại hồi hộp chờ tới giờ bắt đầu..

Buổi sáng tôi không đi ra ngoài mà chỉ ở nhà. Điện thoại nhận được rất nhiều tin nhắn chúc mừng sinh nhật,có nhiều bạn học cũ vẫn nhớ và nhắn tin chúc mừng tôi. Cũng có những người bạn ở trường mới nữa nên tôi mất khá nhiều thời gian để nhắn tin cảm ơn họ. Chị Khánh Trang cũng nhắn tin chúc mừng sinh nhật tôi,thực ra tôi cũng tính mời chị ấy nhưng bởi vì chị ấy chuẩn bị bước sang năm ba rất quan trọng nên chị ấy không được nghỉ hè như chúng tôi. Hiện tại chị ấy đang phải đi học thêm ngoại ngữ và nhiều môn học quan trọng khác. Dù cho hơi buồn một chút khi không mời được chị ấy nhưng tôi cũng không thể trách cứ được gì. Có lẽ lần sau sẽ có dịp..

Tôi cũng tranh thủ onl facebook một chút. Số lượng tin nhắn gửi đến khiến tôi choáng váng. Có tới cả ngàn tin nhắn chúc mừng sinh nhật được gửi tới. Số lượng người theo dõi của tôi cũng tăng rất nhiều so với đầu năm học,hiện tại đã tới hơn một trăm ngàn người và vẫn đang gia tăng rất nhanh qua từng ngày.

Bởi vì quá nhiều tin nhắn không thể đọc hết nên tôi chỉ có thể viết vài dòng cảm ơn tất cả mọi người đã quan tâm và giành lời chúc cho mình rồi đăng lên. Có thể nói từ khi bước vào ngôi trường Angle thì đây là lần đầu tiên tôi đăng stt trên facebook. Chính vì vậy mọi người nhất nhất chạy vào comment rất nhiều. Chúc mừng sinh nhật cũng có,cảm khái tôi cuối cùng cũng chịu đăng stt cũng có. Khen cũng có mà chê cũng có. Mạng xã hội rất phức tạp nên tôi chỉ đành nói với bản thân không cần để tâm quá tới những lời lẽ không hay làm gì. Như vậy sẽ thoải mái hơn.

Ba giờ chiều tôi bắt đầu chuẩn bị cho buổi tiệc sinh nhật. Sau khi tắm rửa thật sạch sẽ tôi bắt đầu mặc chiếc váy đã mua hôm trước. Tôi rất muốn mình trở nên xinh đẹp hơn một chút nên đã lấy bộ đồ trang điểm của mẹ ra để dùng,nhưng vì trước nay chưa bao giờ trang điểm nên tôi không biết phải làm sao để dùng nó. Trong lúc đang loay hoay thì tôi nhận được điện thoại của mấy cô bạn cùng phòng của mình. Họ gọi để hỏi tôi đã chuẩn bị thế nào rồi,khi nghe tôi nói lại tình hình thì họ liền thờ dãi rồi nói sẽ tới ngay.

Lúc Linh Lan , Tường Vi và Minh Nguyệt tới thì tôi vẫn đang loay hoay với mấy loại phấn trang điểm. Cả ba cô bạn hơi sững sốt nhìn tôi một chút sau đó mới lên tiếng.

- Má ơi. Làm tôi tưởng yêu quái phương nào xuất hiện chứ.
- Tôi lại tưởng ma cà rồng trong phim Twilight xuất hiện chứ. Cái mặt trắng bệch thế kia.
- Tôi cũng tưởng là diễn viên hát tuồng hay cái lương gì chứ. Trang điểm lờ lợt vậy mà.

Tôi nghe ba cô bạn bình phẩm về mình thì tức muốn ói máu. Tưởng họ tới giúp mình không ngờ là tới làm nhà phê bình. Trong lúc tôi đang định phát hỏa với họ thì Linh Lan đã lên tiếng.

- Thôi không nói nữa. Bây giờ Thùy Chi mau mau rửa sạch hết lớp phấn trên mặt đi rồi chúng ta ra ngoài. Cũng sắp 5 giờ chiều rồi. Khéo lại không kịp.

Tôi không hiểu lắm ý của Linh Lan nhưng cũng rất nghe lời cậu ấy mà đi rửa mặt. Sau khi nghe những lời bình phẩm của ba người họ về mình tôi thực sự cũng không có can đảm để nguyên cái mặt vậy mà đi ra ngoài gặp ai.

Lúc tôi rửa mặt xong ba cô bạn liền kéo tôi ra khỏi nhà rồi lên một chiếc taxi và chạy đi. Trong khi tôi vẫn còn hơi ngơ ngác không biết ba cô bạn của mình muốn làm gì thì lại nghe Tường Vi ào náo than thở.

- Tôi thấy bốn đứa mình như thế này là không xong rồi. Đều là con gái mà chẳng đứa nào giỏi làm đẹp gì cả. Chỉ biết học và học, trang điểm phấn son thì mù tịt. Hèn gì chả có ma nào để ý.

Minh Nguyệt cũng phụ họa.

- Cũng phải, trừ Thùy Chi coi như có chút nhan sắc nên được Gil chú ý ra thì bọn ta có ai thèm ngó đâu. Tôi cũng muốn cải cách lại bản thân rồi.

Linh Lan nhin không được cũng nói.

- Hai người cũng đừng bi quan hóa vấn đề vậy chứ. Không phải chúng ta không có ai để ý mà là vì Angle chỉ có một Hoàng Tử và người ấy là của Chi rồi.

Tường Vi và Minh Nguyệt tuy không tìm được lý do phản bác lại Linh Lan nhưng họ vẫn không thay đổi quyết tâm muốn cải cách chính mình. Cho nên họ liền hẹn nhau ngày mai phải đi trung tâm thương mại để mua đồ trang điểm và dụng cụ làm đẹp..

Tôi thì vẫn bị vây trong trạng thái không biết gì và không biết đang đi đâu. Rõ ràng đường tới nhà hàng đặt tiệc không phải đường này. Lúc tôi mờ mịt hỏi ba cô bạn thì liền nhận được cái liếc mắt xem thường của họ và một câu trả lời rất đồng thanh.

- Đi làm đẹp chứ đi đâu.

Cuối cùng thì tôi bị họ kéo tới một tiệm trang điểm và làm tóc. Ở đó có nhân viên chuyên nghiệp giúp tôi tạo ra những đường nét hài hòa và xinh đẹp nhất. Tôi đến khi nhìn kỹ mình trong gương tới mấy lần vẫn không tin được trong gương chính là mình. Thực sự cô gái trong gương đó rất đẹp, tóc để xõa uốn xoắn nhẹ nhàng. Môi hồng như đóa hoa anh đào nở rộ trong tuyết. Khuôn mặt tinh tế xinh đẹp, vừa có nét ngây thơ vốn có vừa thêm phần quyến rũ xa lạ.. Đây là tôi sao..

Trong khi tôi vẫn đang hoài nghi về chính mình thì ba cô bạn lại không ngớt miệng cảm thán tài năng của người trang điểm. Tường Vi và Minh Nguyệt còn nhân cơ hội học lên được vài chiêu. Cũng trong lúc đang mơ hồ thì tôi bị kéo lên xe và chạy tới nhà hàng tổ chức sinh nhật..

.....

Ây nha.. tieuacma lại xuất hiện nè. Hình như cũng hơi lâu phải không..

Mấy nay đang đặt tâm trí vào chương trình The Feca nên không viết fic được. Có ai xem không.. Có ai thích Lan Khuê như tieuacma không.

Nói thật là thích bạn Khuê lắm ấy. Cái giọng nói ngọt ngào nghe là mê luôn. Xem chương trình mà chỉ thích nghe Khuê nói thôi à..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: CHƯƠNG 33

Khi tôi đứng trong gian phòng ba mẹ đã đặt riêng để chúc mừng sinh nhật của mình thì các bạn bè đã có mặt gần đủ rồi. Người duy nhất còn thiếu chính

là người tôi mong đợi nhất, là Gil. Cũng không biết cậu ta sẽ tới thật không hay chỉ nói cho có lệ mà thôi.

Khi mà cả ba mẹ tôi đều đã có mặt thì Gil vẫn không thấy bóng dáng. Lúc này tôi cũng gần như tin tưởng cậu ta sẽ không xuất hiện, cho dù đã cố tỏ ra rằng mình không bận tâm nhưng thực tế tôi che giấu không hề tốt. Cả Linh Lan, Minh Nguyệt và Tường Vi gần như thấy được sự hụt hẫng trong lòng tôi vì một phần họ hiểu được nguyên nhân trong đó. Nhưng mà bởi vì đang có những người khác ở đây nên không ai muốn vạch trần tôi cả, tuy nhiên tôi có thể đọc được sự an ủi qua ánh mắt của ba cô bạn. Đáp lại tôi chỉ có thể cười gượng một tiếng.

Ba đặt cho tôi một chiếc bánh kem rất lớn, đây là chiếc bánh kem lớn nhất trong suốt mười bảy năm sinh nhật của tôi. Tôi biết ba mẹ đang rất vui và tự hào về mình nên tôi càng không thể để tâm trạng của mình phá hủy bầu không khí. Mọi người giúp tôi cắm lên những cây nến và bắt đầu đốt lửa. Sau đó là tiếng mọi người đồng thanh hát bài chúc mừng sinh nhật, lúc nhắm mắt lại và ước nguyện tôi đã ước "giả như Gil có mặt ở đây".

Khi mọi người hò vang khấn khích, tôi mở mắt ra thì lại bất ngờ trông thấy Gil, cậu ta đang đứng ở trước mặt tôi, mái tóc vốn được chăm sóc gọn gàng hôm nay hơi rối loạn, gương mặt vốn lạnh lùng kiêu ngạo hôm nay có chút đỏ hồng. Hơi thở gấp gáp và vài giọt mồ hôi còn đang chảy hai bên mái tóc, kết hợp với chiếc quần Jean và áo thun ngắn tay màu xám tạo cho người khác cảm giác cậu ta vừa tham gia một môn thể thao hoặc trò chơi vận động nào đó. Gil xuất hiện, không hoàn mỹ xuất chúng như hàng ngày nhưng lại khiến cho trái tim tôi vui sướng tới mức nhảy loạn. Điều ước của tôi đã thành sự thật, Gil đang ở đây.

Sự xuất hiện đột ngột của Gil cũng khiến cho tất cả mọi người trừ ba cô bạn cùng ký túc xá của tôi phải bất ngờ. Chỉ có một vài bạn cũ của tôi biết tới Gil nhưng tôi cũng không chắc là họ còn nhớ hay không, ba tôi cũng đã từng gặp Gil nhưng có lẽ ba không ngờ tôi sẽ mời cậu ta dự sinh nhật. Bầu không khí đang có chút lúng túng thì Gil lên tiếng phá vỡ nó.

– Chúc mừng sinh nhật của cậu. Xin lỗi vì tôi tới hơi trễ.

Lúc này tôi cũng thoát khỏi những suy nghĩ hỗn loạn của mình và lên tiếng trả lời cậu ta.

– Cảm ơn cậu đã tới. Thực ra cũng chưa muộn lắm.

Gil nghe tôi nói vậy thì cười khẽ. Tôi liền quay lại giới thiệu Gil với ba mẹ và mọi người.

– Ba, mẹ, mọi người. Đây là Gil, là bạn của con cũng là bạn dẫn chương trình phát thanh ở trường cùng con.

Gil thấy tôi giới thiệu thì cũng nhanh nhẹn bước lại cúi chào ba mẹ tôi rồi nói.

– Chào cô chú. Xin chào mọi người.

Ba mẹ tôi nghe vậy thì không còn thắc mắc nữa mà chỉ mỉm cười chào lại Gil. Các bạn học cũ của tôi cũng được dịp bắt đầu nhón nháo chào hỏi, dường như ai cũng khấn khích vì sự xuất hiện của Gil, có lẽ họ còn quên luôn đang là tiệc sinh nhật của tôi rồi.

Sau khi Gil ngồi vào ghế ba mẹ liền lấy ra một hộp quà nhỏ đưa cho tôi. Mọi năm vào sinh nhật của tôi ba mẹ cũng hay tặng quà nhưng chủ yếu đều là gấu bông hay là giày dép, là những món đồ mà tôi thích. Năm nay không biết ba mẹ sẽ tặng gì, hộp nhỏ thế này thì chắc chắn không thể là thú bông hay giày dép rồi.

Các bạn cũng bắt đầu tặng quà cho tôi. Tôi rất cảm động vì mọi người vẫn yêu thương quý mến mình như vậy. Suốt một năm tôi học tại Angle, gần như là tôi không có thời gian giành cho các bạn nhưng họ vẫn luôn yêu thương quý mến tôi. Mỗi con người còn gì hạnh phúc hơn là được nhiều yêu thương của mọi người chứ.

Gil là người cuối cùng đưa quà cho tôi, cũng là một hộp quà nho nhỏ. Tôi cũng rất tò mò không biết cậu ta tặng gì cho mình, nhưng mà tôi chỉ có thể chờ tới khi về nhà mở nó ra thì mới biết được.

Bữa tiệc sinh nhật diễn ra rất vui vẻ ấm áp. Không chỉ có quà mà tôi còn nhận được rất nhiều lời chúc từ mọi người. Tôi biết mình là một người rất may mắn, may mắn được làm con của ba mẹ, may mắn được làm bạn với mọi người và may mắn vì đã gặp được một người rất tốt và người ấy cũng yêu quý tôi.

Bởi vì tôi đã lớn, ba mẹ cũng không như mọi năm sau khi tan tiệc sẽ mang tôi về nhà. Năm nay ba mẹ cho tôi được cùng bạn bè đi chơi với nhau. Tuy nhiên vẫn sẽ giới hạn ở một khung giờ nhất định, không thể đi quá nửa đêm.

Được tự do tất nhiên là rất vui vẻ, chúng tôi thảo luận với nhau và quyết định đi Karaoke để hát hò. Nơi ấy những đứa tuổi như chúng tôi cũng không được chào đón khi thời gian quá trễ, tuy nhiên Gil lại nói có quen biết với một địa điểm và họ có thể cho chúng tôi vào nên chúng tôi liền đi cùng cậu ta.

Bởi vì vẫn chưa tới tuổi thành niên nên chúng tôi không dám dùng đồ uống có cồn. Chỉ dám gọi nước ngọt và nước trái cây, Gil cũng không phản đối dù tôi biết cậu ta có lẽ cũng đã từng uống bia rượu rồi.

Rất lâu rồi những đứa học trò vốn bị quay cuồng trong đồng sách vở mới có dịp được quây phá nên mọi người đều rất nhiệt tình. Chọn một ca khúc là mấy đứa giành nhau hát, cho dù hát rất dở, cho dù hát chẳng đúng nhạc nhưng vẫn rất háng say. Vừa hát vừa nhảy múa loạn xạ cả phòng lên, chỉ có tôi và Gil là không tham gia vào cuộc vui đó. Gil lúc này mới ngồi sát lại cạnh tôi và cúi đầu nói vào tai tôi.

– Sao cậu không hát.

- Tôi không biết hát.
- Hôm nay cậu là nhân vật chính mà. Phải hát chứ.
- Nhưng tôi hát tệ lắm.
- Tôi lại nghĩ cậu sẽ hát rất hay.
- Không đâu. Mà sao cậu cũng không hát.
- Tôi nhường mọi người thôi.
- Hôm nay sinh nhật tôi cậu hát tặng tôi một bài đi.
- Không phải đã tặng quà rồi sao.
- Tôi vẫn thích nghe cậu hát nữa.

Bởi vì tiếng nhạc quá lớn nên chúng tôi luôn phải ghé sát vào tai nhau để nói chuyện. Lúc này mọi người vừa hoàn thành xong tiết mục liền quay lại nhìn hai chúng tôi. Có lẽ các bạn học cũ không nghĩ nhiều nhưng ba cô bạn cùng phòng lại có chút ý tứ trong ánh mắt. Minh Nguyệt liền đưa mic cho tôi rồi nói.

- Nãy giờ tụi này hát với nhảy không à. Hai cậu thì ngồi đó ôn chuyện là sao. Cũng phải tham gia đi chứ.

Tường Vi cũng phụ họa.

- Phải rồi nha. Thùy Chi là nhân vật chính thì không thể không tham gia rồi. Còn Gil thì càng không thể.

Linh Lan cũng nói.

- Bình thường hai cậu ở trường dẫn chương trình rất ấn ý với nhau. Hay là song ca một bài đi.

Ý kiến của Linh Lan được mọi người tán thưởng rầm rộ. Lập tức Gil cũng bị nhét một cái mic khác, hai chúng tôi liếc nhau một cái sau đó Gil liền hỏi tôi.

- Cậu muốn hát nhạc nào. Nhạc Hàn hay Việt.

Tôi có chút muốn cười, tôi thích nhạc Hàn nhưng bảo tôi hát thì tôi chịu. Khó hát muốn chết à, còn nhạc Việt tôi lại không nghe nhiều, nghĩ đi nghĩ lại thì tôi lại thuộc nhạc âu mỹ nhiều hơn bởi hay cùng Gil nghe trong chương trình phát thanh. Ca khúc tôi rất thích là Pretty Boy của M2M. Dù bài hát đã xưa ời là xưa nhưng nghe vẫn thấy rất hay và nhẹ nhàng. Tôi quyết định chọn ca khúc đó, Gil cũng không có ý kiến nên hai chúng tôi cùng song ca.

Bài hát nhẹ nhàng lần đầu tiên nghe được giọng hát của Gil, giọng hát cũng mạnh mẽ nhưng không kém ngọt ngào trong trẻo. Cũng là lần đầu tiên tôi tự cảm nhận giọng hát của mình, thì ra không khó nghe như tôi vẫn nghĩ. Quan trọng hơn nữa là giọng hát chúng tôi khi kết hợp cùng nhau lại thật ấn í và hòa quyện. Mọi người trong phòng đều chăm chú lắng nghe. Cho đến khi bài hát kết thúc mọi người đều đồng thanh khen ngợi không ngớt và muốn chúng tôi hát thêm nữa, lúc này sự tự tin đã có nên tôi cũng không từ chối. Chúng tôi ca hát vui đùa tới tận gần nửa đêm mới ra về. Các bạn đều tự bắt taxi về nhà chỉ còn tôi và Gil, cũng vì chung đường nên chúng tôi đi cùng một chuyến, lúc ở trên xe tôi cuối cùng cũng có cơ hội nói với Gil những gì mình vẫn muốn nói trong tối hôm nay.

.....

Thông cảm nhé các daiaema.

Tui đang trong thời gian bị cuồng gái quá đà. Thực sự tui yêu chết Lan Khuê rồi á.. Hôm qua tui xem đoạn chụp hình của em với Mai Ngô mà tui phát hờn luôn.

Mất mở to hết cỡ để ngắm Khuê không à. Hại hôm nay nhức mắt luôn nè, trời ơi cái bộ đầm sexy nó dã man, trời ơi cặp chân dài và thon dã man.. Trời ơi tui mất máu liên tục. Ước chi được sờ một cái cũng mãn nguyện á. Còn cái giọng nói thì nó ngọt như mật nữa chứ...

Các daiaema bảo tui phải sống sao với Meow đây...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: CHƯƠNG 34

Nằm trên giường mãi vẫn không ngủ được,hiện tại đã hơn hai giờ khuya rồi. Chưa bao giờ tôi lại thức muộn đến như vậy.

Tôi đã có một buổi tiệc sinh nhật rất hạnh phúc và nhiều ý nghĩa. Có ba mẹ ở bên,có bạn bè luôn sát cánh và có Gil luôn mang tới cho tôi cảm giác yên bình. Tôi là một người may mắn nhất trên đời.

Lúc Gil cùng tôi trên taxi trở về nhà tôi đã nói với cậu ấy.

– Gil à,cám ơn cậu. Cám ơn vì hôm nay đã đến. Tôi cứ nghĩ cậu sẽ không tới,cho nên khi cậu xuất hiện tôi rất hạnh phúc,cám ơn cậu.

Gil sau khi nghe tôi nói vậy thì chỉ cười khề,cậu ta vuốt nhẹ mái tóc của tôi rồi nói nhỏ.

– Đồ ngốc. Tôi đã nói là chắc chắn sẽ tới mà. Chỉ là kẹt đường nên tới muộn một chút.

Tôi nghe vậy thì chỉ mỉm cười,cũng không biết nên nói gì nữa. Lúc này Gil lại nói nhỏ với tôi.

– Tôi vẫn chưa kịp nói với cậu. Hôm nay cậu rất đẹp.

Nghe Gil khen mình đẹp,nhất là khi cậu ấy nói ở khoảng cách gần khiến cho hơi thở ấm áp phun vào tai và má tôi khiến cho khuôn mặt tôi nóng ran. Cũng may trời tối nên Gil không phát hiện ra tôi đang đỏ mặt,tôi biết Gil không cố ý,chỉ là không muốn để tài xế taxi nghe được mà thôi. Nhưng mà ở khoảng cách quá gần thế này tôi không thể điều khiển được nhịp đập trái tim mình được nữa, cho dù rất sợ Gil nghe thấy nhưng tôi vẫn không thể ngăn nó càng lúc càng đập nhanh hơn.

Gil không thấy tôi trả lời cũng không bắt mắt,có lẽ cậu ấy cũng quen với chuyện tôi hay xấu hổ rồi. Bầu không khí im lặng ngưng đọng cứ thế kéo dài cho tới khi tôi xuống xe.

Lúc chuẩn bị đóng cửa xe Gil lại nói với tôi.

– Ngủ ngon nha bạn Gấu. Sinh nhật vui vẻ.

– Cám ơn cậu.

Gil mỉm cười rồi đóng cửa xe lại. Chiếc xe lao nhanh đi trong đêm,tôi nhìn theo bóng dáng dần xa của nó,trái tim vẫn luôn đập loạn xạ mới dần an tĩnh lại. Cứ thế này tôi càng ngày càng thích Gil nhiều hơn,cứ thế này tôi sẽ phải làm sao,cứ thế này hai chúng tôi sẽ ra sao.

Cũng không biết tôi đã ngủ thiếp đi từ khi nào và có lẽ ba mẹ thấy tôi hôm qua về muộn nên cũng không gọi tôi dậy ăn sáng. Lúc tôi thức giấc đã gần mười một giờ trưa,điện thoại vẫn còn nhận được một vài tin nhắn chúc mừng sinh nhật muộn của vài người bạn cũ. Có lẽ không quen thức đêm nên đầu tôi có chút choáng váng,phải rất lâu sau đó tôi mới lê thân mình có chút uể oải rời khỏi giường và đi tìm chút đồ ăn lót dạ. Sau đó thì trở về phòng và bắt đầu mở những món quà được tặng ra xem.

Món quà ba mẹ tặng tôi là một sợi dây chuyền rất đẹp,có lẽ giá trị của nó cũng không nhỏ. Tôi biết ba mẹ là muốn thưởng cho tôi vì thành tích học tập xuất sắc của mình. Các bạn bè khác thì mỗi người một kiểu,có giày,nước hoa,son môi,mỹ phẩm... Có lẽ mọi người đều muốn nhắn nhủ với tôi rằng,"Chỉ lớn rồi,phải chăm chỉ làm đẹp hơn đi".. Tôi nghĩ vậy..

Món quà cuối cùng mà tôi chưa mở là của Gil,dù đây là món quà tôi tò mò muốn biết nhất nhưng lại để đến cuối cùng. Có lẽ vì tôi thích cái cảm giác hồi hộp mong đợi của mình,tôi muốn kéo dài nó thêm một chút nữa.

Tôi đã thử suy đoán về quà Gil tặng,tôi đã nghĩ về rất nhiều thứ nhưng lại không nghĩ rằng đây là một chiếc đồng hồ đeo tay. Chiếc đồng hồ rất đẹp,mặt trên được thiết kế tinh xảo và sành điệu,dây đeo bằng da sáng bóng. Trong trí nhớ của tôi thì hình như hôm qua tôi đã thấy Gil đeo một chiếc giống thế này nhưng là kiểu giành cho nam. Một ý nghĩ liên xuất hiện trong đầu tôi khiến cho khuôn mặt lại nóng ran như phát sốt.. Gil mua đồng hồ cặp,và chúng tôi cùng đeo nó.. Tôi không biết Gil chỉ là mua một cặp với một ý nghĩ thông thường hay thực sự có một ý nghĩ sâu xa nào khác. Tuy nhiên từ sâu trong thâm tâm tôi lại hi vọng điều này mang một ý nghĩa đặc biệt với chúng tôi.

Vài ngày sau đó khi mà tôi đang nhàm chán ở nhà thì lại nhận được điện thoại của ba cô bạn cùng phòng rủ đi chơi. Minh Nguyệt kéo chúng tôi tới khu vui chơi của một trung tâm mua sắm,lần này cậu ấy rất háo hức muốn thử chơi Bowling. Đây là một trò chơi rất khó mà không phải ai cũng chơi được,Minh Nguyệt dù đã chơi hết mình nhưng vẫn không thể ném đồ một mục tiêu nào. Thậm chí quả bóng còn chưa tới đích đã rơi xuống hay bên rãnh. Cả Linh Lan, Tường Vi và tôi thì được dịp cười như điên vì cái mặt xụ ra hậm hực của Minh Nguyệt,thế nhưng khi tới lượt chúng tôi chơi thì kết quả cũng chẳng khá hơn bao nhiêu. Ném tới mỗi nhứ cả tay mà vẫn không trúng đích,chán đến phát khùng lên được.

Cuối cùng cả nhóm đành kéo cái thân xác mỏi nhừ ra về. Cả bốn đứa đều thề hứa với lòng là chẳng bao giờ thêm chơi cái môn thể thao tốn calo mà chẳng giúp ích gì cho chất xám này nữa. Thực ra tôi biết chúng tôi là đang muốn bao biện cho bản thân mà thôi..

Mùa hè đã bước sang tháng 7. Cái nóng càng trở nên gay gắt hơn,xen vào đó là những cơn mưa rào bất ngờ kéo đến. Tôi không còn chi hết ăn rồi ngủ nữa,hiện tại bắt đầu ôn bài để chuẩn bị cho năm học mới. Bởi vì tôi không tham gia vào các lớp học hè nên chỉ có thể tự mình ôn tập.

Từ hôm sinh nhật tôi Gil cũng không có liên lạc gì với tôi nữa. Sự im lặng đến mức tôi nghĩ rằng chuyện của ngày sinh nhật chỉ là một giấc mơ,thế nhưng

chiếc đồng hồ trên tay tôi lại là minh chứng xác thực để tôi không thể phủ nhận điều đó. Nó rất đẹp và cũng rất hợp với tôi, cả ba mẹ và ba cô bạn cùng phòng đều hết lời khen ngợi.

Trong khi tôi còn nghĩ rằng Gil và tôi có lẽ sẽ phải tới năm học mới thì mới gặp lại nhau thì cậu ta bỗng nhiên gọi cho tôi. Lúc ấy tôi vẫn đang làm bạn với mấy cuốn bài tập nâng cao mới tìm được trên mạng. Tôi vừa bắt máy đã nghe cậu ta hỏi.

- Cậu đang làm gì vậy.
- Đang học bài.
- Đang nghỉ hè mà.
- Không có việc gì làm nên kiếm bài tập làm cũng tốt mà.
- Bỏ đi. Ra ngoài cùng tôi đi.
- Đi đâu vậy.
- Hôm nay là sinh nhật của tôi đấy. Đi sinh nhật tôi.
- Thật à.... Sao.. Bây giờ cậu mới nói.
- Bây giờ cũng đâu có muộn.
- Nhưng mà..
- Không nhưng nhĩ gì hết á. Nhanh lên xuống nhà đi,tôi đang đợi ở cổng nè.
- Cậu tới nhà tôi rồi à.
- Ừ. Nhanh xuống nha.
- Nhưng mà..
- Tôi cho cậu 20 phút thôi đó. Không là tôi chạy lên công cậu xuống đó.
- Được rồi. Tôi cúp máy đây..

Sau khi cúp máy thì tôi vội vàng chạy đi tìm quần áo. Mặc gì cũng là một vấn đề rất lớn lúc này,hôm nay là sinh nhật của Gil,tôi thật vô tâm mà không biết. Gil cũng không chịu nói sớm, giờ tôi vẫn chưa chuẩn bị quà cho cậu ấy nữa..

Lục tung cả tủ đồ mà không biết nên mặc gì cho đẹp. Không lẽ lại mặc chiếc váy hôm sinh nhật nữa sao,như thế thì rất ngại.. Nhìn đồng hồ thì cũng đã hơn mười phút trôi qua rồi,cuối cùng tôi chỉ đành chọn một bộ váy màu hồng nhạt mua hồi tết. Cũng may hôm sinh nhật đi makeup tôi cũng học lóm được vài chiêu của nhân viên nên hôm nay tự thân vận động,cũng không đến mức khó coi như lần trước.

Lúc tôi chuẩn bị xong thì cũng hơn nửa tiếng trôi qua rồi. Vừa xuống tới cổng đã thấy Gil đứng đợi,cậu ta đi chiếc xe Motor màu đen trông rất ngầu,bộ đồ màu đen ôm sát cơ thể cùng giày da màu đen sáng bóng,trông cậu ta thật đẹp trai, giống một ai chàng mỹ nam trong các bộ phim thần tượng đang hot trên tivi vậy. Gil hơi nhìn mày chỉ chỉ đồng hồ trên tay ý nhắc khéo tôi trễ giờ. Nhưng cũng là vô tình để tôi nhìn thấy chiếc đồng hồ của cậu ta, đúng là một đôi với đồng hồ đã tặng tôi..

Gil giúp tôi đội nón bảo hiểm và giúp tôi lên xe. Cũng may mái tóc tôi vẫn để tự nhiên chứ không đi xe thể này cũng hồng hết khi làm kiểu. Tôi cũng không biết Gil chở tôi đi đâu bởi vì xe chạy với tốc độ rất cao. Việc duy nhất tôi có thể làm lúc này là ôm chặt lấy cậu ta để tránh phải ngã xuống. Cho dù chỉ là một cái ôm rất bình thường như vậy nhưng trái tim của tôi vẫn không thể tránh được mà đập nhanh hơn....

.....

Các bạn chắc cũng xem X- Factor tuần vừa rồi nhĩ. Gil đẹp trai đã man và Chi thì quá ngẫu. Cơ mà hai em vẫn rất tình cảm với nhau. Xem ánh mắt nhìn nhau đủ hiểu nha.

Ngoài lề xiu là sắp tới sẽ đưa bạn Lan Khuê vào fic để làm nhân vật khách mời á. Các daiacma nào thích Khuê Meow không comment cho ý kiến nên viết Khuê Hương hay Khuê Mai đây..

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Xe chạy rất nhanh nên chỉ khoảng mười lăm phút sau thì dừng lại. Tôi đã rất ngạc nhiên khi biết đây là một quán bar, tôi chưa bao giờ tới những nơi như thế này và trong từ điển cuộc sống của tôi cũng không có hai từ “đi bar” hiện hữu. Cho nên đứng trước một quán bar cũng không nhỏ này tôi có chút sợ hãi. Đối với tôi quán bar là một nơi không lành mạnh, nơi mà chỉ những người ăn chơi xa đọa mới lui tới. Thế nhưng Gil...

Tôi nhìn Gil với ánh mắt kính ngạc và dò xét, Gil dường như cũng hiểu được suy nghĩ của tôi nên cậu ta liền nắm lấy tay tôi rồi nói.

– Đừng lo lắng gì cả, tôi luôn luôn ở cạnh cậu. Trong đó cũng toàn là bạn bè thân thiết của tôi nên không sao hết.

Tôi vẫn có chút ái ngại hỏi lại cậu ấy.

– Nhưng mà chúng ta vẫn chưa tới tuổi thành niên. Nếu để mọi người nhìn thấy thì không hay.

Gil cười đáp.

– Cũng bởi vậy nên chúng ta mới đi bar vào buổi chiều nè. Chứ bình thường nơi này tới 8h tối mới mở cửa.

Tôi nghe vậy liền ngạc nhiên hỏi lại.

– Sao lại thế. Cậu làm điều đó bằng cách nào. Ý tôi là khiến cho quán bar hoạt động buổi chiều như hôm nay.

Gil đáp.

– Cũng không có gì khó, con trai ông chủ quán bar này là bạn thân của anh trai tôi. Tôi và anh ấy cũng khá thân với nhau.

Tôi nghe thế chỉ biết cảm thán nói.

– Bạn bè của cậu ai cũng lợi hại thật đấy.

Gil nghe vậy cũng chỉ mỉm cười, bởi vì đi xe máy nên mái tóc của tôi bị gió thổi có chút rối loạn. Trước khi bước vào quán bar Gil đã giúp tôi chỉnh lại nó, hành động đường đột mà thân mật đó của cậu ta lại khiến tôi đỏ mặt và bối rối.

Khi bước vào bên trong quán bar tôi có chút bất ngờ. Nó không giống như tôi luôn tưởng tượng, không có những ánh đèn lòe loẹt, không có tiếng nhạc lớn ỉn tai nhức óc, không có những con người nhảy nhót loạn xạ. Khung cảnh quán rất rộng, bàn ghế xếp rất gọn gàng, sân khấu rất lớn, âm nhạc cũng dễ nghe. Trong quán cũng không có nhiều người lắm, chỉ khoảng hai mươi người có cả trai và gái. Trong số những người có mặt ở đây tôi rất cuộc cũng tìm thấy một người quen, đó là chị Khánh Trang. Hôm nay chị ấy rất nổi bật, xinh đẹp và rất quyến rũ. Khác với vẻ thanh lãnh nhưng giản dị khi ở trường chị ấy hôm nay trang điểm đậm hơn một chút. Mái tóc uốn xoăn nhẹ nhàng buông xõa trên vai và sau lưng, gương mặt nhỏ nhắn với ngũ quan tinh xảo tạo nên một sự kết hợp hoàn mỹ tới phát hờn. Chị ấy mặc một bộ váy màu đỏ rực rỡ, nổi bật lẫn át tất cả mọi người ở đây. Bên cạnh chị ấy là một chàng trai cao lớn, khuôn mặt rất anh tuấn cương nghị, chàng trai ấy rất giống với Gil, chỉ hơn về vóc dáng và sự rắn rỏi. So với anh ấy thì Gil vẫn có nét mềm mại nhỏ nhắn hơn. Không khó để nhận ra người ấy là anh trai của Gil và là bạn trai của chị Khánh Trang như tôi được biết.

Tôi và Gil bước tới chỗ chị Khánh Trang và anh trai cậu ấy. Trên đường đi tôi nhận được vô số ánh mắt chăm chú và tò mò của mọi người ở đây, tâm trạng của tôi cũng vì thế mà căng thẳng theo, tôi lúc này chợt nghĩ đến mình giống như một cô dâu trong ngày cưới đang được chú rể cầm tay dắt vào lễ đường. Bàn tay tôi vô thức siết chặt lấy tay Gil và khuôn mặt thì càng ngày càng đỏ bừng như phát sốt, cũng may ánh sáng trong quán bar thì dù ban ngày hay ban đêm đều như nhau nên không ai nhận ra thay đổi ấy của tôi, nhưng có lẽ Gil lại biết. Bàn tay cậu ta khẽ vỗ nhẹ lên bàn tay tôi rồi cậu ta nói khẽ vào tai tôi.

– Đừng căng thẳng gì cả. Có tôi ở đây rồi...

Tôi nghe Gil nói vậy thì bất an cũng vui đi rất nhiều. Có lẽ từ lâu rồi ở trong tiềm thức của mình tôi đã sinh ra sự tin tưởng và ỷ lại vào Gil, chỉ cần có cậu ta ở bên cạnh thì tôi sẽ có thêm sức mạnh và sự can đảm để đối mặt với mọi thứ xung quanh.

Chị Khánh Trang lúc này cũng đã nhìn thấy tôi nên liền mỉm cười đi tới phía tôi rồi nói.

– Em tới rồi Thùy Chi.

Tôi cũng chỉ biết mỉm cười chào lại chị ấy. Lúc này người con trai bên cạnh chị ấy cũng lên tiếng chào tôi.

– Chào em. Rất vui khi hôm nay cũng gặp được em, anh là anh trai của Gil.

Tôi cũng lễ phép chào lại anh ấy.

– Em chào anh. Em là Thùy Chi, là bạn học của Gil.

Anh ấy lại nói.

– Anh đã được nghe cả Gil và Khánh Trang nói về em rất nhiều. Hôm nay gặp mặt anh mới biết hai người ấy không hề nói quá chút nào, em rất dễ thương và xinh đẹp. Không hổ danh là công chúa của Angle.

Tôi nghe anh ấy khen mình thì lại bắt đầu xấu hổ. Gil lúc này cũng lên tiếng giải vây cho tôi.

– Thôi anh hai đừng trêu Chi nữa. Cậu ấy rất hay ngại ngùng.

Anh trai Gil liền nói.

– Anh chỉ khen cô ấy một chút thôi mà. Em làm gì mà bảo vệ cô ấy ghê vậy.

Lúc này mọi người chung quanh cũng bắt đầu tụ tập lại phía chúng tôi. Mọi người ăm ỉ hỏi thúc Gil giới thiệu về người mới là tôi cho họ biết. Gil cũng đành làm theo ý họ dặt tay tôi mà nói.

– Đây là Thùy Chi, là bạn của tôi ở trường.

Sau đó cậu ta lại nói với tôi.

– Còn đây là các bạn của tôi. Mọi người làm quen với nhau đi.

Lúc Gil dứt lời mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao với nhau. Tôi dù không muốn nghe vẫn bị ép phải nghe một cách bất đắc dĩ.

– Ôh. Đây chính là cô gái được gán ghép với Gil đây mà. Hèn gì tôi thấy rất quen.

– Trên hình và bên ngoài hơi khác một chút thì phải. Hình như bên ngoài có vẻ trẻ con hơn và cũng hơi mập hơn một chút.

– Tôi thấy cô ấy rất dễ thương mà. Không khác trên hình là bao nhiêu. Rất hợp với Gil của chúng ta đó chứ.

– Nói kỳ à. Công chúa không hợp với Hoàng Tử thì hợp với ai.

– Ủ. Cuối cùng thì Gil của chúng ta cũng tìm được người tâm đầu ý hợp.

– Giờ tôi mới biết Gil thích mẫu con gái trong sáng hiền lành ngây ngô như vậy. Biết thế ngày xưa tôi cũng giả vờ như thế để của Gil.

– Thôi đi má, cái mặt má có chỗ này hiền lành ngây thơ trong sáng không vậy.

– Ê không được trù dập nhau vậy nha.

.....

.....

Gil cũng có chút bất đắc dĩ như tôi khi phải nghe những lời bàn tán về hai đứa nên cậu ta liền kéo tay tôi đi ra chỗ khác. Sau khi để tôi ngồi trên một chiếc ghế ở một góc khá yên tĩnh cậu ta liền nói.

– Đợi tôi một chút, tôi đi lấy đồ uống cho cậu. Cậu uống gì.

Tôi hơi ngập ngừng hỏi lại.

– Cậu đừng nói là ở đây chỉ có bia rượu thôi nha.

Gil cười đáp.

– Không đâu. Ở đây cũng có nhiều thứ uống khác nữa, tôi lấy nước ép trái cây cho cậu nha.

Tôi gật đầu nói.

– Ủ, tôi muốn uống nước ép táo.

– Được, đợi một chút.

Gil nói rồi rời đi, có vẻ cậu ta rất thường xuyên đến đây nên khá thành thạo. Tôi nhìn theo Gil một chút rồi lại dời sự chú ý tới mọi thứ chung quanh mình, mọi người có mặt ở đây hình như vẫn đang chú ý tới tôi. Có lẽ vì tôi không giống với họ, cũng có lẽ vì tôi nhận được sự quan tâm đặc biệt của Gil.

.....

Bỏ qua những đề tài khác. Hôm nay chúng ta chỉ nói về truyện thôi. À hihi..

Nghe nói Cô dâu 8 tuổi hết rồi. Chắc cũng chuẩn bị end fic đi ha..

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: CHƯƠNG 36

Sau khi Gil trở lại trên tay là hai ly đồ uống. Một là nước ép táo cho tôi và còn lại là của cậu ấy, hình như là một loại rượu. Thấy tôi hơi cau mày nhìn đồ uống của cậu ta thì Gil liền nói.

– Nó là rượu nhưng đã được pha chế qua nên rất nhẹ, chỉ nặng hơn nước ép trái cây một chút thôi.

Tôi cũng không có ý kiến gì thêm. Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật của Gil mà, cậu ta muốn làm gì là quyền của cậu ta.

Tôi cúi đầu khẽ uống một miếng nước, Gil đứng ở bên cạnh tôi nhàn nhã uống rượu của cậu ta. Chúng tôi không ai lên tiếng nói chuyện nhưng bầu không khí lại khá hòa hợp.

Âm nhạc trong bar tự nhiên bị ngắt, mọi người đang tụ tập từng nhóm một với nhau thì lại cùng tập chung về phía giữa trung tâm sân khấu. Sau đó là một giọng nữ vang lên.

– Mọi người ơi...

Mọi người phía dưới liền đồng thanh đáp lại lời cô gái trên sân khấu.

Cô ấy lại nói tiếp.

– Hôm nay chúng ta có mặt ở đây để làm gì.

– Sinh nhật Gil.

Cả nhóm lại tiếp lời. Cô gái liền hướng về tôi và Gil rồi nói.

– Đề nghị nhân vật chính của hôm nay lên đây nào.

Tôi tò mò liền hỏi Gil.

– Cô ấy là ai vậy.

Gil đáp.

– Cô ấy là DJ của quán bar này.

Gil nói xong liền cầm tay tôi đi tới chỗ sân khấu. Khi tôi còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Gil đã kéo tôi lên sân khấu cùng cậu ta. Mọi người ở bên dưới thấy Gil thì bắt đầu kích động là hét. Cô gái DJ cũng mỉm cười và nhường vị trí cho Gil, Gil cười khẽ đứng trước một chiếc bánh kem đã được cắm sẵn nến rồi khẽ thổi tắt và nâng ly rượu lên nói.

– Cảm ơn tất cả mọi người hôm nay đã tới đây cùng tôi.

Mọi người bên dưới cùng nâng ly và uống cùng Gil, tôi cũng vậy mặc dù mình uống là nước ép chứ không phải rượu.

Sau khi uống xong ly rượu Gil liền đeo headphones vào rồi bắt đầu chỉnh nhạc. Mọi người bên dưới cũng lắc lư nhảy theo.

Tôi im lặng đứng một bên nhìn Gil, cử chỉ của cậu ta rất thành thạo và điêu luyện, có lẽ đã chơi rất nhiều lần. Tôi không am hiểu lắm về nghề DJ và cũng không thích âm nhạc kiểu này, nhưng mà khi nhìn Gil chăm chú vào nó, đôi khi cậu ta sẽ nhìn sang tôi rồi mỉm cười tôi lại thấy âm nhạc kiểu này cũng không khó chịu như mình luôn nghĩ.

Một lúc sau Gil nhường lại vị trí DJ cho cô gái kia rồi lại cầm ly rượu và cùng tôi trở về vị trí cũ. Lúc này một cô gái bỗng nhiên đi tới trước mặt chúng tôi rồi nói.

– Gil à. Ra nhảy với em một bản đi.

Gil còn chưa kịp lên tiếng thì cô ấy lại nói tiếp.

– Hôm nay là sinh nhật Gil mà, không có được thoải thác.

Gil bất đắc dĩ nhìn tôi rồi nói.

– Cậu ngồi một mình được chứ. Hay để tôi gọi chị Khánh Trang tới.

Tôi nhìn về phía chị Khánh Trang thì thấy chị ấy cũng đang nhảy với anh trai của Gil nên nói.

– Thôi cậu cứ đi đi. Tôi ngồi đây được rồi.

Gil nghe vậy cũng đành nói.

– Được rồi. Nhớ là đừng đi lung tung nha. Một chút xíu tôi trở lại.

Tôi mỉm cười gật đầu, Gil cũng bị cô gái kia kéo đi. Rõ ràng tôi cảm nhận được ánh mắt cô ấy nhìn tôi không được thiện cảm. Mỗi khi tôi ở bên cạnh Gil và nhận được sự quan tâm từ cậu ta thì sẽ phải nhận một vài sự ghen tị hay ghét bỏ của người khác, có lẽ vì Gil quá nổi bật, cậu ta giống như không thể chỉ thuộc về riêng một ai cả.

Ánh mắt tôi vô tình lướt qua và nhận ra Gil trong đám đông đang nhảy múa. Cũng không phải kiểu nhảy từng đôi một như các bộ phim hay thấy, chỉ là nhảy tự do nhưng vẫn có phân theo cặp với nhau. Gil so với nhiều người con trai có mặt ở đây thì cũng không phải quá nổi bật về chiều cao nhưng vẫn cứ liếc mắt một cái tôi đã nhận ra cậu ta.

Khi thấy cô gái vừa nãy cố tình dựa sát vào Gil thì tôi cảm thấy rất khó chịu. Cô gái đó tuổi cũng chừng như tôi nhưng thân hình rất gợi cảm và ăn mặc cực kỳ thời trang, nhìn qua một lượt các cô gái ở đây tôi có cảm giác như mình là cô gái lọ lem trong truyện cổ tích vậy.

Tôi không muốn tiếp tục nhìn những hình ảnh khiến mình khó chịu nên liền đứng dậy đi tìm nhà vệ sinh. Cũng may là không khó tìm lắm, tôi ngẩng nhìn mình trong gương và nhớ lại những lời mọi người đã nói về mình khi mới cùng Gil bước chân vào nơi này, xinh đẹp, dễ thương, trong sáng, ngây thơ. Tôi không nghĩ mình được như họ nói, bởi vì so với nhiều cô gái có mặt ở đây tôi cũng chẳng là gì.

Tâm trạng có chút chán nản, tôi dựa lưng vào bức tường lạnh lẽo. Lúc đang thất thần thì cửa bị mở ra khiến tôi có chút giật mình, khi nhận ra người vào là Gil thì tôi mới hoàn hồn trở lại. Gil có chút lo lắng đến trước mặt tôi rồi hỏi.

– Cậu có sao không.

Tôi không hiểu lý do vì sao Gil lại hỏi vậy nên hỏi lại.

– Tôi không sao cả. Sao tự nhiên cậu hỏi vậy.

Gil nghe thế mới thờ phào nhẹ nhõm mà nói.

– Thấy mãi không thấy cậu ra nên tôi lo lắng.

Tôi ngạc nhiên hỏi lại.

– Cậu biết tôi đi vào đây à.

Gil đáp.

– Tôi vẫn luôn để mắt tới cậu mà.

Nghe Gil nói vậy tâm trạng không vui bỗng nhiên tan biến hết. Tôi khẽ mỉm cười sau đó nói.

– Chúng ta đi ra ngoài thôi. Tự dưng ở đây nói chuyện cũng kỳ.

Gil cười rồi cùng tôi đi ra, lúc ra tới bàn thì chị Khánh Trang và anh trai của Gil cũng đi tới. Họ đưa ly mừng với Gil rồi nói chúc mừng sinh nhật. Chị Khánh Trang tặng Gil một hộp quà nhỏ, Gil vui vẻ nhận rồi nói.

– Cảm ơn chị dâu nhiều nhé.

Chị Khánh Trang nghe vậy thì có chút xấu hổ đỏ mặt. Anh trai Gil thì lại nói.

– Em nha,lúc nào cũng ăn hiếp chị đâu. Sau này anh cũng sẽ nhờ em dâu trị cho em một trận.

Nói xong ánh mắt anh ấy còn liếc nhìn tôi đầy ý tứ khiến mặt tôi cũng nóng ran. Lúc này may mà có thêm vài người lại mời rượu Gil nên không khí lúng túng mới bị phá tan. Tôi vẫn duy trì im lặng đứng bên cạnh Gil và cũng chịu trận với một vài ánh mắt đánh giá của các cô gái có mặt ở đây.

Hơn 9h tối mọi người vẫn còn nhảy nhót vui chơi nhưng tôi cần phải về. Tôi đã gọi điện xin phép ba mẹ nhưng không có nghĩa là tôi được đi quá khuya. Hơn nữa quán bar bắt đầu mở cửa nên có khách ở ngoài vào,tôi cũng cảm thấy không an toàn nữa.

Gil giống như linh cảm được suy nghĩ của tôi nên cậu ta khẽ nắm tay tôi đi ra chỗ anh trai và nói với anh ấy vài câu rồi cùng tôi đi ra cửa. Lúc chờ tôi về Gil đi rất chậm vì cậu ta cũng đã uống một ít rượu,cho dù không say nhưng tôi hiểu cậu ta là không muốn tôi gặp bất trắc gì. Sự quan tâm chu đáo của Gil khiến tôi rất hạnh phúc.

Cho dù tốc độ xe không cao nhưng tôi vẫn ôm chặt Gil. Cảm giác dựa vào lưng cậu ta rất bình yên, giống như mọi phong ba sóng gió đều không tồn tại. Thứ bình yên khiến cho con người trầm luân và muốn con đường này giả như cứ kéo dài mãi mãi.

Thế nhưng trong cuộc sống không có gì là mãi mãi. Chặng đường có dài tới đâu thì cũng có ngày đi hết. Chiếc xe dừng lại trước cổng nhà tôi khiến tôi có chút tiếc nuối,lúc đưa cho Gil chiếc nón bảo hiểm tôi mới khẽ lên tiếng.

– Hôm nay,chúc mừng sinh nhật của cậu nha. Xin lỗi vì không chuẩn bị được quà cho cậu.

Gil nghe tôi nói vậy thì cười khẽ nói.

– Cậu tới là tôi vui rồi. Đừng đặt nặng chuyện quà cáp.

Tôi khẽ cúi đầu không nói. Gil bỗng nhiên lại đưa tay nâng mặt tôi lên rồi nói.

– Nếu cậu áy náy. Chỉ bằng hiện tại tôi nhận quà cũng được.

Trong lúc tôi đang định mở miệng nói rằng mình thực sự không có gì trên người để tặng cậu ta cả thì bất ngờ trên môi lại bị một thứ mềm mại chặn lại. Tôi chỉ còn biết mở to mắt kinh ngạc nhìn khuôn mặt đang phóng đại trước mắt mình,Gil... Cậu ta đang hôn tôi.. Còn là hôn môi nữa... .

.....

Ăn mừng nụ hôn đầu của hai bạn trẻ. Tung bông tung hoa nào các đại ác ma.

Klq là tieuacma vừa được thông báo trúng thưởng bên page Lan Khuê đó cả nhà. Hạnh phúc rớt nước mắt luôn ấy. Sống gần nửa đời người mà lần đầu thấy mình may mắn vậy á..

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: CHƯƠNG 37

Gil hôn tôi,đầu óc tôi trống rỗng,trái tim thì đập loạn như muốn phá tan lồng ngực. Hô hấp bị áp chế,ánh mắt như bị thôi miên nhưng cảm xúc trên môi thì lại vô cùng rõ ràng. Cánh môi Gil rất ấm áp,rất mềm mại,không giống như vẻ ngoài cao ngạo lạnh lùng của chủ nhân nó. Khi hai cánh môi chạm nhẹ lên môi tôi,cảm giác như từng dòng nước ấm ấm thấm dần vào trái tim mình. Bàn tay tôi không biết từ khi nào lại vô thức đặt lên hông cậu ấy,mà đôi mắt cũng đã dần khép lại..

Đợi tới khi Gil dời khỏi thì tôi mới như một kẻ mộng du giật mình choàng tỉnh,hồi hộp,bối rối,xấu hổ và cả bất an đan xen lẫn lộn trong tôi. Tôi không biết mình nên phản ứng thế nào,rất muốn như người ta làm bộ đẩy cậu ấy ra,làm bộ đánh cậu ấy một cái,làm bộ khóc lóc mà bỏ chạy. Nhưng tôi không muốn như vậy,tôi luyến tiếc cái hơi ấm của cậu ấy đang vây quanh mình,luyến tiếc ánh mắt sâu thẳm cậu ấy đang nhìn mình,luyến tiếc mỗi phút giây được gần cậu ấy như hiện tại.

Tôi im lặng và cậu ấy cũng im lặng,chúng tôi nhìn nhau trong một khoảng cách rất gần,hơi thở của Gil khẽ phả vào má tôi. Nó khiến khuôn mặt tôi phát nóng và tay tôi thì vô tình nắm chặt lấy góc áo của cậu ấy. Sau cùng Gil là người phá tan không khí ái muội này trước. Cậu ấy khẽ vuốt má tôi rồi nói.

– Sao vậy,sao tự nhiên ngây ngốc rồi. Đừng nói cậu bị hôn mà thành ngốc nha.

Tôi lúc này mới hoàn hồn lại liền khẽ cắn môi một cái và đẩy Gil ra rồi bỏ chạy vào nhà. Nhưng vừa tới cổng tôi liền dừng lại rồi quay đầu nói với cậu ấy.

– Cậu đi xe phải cẩn thận. Về nhà thì gọi cho tôi.

Gil mỉm cười đáp.

– Tuyên lệnh bạn gấu.

Tôi không biết nên nói gì nữa nên mở cửa rồi vào nhà. Lúc nghe tiếng xe của Gil đi xa tôi mới ngồi xuống sàn rồi ôm lấy ngực mình, chỉ có tôi mới hiểu được trái tim mình đã đập nhanh thế nào khi bị Gil hôn. Nếu chậm một chút nữa thôi có lẽ tôi đã xỉu mất rồi, tôi khẽ chạm lên môi mình, vẫn cảm giác như hơi ấm của Gil còn hiện hữu.

Bởi vì biết tôi đi cùng Gil nên ba mẹ cũng không hỏi gì thêm. Tôi chào ba mẹ xong thì lập tức trở lại phòng của mình. Lấy một bộ đồ ngủ và đi vào phòng tắm, tôi có chút thất thần soi mình trong gương, khuôn mặt vẫn có chút hồng, đôi môi vẫn còn chút đỏ tươi và là mình chứng nói cho tôi biết mọi chuyện vừa xảy ra là sự thật. Ánh mắt bình thường trong sáng thuần khiết hôm nay lại có chút mê man, vẫn là tôi nhưng rồi lại là một tôi thật lạ.

Sau khi tắm xong trở lại giường thì đã nghe chuông điện thoại đang reo vang. Tôi có chút vội vã chạy lại cầm máy nhưng rồi lại ngần ngại không dám nghe. Nhìn dây số quen thuộc trái tim tôi lại đập loạn trong ngực. Sau những gì mới xảy ra tôi không biết nên nói chuyện với Gil thế nào, tôi không thể cứ làm như không có chuyện gì rồi nói chuyện bình thường được.

Trong khi tôi còn đang phân vân thì chuông điện thoại cũng tắt, tôi nhìn màn hình tối đen lại thấy hối tiếc. Ngay lúc này đây tôi rất muốn được nghe giọng của Gil, muốn hỏi cậu ấy thật nhiều điều, nhưng nếu bảo tôi gọi lại cho Gil thì tôi không làm được. Tôi vẫn luôn nhút nhát như vậy.

Cũng may Gil lại gọi lại cho tôi ngay sau đó, tôi cũng không thể để tuột mất cơ hội nên cũng nghe máy. Chưa kịp nói gì giọng Gil đã vang lên.

– Vừa bận gì à.

– Ừ, mới tắm xong. Cậu về tới nhà rồi chứ.

– Tất nhiên. Nghe lời cậu mà.

Tôi nghe giọng Gil rất thân nhiên cứ như không có gì xảy ra thì lại có chút khó chịu. Cậu ta đã chủ động hôn tôi, còn là hôn môi, vậy mà lại làm như không có chuyện gì cả. Đó là nụ hôn đầu của tôi, là con gái ai mà không trân quý nụ hôn đầu của mình chứ. Bởi vậy cho nên tôi càng muốn hỏi rõ cậu ta hơn vì sao lại hôn mình. Khi tôi chuẩn bị mở lời thì Gil lại lên tiếng.

– Đang nghĩ gì vậy. Sao lại im lặng.

Tôi hít sâu một hơi rồi mới nói.

– Tôi đang nghĩ. Tại sao cậu lại hôn tôi. Còn là hôn môi nữa.

Gil im lặng một chút mới lên tiếng đáp.

– Nếu tôi nói đó là món quà sinh nhật tôi muốn nhận từ cậu thì sao.

Tôi cũng im lặng một chút mới nói.

– Nếu vậy thì cũng không sao. Tôi hi vọng cậu sẽ vui vẻ khi nhận nó. Nhưng mà tôi không muốn có chuyện tương tự vậy nữa, hôn môi là chuyện chỉ những người yêu thương nhau mới có thể làm.

Gil nghe tôi nói như vậy thì chỉ im lặng. Tôi cũng không tiếp tục lên tiếng, một lát sau khi tôi đang định cúp máy thì Gil lại nói.

– Nếu như tôi nói tôi làm vậy là vì tôi thích cậu thì cậu sẽ tin chứ.

Tay tôi run lên một cái chút nữa thì làm rớt điện thoại. Tôi vẫn chưa tin được những gì mình vừa nghe được, Gil nói cậu ấy thích tôi, là thích giống như tôi thích cậu ấy phải không. Đây là sự thật phải không. Tôi run giọng hỏi lại cậu ấy.

– Cậu nói gì vậy. Cậu nói thích tôi sao, là thích như ...

– Ừ, thích như một chàng trai thích một cô gái đó. Tôi rất thích cậu bạn Gấu à.

Tôi im lặng không đáp. Gil lại cũng không quan tâm mà nói.

– Thực ra tôi đã luôn thích cậu từ lâu rồi, từ khi chúng ta cứ tình cờ gặp nhau ở trường học. Rồi khi chúng ta cùng cộng tác với nhau ở ban truyền thanh. Càng tiếp xúc nhiều với cậu tôi càng thích cậu, thích nhìn cậu cười, thích trêu ghẹo cậu cho cậu giận, thích ở bên cạnh cậu và dõi theo cậu ở mọi nơi mọi lúc. Tôi biết có lẽ đối với cậu tôi chỉ đơn thuần là một người bạn nhưng mà với tôi cậu đã trở thành một phần quan trọng trong tim. Tôi vẫn luôn che giấu tình cảm của mình bởi vì tôi biết đối với cậu thứ tình cảm này còn rất xa xỉ, tôi biết cậu là một học sinh ngoan và chỉ một lòng giành cho học tập. Tôi cũng biết cậu là một cô gái rất truyền thống nên có lẽ tình yêu giữa hai cô gái là rất khó chấp nhận. Mỗi lần cậu lảng tránh tôi tôi đều biết nguyên do trong đó, cũng nhiều lần tôi cũng quyết tâm không để ý tới cậu nữa để cậu có một cuộc sống bình thường như các cô gái khác. Nhưng mà tôi luôn thất bại

trước cậu, chỉ cần nhìn thấy cậu tôi sẽ không tự chủ được mà muốn tới gần, chỉ cần là yêu cầu của cậu tôi sẽ không bao giờ từ chối được. Hôm nay tôi hôn cậu, là vì những tình cảm đã giấu chặt rất lâu trong tim khiến tôi sắp phát điên lên. Cũng có lẽ do tôi uống một chút rượu, dù không say nhưng lại cho tôi can đảm để làm điều mình mong muốn bấy lâu nay. Hiện giờ tôi nói ra những lời này, cậu đang nghe cũng được, không nghe cũng được. Nhưng mà tôi hi vọng cậu đừng để trong lòng, cứ nghĩ mọi chuyện như là một giấc mơ đi. Ngày mai thức dậy là quên hết, và ngày mai hai chúng ta vẫn sẽ là bạn như bao lâu nay. Được không..

Tôi im lặng nghe Gil nói, nước mắt nóng hổi cứ lăn dài trên má. Bờ môi bị răng cắn chặt để ngăn đi tiếng khóc nức nở của mình, tôi quá vô tâm hay là quá ngu ngốc. Tại sao tôi chưa bao giờ nhận ra Gil tốt với mình như vậy, khắp nơi cậu ấy che chở bảo vệ tôi. Còn tôi lại năm lần bảy lượt khiến cậu ấy tổn thương, là tôi mới là kẻ không xứng với tình cảm của cậu ấy. Tôi có gì tốt đẹp đâu chứ, xinh đẹp thua xa những cô gái vẫn thường vây quanh Gil, tính cách lại hậu đậu vụng về, ham ăn ham ngủ.. Tại sao Gil lại thích tôi..

– Tôi không muốn làm bạn với cậu.

Tôi nói với Gil như vậy,đáp lại chỉ là sự im lặng từ Gil,hình như tôi lại làm sai nữa rồi. Hình như Gil lại hiểu lầm ý tôi muốn nói,vậy nên tôi lại vội vàng hét vào trong điện thoại.

– Cậu là đồ ngốc.

Sau cùng Gil đáp lại bằng một tiếng thở dài và một câu yếu ớt.

$$-\dot{U}..$$

Tìm tôi như đau thất lại. Một tiếng “ừ” ấy của Gil là hàm chứa bao nhiêu khổ tâm và đau xót đây. Hình như tôi càng muốn nói ra mọi chuyện thì lại càng khiến nó rối thêm. Sau cùng tôi khẽ nắm chặt tay rồi nói.

– Tôi thích ...đồ ngọc.

–Ừ... Hả.. Cậu...

Gil nói ra những câu không có nghĩa và cũng không trọn vẹn. Có lẽ tâm trạng của cậu ấy cũng bị tôi khiến cho rối tung lên rồi. Tôi bỗng nhiên cảm thấy cậu ấy thực ra rất đáng yêu, vậy nên tôi liền cười khẽ rồi nói.

– Ủ. Tôi nói tôi thích một kẻ ngốc.

Giờ nghe vậy thì cũng cười khẽ và nói.

– Vậy thì tôi sẽ làm kẻ ngốc cả đời..

.....

Sau cả một chặng đường dài thì hai trẻ đã thú nhận với nhau. Chương này dài thật, viết mỗi cả lưng luôn rồi..

Có daiacma nào đã xem The Handmaiden chưa. Tui thích lắm luuuuoooooooooooooooooooo

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: CHUÔNG 38

Từ khi biết được tình cảm của nhau tôi và Gil gần như ngày nào cũng trò chuyện với nhau qua điện thoại. Một tuần sẽ cùng nhau đi chơi một ngày, chúng tôi thường cùng nhau đi dạo phố, đi ăn kem và đi tới các quán cà phê kết hợp nhà sách để vừa uống nước vừa đọc sách. Đôi khi tôi cũng sợ Gil sẽ thấy nhàm chán bởi những điều luôn lặp đi lặp lại đó nhưng cậu ấy lại tỏ ra rất vui vẻ. Cậu ấy nói chỉ cần ở cạnh tôi thì đi đâu làm gì cậu ấy cũng thấy vui, tôi đã rất hạnh phúc khi nghe cậu ấy nói như vậy.

Kỳ nghỉ hè cũng chuẩn bị kết thúc, tôi bắt đầu giành nhiều thời gian hơn cho việc học ôn và tham khảo những bài học mới trên mạng. Đôi khi gặp phải một đề tài khó tôi liền gọi điện cho Gil và nhờ cậu ấy giúp, càng ngày tôi càng nhận ra mình thích dựa dẫm vào Gil, thích cảm giác được cậu ấy nâng niu chăm sóc, thích được nghe giọng cậu ấy nói mỗi ngày.

Nghĩ lại thời gian đã qua tôi mới nhận ra rằng Gil đã xâm nhập vào cuộc sống của tôi từ rất lâu rồi, chỉ là tôi vô tâm không nhận ra mà thôi. Từ khi chúng

tôi quen nhau ở trường học, rồi cậu ấy gặp gỡ những người bạn cũ và ba mẹ tôi, tất cả điều ấy lại dường như quá hiển nhiên đến mức tôi chấp nhận mà không hề nghi hoặc, cho đến khi cậu ấy nói cậu ấy làm tất cả chỉ vì muốn đến gần tôi hơn thì tôi mới nhận ra.

Những ngày nghỉ hè cuối cùng của tôi cũng hết, hôm nay tôi sẽ phải trở lại ký túc xá của trường để chuẩn bị cho năm học mới. Trong khi tôi ở trên phòng thu dọn quần áo và sách vở cho vào balo và vali thì mẹ ở dưới bếp nấu một bữa thịnh soạn để chiêu đãi tôi. Hôm nay là chủ nhật nên ba mẹ đều được nghỉ hết, năm học thứ hai này có lẽ tôi cũng ít có thời gian về nhà hơn.

Cả nhà quây quần bên bàn ăn rất vui vẻ, sau đó ba chờ tôi trở lại trường. Trước khi tôi đi mẹ cũng dặn dò rất nhiều điều, thật giống như mẹ đang dặn con gái sắp đi lấy chồng xa chứ không phải là đi học. Vì để mẹ an tâm tôi cũng đành ngoan ngoãn vâng lời mẹ.

So với mẹ thì ba ít nói hơn, ba chỉ nhắc nhở tôi chăm sóc sức khỏe và học thật tốt. Ba nói ba luôn tự hào và tin tưởng ở tôi. Tôi cũng chỉ biết gật đầu để ba vui lòng, tất nhiên tôi cũng không để ba mẹ thất vọng về mình được. Tôi sẽ cố gắng học tốt hơn nữa.

Còn vài ngày nữa mới tới ngày khai giảng năm học mới nên học sinh vẫn chưa tới trường đông. Đa số vẫn là học sinh bước vào năm ba đã đi học trước đó nửa tháng và một số học sinh năm hai và các hội viên của hội học sinh có mặt sớm để chuẩn bị cho lễ khai giảng cũng như đón tiếp và giúp đỡ các tân học sinh sẽ vào nhập học năm nay.

Cả ba cô bạn của tôi đều chưa trở lại nên chỉ có mình tôi trong phòng ký túc xá. Việc đầu tiên phải làm là quét dọn lau chùi cho sạch sẽ đã, mấy tháng hè không có ai ở đây nên đồ đạc có chút bụi bặm ẩm mốc.

Trường học Angle có thông lệ là không đổi phòng ký túc xá cho tới khi dời khỏi trường. Mỗi năm khi một khóa học sinh ra trường thì khóa mới vào sẽ ở khu ký túc xá của khóa mới ra trường để lại. Cứ luân phiên như vậy cũng giúp cho các học sinh có ý thức giữ gìn phòng ở và cũng không phải vất vả chuyển phòng vào mỗi năm học mới.

Sau khi làm xong mọi việc cả người đều ê ẩm và dính đầy bụi bẩn. Tôi liền lấy một bộ đồ trong vali rồi đi tắm, sau khi tắm xong cũng bắt đầu tới giờ cơm tối nên tôi vội vàng tới căng tin. Lúc đang chuẩn bị đi thì chuông điện thoại của tôi reo lên, không cần nhìn cũng biết là ai gọi bởi vì tôi đã cài chuông riêng cho số của người ấy. Cả ngày hôm nay đều bận rộn nên tôi chưa cùng cậu ấy trò chuyện câu nào, cũng không biết cậu ấy đang làm gì nữa. Khóe môi tôi không hề che giấu được nụ cười mà bất máy.

– Alo.

– Gấu hả, đang làm gì vậy.

– Mới tắm xong, chuẩn bị đi ăn nè.

– Gấu tới trường rồi à.

– Ừ, mới tới trưa nay.

– Ok, chờ xíu. Gil qua rồi mình cùng đi.

– Gil cũng tới trường rồi à.

– Ừ, tới lúc này. Thôi cúp máy nha, đợi Gil xíu nha.

– Ừ.

Cúp máy khoảng 5 phút sau là Gil xuất hiện, mái tóc còn hơi ướt, có lẽ khi gọi cho tôi cậu ấy cũng mới tắm xong. Bình thường khi cùng đi chơi chúng tôi thường hay nắm tay nhau nhưng vì đang ở trường học nên không thể như vậy, chúng tôi bước song song bên nhau, trên môi luôn giữ nụ cười. Có một số học sinh đi lướt qua chúng tôi đều quay lại nhìn một chút, nhưng bây giờ tôi cũng không để tâm nhiều tới chuyện này nữa.

Khi tới căng tin Gil bảo tôi ngồi xuống rồi cậu ấy đi lấy suất ăn cho cả hai, căng tin hiện tại cũng không đông lắm. Trong lúc đang ăn cơm Gil lại hỏi tôi.

– Các cô bạn cùng phòng của em vẫn chưa tới đúng không.

Tôi chỉ gật đầu không đáp. Từ khi chính thức quen nhau Gil rất thích gọi tôi là Gấu hoặc em. Tôi hơi bất mãn nhưng thấy Gil cứ kiên trì vậy nên đành mặc kệ, nhưng tôi cũng đưa ra điều kiện là chỉ khi có hai đứa mới được gọi tôi là em và Gil cũng đồng ý.

– Ngủ một mình em sợ không.

Gil lại hỏi, tôi lúc này mới đáp.

– Có gì mà sợ đâu. Đừng nói là Gil sợ nha.

Gil cười khẽ nói.

– Gil thì sợ gì chứ. Cơ mà không ngờ Gấu cũng gan quá ha.

– Chứ sao.

Tôi có chút hãnh diện nói,tôi thực ra không thuộc dạng con gái mong manh yếu đuối như người ta nghĩ đâu. Trái lại chính là kiểu con gái tinh nghịch gan lì hết chỗ nói đấy. Chỉ tại cái khuôn mặt ngây thơ vô số tội này dễ khiến người ta tưởng lầm.

Gil thấy bộ dạng đặc ý của tôi thì chỉ cười,sau khi ăn com xong chúng tôi đi dạo quanh trường một chút. Tình cờ lại đi tới phòng thể dục của trường,Gil bật đèn lên rồi tìm quả bóng rổ và nói.

– Qua đây,Gil chỉ em chơi bóng rổ.

Tôi hơi xụ mặt nói.

– Em không biết chơi. Hôn nữa mới ăn no mà.

Gil cười lại nói.

– Ăn nhiều phải hoạt động cho tiêu hóa bớt đi chứ. Em xem mấy tháng hè em đã mập ú lên rồi.

Tôi trừng mắt lườm Gil và nói.

– Thì ra Gil chê em béo hử. Vậy Gil đi kiếm cô nào mi nhon đáng đẹp đi.

Gil cười cười chạy tới chỗ tôi rồi đặt trái bóng vào tay tôi và nói.

– Gil chỉ thích cô này thôi. Béo gầy gì Gil cũng thích.

Tôi có chút phụng phịu nói.

– Gil dẻo miệng vậy hèn gì khắp nơi đều có con gái thích.

Gil xoa nhẹ mái tóc tôi rồi nói.

– Thôi nào bạn Gấu. Chúng ta đã thống nhất với nhau không nói tới chuyện này cơ mà. Em biết Gil chỉ thích em thôi mà.

Tôi không lên tiếng mà liền dùng quả bóng ném vào người của Gil,tất nhiên lực ném không mạnh nên Gil rất dễ dàng bắt được. Cậu ấy có chút bất đắc dĩ mà nói.

– Em nha, kêu em ném bóng lên rổ sao em lại ném Gil.

– Thích ném về bên đó đấy.

– Nhưng Gil không phải là rổ đâu.

– Kệ..

– Được rồi.. Gil tình nguyện làm cái rổ đây.. Em cứ ném thoải mái..

.....

Tui khổ quá mà các daiacma ơi.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Sáng ngày hôm sau hội học sinh có một cuộc họp. Trừ những thành viên đã ra trường thì hội viên đều có mặt đông đủ. Chị Khánh Trang vẫn giữ vai trò hội trưởng điều hành hội. Cuộc họp với nội dung chính là phân bổ nhiệm vụ cho từng hội viên trong việc theo dõi và giúp đỡ các tân học sinh sẽ nhập học vào một vài ngày tới. Tôi và Gil cũng có chung nhiệm vụ,ngoài ra chúng tôi còn phải chuẩn bị cho lễ khai giảng sắp diễn ra nữa. Công việc quả thật rất

hiều.

Vì đã hợp tác với nhau trong một năm qua nên tôi và Gil rất ấn tượng trong việc soạn thảo kịch bản của buổi lễ khai giảng sắp tới. Với tư cách là MC của buổi lễ nên tôi và Gil còn phải đi gặp tân học sinh có số điểm cao nhất trong kỳ thi tuyển sinh vừa qua để cùng thảo luận về bài phát biểu của em ấy trong lễ khai giảng. Chúng tôi cũng được chị Khánh Trang ủy thác cho nhiệm vụ thuyết phục một vài học sinh xuất sắc của khóa mới gia nhập vào hội học sinh thay cho các hội viên đã ra trường.

Việc trước tiên chúng tôi làm là gọi điện cho học sinh có điểm thi cao nhất và yêu cầu em ấy có mặt vào sáng ngày mai để thảo luận về bài phát biểu. Vốn tôi muốn Gil là người gọi điện nhưng cậu ấy nhất quyết không chịu nên tôi đành phải tự thân vận động. Cô gái đứng đầu kỳ tuyển sinh năm nay có một cái tên rất dễ thương là Linh Chi. Tôi cũng không bắt ngờ khi nghe giọng nói của em ấy rất ngọt ngào, và tôi cũng tin rằng em ấy cũng rất xinh đẹp.

Sau vài câu trò chuyện Linh Chi cũng hiểu mục đích của tôi và em ấy cũng hứa sẽ có mặt đúng giờ. Sau đó chúng tôi cùng các hội viên khác trong hội học sinh đi tới khu ký túc xá của các tiền bối năm ba vừa ra trường để dọn dẹp vệ sinh, phải để cho các tân học sinh có ấn tượng tốt về ngôi trường này. Giờ thì tôi cũng hiểu được vì sao khi tôi nhập học năm trước căn phòng của mình lại rất sạch sẽ gọn gàng. Tất cả là vì hội học sinh đã thu dọn trước. Và tôi cũng nhận ra việc bạn được gia nhập vào hội học sinh cũng giống như bạn tham gia một tổ chức đa ngành nghề. Ở đây bạn phải làm một nhân viên "kim đủ thứ" và thực ra cũng không khác gì cu li khuôn vác.

Lau dọn cả ngày trời mới hết khu ký túc xá. Tất cả các hội viên đều mệt lã cả người, sau đó mỗi đứa về phòng mình lo tắm rửa rồi chạy tới căng tin ăn cơm cho kịp giờ. Mặc dù tôi đã được Gil giúp đỡ phụ làm rất nhiều nhưng cũng không tránh khỏi một muỗng chết, Gil thấy tôi mệt thì ăn cơm xong liền đẩy tôi về phòng và bắt tôi phải nghỉ ngơi sớm chứ không được học bài nữa. Tôi cũng đành nghe theo lời cậu ấy.

Sáng hôm sau thức dậy chúng tôi bắt đầu công việc đón học sinh mới nhập học. Ngày đầu tiên cũng chưa có nhiều học sinh tới, sau khi đưa các em ấy vào ký túc xá thì chúng tôi lại dẫn các em ấy đi một vòng quanh trường để các em ấy quen với địa hình ở đây. Buổi chiều tôi và Gil tới gặp Linh Chi và cùng thảo luận kỹ hơn về bài phát biểu của em ấy. Ấn tượng của tôi với Linh Chi rất tốt, em ấy thực sự rất dễ thương, có một chút nhút nhát nhưng cũng khá lém lỉnh. Tôi cũng tình ý nhận ra là Linh Chi hơi ngại tiếp xúc với Gil vì cả buổi trò chuyện em ấy không hề chủ động cùng Gil nói chuyện, mà Gil thì vẫn cứ thích trưng cái bộ mặt lạnh lùng đáng ghét kia ra để dọa em ấy nữa. Thành ra mang tiếng cả hai người đi nhưng mọi việc đều do tôi tự làm hết, Gil đóng vai trò là pho tượng đứng nhìn thôi.

Lúc trở về tôi liền nghiêm túc mà nói với cậu ấy rằng.

– Gil từ nay đi ra ngoài thì cất cái mặt lạnh ở nhà đi nha. Ai nhìn thấy cũng tránh không kịp.

Gil nghe vậy lại cười đáp lại.

– Gil trước nay vẫn thế mà. Vậy sao có người lại bị Gil hớp hồn vậy ta.

Tôi buồn cười nhìn vẻ mặt tự đắc của Gil rồi nói.

– Chắc là người đó mất có vấn đề rồi.

Gil nghe vậy thì giống như giật mình nhìn tôi chăm chú. Khuôn mặt càng ngày càng tiến lại gần tôi hơn, tôi hơi bối rối vì hiện tại chúng tôi vẫn đang ở trường học nên liền đẩy cậu ấy ra rồi nói.

– Gil đang làm cái gì vậy.

Gil nghiêm túc mà đáp.

– Gil đang nhìn xem mắt em có vấn đề thật không.

Tôi buồn bực nói.

– Ai nói mắt em có vấn đề.

Gil cười đáp.

– Không phải em vừa nói mắt ai có vấn đề mới thích Gil à.

Tôi bị ghen hòng không nói được gì nên đành làm bộ tức giận bỏ đi trước. Gil thấy vậy cũng vội chạy theo tôi rồi nói.

– Thôi mà, Gil chỉ đùa em chút thôi mà. Bạn Gấu đừng giận Thỏ nha.

– Gil biết Gil sai rồi mà. Là mắt Gil có vấn đề, không phải mắt em.

– Gấu à.. Gấu oi..

Tôi chịu hết nổi với Gil nên đành quay sang cậu ấy rồi nói.

– Em thua rồi, đúng là mắt em có vấn đề rồi. Cho nên em cứ thích Gil.

Gil nghe tôi nói vậy thì mỉm cười rồi đưa tay vuốt nhẹ lên đầu tôi. Tôi chỉ cười khẽ rồi tiếp tục đi về phía trước, đúng lúc này tôi nghe được tiếng huyền não quen thuộc ở phía hành lang ký túc xá. Không thể nhầm lẫn vào đâu được, đó chính là ba cô bạn cùng phòng của tôi, cuối cùng họ cũng chịu tới trường.

Dù ngày hè vẫn gặp nhau nhưng khi gặp lại ở trường vẫn có một cảm giác đặc biệt. Tôi đi vội về phía hành lang rồi lớn tiếng oán trách ba cô bạn của mình.

– Ba người được lắm nha. Rủ nhau nằm nướng ở nhà hôm nay mới chịu vào trường, bỏ tôi một mình mấy ngày nay.

Mình Nguyệt nghe tôi lên án vậy thì nói.

– Cậu có chắc cậu “một mình” không vậy.

Nói xong ánh mắt cậu ấy liếc sang Gil ở sau lưng tôi đầy ỉn ả. Tường Vi thì lại nói.

– Cậu là cán bộ phải tới sớm làm việc là đúng rồi. Dân đen bọn tôi thì tới sớm làm gì.

Linh Lan cũng phụ họa.

– Có khi có mặt tại lại thành bóng đèn thì khổ.

Mọi người cùng bật cười. Tôi thì có chút xấu hổ mà lườm ba cô bạn, thực ra tôi đã nói cho cả ba người biết về chuyện của tôi và Gil, khác với suy nghĩ của tôi là họ sẽ rất kinh ngạc thì lại tỏ ra khá bình thản, cả ba người đều nói với tôi là họ đã đoán trước được chuyện này và đã chuẩn bị tâm lý rồi. Có lẽ giữa tôi và Gil chỉ có người trong cuộc là tôi là không nhìn thấu còn người khác đã nhận ra từ lâu. Khi tôi hỏi các bạn là họ suy nghĩ thế nào thì họ đều nói họ không nghĩ gì cả, chỉ cần tôi yêu thật lòng thì họ sẽ ủng hộ tôi. Tôi khi ấy đã rất cảm động và thậm chí biết ơn cuộc đời vì đã mang đến cho tôi những người bạn đáng yêu và chân thành như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Công việc đón tiếp các tân học sinh cũng dần hoàn tất. Ngày lễ khai giảng cũng cận kề, tôi và Gil cũng đã trao đổi với Linh Chi về bài phát biểu và cả em ấy và thầy hiệu trưởng đều đồng ý.

Lễ khai giảng diễn ra vào đầu tuần, vậy là tôi cũng chính thức bước vào năm học thứ hai ở ngôi trường này. Chỉ một năm trôi qua nhưng đã có nhiều biến đổi lớn trong tôi. Không còn những bờ ngỡ như nhút nhát những ngày đầu nữa, không còn là một cô gái ngây thơ vụng về. Tôi của hôm nay chín chắn hơn, nữ tính hơn và quan trọng hơn tất cả là tôi của hôm nay đã biết yêu rồi.

Lễ khai giảng Gil lại khiến cho đám fangirl của cậu ấy bán loạn khi mặc một bộ vest màu trắng, mái tóc vẫn như cũ được chải vuốt rất chín chu. Gương mặt thanh tú lạnh lùng, từng đường nét hoàn mỹ trên khuôn mặt càng khiến cho cậu ấy trở nên cuốn hút. Giống như một bạch mã hoàng tử bước ra từ trong những câu chuyện cổ tích ngày xưa.

Không chỉ học sinh cũ mà cả học sinh mới nhập học đều phấn khích khi cậu ấy cùng tôi bước ra sân khấu. Hôm nay tôi cũng mặc bộ váy màu trắng đã mặc hôm sinh nhật, mái tóc cũng được ba cô bạn cùng phòng giúp làm xoắn nhẹ một chút. Khuôn mặt dưới nỗ lực nhịn ăn giảm cân của tôi cũng nhỏ nhắn xinh xắn hơn nhiều, Gil vẫn luôn khen tôi xinh từ khi chúng tôi còn ngồi trong phòng họp của hội học sinh cho tới khi lên sân khấu. Tất nhiên cô gái nào cũng vậy, được người mình yêu thương khen đẹp là một điều rất hạnh phúc. Gil còn lấy điện thoại và chụp selfie cùng tôi nữa.

Buổi lễ khai giảng so với những trường học khác cũng không có gì khác biệt. Tối khi Linh Chi lên phát biểu thì em ấy có chút lo lắng, tôi và Gil đã phải trấn an tinh thần cho em ấy rất nhiều. Cuối cùng thì em ấy cũng hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình.

Sau khi buổi lễ khai giảng kết thúc các thầy cô cũng dời đi về phòng làm việc của mình. Tôi và Gil cùng các hội viên thì ở lại cùng nhau thu dọn hiện trường cho gọn gàng lại. Trong lúc chúng tôi đang sắp xếp lại ghế và khăn trải bàn thì có một nhóm học sinh mới vào của năm nhất chạy tới và xin chụp hình cùng với Gil. Đối với mọi người trong hội học sinh thì việc Gil rất được hoan nghênh là quá quen thuộc nên mọi người cũng không để tâm mấy, nhưng mà tôi lại có chút không vui cho lắm. Ngày xưa thế nào cũng được nhưng giờ Gil đã là hoa có chủ rồi, tôi không muốn có quá nhiều ong bướm vây quanh cậu ấy đâu. Thật muốn nhốt cậu ấy lại và giam ở nhà luôn cho xong.

Vì không tiện từ chối các em năm nhất nên Gil đành phải đồng ý chụp hình với họ. Trong khi chụp hình các em ấy còn thay nhau hỏi han thông tin của Gil, tôi càng nghe càng buồn bực.

– Chúng em gọi tiền bối là oppa được không.

- Hay gọi là mỹ nam nha.
- Oppa đẹp trai quá à.
- Oppa có người yêu chưa vậy.
- Oppa học lớp nào vậy ạ.
- Oppa. I love you.

Tôi xụ mặt ôm đồng ghế mang đi cất,lúc đi ngang qua Gil tôi còn lườm cậu ấy một cái nữa. Gil thấy vậy thì chỉ cười bất đắc dĩ. Tôi lúc này lại thấy ghét mấy cái kiểu xưng hô sến súa của giới trẻ bây giờ quá. Cái gì mà ộp ộp cái gì mà pa pa. Hừ.....

Cuối cùng Gil cũng đuổi khéo được các fangirl của cậu ấy đi. Biết tôi không vui nên cậu ấy đã chủ động làm hết cả phần việc của tôi nữa nhưng tôi vẫn còn tức giận. Khi vào trong nhà vệ sinh rửa mặt bởi vì chỉ có hai đứa nên Gil liền nhéo má tôi rồi nói.

- Em nha,cái mặt xụ ra thật đáng yêu.

Tôi né đi bàn tay Gil rồi nói.

- Chứ không phải các cô gái khi nãy mới đáng yêu à. Gil đã rất vui về mà..

Gil cười cười lắc đầu sau đó liền vươn tay khóa trái cửa nhà vệ sinh lại. Tôi có chút bối rối lên tiếng.

- Gil muốn làm gì đây. Tránh ra,em còn phải về thay đồ.

Gil thân nhiên đáp.

- Em hôm nay rất đẹp,để Gil nhìn thêm một chút nữa.

Tôi không lên tiếng bởi vì Gil đang đứng quá gần,tôi bị cậu ấy ép dựa lưng vào tường còn hai tay cậu ấy cũng khóa hai bên vai tôi không cho tôi có cơ hội chạy thoát. Gương mặt cậu ấy mỗi lúc một tiến gần lại phía tôi,hơi thở ấm áp của cậu ấy cũng phả lên mặt tôi khiến cho nó bắt đầu nóng lên.

- Gil muốn làm gì đây.
- Không phải em cũng đoán ra rồi sao.
- Nhưng mà chúng ta đang ở trường học.
- Vậy nên Gil mới khóa cửa chứ.

Khi tôi còn muốn nói thêm lời phản bác thì đôi môi đã bị Gil chiếm lấy,cảm giác mềm mại ấm áp vẫn như lần đầu tiên mà tôi cảm nhận được. Gil hôn rất dịu dàng,hơi thở của cậu ấy trầm ấm,mùi hương của cậu ấy thanh mát nhẹ nhàng,tất cả ở cậu ấy khiến tôi si mê trầm luân. Bàn tay tôi vô thức ôm lấy hai bên hông của cậu ấy và đáp lại nụ hôn ngọt ngào này.

Rất lâu sau Gil mới chịu trả tự do cho tôi,không khí bị rút sạch khiến hơi thở của tôi có chút gấp gáp,khuôn mặt phản chiếu qua gương soi đồ hồng,đôi môi bị hôn tới sưng đỏ như mấu. Tôi có chút quần bách lườm Gil một cái,như thế này thì tôi làm sao dám ra ngoài gặp ai đây. Sẽ rất dễ bị phát hiện,nhất là đám bạn cùng phòng tinh quái của tôi. Gil thì lại cứ như một kẻ vô tội đứng cười khê một bên,thật là khiến tôi tức chết. Tất nhiên tôi cũng không phủ nhận tôi thích cảm giác đó,cảm giác khi cậu ấy hôn mình.

Phải đứng trong nhà vệ sinh một lúc tôi mới dám đi ra ngoài. Bên ngoài giờ này học sinh cũng không còn nhiều,đa phần đã trở về ký túc xá. Tôi và Gil cũng trở về phòng của mình. Lúc tôi vào phòng đã bị ba cô bạn tra hỏi là vì sao giờ mới về. Tôi đành phải nói dối là công việc của hội học sinh giờ mới xong,cũng may ba cô bạn không nghi ngờ gì.

Ngày hôm sau là buổi học chính thức đầu tiên của năm học mới. Năm nay trường thay đổi lịch học thành tất cả đều học buổi sáng. Các môn thể dục đổi qua học riêng vào buổi chiều của ngày thứ ba và thứ năm. Lịch học như vậy cũng rất thuận tiện cho học sinh nên các học sinh đều ủng hộ.

Sau một vài tuần theo dõi thì hội học sinh cũng chọn được mấy học sinh tiêu biểu của năm nhất để mời vào hội. Trong đó có Linh Chi,cô bé cũng được bầu làm lớp trưởng của lớp chọn năm nhất. Riêng tôi và Gil cũng được thăng chức lên làm trưởng ban truyền thanh và Gil còn được bầu làm trưởng ban thể thao của hội do những thành tích xuất sắc của cậu ấy trong những lần tham gia hội thao năm ngoái. Còn tôi thì được ủng hộ lên chức hội phó hội học sinh thay cho tiền bối đã ra trường. Mọi người trong phòng tôi lại được một phen khóc lóc ăn mừng. Mục tiêu của tôi ở năm học mới này vẫn là vị trí số 1 của năm hai. Tất nhiên tôi sẽ nói chuyện với Gil để chúng tôi có một cuộc chiến công bằng hơn. Tôi muốn thắng cậu ấy bằng chính năng lực của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: CHƯƠNG 41

Với cương vị mới là trưởng ban thể thao thì Gil đóng vai trò là một huấn luyện viên phó trong các tiết học thể dục của trường. Mà kể từ khi Gil kiêm nhiệm chức vụ này thì các nữ sinh chăm chỉ học tiết thể dục hẳn, ít khi thấy chuyện nữ sinh kiêu có thân thể không khỏe mà xin nghỉ tiết.

Ngoài những học sinh cũ của trường thì hội fangirl của Gil và cả hội shipper của Gilenchi cũng đã kết nạp thêm không ít thành viên từ các học sinh mới. Có vẻ như xu hướng của giới trẻ bây giờ khá đặc biệt, bách hợp và đam mê đang lên ngôi. Tôi và Gil cũng hiển nhiên trở thành cặp đôi hot nhất trường, đi tới đâu cũng có ánh mắt soi mói bàn luận. Thấy cô trong trường cũng biết tới tin đồn của tôi và Gil nhưng vì thành tích học của cả hai đều rất tốt nên cũng mở con mắt nhắm con mắt cho qua.

Ở trường học tôi và Gil cũng không quá thân thiết, cả hai luôn ý thức được chuyện học và yêu phải rõ ràng. Nhưng khi chỉ có hai đứa ở chung một chỗ thì đôi khi cũng có chút hành vi thân mật, mà nơi để hai chúng tôi có thể ở riêng một chỗ với nhau trong trường thì chỉ có phòng phát thanh. Vì thế mỗi ngày có tiết mục phát thanh là tôi và Gil đều không hẹn mà cùng tới sớm hơn rất nhiều, mà hiển nhiên ngày hôm nay cũng vậy.

Giờ lên sóng là 2h chiều nhưng 1h tôi đã chuẩn bị tốt để đi. Cũng phải thừa nhận từ khi trở thành người yêu của Gil tôi đã bắt đầu chú ý hơn tới cách làm đẹp. Tôi cũng thường xuyên nhờ các cô bạn của mình tư vấn thêm về cách ăn mặc, tôi luôn muốn mình phải thật đẹp khi ở cạnh Gil, tôi không muốn mỗi ngày có những cô gái khác xinh đẹp hơn mình vây quanh Gil. Tôi phải giữ chặt cậu ấy và cột lại, Gil là của tôi và không ai có thể tranh giành cậu ấy với tôi.

Sự thay đổi trong gu thời trang cũng như thẩm mỹ của tôi khiến Gil khá bất ngờ. Tuy nhiên cậu ấy cũng ủng hộ tôi, chẳng ai lại không thích khi người yêu của mình xinh đẹp hơn cả. Các cô bạn cùng phòng dù ra sức giúp đỡ nhưng cũng không quên trêu ghẹo tôi. Có lần Minh Nguyệt đã nói.

– Cậu chỉ là đi dẫn chương trình phát thanh thôi mà. Có ai thấy cậu đâu mà phải ăn diện chăm chút vậy chứ. Cậu mặc quần lửng đi dép lười cũng xong.

Khi ấy Tường Vi còn lên tiếng phụ họa.

– Cậu sai rồi Minh Nguyệt, Thùy Chi là muốn để cho người ấy của cậu ấy ngắm là chính thôi. Cậu nghĩ sao mà kêu Thùy Chi đi gặp người yêu với chiếc quần lửng và đôi dép lười chứ.

Linh Lan cũng không chịu buông tha cho tôi mà nói.

– Các cậu kỳ quá nha. Các cậu phải nhớ rõ người yêu của Chi là ai chứ, đó là Hoàng Tử của trường chúng ta đó, Chi phải luôn đẹp khi xuất hiện bên Hoàng Tử chứ. Nếu không cái ngôi Công Chúa của Chi sớm muộn cũng bị phế truất thôi.

Hai cô bạn nghe vậy liền miệng chữ O mồm chữ A mà gật đầu lia lịa còn tôi thì tức muốn xù tóc. Nhưng mà ngày qua ngày tôi cũng quen dần với sự trêu ghẹo của các bạn. Hiện tại thì chính thức xem nhẹ luôn rồi, thế nên khi tôi ra khỏi phòng ba cô bạn cũng chỉ cười với nhau mà thôi.

Tôi không biết Gil đã tới phòng phát thanh chưa vì cánh cửa luôn đóng kín. Bình thường thì Gil cũng hay tới sớm hơn tôi vì cậu ấy không có phải mất nhiều công sức để làm đẹp như tôi. Lúc tôi vừa mở cửa phòng thì liền bị một bàn tay nhanh chóng kéo vào và cửa phòng liền đóng ngay lại. Tôi cũng không mấy bất ngờ vì đã quen với mấy trò lưu manh của Gil, quả nhiên sau khi tôi vào trong phòng thì cậu ấy liền chốt cửa phòng lại sau đó mỉm cười với tôi. Tôi có chút bất đắc dĩ với cậu ấy, nếu ai không hiểu lại nghĩ chúng tôi ở đây làm chuyện gì đó mờ ám rồi. Kỳ thực hai chúng tôi luôn rất có giới hạn mỗi khi ở cùng nhau, có nắm tay, có ôm có hôn môi nhưng cũng chỉ dừng ở đó. Chúng tôi vẫn còn là những học sinh trung học phổ thông và vẫn còn ở độ tuổi chưa thành niên. Chúng tôi không thể đi quá giới hạn.

– Sao hôm nào em cũng tới muộn vậy. Gil đợi lâu muốn chết.

Tôi vừa ngồi xuống ghế thì Gil cũng ngồi xuống bàn nhìn xuống tôi rồi lên án. Tôi buồn cười hỏi lại Gil.

– Em tới muộn hay Gil tới sớm. Gil xem đồng hồ đi, còn tới 40 phút nữa mới tới giờ phát sóng đó. Chúng ta làm gì trong 40 phút này đây.

Gil mỉm cười, cái kiểu cười nửa miệng đầy xấu xa quen thuộc. Cậu ấy cúi mặt xuống gần với mặt tôi rồi nói nhỏ.

– Chúng ta có rất nhiều chuyện để làm mà.

Tôi khẽ nhéo lên má cậu ấy rồi nói.

– Gil lại chuẩn bị dở trò lưu manh ra nữa à.

Gil làm bộ oan ức mà nói.

– Cái gì mà lưu manh chứ. Cái này người ta gọi là thân mật.

Tôi cười nói.

– Thế Gil tự thân mật với Gil đi.

Gil tròn mắt nhìn tôi rồi nói.

– Nếu Gil làm thế thì không gọi là thân mật nữa.

Tôi nhướn mày hỏi lại.

– Thế sẽ là gì.

Gil đáp.

– Biến thái. Tự kỷ...

Tôi nghe vậy liền bật cười. Gil thật sự rất đáng yêu, càng gần gũi cậu ấy tôi càng phát hiện ra bản chất thật của Gil không phải là sự lạnh lùng kiêu ngạo như bề ngoài mà cậu ấy chính là một người rất dễ thương và ấm áp. Gil cũng có khiếu hài hước và rất biết cách khiến người bên cạnh vui vẻ. Thật may mắn vì tôi là người được cậu ấy chọn lựa và yêu thương. Sẽ không có ai trên thế giới này biết được một mặt này của Gil ngoài tôi, tôi sẽ không để cậu ấy dôi xa khỏi mình.

Gil thấy tôi cười rất vui vẻ thì cũng mỉm cười. Sau đó liền chọn lúc tôi không đề phòng liền hôn tôi, cũng bởi vì đang cười mà tôi không kịp phòng bị, hơi thở liền bị cướp mất. Chỉ trong phút chốc cơ thể tôi liền mềm nhũn dựa vào người Gil, cậu ấy cũng đổi từ hôn một cách mạnh mẽ cuồng nhiệt sang dịu dàng nhẹ nhàng hơn. Phải cho tới khi tôi không thể chịu thêm được mà khẽ níu tay cậu ấy kháng nghị thì Gil mới chịu buông tha cho tôi, tôi chỉ có thể tham lam hít lại không khí đã bị cậu ấy cướp mất. Còn Gil, dường như việc khiến cậu ấy vui vẻ nhất trên đời này chính là ngồi nhìn tôi thở gấp sau khi bị cậu ấy hôn. Nhiều khi thật muốn đánh cho cậu ấy một trận to vì cái tính xấu đó.

Phải mất vài phút tôi mới có thể ổn định lại hơi thở của mình. Trong khi tôi đang định lên án cậu ấy thì Gil liền lên tiếng trước mà nói.

– Em không được lại mắng Gil, em cũng không thể không cho Gil hôn em. Em có biết Gil nhịn thật vất vả không, người ta yêu nhau ngày nào cũng được ôm được hôn. Gil với em thì mỗi tuần chỉ được có ba ngày, cũng chỉ hôn được có hai phút. Gil cảm thấy mình thật là thiệt thòi rồi đấy.

Bị Gil lên án như vậy khiến tôi thật sự không nói nên lời. Là cậu ta nói sự thật hay là mặt cậu ta lại đang dày thêm một lớp da nữa đây, thực sự cái người này càng ngày càng lưu manh mà. Thấy tôi không lên tiếng Gil lại nói.

– Chủ nhật này chúng ta đi chơi đi.

– Đi đâu.

– Đi khu giải trí. Có nhiều trò chơi mà. Không thì đi xem phim cũng được.. A đúng rồi, hiện tại có một bộ phim đang rất hot ở rạp đó chúng ta đi xem đi.

– Phim gì vậy. Em không thích phim ma đâu nha.

– Tất nhiên không phải phim ma rồi. Phim tình cảm mà, còn là tình yêu của hai cô gái nữa.

– Thật hả. Phim của nước nào vậy Gil.

– Của Việt Nam mình luôn. Hình như tên là “Yêu” thì phải. Gil thấy bạn bè trên Facebook nói quá trời luôn nè.

– Nhưng mà em đã nói với ba mẹ là mai về nhà rồi.

– Thì nói là không về nữa.

– Có về không tốt lắm.

– Không sao đâu. Tuần sau nữa lại về.

– Để em suy nghĩ đã.

– Ừ. Nhưng phải nghĩ nhanh nha.

– Gil nha. Cứ như con nít..

– Em mới là con nít..

– Kệ Gil.. Thôi sắp tới giờ phát sóng rồi. Lo chuẩn bị đi.

– Ừ...

.....

Mừng lễ Quốc Khánh..

Ai được nghỉ 3 ngày như tieuacma thì tung bông tung hoa đê.

Nhậu và nhậu...

Chúc các daiacma Quốc Khánh say xin...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: CHƯƠNG 42

Từ khi chính thức cùng Gil hẹn hò tôi và Gil chưa cùng nhau đi xem phim lần nào. Lần này Gil rủ đi tôi cũng rất muốn đi cùng cậu ấy, hơn nữa một bộ phim về tình yêu giữa hai cô gái cũng khiến tôi rất tò mò muốn xem. Họ sẽ yêu như thế nào, họ sẽ phải đối mặt với những thách thức khó khăn nào. Và họ sẽ có một cái kết ra sao, tất cả mọi thứ đều khiến tôi thấy tò mò và muốn tìm hiểu cho nên tôi đã gọi điện về nhà để báo với ba mẹ là mình không về được. Kiểm một lý do để ở lại trường thì rất đơn giản nhưng tôi vẫn luôn áy náy vì đã không thành thật với ba mẹ, sau đó ba cô bạn cùng phòng đã ủng hộ tôi và nói rằng.

– Đòi học sinh không ai mà không một lần nói dối ba mẹ cả. Miễn là lời nói dối ấy không đi quá giới hạn và không khiến ba mẹ đau lòng thì không sao.

Tôi nghe vậy thì cũng an tâm hơn để cùng Gil đi xem phim vào chủ nhật. Bởi vì là lần đầu tiên cùng đi với nhau nên tôi đặc biệt chú ý về ngoại hình một chút, hơn nữa lý do chủ yếu vẫn là Gil luôn rất nổi bật. Đi cùng cậu ấy thì phải đẹp, nếu không sẽ trở thành thảm họa cho mọi người chê cười.

Buổi sáng chủ nhật tôi thức dậy rất sớm mặc dù chúng tôi hẹn nhau vào lúc 9h. Tối qua đã chọn tôi chọn lui mấy chiếc váy để mặc và cũng đã đưa ra quyết định rồi nhưng sáng mai lại thấy do dự. Ba cô bạn cùng phòng cũng vì tôi mà không ngủ nướng được nên liên phát câu. Minh Nguyệt nhăn nhó mà nói.

– Biết trước yêu vào sẽ thành như vậy tôi đã không vun vén cho cậu rồi. Giờ thì ngủ nướng cũng không xong.

Tường Vi cũng phụng phịu lên tiếng.

– Không phải tối qua đã chọn rồi sao. Tự nhiên sáng sớm lại đổi ý. Tôi còn chưa muốn thức đâu.

Linh Lan thì nhẹ nhàng hơn nói.

– Màu tím đẹp rồi mà. Cũng nên đổi tông một chút, cứ màu trắng hoài cũng chán.

Tôi nghe vậy cũng thôi không phân vân nữa mà quyết chọn váy màu tím luôn. Minh Nguyệt và Tường Vi thấy tôi đã yên ổn thì liền nằm xuống ngủ tiếp còn riêng Linh Lan thì thức dậy luôn, cậu ấy sau khi vệ sinh cá nhân thì nói với tôi.

– Thay đồ đi rồi tôi giúp cậu làm tóc. Không thì làm xong mới thay đồ sẽ bị rối mất.

Tôi nghe vậy thật sự là cảm động muốn rơi nước mắt luôn, chỉ có Linh Lan là thương tôi nhất thôi.

Sau khi chuẩn bị xong thì cũng gần 9h nên tôi liền đi ra cổng. Thật tình cờ là vừa ra khỏi ký túc xá thì liền gặp Gil cũng vừa đi ra khỏi phòng. Gil hôm nay rất đẹp trai, rất ngầu. Cậu ấy mặc chiếc áo thun màu trắng, bên ngoài khoác áo jean. Quần Jean rách cùng với giày thể thao càng khiến cho dáng cậu ấy rất cao và mạnh mẽ. Chúng tôi cùng đeo chung cặp đồng hồ mà Gil đã tặng tôi ngày sinh nhật, không để tôi kịp khen cậu ấy thì cậu ấy đã khen tôi trước.

– Em hôm nay lại đẹp nữa rồi.

Tôi cười khẽ cũng nói.

– Gil cũng rất đẹp trai nha.

Gil bộ dạng tự đắc mà đáp.

– Gil biết Gil luôn đẹp trai mà.

Tôi bật cười nhìn Gil nhưng cũng không phản đối bởi đó là sự thật mà. Ra tới cổng trường chúng tôi cùng lên taxi rồi đi tới một nhà hàng trước. Bởi vì cả hai chúng tôi đều chưa ăn gì cả. Bởi vì cả hai đều còn là học sinh nên chúng tôi cũng không có tiền để tới những nhà hàng sang trọng, đây chỉ là một nhà hàng bình thường nhưng cũng rất nổi tiếng và sạch sẽ.

Sau khi ăn xong cả hai quyết định cùng đi bộ tới rạp chiếu phim vì khoảng cách cũng rất gần. Hơn nữa mới ăn no nên cũng phải vận động chút cho tiêu bớt thức ăn. Tôi là người dễ mập mà, đặc biệt là hiện tại tôi không muốn mình sẽ mập lên nữa.

Suất chiếu phim tiếp theo mãi tới 12h30 mới chiếu nên chúng tôi phải đợi. Tranh thủ thời gian Gil liền đi mua một đồng to đồ ăn vặt và nước uống. Thấy Gil mua nhiều như vậy tôi liền nói.

– Em mới ăn cơm no quá trời no rồi sao Gil còn mua nhiều đồ ăn vặt vậy.

Gil cười đáp.

– Có nhiều đâu mà nhiều. Em không thấy là ai cũng mua à. Đi xem phim là nhất định phải có những thứ này. Em thấy trên tivi không.

Tôi ảo não sờ cái eo của mình rồi nói.

– Nhưng em sợ béo.

Gil khẽ nhéo má tôi rồi nói.

– Không sao đâu. Em béo Gil cũng yêu mà.

Tôi xụ mặt nói lại.

– Giờ nói vậy thôi chứ lúc người ta béo Gil thế nào cũng chê người ta rồi đi kiếm người khác cho xem.

Gil cười khẽ rồi vuốt tóc tôi mà nói.

– Em nha, chỉ giỏi tưởng tượng thôi. Gil thế là Gil luôn thương chỉ mình em thôi. Nếu em béo Gil cũng ăn để béo cùng em.

Tôi trề môi nói.

– Gil chơi thể thao cả ngày thì sao mà béo.

Gil lại nói.

– Vậy em cùng Gil chơi thể thao đi. Đẹp dáng mà tốt cho sức khỏe.

Tôi lắc đầu liền và nói.

– Không đâu. Mệt lắm, em tập không nổi.

Gil cũng lắc đầu bắt đầu dĩ rồi nói.

– Em nha. Cái tội lười. . .

– Kệ em. . .

Ngồi đợi một lúc cũng tới giờ chiếu phim. Hai chúng tôi được ngồi ở một vị trí khá đẹp. Dù lúc đầu cứ trách móc Gil mua nhiều đồ ăn vặt nhưng lúc vào rạp chiếu thì người ăn nhiều nhất vẫn là tôi. Mất thì xem tay thì nhón miệng thì nhai liên tục, Gil thấy tôi như vậy cũng chỉ cười khẽ mà thôi.

Bộ phim có tiết tấu khá nhẹ nhàng. Dàn diễn viên rất đẹp, nội dung phim rất nhân văn, tôi xem tới cảnh nhân vật Tú trong phim vì để người ba vui mà từ bỏ cuộc sống và thân phận của mình để sống với thân phận người anh trai đã mất mà không kiếm được nước mắt. Tú đã hi sinh rất nhiều cho gia đình và người ấy có quyền được hạnh phúc. Còn nhân vật nữ chính là Nhi thì tôi thấy cô ấy là một cô gái rất mạnh mẽ, cho dù có lúc cô ấy đã yếu đuối chạy trốn tình cảm nhưng mà xét cho cùng ai bị đặt vào tình huống ấy cũng sẽ khó mà có chọn lựa khác hơn. Thật may vì giữa hai người họ đã có một kết thúc đẹp. Bộ phim tuy kết thúc hạnh phúc những những gì nó để lại trong lòng tôi lại cũng không nhiều ngọt ngào. Bởi vì qua câu chuyện trong phim tôi thấy được bóng hình của tôi và Gil ngoài thực tế, ánh mắt ác cảm của xã hội, lời lẽ châm chọc cay độc của người đời. Sự miệt thị cười cợt của những người bên cạnh và đau khổ hơn là sự phản đối gay gắt của chính những người thân trong gia đình.

Sẽ có ít lắm những người cha người mẹ như cha mẹ Tú hiểu được tình yêu của con mà bao dung chấp nhận. Những gì Nhi và Tú phải đối diện chỉ là một góc rất nhỏ và cũng còn rất “nhẹ nhàng” so với thực tế mà những người đồng tính yêu nhau phải chịu trong xã hội này. Nếu chỉ dừng lại như trong phim thì sẽ không có những thảm kịch đau lòng của những người đồng tính. Sẽ không có những lần ra đi khỏi căn nhà của mình đầy nước mắt và cô độc, sẽ không có những vụ tự tử đầy đau thương. Những con người ấy, họ khác biệt thế giới ở đâu, họ cũng là con người, có trái tim, có tình cảm. Vậy tại sao tình yêu của họ lại bị kỳ thị, đó là một sự phi lý bất công trắng trợn của cuộc đời. Họ không có lỗi gì cả, họ sống thật với trái tim thôi mà. Chỉ là bên cạnh họ không có những trái tim bao dung nhân ái mà thôi.

Và liệu rằng ba mẹ tôi, ba mẹ Gil và những người tôi thương yêu trong cuộc đời này. Có ai sẽ chấp nhận tình yêu của tôi, chấp nhận tôi và Gil. Hay là sẽ quay lưng về phía chúng tôi, sẽ chọn cách từ bỏ chúng tôi như phần đông của xã hội..

Tôi vẫn luôn sợ hãi điều đó, có lẽ bởi vì chính bản thân tôi cũng là một đứa yếu đuối và ích kỷ. Tôi muốn được yêu Gil, nhưng cũng muốn có được tình yêu và sự chúc phúc của những người yêu thương mình. Mà tình yêu tôi chọn lại rất khó để thành toàn mong ước đó.

Gil hình như hiểu được cảm xúc của tôi nên khi đi cạnh tôi cậu ấy chỉ im lặng. Sau đó liền lặng lẽ nắm chặt tay tôi, tôi nhìn Gil và nhìn bàn tay chúng tôi cùng đang nắm chặt với nhau. Lúc này bỗng nhiên những âu lo cũng dần lắng xuống, tôi chợt nhận ra cho dù là bất cứ chuyện gì chỉ cần Gil luôn ở bên tôi thì tôi sẽ mạnh mẽ hơn để đối mặt tất cả. Tôi nhìn Gil mà mỉm cười, tôi hiểu là Gil cũng hiểu được những điều mà lòng tôi đang nghĩ.

.....

Bê một chút từ phim Yêu của hai trẻ vô. Hi vọng không bị nhầm ..

Tui khổ quá mà..

#tienuacma

#huhuhu

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: CHƯƠNG 43

Thời gian im lặng trôi đi trong bình yên. Thoáng chốc mùa đông lại tới, kỳ thi cuối kỳ cũng bắt đầu. Bởi vì đã cùng Gil giao hẹn là chúng tôi sẽ cố gắng một cách công bằng nên không được phép nhường nhịn như năm ngoái nên tôi vẫn luôn cố gắng chăm chỉ học tập.

Những ngày thi căng thẳng vất vả cũng qua đi. Như thường lệ sau kỳ thi vẫn là một tuần nghỉ xả hơi cho các học sinh. Tôi và mọi người lại khăn gói về nhà với gia đình. Càng lên lớp thời gian về nhà càng ít, có khi một tháng tôi mới về một lần, tôi cũng thừa nhận trong đó có vài lần là tôi cùng Gil lên đi chơi nên không về nhưng nhìn chung thì vẫn là bận học.

Mỗi lần tôi về nhà ba mẹ đều rất xót xa khi thấy tôi vẫn gầy như cũ. Thực ra ba mẹ không biết rằng vì để có được thân hình cân đối thể này tôi đã phải tập bao nhiêu bài thể dục. Từ khi quen Gil tôi cũng nhiễm một chút bệnh yêu thể thao của cậu ấy. Lúc rảnh rỗi tôi và Gil cũng hay cùng nhau chơi bóng rổ hay bóng chuyền ở trường nên kỹ năng cũng tiến bộ đôi chút, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức biết biết thôi chứ để thi đấu thì tôi vẫn còn non lắm.

Ngày nhà giáo Việt Nam năm nay trường cũng tổ chức đại hội thể thao và năm hai của chúng tôi do Gil lãnh đạo đã đại thắng tất cả các môn khiến cho năm hai chúng tôi nở mặt nở mày với các em năm nhất và các chị năm ba. Khởi phát nói là Gil cũng nhân tiện gom thêm một hội fangirl về phe mình còn tôi thì hậm hực mãi vì lại có thêm nhiều tình địch. Cũng may là Gil ở trong lòng chỉ có mình tôi mà thôi.

Kỳ nghỉ lần này trùng với ngày Noel nên chúng tôi rất háo hức. Buổi tối trước đó Gil gọi điện cho tôi rồi rủ đi chơi. Tất nhiên là tôi đáp ứng ngay rồi, đây là lễ Noel đầu tiên của chúng tôi mà.

Bởi vì tôi cũng đã lớn nên ba mẹ cũng thoải mái hơn khi cho tôi đi chơi ban đêm. Hơn nữa Gil cũng đã gặp mặt ba mẹ tôi rồi nên ba mẹ cũng không khắt khe lắm. Mùa Noel ở đây không khí chỉ có chút dịu đi chứ không hề lạnh như miền Bắc, ước mơ nhỏ nhoi của tôi là trong ngày Noel và Valentine được đội mũ len, mặc áo ấm, quàng khăn len và cùng người mình yêu nắm tay nhau thật chặt cùng đi dạo trên con đường tuyết trắng. Giống như trong các bộ phim Hàn Quốc tôi từng xem qua đó, thế nhưng tôi biết ước mơ ấy sẽ không thể nào thành hiện thực khi mà tôi đang sống ở đây, một thành phố mà mùa đông không lạnh.

Bởi vì không khí vẫn sẽ se lạnh vào nửa đêm nên tôi quyết định mặc một chiếc áo thun dài tay màu đỏ. Đây cũng là chiếc áo đôi mà lần trước khi đi chơi tôi và Gil đã mua. Không hiểu sao tôi lại tin rằng hôm nay Gil nhất định cũng sẽ mặc chiếc áo này. Tôi ngại đồng người phức tạp nên tôi cũng không mang giày cao gót mà thay vào đó là giày thể thao thoải mái kết hợp với quần jean. Tóc cũng để xõa tự nhiên và trang điểm nhẹ một chút cho khuôn mặt.

Lúc thấy Gil đợi tôi ngoài cửa tôi đã không kiềm được mà mỉm cười. Quả nhiên Gil cũng mặc chiếc áo đó, hai chúng tôi dường như có một sự liên kết vô hình trong tâm linh, luôn không cần nói ra nhưng lại rất ăn ý với nhau. Gil cũng mỉm cười khi thấy tôi mặc chiếc áo này, lúc tôi ngồi sau xe cậu ấy đã nói.

– Gil biết là em sẽ mặc chiếc áo này nên đã mặc nó.

Tôi cũng đáp.

– Em cũng nghĩ là Gil sẽ mặc nên em cũng mặc.

Gil cười khẽ rồi nắm bàn tay tôi đang ôm trên eo của cậu ấy. Tôi cũng im lặng dựa vào lưng của cậu ấy, đây là nơi tôi luôn cảm nhận được sự bình yên ấm áp giành cho mình.

Trung tâm Sài Gòn rất nhiều địa điểm để chơi trong đêm giáng sinh này. Khu vực nhà thờ Đức Bà hay phố đi bộ đều được trang hoàng rất đẹp. Bởi vì đêm Noel rất nhiều người đi chơi nên đường xá kẹt cứng Gil phải gửi xe lại rồi chúng tôi cùng đi bộ.

Bởi vì sợ chen lấn sẽ dễ bị lạc nên Gil luôn nắm chặt tay tôi còn tôi cũng luôn đi theo sát bên cạnh cậu ấy. Chỉ cần có người chen lấn là Gil sẽ ôm lấy tôi để che chắn không để tôi bị đau, những điều ấy Gil chỉ làm theo bản năng nhưng nó lại khiến tôi vô cùng hạnh phúc. Gil luôn bảo vệ tôi từ trong tiềm thức bản năng của cậu ấy.

Khi thấy mấy gian hàng rong bán những món đồ trang trí dễ thương tôi nhất quyết mua hai cái băng đô phát sáng rồi bắt Gil phải đeo lên. Cái của tôi có hình tai gấu còn của Gil là tai thỏ. Gil nhìn cái băng đô trên trời một chút rồi hỏi tôi.

– Em có chắc là muốn đeo hai cái này lên đầu không.

– Chắc chứ. Không thì mua làm gì

– Em không thấy nó rất kỳ cục à.

– Em có thấy gì đâu. Người ta đeo đầy ra kia.

– Vậy mình em đeo đi sao Gil cũng phải đeo.

– Thì phải có đôi có cặp chứ.

– Nhưng mà thế này thì con nít lắm.

– Gil thì lớn với ai.

– Em... em...

– Giờ Gil có chịu đeo lên không.

– Không đeo. Mất hình tượng của Gil à.

– Không đeo thật không. Cho Gil ba mươi giây suy nghĩ.

.....

.....

....

– Được rồi Gil sẽ đeo mà. Bỏ tay với em luôn.

– Thế mới ngoan nha. Yêu chết đi được..

Tôi mỉm cười hài lòng sau khi thấy Gil làm bộ mặt như ăn khổ qua mà đeo lên cái băng đô tai thỏ. Cậu ấy còn không ngừng nhìn ngó chung quanh xem có đụng phải người quen hay không. Thực sự trông Gil lúc này rất dễ thương, không còn cái khí chất cao ngạo lạnh lùng như bình thường, thay vào đó là chút ngọt ngào đáng yêu. Tôi không kiềm được mà khẽ nhéo nhéo hai má cậu ấy một chút, Gil khẽ trừng tôi một cái nhưng chả có tí uy hiếp nào.

Tôi kéo Gil cúi xuống rồi lấy điện thoại ra selfie mấy kiểu để kỷ niệm. Cũng xem như làm bằng chứng sau này bị Gil ăn hiếp sẽ mang ra đe dọa cậu ấy. Gil cũng chỉ biết mỉm cười bất đắc dĩ với tôi thôi.

Mới đầu còn ngại ngần nhưng sau đó một lúc Gil cũng quen dần và không để tâm tới cái băng đô nữa. Chúng tôi lại cùng nhau nắm tay đi dạo, thấy quán kem tôi liền đòi Gil mua. Gil cũng chiều theo tôi vô điều kiện.

Chúng tôi đi dạo, mua một vài món quà tặng cho nhau. Những người yêu Noel hay tặng nhau những món quà giá trị nhưng chúng tôi vẫn đang là học sinh nên chúng tôi có những món quà kiểu học sinh. Gil tặng tôi một chú gấu bông rất đáng yêu còn tôi tặng cậu ấy một con thỏ xám. Ban đầu tôi chọn con thỏ trắng nhưng Gil không chịu, cậu ấy nói cậu ấy là thỏ xám. Mạnh mẽ đừng cảm chứ không yếu đuối dễ thương như thỏ trắng.

Tôi thì nghĩ rằng Thỏ thì xám hay trắng cũng là Thỏ thôi, đều dễ thương nhỏ nhắn, tuy nhiên tôi cũng không nói ra. Cứ để Gil tự an ủi cậu ấy cũng được.

Khi chúng tôi cùng trở về cũng đã là nửa đêm. Tuy đường còn nhiều người qua lại nhưng tôi vẫn có chút lo lắng. Lúc xuống xe tôi cứ nấn ná không muốn vào nhà mà nhìn Gil, Gil hiểu được lo lắng của tôi nên nói.

– Em an tâm vào nhà đi. Gil sẽ cẩn thận mà, về tới nhà sẽ gọi cho em.

Tôi cũng nói.

– Gil chạy xe không được quá nhanh nhé. Để ý đường xá một chút,nửa đêm hay có mấy thành phần bắt hảo đua xe vượt ẩu.

Gil cười khê rồi nói.

– Gil biết rồi mà. Em cứ lo xa như bà cụ ấy.

Tôi có chút hờn giận mà nói.

– Lo xa cũng được. Gil bây giờ là người của em, em lo lắng cho người của em thì có gì sai.

Gil tròn mắt nhìn tôi hỏi lại.

– Gil là người của em hồi nào.

Tôi đáp.

– Hôm qua,hôm nay , sau này và cả sau sau này nữa Gil cũng là người của em. Thuộc quyền giám sát của em,thuộc quyền sở hữu của em.

Gil cười khê rồi nắm tay tôi kéo lại sau đó khê hôn tôi một cái rồi nói.

– Được rồi bà chủ. Từ nay Gil là của em. Em có thể yên tâm đi vào nhà được chưa,Gil hứa sẽ bảo vệ tấm thân này thật tốt cho em.

Tôi có chút đỏ mặt cũng bởi vì nụ hôn của Gil cũng là bởi những lời Gil nói. Vốn cũng chỉ trêu Gil một chút nhưng khi Gil nói tấm thân cậu ấy là của tôi thì tôi lại không thể không nghĩ tới một chút chuyện không nên nghĩ.

....

Ngủ ngon.

Tự nhiên tôi rất muốn biết 4 năm sẽ có bao nhiêu ngày. Ai tính giùm tôi nhé. Tôi lười lắm.

#tieuacma

#daiacma

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: CHƯƠNG 44

Trở lại trường học chúng tôi cũng được thông báo về kết quả thi học kỳ 1 vừa qua. Cho dù đã rất cố gắng chăm chỉ nhưng tôi vẫn chỉ xếp hạng 2 sau cái con người đáng ghét đó. À không, hiện tại thì không đáng ghét nữa mà là đáng yêu rồi. Quả nhiên thiên tài thì người thường không thể so sánh.. Có chút tủi thân rồi..

Bởi vì sang học kỳ này là học kỳ cuối và rất quan trọng nên chị Khánh Trang đã nhường lại vị trí hội trưởng hội học sinh cho tôi để tập chung cho học tập và kỳ thi tốt nghiệp. Cá nhân tôi cũng không thể ngờ mình lại được thăng chức nhanh như vậy,sau một năm rưỡi vào trường tôi đã thành công ngồi lên chiếc ghế hội trưởng hội học sinh. Ba cô bạn cùng phòng sau khi biết tôi được thăng chức cũng khóc lóc một phen mà ghen tỵ. Thấy cũng lỗ lã nhưng mà ngăn không được,Minh Nguyệt còn hỏi tôi có thể dùng quyền của hội trưởng đề bạt cậu ấy một chức vụ trong hội không. Tôi tất nhiên là từ chối,cậu ấy mà vào hội chắc hội giải tán sớm thôi..

Cô bé Linh Chi cũng rất xuất sắc giành vị trí đứng đầu của năm nhất. Em ấy hiện đang giữ chức trưởng ban truyền thông thay cho tôi ngày xưa. Cho dù các trưởng trình phát thanh tôi và Gil vẫn dẫn nhưng nhiều việc khác trong ban thì do Linh Chi chịu trách nhiệm. Em ấy thông minh và nhanh nhẹn, sau này có thể sẽ trở thành người kế vị chúng tôi trong hội học sinh. Không hiểu vì sao nhưng tôi thấy Linh Chi hình như rất thích tiếp xúc cùng tôi,em ấy thường tìm tôi trao đổi cả những chuyện trong hội học sinh lẫn chuyện học tập. Tôi ban đầu chỉ nghĩ đơn giản là vì em ấy mới vào trường nên chưa biết

nhiều nên tôi luôn nhiệt tình giúp đỡ,cho đến một lần khi Gil nói với tôi là cậu ấy không vui khi tôi thân thiết với Linh Chi quá như vậy. Tôi lúc đó mới dần cảm thấy cũng có điểm không thích hợp nên bắt đầu để tâm hơn tới thái độ của em ấy đối với tôi.

Cá nhân tôi cũng thích một cô gái nên tôi tất nhiên không bài xích chuyện tình yêu đồng giới. Nhưng mà trong lòng tôi chỉ có Gil mà thôi không thể chấp nhận thêm người khác. Tuy nhiên tôi nhìn trong ánh mắt Linh Chi không hề có chút tạp niệm nào thì lại phân vân,có khi nào tôi chỉ là đa nghi quá thôi. Dù sao thì từ khi quen Gil tôi bỗng nhiên có một thứ giác quan kỳ lạ,cứ thấy các cô gái có chút thân thiết với nhau là tôi lại nghi ngờ liệu họ có phải đang yêu nhau không.

Một lần khi đang cùng Linh Chi trao đổi về công việc trong hội học sinh tôi muốn thử lòng em ấy nên hỏi.

– Linh Chi nè. Chị hỏi em một chuyện được không.

– Chị hỏi đi ạ.

– Em cảm thấy tình yêu giữa hai cô gái thế nào.

Khi nghe tôi hỏi vậy Linh Chi rõ ràng hơi bất ngờ và sững sốt. Nhưng em ấy cũng rất nhanh khôi phục lại tâm trạng rồi trả lời tôi.

– Em không nghĩ thế nào cả. Yêu chỉ là yêu thôi,nam với nữ hay nữ với nữ thì cũng không quan trọng.

Tôi mỉm cười nói lại.

– Em cũng có suy nghĩ rất thoải mái. Rất tiếc xã hội hiện tại vẫn còn rất nhiều suy nghĩ bảo thủ và không thiện cảm giành cho tình yêu này.

Linh Chi cũng mỉm cười với tôi và nói tiếp.

– Ước mơ của em sau này là trở thành một người của công chúng. Em sẽ đấu tranh để đất nước ta công nhận hôn nhân đồng giới như các nước ngoài đã làm.

Tôi nghe Linh Chi nói vậy thì cũng hơi bất ngờ. Ước mơ của em ấy thật đẹp,nhưng mà em ấy tại sao lại có suy nghĩ này. Tôi bần thần nhìn em ấy rồi nói.

– Linh Chi nè. Em sẽ yêu một cô gái sao.

Linh Chi nghe tôi hỏi vậy thì cười khẽ và đáp.

– Hiện tại thì em chưa biết. Em chưa yêu ai mà.

Tôi nghe vậy thì có chút nghi ngờ hỏi lại.

– Thật sự là em chưa để ý ai sao.

Linh Chi thần nhiên đáp.

– Em nói thật mà. Em chưa cảm thấy mình yêu thích một ai cả. Em cũng không biết mình sẽ yêu nam hay nữ,sở dĩ em muốn đấu tranh cho người đồng giới là vì em cảm thấy tình yêu của tất cả mọi người đều đáng được sự chúc phúc và công nhận của tất cả mọi người. Hơn nữa còn một nguyên nhân khác.

Linh Chi nói xong liền có chút xấu hổ nhìn tôi. Tim tôi cũng lộp bộp rung động,không phải em ấy đã nói là chưa thích ai sao,sao lại nhìn tôi với ánh mắt đó. Tôi có chút mất bình tĩnh hỏi lại.

– Nguyên nhân ấy có liên quan tới chị à.

Linh Chi gật đầu rồi nhìn tôi mà nói.

– Thực ra em là một fan của GilenChi đấy. Mặc dù em không biết tình cảm của chị và Gil thế nào nhưng em luôn cảm thấy hai người rất hợp nhau. Rất đẹp đôi nữa, Gil thì rất đẹp trai và giống như một chàng hoàng tử còn chị thì giống như công chúa ấy.

Tôi có chút dờ khóc dờ cười khi biết rõ mọi chuyện. Nhưng muốn khẳng định chắc chắn hơn nên tôi hỏi lại em ấy.

– Đây là lý do em luôn thích thân cận với chị à.

Linh Chi gật đầu nói.

– Đúng vậy nhưng cũng không hẳn đâu. Em thích thân cận với chị cũng là vì em ngưỡng mộ chị nữa, chị học rất giỏi,hoạt động trong hội cũng xuất sắc. Em có rất nhiều điều cần phải học hỏi ở chị.

Tôi nghe vậy thì cười khẽ rồi nói.

– Xét về nhan sắc thì Gil cũng hơn chị nè. Học tập thì khỏi phải nói, chị chỉ hạng hai thôi. Còn hoạt động hội thì Gil cũng rất xuất sắc mà. Sao em không thích thân cận cậu ấy.

Linh Chi bĩu môi đáp.

– Gil của chị nha, chỉ có khi ở cạnh chị thì trên mặt mới có một nụ cười còn lúc nào cũng làm vẻ lạnh lùng xa cách nên ai cũng không dám tới gần. Trong trường và cả hội fangirl tụi em đều nói “chị có công chúa mới trị được hoàng tử thôi”.

Tôi có chút xấu hổ nói.

– Mọi người cứ làm quá lên vậy chứ chị với Gil cũng chỉ là bạn thân thôi mà.

Linh Chi xụ mặt nói.

– Kệ chứ, chị cứ làm bạn thân của chị. Fan girl tụi em cứ atsm của tụi em.

– Atsm là gì.

– Áo tưởng sức mạnh. Chị không biết câu châm ngôn này à.

– Chị bó tay với các em thôi.

Từ sau cuộc trò chuyện với Linh Chi thì tâm trạng tôi cũng thoải mái hơn nhiều. Gil sau khi nghe tôi nói rõ mọi chuyện cũng không còn ghen với Linh Chi nữa. Đạo gần đây mỗi khi có công chuyện cùng trao đổi chung với nhau Gil còn hay trêu chọc Linh Chi nữa, lần nào cũng khiến con bé cầu cứu tôi cậu ấy mới buông tha. Mỗi lần trò chuyện cậu ấy cứ gọi Linh Chi với một cái tên rất dễ thương.

– Nấm ơi. Lại đây Gil nhờ tí.

– Em không phải là nấm đâu.

– Sao không. Rõ ràng em là nấm.

– Nhưng em đâu có lùn.

– Vậy nên Gil mới không gọi em là nấm lùn.

– Nhưng sao lại là nấm.

– Vì tên em là nấm mà.

– Em tên là Linh Chi.

– Linh Chi là tên một loại nấm còn gì.

– Chị ơi Gil của chị lại bắt nạt em.

Tôi nhìn con bé xụ mặt với mình mà buồn cười. Gil thì còn tỏ ra vô tội nhìn tôi. Tôi đành phải lên tiếng.

– Được rồi. Tôi bó tay với cậu, sao cứ ăn hiếp Linh Chi vậy.

– Gil đâu có làm gì đâu.

Linh Chi ở bên xụ mặt, tôi đành nói với em ấy.

– Chúng ta trở về thôi. Mặc kệ cậu ấy đi.

Linh Chi cũng gật đầu đồng ý còn Gil thì vội vàng đi theo chúng tôi. Mọi chuyện cứ luôn lặp đi lặp lại như vậy..

.....

Tui sợ các daiacma hiểu lầm mà ném đá bé Linh Chi của tui nên tui làm sáng tỏ mọi chuyện rồi nha. Người ta không có phải người thứ ba gì đâu nha, trái lại là Ship cuồng đó..

Cũng nói thêm là truyện của tui rất ít ngược. Bởi vì tui thấy tình yêu đồng giới của thực tế đủ ngược rồi, ở thực tế mình không làm chủ được thì ở trong truyện của mình nơi mình có quyền sinh sát trong tay thì mắc gì phải ngược họ thêm nữa. Phải không các daiacma.

Nhưng rồi cũng sẽ có ngược nhẹ.. Chỉ là một chút gia vị thôi. Nhưng cũng còn lâu mới tới... Bây giờ thì cứ tận hưởng những viên kẹo phủ đầy mặt của

hai trẻ đi nhé.

Ngủ ngon. ...

#tieuacma

#daiacma.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: CHƯƠNG 45

Thời gian cứ bình lặng trôi đi mang theo những ngọt ngào ảm áp. Một năm mới nữa lại tới, tương lai và bao biến cố đang đón chờ. Không ai trong chúng ta biết được ngày mai sẽ ra sao, không ai trong chúng ta biết được số mệnh của mình được sắp đặt thế nào. Vậy nên hãy cứ sống thật trọn vẹn những ngày mình được sống. Yêu hết mình, chân thành hết mình, trao đi nếu có thể, nhận lấy khi thực sự cần. Đừng để một ngày nào đó trong tương lai sẽ phải hối tiếc. Bởi vì tất cả những hối tiếc đều muộn màng và vô nghĩa.

Tôi và Gil, hai chúng tôi ở bên nhau. Tình cảm giành cho nhau cứ mỗi ngày thêm bền chặt. Cho dù vẫn là bí mật, cho dù hạnh phúc của chúng tôi chỉ nhận được sự chúc phúc của rất ít người nhưng chúng tôi vẫn rất hạnh phúc và trân trọng. Tôi không thể khẳng định trong tương lai chúng tôi vẫn sẽ bên nhau nhưng hiện tại tôi biết mình yêu và muốn ở bên cậu ấy. Tôi chưa bao giờ hối hận về chọn lựa của mình.

Chúng tôi dời ký túc xá để về nhà nghỉ tết. Lần này tôi đã gọi điện để ba không cần tới đón mà Gil sẽ chở tôi về. Chiếc motor của cậu ấy từ lâu nay đã rất quen thuộc với tôi rồi. Từ khi quen Gil tôi cũng dần thích đi motor, thích cảm giác được ngồi sau và tựa lên lưng cậu ấy.

Ba mẹ tôi cũng quen thuộc với Gil hơn bởi nhiều lần cậu ấy chở tôi về trong các ngày nghỉ và còn ở lại cùng gia đình tôi ăn cơm. Trong mắt ba mẹ tôi thì tôi và Gil là những người bạn rất tốt và thân thiết với nhau. Ba mẹ tôi cũng rất quý mến Gil và hết lời khen cậu ấy ngoan và lễ phép.

Cái tết năm nay khác với mọi năm một chút. Năm nay tôi cùng Gil hẹn nhau đi chợ tết, cùng đi mua cá chép ông táo và hoa mai. Đêm giao thừa chúng tôi cùng nhau ra ngoài xem bắn pháo hoa, lần đầu tiên tôi ra khỏi nhà trong đêm giao thừa và tôi nhận ra cái cảm giác khẩn khích khi xem pháo hoa trực tiếp thật thú vị. Dòng người đông đúc và có không ít những đôi tình nhân đi cùng nhau. Họ nắm tay, họ ôm nhau và cả trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào vào giây phút giao thừa thiên liêng. Tôi và Gil cũng không ngoại lệ, khi tiếng pháo hoa đầu tiên vang lên Gil đã ôm tôi và nói “Tôi yêu em”. Giây phút ấy trái tim tôi có lẽ còn đập mạnh hơn cả tiếng pháo giòn giã ngoài kia.

Ngày mùng 2 tết. Gil sang nhà tôi và xin phép ba mẹ tôi để tôi sang nhà cậu ấy chơi. Ba mẹ tôi tất nhiên là vui vẻ đồng ý, tôi lại có chút bất ngờ bởi vì Gil chưa nói trước với tôi chuyện này. Từ khi chính thức trở thành người yêu của nhau tôi vẫn chưa được gặp gỡ ba mẹ Gil lần nào. Người duy nhất tôi gặp mặt trong gia đình Gil chính là anh trai cậu ấy cũng là người yêu của chị Khánh Trang. Anh ấy là một người rất dễ thương, nói đúng hơn thì anh ấy là một chàng trai khá hiền lành và thành thật. Không giống Gil có chút láu cá và giỏi nịnh người yêu. Tôi cũng hi vọng ba mẹ Gil sẽ giống như anh trai cậu ấy, chứ mà giống Gil thì tôi khổ rồi.

Trên đường đi tôi vẫn lo lắng không thôi. Tôi cứ luôn miệng trách Gil.

– Sao Gil không nói trước cho em để em chuẩn bị tâm lý.

Gil nghe vậy liền đáp.

– Thì em chuẩn bị đi là vừa. Còn chưa tới nhà Gil mà.

Tôi có chút tức giận mà nói.

– Gil còn nói thế. Đã tới cửa nhà Gil còn đâu. Em còn chưa nghĩ được gì, cũng chưa kịp làm đẹp chút xíu nữa.

Gil cười khẽ mà nói.

– Em nha. Nghiện làm đẹp từ khi nào. Em đi gặp ba mẹ Gil chứ có phải đi thi hoa hậu đâu mà phải làm đẹp. Em cứ là em như thường ngày là được rồi. Gil muốn ba mẹ Gil thấy được chính con người thật của em như thế này thôi. Hơn nữa Gil cũng chỉ nói là bạn học tới chơi thôi mà. Khi nào Gil giới thiệu em với tư cách là người yêu của Gil thì Gil sẽ báo trước cho em cả tuần để em tha hồ chuẩn bị.

Tôi khẽ bĩu môi mà nói.

– Nhưng em vẫn thấy hồi hộp.

Gil cười đáp.

– Ba mẹ Gil hiền lắm.

Tôi lại hỏi.

– Hiền như anh trai Gil không.

Gil hơi cau mày nói.

– Ai nói anh ấy hiền.

Tôi đáp.

– Em thấy anh ấy hiền hơn Gil.

Gil tỏ ra không vui nói.

– Em không được khen ai trước mặt Gil. Anh trai Gil cũng không ngoại lệ.

Tôi có chút buồn cười nói.

– Gil đúng là nhỏ mọn mà.

Gil hơi bất mãn phản bác.

– Kệ Gil. Em không được để mắt ai ngoài Gil đâu nha. Không thì Gil sẽ không tha cho em đâu.

Tôi cười khê rồi đáp.

– Được rồi mà. Em chỉ trêu xú thôi.

Gil khê nắm tay tôi siết chặt rồi nói.

– Gil hi vọng lần sau mang em về nhà sẽ với tư cách là người con gái của Gil.

Tôi cảm động vô cùng khi nghe Gil nói như vậy. Tôi biết sẽ còn rất sớm để điều ấy xảy ra nhưng nó càng cho tôi thêm niềm tin và sức mạnh để giữ chặt lấy tình yêu của mình.

Tôi đã nghe Gil kể về gia đình của mình nhiều lần. Ba mẹ Gil đều làm kinh doanh, gia đình cậu ấy sở hữu một doanh nghiệp vừa phải và đang khá phát triển trong nước. Ba mẹ cậu ấy đều đặt rất nhiều hi vọng vào hai anh em cậu ấy nên luôn đặt mục tiêu trong học tập rất cao. Anh trai Gil thì luôn cố gắng để ba mẹ hài lòng còn Gil lại có chút bất mãn và muốn phản kháng lại. Tuy nhiên cậu ấy lại mang trong người một bộ não siêu phàm mà ít người sở hữu được nên cho dù có bất cần tới đâu cậu ấy vẫn cứ là một học sinh xuất sắc. Ba mẹ cậu ấy cũng vì vậy mà không quá ép buộc cậu ấy nữa.

Nhà Gil thuộc một khu nhà không hẳn là cao cấp nhưng cũng không hề tầm thường. Cho dù chỉ cách nhà tôi vài km nhưng mà ở đây là một thế giới khác hẳn. Không khí yên bình trong lành chứ không ồn ã và bụi bặm như khu nhà tôi ở. Sự đĩnh ngộ của tự nhiên cũng quá thiên bị thì phải.

Gil nói với tôi rằng ba mẹ cậu ấy rất ít khi có mặt ở nhà. Công việc đòi hỏi những chuyến công tác liên tục, đó cũng là lý do mà Gil cũng ít khi về nhà. Thường thì ngày nghỉ cậu ấy một là ở trường không thì đi ra ngoài chơi với các bạn. Thỉnh thoảng sẽ về nhà cùng tôi. Nhiều khi tôi cảm thấy mình so với Gil lại hạnh phúc hơn nhiều. Cho dù vật chất không bằng nhưng tình cảm yêu thương của gia đình lại luôn đầy ắp.

Đứng trước cổng vào nhà Gil tôi vẫn không giấu được khăn trương bối rối của mình. Gil thấy tôi như vậy thì khê nắm tay tôi rồi nói.

– Đừng lo lắng. Đã có Gil ở bên em.

Tôi khê gạt đầu và cười với Gil. Tôi tin tưởng cậu ấy, cho dù bầu trời có sụp xuống thì cậu ấy cũng sẽ thay tôi chống đỡ cả bầu trời.

.....

Tiết mục sến súa còn tiếp diễn ..

Tôi đang nghĩ tới kết cục của truyện . Không biết có nên cho kết thúc mở không nhĩ... Các daiaema thấy thế nào..

#tieuacma

#daiacma

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: CHƯƠNG 46

Điều khiến tôi bất ngờ nhất là ba mẹ của Gil cũng khá lớn tuổi. Sau này Gil có nói với tôi là ba mẹ cậu ấy lập gia đình với nhau hơi muộn nên so với ba mẹ tôi thì lớn tuổi hơn.

Gil giống mẹ hơn nên có thể đoán được mẹ cậu ấy khi trẻ cũng rất đẹp. Tuy nhiên có đẹp trai như cậu ấy không thì tôi không biết được.

Bởi vì qua lời kể của Gil tôi cảm nhận được ba mẹ cậu ấy khá nghiêm khắc nên càng thêm lo lắng. Khi vừa gặp mặt tôi chỉ biết lễ phép chào hỏi hai người rồi không dám nói thêm lời nào. Ba Gil có vẻ ít nói nên bác ấy cũng không nói gì, mẹ Gil thì hỏi tôi một chút về chuyện học tập ở trường. Sau khi biết tôi là bạn trong hội học sinh của Gil thì bác ấy cũng thoải mái với tôi hơn. Bác ấy còn nói.

– Cháu ở trường giúp đỡ Gil giùm bác nhé. Tính tình con bé ương ngạnh chẳng khác gì con trai. Nhiều khi bác nghĩ mình thật ra có hai đứa con trai chứ không phải một trai một gái.

Tôi nghe mẹ Gil nói vậy thì có chút ngại ngùng nhìn Gil. Tôi thật sự không dám nghĩ tới khi bác ấy biết Gil cũng sẽ yêu một cô gái thì sẽ như thế nào. Có lẽ không có một người mẹ nào hi vọng con mình sẽ đi trên một con đường chông gai cả.

Gil vì muốn giải vây cho tôi nên lên tiếng.

– Mẹ kỳ quá à. Hôm nay con mời Chi tới đây ăn tết với nhà mình mà mẹ lại nói chuyện ấy là sao.

Mẹ Gil nghe vậy liền cười rồi nói.

– Được rồi mẹ không nói nữa. Để mẹ đi chuẩn bị làm cơm.

Tôi nghe mẹ Gil muốn đi nấu cơm thì cũng đứng lên đi cùng rồi nói.

– Cháu phụ bác nhé.

Mẹ Gil liền nói.

– Thôi cháu ở đây chơi với Gil đi. Bác làm một chút là xong thôi.

Thấy tôi chưa chịu từ bỏ ý định bác ấy lại nói.

– Lần đầu tới nhà chơi cháu hãy cùng Gil lên phòng nó tham quan một chút đi. Ở đây mình bác được rồi.

Gil thấy mẹ cậu ấy nói vậy cũng nói.

– Mẹ nói thì nghe lời đi Chi. Chúng ta lên phòng Gil đi, em không muốn biết căn phòng Gil đã lớn lên trông thế nào à.

Tôi không còn cách nào khác là phải nghe lời Gil và bác gái. Kỳ thực tôi cũng rất muốn thăm căn phòng của Gil, thật tò mò và không biết nó sẽ trông thế nào. Một ý tưởng bỗng nhiên xuất hiện trong đầu khiến tôi cười ra tiếng. Gil thấy tôi cười liền hỏi.

– Em cười gì vậy.

Tôi đáp.

– Em chỉ là đang tưởng tượng ra căn phòng của Gil thôi.

Gil cau mày nói.

– Gil e là em đang biến nó thành một nơi rất kỳ cục.

Tôi có chút bất mãn nói.

– Gil chưa gì đã nghĩ xấu cho em.

Gil tỏ ra không tin mà hỏi lại.

– Vậy sao em lại cười.

Tôi đáp.

– Em chỉ là nghĩ tới một căn phòng màu hồng công chúa thôi.

Gil trừng mắt nhìn tôi rồi nói.

– Thôi em nên nghĩ rằng Gil đang ở trong một cái ổ chuột thì hơn.

Tôi mỉm cười trêu trọc.

– Em chắc là ngày nhỏ Gil cũng thích màu hồng và mặc váy.

Gil hậm hực đáp.

– Em đừng nghĩ ai cũng thích màu hồng và thích mặc váy như em.

Tôi không tin mà nói.

– Vậy Gil cho em xem hình hồi nhỏ đi.

Gil lập tức đáp.

– Không có. Gil không thích chụp hình.

Tôi không bỏ qua nói.

– Gil xạo. Không lẽ không có một tấm.

Gil đáp.

– Một tấm cũng không có.

Tôi bữu môi bất mãn rồi nói.

– Không cho xem thì thôi. Em cũng không cho Gil xem hình em hồi bé.

Cuộc trò chuyện tạm chấm dứt khi tới phòng Gil. Gil ở lầu ba nên phải leo cầu thang hơi mệt, khi tận mắt nhìn thấy phòng của Gil tôi mới biết tại sao Gil lại bất mãn khi tôi nghĩ tới một căn phòng màu hồng. Gil thích màu xanh nhạt, căn phòng nhìn qua cũng không có nhiều đồ, gọn gàng ngăn nắp và ít đồ như phòng của một chàng trai. Thường thì phòng của con gái ít nhất cũng phải có một con thú bông nhưng phòng Gil không có. Nhiều nhất trong phòng có lẽ là những chiếc nón thời trang và các lọ keo vuốt tóc, tạo kiểu tóc. Quả nhiên Gil vẫn không mất đi bản năng thích làm đẹp của con gái.

Tôi ngấm một lượt căn phòng rồi quay sang nói với Gil.

– Rất là ngăn nắp gọn gàng. Gil tự dọn dẹp à.

Gil thân nhiên đáp.

– Mẹ cũng giúp Gil rất nhiều.

Tôi chợt nhớ ra một chuyện liền hỏi.

– Vậy ở trường ai giúp Gil.

Gil thân nhiên trả lời.

– Bạn cùng phòng chứ ai. Họ luôn rất nhiệt tình mỗi khi Gil nhờ họ.

Tôi hơi bất mãn nói.

– Gil nha, lớn rồi mà không chịu tự mình dọn dẹp. Ở nhà mẹ giúp thì không nói nhưng ở trường thì không được. Em không muốn các cô gái khác đụng

vào đồ của Gil.

Gil mỉm cười lại nói.

– Vậy em sang giúp Gil đi.

Tôi đáp.

– Không được, mọi người thấy lại lớn chuyện. Tóm lại từ giờ Gil lo mà tự làm. Em mà nghe nói cô nào giúp là chết với em.

Gil cười khẽ rồi nói.

– Em nha, ra dáng bà chủ nhà lắm rồi. Được rồi, từ nay Gil sẽ tự làm mọi việc. Tự nhiên Gil lại muốn chúng ta chuyển sang ở cùng phòng với nhau. Như thế là tốt nhất.

Tôi nói.

– Chuyện đó thì không được rồi. Quy định của trường là không cho học sinh đổi phòng cho tới khi tốt nghiệp mà.

Gil có chút bất mãn nói.

– Tự nhiên thấy trường mình đúng là nhiều quy định rắc rối. Nhưng mà lên đại học chúng ta nhất định sẽ ở cùng phòng nhé.

Tôi cười hỏi lại.

– Gil có chắc chúng ta sẽ học chung trường không.

Gil đáp.

– Em học trường nào Gil học trường đó.

Tôi có chút không hài lòng hỏi lại.

– Gil không có đặt mục tiêu sẽ học ngành gì à.

Gil đáp.

– Gil không nghĩ tới. Gil trước giờ vẫn theo sự sắp đặt của ba mẹ mà học thôi.

Tôi không hài lòng nói.

– Gil không được như thế. Gil phải có ước mơ và mục tiêu riêng cho mình. Gil là một cá thể độc lập chứ không phải con rối để nghe theo sự sắp đặt của bất cứ ai kể cả đó là ba mẹ.

Gil hơi cau mày nói.

– Gil chưa nghĩ tới điều đó. Nhưng có lẽ từ hôm nay Gil sẽ thật nghiêm túc suy nghĩ.

Tôi mỉm cười hài lòng nói.

– Em tin tưởng và luôn ủng hộ Gil.

Gil lại hỏi tôi.

– Vậy mục tiêu của em là gì.

Tôi đáp.

– Em muốn trở thành một người dẫn chương trình. Từ khi làm MC cho chương trình phát thanh của trường thì em đã nhận ra mình thật sự yêu thích nghề này và sẽ theo đuổi nó.

Gil cười nói.

– Gil ủng hộ em. Gil tin em sẽ thành công và trở thành MC số một của Việt Nam.

Tôi cười khẽ rồi nói.

– Đừng có tăng bốc em vậy chứ. Còn quá sớm để nói tới chuyện này. Trước tiên là học thật tốt và thi đậu tốt nghiệp rồi cả đại học nữa. Con đường phía

trước còn rấy dài.

Trò chuyện một lát đã nghe mẹ Gil gọi xuống ăn cơm nên hai đứa vội vã xuống nhà. Cơm ngày tết nên rất nhiều món ăn đa dạng, không thể thiếu là bánh chưng bánh tét, chả giò, thịt kho, gà luộc và các món canh xương hầm. Cả gia đình cùng quây quần bên nhau rất đầm ấm và vui vẻ, giây phút ấy tôi đã nghĩ rằng mình cũng là một thành viên của gia đình Gil một cách đúng nghĩa.

.....

Cuối tuần vui vẻ nhé #daiacma.

Hôm nay tui bị cho leo cây thật buồn...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: CHƯƠNG 47

Sau khi ăn cơm xong thì tôi nhất quyết phải rửa chén cho bằng được. Cơm đã để mẹ Gil nấu thì chén phải rửa chứ. Lần đầu tiên ra mắt ba mẹ Gil không thể để hai bác ấy có ấn tượng xấu. Không thể để hai bác ấy nghĩ mình là loại con gái cơm không thể nấu, chén không thể rửa.

Gil cũng không cần tôi mà còn phụ giúp tôi. Mẹ Gil còn nói là từ nhỏ tới giờ đây là lần đầu tiên Gil tình nguyện rửa chén bát sau bữa ăn. Quả nhiên Gil vẫn có rất nhiều thói xấu.

Rửa chén xong thì lại ra ngoài phòng khách trò chuyện cùng hai bác. Bác trai sau cùng cũng chịu lên tiếng trò chuyện với tôi, thật ra sau khi cùng bác trai trò chuyện tôi nhận ra bác ấy rất hiền chứ không nghiêm khắc như vẻ bên ngoài.

Buổi chiều Gil đưa tôi về nhà và cũng ở lại cùng ăn cơm với gia đình tôi. So với sự câu nệ của tôi khi tới nhà Gil thì cậu ấy đối với nhà tôi thân thuộc thoải mái hơn nhiều. Ba mẹ tôi cũng xem cậu ấy như con cái mà đối đãi.

Kỳ nghỉ tết cứ thế rồi cũng qua đi. Năm nay valentine đến muộn hơn nên sau khi chúng tôi trở lại trường thì mới tới ngày ấy. Trước khi trở lại trường tôi đã suy nghĩ rất nhiều về món quà sẽ tặng Gil vào ngày hôm đó nhưng vẫn không ra, socola là món quà quen thuộc người ta thường tặng nhưng tôi nghe nói là khi muốn tỏ tình. Tôi và Gil thì đã tỏ tình rồi nên tôi muốn tặng một món quà ý nghĩa hơn. Nghĩ tới Gil từng tặng tôi một chiếc đồng hồ cặp tôi cũng nảy ra một vài ý tưởng nên liền lên mạng tìm hiểu thêm.

Sau khi chọn được món quà ưng ý tôi liền gói thật đẹp rồi cất vào balo hành lý mang vào trường. Valentine năm nay vào thứ tư nên ngày ấy vẫn phải đi học, tôi đang băn khoăn không biết nên tặng Gil lúc nào để không bị ai khác phát hiện ra.

Buổi tối ngày valentine tôi nhắn tin cho Gil và hẹn cậu ấy ra phòng họp của hội học sinh. Có lẽ đó là nơi bí mật nhất của trường mà tôi có chìa khóa riêng. Buổi tối cũng không có ai trong hội tôi phòng họp nên sẽ không ai bắt gặp được.

Vì không muốn để Gil đứng ngoài đợi nên tôi đã tới sớm hơn giờ hẹn một lúc. Tôi cũng không bắt ngờ khi thấy Gil cũng mang một phần quà tới cho tôi, nói tôi quà tôi cũng không quên được sáng nay Gil đã nhận được rất nhiều quà của các nữ sinh trong trường. Thật sự tôi có chút tức giận vì Gil cứ luôn được yêu thích như vậy và cũng có chút hâm mộ vì các nữ sinh kia họ có thể công khai tặng quà cho Gil mà chẳng sợ bị bàn tán soi mói gì. Nhưng mà tôi cũng không vì chuyện đó mà ảnh hưởng tới tình cảm của tôi và Gil, giữa chúng tôi luôn là sự cảm thông, tin tưởng và chia sẻ với nhau.

Tôi còn chưa kịp đưa ra món quà của mình thì Gil đã đưa quà của cậu ấy cho tôi và nói.

– Hôm nay Gil đã có thể chân chính lấy tư cách người yêu để tặng quà cho em vào lễ tình nhân rồi.

Tôi nhận món quà từ Gil rồi đưa cho Gil món quà của mình rồi nói.

– Có lẽ đây cũng là món quà đầu tiên em tặng Gil. Cảm ơn Gil vì đã luôn ở bên em.

Gil nhận quà của tôi. Cậu ấy cười rất vui vẻ. So với món quà của Gil thì quà của tôi lớn hơn nhiều. Thường thì tôi lại rất ngại nhận những hộp quà nhỏ, bởi vì giá của những hộp quà nhỏ thường trái ngược với kích cỡ của nó.

Gil mở quà của tôi ra xem ngay khiến tôi hơi mắc cỡ một chút. Cũng hi vọng là Gil sẽ thích nó.

– Em tặng giày cho Gil à.

Gil nhìn đôi giày tôi tặng rồi hỏi. Tôi hơi ngại ngừng gật đầu và nói.

– Thực ra đây là giày đôi. Em cũng có một đôi như thế này.

Gil nghe vậy thì rất vui vẻ. Cậu ấy nói.

– Khi nào em đi nó thì nhớ kêu Gil nha. Chúng ta cùng đi.

Tôi cười khẽ nói.

– Áo đôi, đồng hồ đôi, giày đôi nữa. Gil không cần để cả thế giới biết chúng ta là một đôi vậy chứ.

Gil đáp.

– Gil còn muốn để cả thế giới ghen tỵ với chúng ta nữa cơ. Hôn nữa em liệt kê vẫn còn thiếu một thứ nha..

Tôi không hiểu ý của Gil lắm vì tôi nghĩ mình đã nêu đủ hết những đồ đôi của chúng tôi rồi. Lúc này Gil lại chỉ chỉ vào hộp quà cậu ấy vừa tặng và nói.

– Em mở ra đi.

Tôi cũng tò mò muốn biết trong lần đầu với tư cách là người yêu thì Gil tặng cho tôi cái gì. Thường thì Gil luôn khiến tôi bất ngờ và lần này cũng không ngoại lệ, cậu ấy tặng tôi một chiếc nhẫn. Và tôi nhận ra Gil cũng đang đeo một chiếc giống hệt trên tay..

Thấy tôi không nói gì Gil có chút nôn nóng mà hỏi.

– Sao vậy, em không thích à.

Tôi chỉ biết cười khẽ rồi nói.

– Không phải, chỉ là em bất ngờ quá thôi. Nhưng mà đây là một món quà rất giá trị. . .

Gil biết được tôi muốn nói gì nên liền cắt ngang lời tôi.

– Em đừng nghĩ tới chuyện ấy được không. Đối với Gil thì không có thứ gì trên đời này quan trọng hơn em cả.

Tôi không biết phải nói gì nữa, tình cảm của Gil giành cho tôi sâu sắc hơn rất nhiều những gì tôi có thể nghĩ được. Điều tôi có thể làm là yêu Gil nhiều hơn để xứng đáng với những gì mình đang được nhận.

Tôi đưa chiếc nhẫn cho Gil rồi nói.

– Giúp em đeo nó được không.

Gil mừng rỡ vội nhận lấy và cẩn thận đeo vào tay tôi. Lúc này trong đầu tôi bỗng xuất hiện một hình ảnh rất đẹp. Tôi và Gil cùng nắm tay nhau vào trong lễ đường, tôi mặc váy cưới màu trắng tinh khôi, Gil mặc vest đen lịch lãm. Chúng tôi trao nhẫn cho nhau, cùng tuyên thệ sẽ yêu nhau trọn đời trọn kiếp và trao nhau một nụ hôn thật nồng nàn. . .

Một tương lai thật đẹp, nhưng để chạm vào được tương lai ấy chúng tôi còn quá nhiều thứ phải vượt qua. Nhưng tôi biết có một điều trong tương lai ấy mà tôi có thể thực hiện ngay bây giờ, đó là hôn Gil.

Hình như đây cũng là lần đầu tiên tôi chủ động hôn cậu ấy. Gil ban đầu có chút bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng hòa quyện cùng tôi. Một nụ hôn thật sâu, thật lâu và thật mê đắm.

Khi tôi trở về phòng ký túc xá các bạn cùng phòng cũng nhanh chóng nhận ra sự hiện diện của chiếc nhẫn trên tay tôi. Tôi cũng không thể không khai là Gil tặng. Thực ra không nói ra thì họ cũng biết, chẳng qua họ cứ thích làm màu chơi trò hỏi cung mà thôi.

.....

Truyện còn rất dài nên đề nghị các daiacma không nên kích động nhé

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: CHƯƠNG 48

Bởi vì đã xác định ước mơ của mình nên tôi bắt đầu tập chung hơn vào những môn học sẽ thi đại học. Tất nhiên cũng không thể bỏ bê những môn khác vì tôi vẫn còn kỳ thi tốt nghiệp ở phía trước.

Tôi cũng không còn quá đặt nặng vấn đề xếp hạng trong mỗi kỳ thi nữa. Bởi vì từ khi quen Gil tôi sẽ có cảm giác là cậu ấy xếp hạng nhất cũng như tôi xếp hạng nhất vậy. Cho nên chỉ cần không bị trượt khỏi top 3 là tôi đã vui vẻ lắm rồi.

Cũng bởi vì không còn áp lực nên tôi đã có một học kỳ rất nhẹ nhàng. Khi rảnh rỗi sẽ cùng Gil hoặc các bạn cùng phòng tới thư viện đọc sách. Khi lười biếng một chút thì cùng Gil và các bạn ra ngoài chơi, hiện tại tôi mới nhận ra tuổi học trò lẽ ra nên phải như vậy. Có lúc sẽ ngoan ngoãn nhưng có lúc cũng nên biếng lười nổi loạn một chút.

Kỳ thi cuối kỳ năm hai cũng đến rất nhanh, bởi vì không đặt nặng xếp hạng nên tôi làm bài rất thoải mái. Thế nhưng kết quả thi vẫn khiến tôi có chút bất ngờ. Ngày công bố kết quả tôi cũng không nôn nóng đi xem mà đang ở phòng sắp xếp hành lý chuẩn bị cho kỳ nghỉ hè sắp tới. Khi ấy Linh Lan và hai cô bạn còn lại từ ngoài vội vã đi vào rồi vây quanh tôi và nhìn tôi với ánh mắt đầy soi mói khiến tôi có chút hoang mang trong lòng.

- Có chuyện gì mà ba người nhìn tôi ghê vậy.

Tôi không yên lòng mà hỏi. Linh Lan thì làm vẻ mặt nghiêm túc như công an hỏi cung mà hỏi tôi.

- Cậu và Gil thực sự không thi cùng phòng ngồi cùng bàn chứ.

Tôi chẳng hiểu ra sao nhưng vẫn thật thà đáp lại.

- Thi đó là chuyện cả trường này đều biết rồi mà. Tôi thi ở lớp tôi Gil thi ở lớp Gil.. Cậu bị làm sao vậy Linh Lan..

Không chờ Linh Lan trả lời Tường Vi lại lên tiếng.

- Thế khi cùng ôn bài các cậu có ôn từ bài nào không.

Tôi cũng thành thật mà trả lời.

- Có, ôn cả một đống từ ấy chứ. Nhưng mà trật lất hết cả rồi còn đâu.. Mà sao các cậu cứ hỏi những câu kỳ cục vậy.

Minh Nguyệt giọng nghiến ngấm mà lên tiếng.

- Có khi là do thần giao cách cảm giữa hai trái tim đang yêu nhau cũng nên á.

Cả Linh Lan và Tường Vi đều gật gù tán đồng với ý kiến mà Minh Nguyệt vừa nêu ra còn tôi thì vẫn lơ ngơ như bò đội nơ vì chẳng hiểu gì cả. Linh Lan bây giờ mới quay sang hỏi tôi.

- Cậu biết kết quả thi và bảng xếp hạng học kỳ này chưa.

Tôi đáp.

- Chưa, giờ mới chuẩn bị đi xem nè. Mà có vụ gì hot sao...

Tường Vi nói.

- Không hot vì quá hot ấy chứ. Bà cứ ra là biết..

Minh Nguyệt cũng lên tiếng.

- Nghe đồn là từ khi thành lập trường tới giờ chưa xảy ra chuyện này bao giờ đâu.

Tôi bị ba cô bạn khiến cho đầu muốn rối như tơ vò luôn. Linh cảm mạch báo là chuyện này có liên quan trực tiếp tới tôi và Gil nhưng tôi lại không biết là chuyện gì mà có thể khiến cho ba cô bạn vốn quen với bạo động của tôi tỏ thái độ như vậy.

Dưới sự tò mò tôi đành tự mình đi tìm câu trả lời. Thật trùng hợp khi vừa ra khỏi ký túc xá thì cũng gặp Gil đang đi ra. Tôi đứng đợi Gil rồi cùng nhau đi, trên đường đi Gil hỏi tôi.

- Em có nghe chuyện gì chưa.

Tôi đáp.

- Ba cô bạn cùng phòng cứ úp úp mở mở không chịu nói rõ nên xem như biết mà thật ra lại không biết gì.

Gil cười nói.

- Phải ha. Các cô bạn cùng phòng của em thì giống như trung tâm thu thập tin tức rồi. Có chuyện gì ở trường mà thoát khỏi tai mắt của họ chứ. Gil cũng hơi bất ngờ khi lần này họ lại giữ được bí mật đến giờ đây.

Tôi trừng Gil một cái rồi nói.

- Không cho Gil nói xấu bạn em.

Gil thân nhiên đáp.

- Gil chỉ đang tả thực thôi mà.

Tôi cũng mặc kệ Gil luôn. Cái miệng luôn cứ thích nói những lời trêu tức người khác như vậy đó..

Chúng tôi tới chỗ bảng thông báo xếp hạng thì có rất nhiều người ở đó. Khi thấy chúng tôi họ cũng tự động tránh ra cho chúng tôi vào xem. Tôi còn nghe cả âm thanh máy chụp hình vang lên liên tục, tất nhiên là không thể thiếu những lời bàn tán nhỏ nhen về chúng tôi như mọi khi.

- Công Chúa và Hoàng Tử tới rồi kia.

- Họ đi với nhau thật sự rất đẹp đôi.

- Công chúa rất đẹp gái và Hoàng Tử thì quá đẹp trai.

- Cặp đôi hoàn hảo.

- Tôi không thể ngừng yêu họ.

- Hai người ấy sinh ra là để giành cho nhau..

....

....

.....

Bởi vì đã nghe nhiều lần rồi nên tôi cũng không còn cảm giác gì nữa. Điều tôi quan tâm nhất chính là bảng xếp hạng trước mắt mình, giờ thì tôi đã hiểu vì sao ba cô bạn cùng phòng lại tỏ thái độ như vậy.. Tôi cũng cảm thấy rất bất ngờ.. Học kỳ này năm hai chúng tôi có hai người xếp vị trí thứ nhất, và không ai khác chính là tôi và Gil.

Sở dĩ chuyện này trở thành chuyện được thảo luận nhiều như vậy là vì ở Angle không bao giờ xếp đồng vị trí. Nếu như trong một kỳ thi có hai hoặc nhiều hơn học sinh làm bài đạt số điểm tối đa thì hội đồng chấm thi sẽ họp lại với nhau và cùng so sánh phân tích các bài thi ấy và chọn ra người có cách làm bài độc đáo sáng tạo hơn để xếp vị trí cao nhất và tiếp theo. Cho nên chuyện tôi và Gil được xếp cùng hạng nhất là một điều quá hi hữu..

Tôi và Gil đều không hên mà nhìn nhau rồi cười. Chuyện này đối với chúng tôi cũng không quan trọng nên cũng không để tâm. Chúng tôi đang quan tâm hơn tới buổi lễ tổng kết vào ngày mai và kỳ nghỉ hè ngắn ngủi sắp tới.

Hè này chúng tôi chỉ được nghỉ vồn vện một tháng vì sắp tới chúng tôi sẽ bước vào năm ba, năm học quan trọng nhất của đời học sinh.

Trong buổi lễ tổng kết tôi và Gil sẽ vẫn làm MC như cũ. Chúng tôi đã hợp tác quá quen thuộc với nhau nên việc phải tập kịch bản trước là không cần thiết nữa. Chỉ cần trao đổi một chút về nội dung buổi lễ là xong, năm nay là năm mà khóa của chị Khánh Trang sẽ ra trường, dù biết đây là một điều tất yếu và chúng tôi vẫn sẽ còn gặp nhau ở bên ngoài mái trường nhưng trong lòng tôi không thể giấu được cảm giác buồn bã lưu luyến. Chị Khánh Trang là một người mà tôi rất ngưỡng mộ, từ khi tôi mới bỡ ngỡ bước chân vào ngôi trường này cho tới hôm nay thì chị ấy là người đã giúp đỡ tôi rất nhiều. Chị Khánh Trang cho tôi cơ hội để vào hội học sinh, cho tôi cơ hội trở thành một người dẫn chương trình. Có thể nói ước mơ của tôi cũng chính là được chị Khánh Trang thấp sáng.

Tôi luôn xem chị Khánh Trang là một người chị gái thân thiết và một tiền bối giỏi giang mà mình cần học hỏi. Giờ chị ấy rời xa ngôi trường này khiến cho tôi cảm thấy hơi hụt hẫng và buồn.

Trong khi chờ đợi để bắt đầu buổi lễ chị Khánh Trang đã cùng tôi và Gil trò chuyện. Khi biết tôi không nỡ xa chị ấy thì chị ấy liền cười khẽ rồi nói với tôi.

- Có một người em gái như em chị cũng rất hạnh phúc. Em xem, Linh Lan dù là em họ cũng chưa chắc đã lưu luyến chị bằng em.

Gil ở bên cạnh cũng lên tiếng hòa vào trêu tôi.

- Bạn Gấu thì luôn là người mịt ướt rồi tắm hồn lại đa sầu đa cảm nữa mà chị.

Tôi lườm Gil một cái rồi quay sang nói với chị Khánh Trang.

- Cho dù chị có đi học đại học ở xa thì cũng nhắn tin cùng em nha. Em sẽ rất nhớ chị đó.

Chị Khánh Trang mỉm cười chỉ Gil rồi nói.

- Em xem. Em vừa nói nhớ chị một chút là có người mặt xụ ra rồi.

Tôi đáp.

- Kệ người ta đi chị..

Gil bị tôi cho ăn bơ thì rất bất mãn. Cậu ấy cứ giơ tay giật mấy cọng tóc của tôi rồi lại làm cái mặt tỉnh bơ như chưa hề làm gì. Thật sự khiến cho tôi muốn giận cũng không sao giận được..

Buổi lễ tổng kết cuối cùng cũng diễn ra xuôi xẻ và kết thúc tốt đẹp. Trường Angle lại chia tay một khóa học sinh tài năng và xinh đẹp.. Chị Khánh Trang đại diện cho học sinh năm ba lên phát biểu và cảm ơn thầy cô cùng tất cả mọi người ở ngôi trường này. Bài phát biểu khiến cho tất cả thầy cô rất xúc động. Cá nhân tôi tin tưởng rằng cho dù có bao nhiêu khóa học sinh đến rồi đi chẳng nữa thì chị Khánh Trang vẫn sẽ là một trong những học trò ưu tú nhất và các thầy cô sẽ không bao giờ quên..

.....

Hôm nay thấy vui vui nên nửa đêm up truyện nè. Ai đọc thì comment cho tui biết coi, nhớ vote nữa nha..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: CHƯƠNG 49

Kỳ nghỉ hè ngắn ngủi. Gần như là chỉ được thả lỏng vài ngày, ai mà không biết năm ba quan trọng như thế nào. Cho nên không cần chờ để ba mẹ nhắc nhở mà chúng tôi đã biết tự giác tập chung học tập.

Hè này tôi sẽ bước sang tuổi 18. Đối với bất cứ một công dân nào của đất nước thì cái tuổi 18 có rất nhiều ý nghĩa trọng đại. Mười tám tuổi tôi sẽ chính thức là một công dân trưởng thành, có được những quyền lợi mà mọi công dân đều có. Nhưng cũng đồng nghĩa với việc tôi sẽ phải chịu trách nhiệm với tất cả những việc mình sẽ làm. Mười tám tuổi tôi có trong tay cả tương lai nhưng cũng có cả những chông gai mà một mình tôi phải đối diện..

Ba mẹ tôn trọng ước mơ của tôi nên khi tôi nói muốn trở thành một người dẫn chương trình truyền hình ba mẹ vẫn ủng hộ. Tôi biết ơn ba mẹ vì đã sinh ra tôi, cho tôi một gia đình trọn vẹn hạnh phúc và cho tôi một đôi cánh tự do để tôi thỏa sức bay lượn trong bầu trời mơ ước của mình.

Ngày sinh nhật mười tám tuổi tôi đã nói với ba mẹ thật nhiều những lời cảm ơn và cả lời yêu thương từ tận đáy tim của mình. Ba mẹ thì chỉ im lặng ôm tôi vào lòng giống như khi tôi còn là một đứa trẻ. Tôi biết cho dù tôi có trưởng thành bao nhiêu, có phải mười tám tuổi hay là tám mốt tuổi thì trong lòng ba mẹ tôi vẫn luôn là một đứa trẻ, một đứa con đại khờ luôn cần ba mẹ che chở và bao dung.

Sinh nhật năm nay tôi không mời nhiều bạn. Chỉ có vài người bạn thân trong phòng ở ký túc xá và Gil. Năm nay các bạn khác cũng bận bù đầu học ôn học hè chuẩn bị cho năm cuối nên tôi cũng không muốn phiền tới họ.

Buổi tiệc ấm cúng vui vẻ như một gia đình. Ba mẹ tôi từ lâu cũng đã xem Gil và ba cô bạn cùng phòng tôi như con cái nên rất vui vẻ.. Điều ước của tôi ngày hôm nay khi thổi nến chính là “Cả gia đình của tôi sẽ luôn luôn vui vẻ như hôm nay”. Có thể ngay lúc này lời ước ấy rất nhỏ bé và dễ dàng đạt được nhưng tương lai thì chẳng ai biết trước được thế nào. Vậy nên tôi chỉ ước chúng tôi sẽ luôn được vui vẻ bên nhau như vậy. Bởi vì trong tim tôi ba mẹ và Gil đều rất quan trọng. Tôi không thể để mất ai cả..

Sinh nhật năm nay Gil tặng tôi một sợi dây chuyền rất đẹp. Mặc dù tôi đã dặn cậu ấy đừng mua những thứ giá trị nhưng Gil luôn không nghe. Cậu ấy luôn viện cớ là vì món quà đó rất hợp với tôi và dùng về mặt đáng thương khiến tôi không sao trách cứ được. Tôi cũng nhận ra rằng tôi đối với Gil luôn luôn mềm lòng, chỉ cần cậu ấy giả bộ đáng thương một chút thì dù biết cậu ấy đang diễn tôi cũng không thể không đầu hàng được.. Có lẽ khi quá yêu một người thì lý trí cũng sẽ mềm yếu như vậy.

Sau buổi tiệc chúng tôi cùng nhau đi chơi. Tất nhiên sẽ không có sự hiện diện của các vị phụ huynh rồi. Để chúc mừng tôi chính thức trưởng thành nên Gil liền dẫn chúng tôi tới một quán Bar khá có tiếng ở thành phố. Tôi đã từng cùng Gil đi tới quán bar này một lần trong sinh nhật Gil năm trước nhưng khi chúng tôi tới đó vẫn là buổi chiều và quán chưa mở cửa. Hôm nay mới xem như chính thức được đi bar một cách đúng nghĩa.

Có lẽ ba cô bạn cùng phòng của tôi cũng là lần đầu tiên được tới nơi này như tôi. Nhìn cái vẻ mặt lơ ngơ của họ tôi cũng hiểu, chúng tôi cứ bối rối nhìn

nhau mà không biết phải làm gì. Trong bar tiếng nhạc rất lớn nên chúng tôi rất khó trò chuyện, Gil thì đang tìm anh quản lý để trao đổi gì đó nên bốn đứa tôi đứng im một góc với nhau.

Quán bar giờ này đã rất đông người. Có cả nam và nữ, có người thì cùng nhau ngồi ở ghế uống rượu trò chuyện, có người thì đứng nhún nhảy theo nhạc. Thú thật tôi cảm thấy nơi này không hợp với mình cho lắm.

Vài phút sau Gil quay lại và dắt chúng tôi tới một chỗ ngồi cách khá xa sân khấu nên âm nhạc cũng bớt ồn ào hơn. Vị trí này tôi rất thích vì nó rất dễ quan sát mọi người trong quán mà lại ít bị mọi người chú ý. Có lẽ cũng nhờ mối quan hệ thân thiết nên Gil mới lấy được vị trí này.

Ba cô bạn của tôi cũng bắt đầu hào hứng với không khí ở đây. Khi phục vụ tới hỏi chúng tôi dùng đồ uống gì thì cả ba cô bạn đều đòi uống bia. Tôi thì không muốn uống mấy thứ có men hoặc cồn nên không đồng ý. Ba cô bạn lại nói hôm nay là ngày tôi trở thành người lớn nên phải uống một lần. Sau một hồi tranh cãi thì chúng tôi quyết định chọn cocktail có cồn. Một sự pha trộn hòa hợp..

Cocktail vừa có thể xem như nước trái cây vừa có pha chút rượu nên có mùi vị rất đặc biệt. Khi uống cũng không bị say nên hợp với chúng tôi lúc này. Vốn không rành loại nào ngon nên chúng tôi tùy ý để Gil chọn, khoản này có lẽ cậu ấy rất rành rồi..

Gil chọn là loại cocktail Margarita, có mùi cam và chanh rất dễ chịu. Cả ba cô bạn ban đầu còn chưa mấy hài lòng thì uống xong một ngụm cũng mê mẩn luôn.

Quán bar càng về khuya càng đông. Đa số đều là những người rất trẻ tuổi tới đây, khi có phần âm nhạc để nhảy múa thì họ cùng nhau lên sân khấu nhảy múa. Khi hết âm nhạc thì lại trở về bàn trò chuyện và uống rượu. Trong quán có một nữ DJ rất xinh đẹp và sexy, tôi để ý thấy cô ấy hay nhìn lại chỗ chúng tôi ngồi nên khá tò mò. Cũng không để tôi phải tò mò lâu thì cô ấy đã tự động đi tới bàn chúng tôi và cùng Gil trò chuyện. Họ dường như thân thiết với nhau vô cùng.

Cô ấy tự nhiên khoác tay lên vai Gil rồi nói.

– Hi Gil. Đạo này ít thấy tới đây nha. Bạn rộn chuyện gì à.

Gil cũng tự nhiên đáp lại cô ấy.

– Cũng không có gì cả. Là chuyện học tập ở trường thôi.

Cô ấy lại nói.

– Đạo này em cũng chịu khó học tập vậy à. Động lực nào thúc đẩy vậy.

Gil đáp.

– Tất nhiên là vì muốn tốt cho tương lai rồi.

Cô ấy cười một tiếng lại nói.

– Thôi khỏi xạo đi cưng. Chị hiểu cưng quá mà. Chắc chắn là có liên quan tới tình cảm rồi, nghe nói lần trước cưng có mang bạn gái tới đây một lần rồi. Cô ấy là ai..

Gil nhún mày nhìn cô ấy có chút thách thức mà không đáp. Cô ấy lại cười khê rồi nhìn sang bốn người chúng tôi và nói.

– Chị có thể đoán được một trong bốn cô gái này có một người là bồ của Gil. Và chị nghĩ cô gái đó là em..

Chị ấy nói rồi chỉ tay vào tôi khiến tôi có chút bất ngờ. Không hiểu sao chị ấy lại đoán ra được, không lẽ trên mặt tôi có dán giấy với dòng chữ “tôi là bạn gái của Gil” hay sao mà ai cũng đoán ra vậy. Cô ấy thấy vẻ mặt của tôi thì lại mỉm cười rồi nói.

– Cũng không khó để đoán ra đâu. Em biết tại sao không, chính là vì ánh mắt của em khi nhìn tôi và Gil trò chuyện. Nó rõ ràng là ánh mắt đầy chiếm hữu như kiểu “cậu ấy là của tôi chị mau tránh xa ra” vậy đó.

Tôi nghe vậy thì xấu hổ tới mức muốn tìm cái hố nào mà chui xuống. Ba cô bạn của tôi thì được dịp cười như bị điên vậy. Chỉ có Gil là thương tôi nhất mà lên tiếng bênh vực tôi.

– Được rồi. Chị đừng trêu em ấy nữa, em ấy là người rất dễ mắc cỡ.

Cô ấy nghe Gil nói vậy thì đáp.

– Em nha. Có bồ là quên bạn. Được rồi không phiền mọi người nữa..

Cô ấy mỉm cười và dời đi. Lúc này tôi mới quay sang lờm Gil và cả ba cô bạn vô lương tâm của mình. Tất cả bọn họ đều không hẹn mà giả bộ cảm ly nước lên uống và ngó lơ tôi khiến tôi tức muốn điên lên.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Cocktail rất ngon nên những đĩa ham ăn chúng tôi không cưỡng lại được mà uống thêm vài ly. Cho nên vốn không thể say chúng tôi cũng có chút choáng váng đầu óc.

Gil vẫn là người tinh táo nhất trong nhóm nên cậu ấy đã giúp ba cô bạn thuê taxi về nhà và cũng đưa tôi- người say nặng nhất về. Dù nói là say nhưng thật ra đầu óc tôi vẫn khá thanh tỉnh, chỉ hơi đầu đầu choáng váng chút thôi. Bởi vì không muốn để ba mẹ biết nên tôi nói Gil đừng về nhà vội mà hãy tới chỗ nào thoáng mát cho tôi nghỉ một chút, tinh táo hơn sẽ về.

Chúng tôi cùng đi dạo ở phố đi bộ. Tuy đã hơn 11h đêm nhưng ở phố đi bộ vẫn còn khá đông người, bởi đang hè nên các anh chị sinh viên học sinh được tự do vui chơi mà không cần lo ngày mai phải thức dậy sớm lên lớp. Tôi và Gil cùng nắm tay nhau bước đi, đêm khuya không khí mát mẻ dễ chịu khiến cho đầu óc tôi thanh tỉnh rất nhiều. Sài Gòn hiếm hoi lắm sẽ có một ngày nhìn thấy mặt trăng và hôm nay là một trong ít những ngày hiếm hoi đó. Tôi và Gil chọn một vị trí thoáng mát ngồi xuống và cùng nhau nhìn lên bầu trời, trăng vẫn chưa tròn lắm nhưng rất sáng. Thật tiếc là vẫn không át được ánh sáng của những cột đèn đường ở hai bên đường.

Tôi tựa vào vai Gil rồi khẽ nói.

– Hôm nay em rất hạnh phúc. Cảm ơn Gil vì luôn ở bên em vào những giây phút trọng đại của cuộc đời.

Gil đưa tay khẽ vuốt mái tóc của tôi rồi nói.

– Đồ ngốc. Gil sẽ luôn ở bên em, không chỉ hôm nay mà là mãi mãi.

– Gil sẽ không bao giờ buông tay em chứ.

– Không bao giờ. Cho dù em có muốn Gil buông tay. Bởi vì Gil không thể không có em.

– Em yêu Gil. Cho dù cả thế giới này phản đối thì em vẫn sẽ yêu Gil. Em cũng không bao giờ buông tay Gil cho dù em có phải chết.

– Không được nói tới những điều xui xẻo. Chỉ cần tình cảm của chúng ta chân thành thì mọi người sẽ ủng hộ và chúc phúc cho chúng ta thôi.

– Gil. Gil có tin vào số mệnh không.

– Trước đây thì không nhưng hiện tại thì có. Gil tin em và Gil là số mệnh của nhau và không bao giờ có thể chia cách.

– Em cũng vậy. Ngày hôm nay em muốn nói với Gil một chuyện với tư cách là một người trưởng thành. Em sẽ bảo vệ tình yêu của chúng ta cho dù phải đối diện với bất cứ điều gì đi nữa. Một ngày nào đó em sẽ nói với ba mẹ rằng Gil là người em yêu chứ không phải một người bạn đơn thuần nữa. Cho dù ba mẹ phản đối thì em sẽ làm tất cả để chứng minh cho ba mẹ thấy em không chọn lựa sai lầm.

– Gil tin em mà. Gil cũng sẽ như em, chúng ta sẽ cùng nhau bảo vệ tình yêu của mình.

Chúng tôi ôm nhau và hôn nhau dưới ánh trăng sáng. Có lẽ đây là lần đầu tiên chúng tôi thân mật với nhau ở nơi mà dễ bị người khác thấy được. Tuy nhiên bởi vì đang là đêm khuya và những người có mặt ở đây đa phần đều là người trẻ và họ cũng đang yêu nên họ chẳng xa lạ tò mò gì khi thấy một cặp đôi hôn nhau. Cũng có lẽ họ không nhận ra chúng tôi là hai cô gái nên chúng tôi không bị chú ý hay làm phiền.

Khi tôi cảm thấy đã thực sự thanh tỉnh Gil cũng đưa tôi về nhà. Hiện tại cũng quá nửa đêm rồi nên có lẽ ba mẹ cũng lo lắng, khi tôi vào trong nhà thì thấy mẹ đang còn thức chờ mình. Bỗng nhiên cảm thấy mình thật vô tâm vì đã không gọi về báo cho mẹ một tiếng để mẹ an lòng.

Mẹ thấy tôi thì liền nói.

– Sao về trễ vậy con. Các bạn đều về nhà hết rồi chứ.

Tôi ngồi xuống bên cạnh mẹ gục đầu vào lòng mẹ rồi nói.

– Con xin lỗi. Lẽ ra con nên về sớm hơn để mẹ không phải lo lắng.

Mẹ mỉm cười nói.

– Mẹ biết con đã lớn nên có lúc sẽ về trẻ thế này. Mẹ tin tưởng con sẽ biết vui chơi giới hạn. Nhưng mà mẹ vẫn không an lòng nên phải thấy con về mẹ mới ngủ yên được.

Tôi chỉ cảm thấy khóe mắt cay cay. Những giọt nước mắt nóng hổi cứ thi nhau lăn xuống má, mẹ giúp tôi lau nó đi rồi nói.

– Sao lại mít ướt rồi. Từ hôm nay con đã trở thành người lớn rồi, không thể cứ thích khóc nhè như ngày xưa được nữa. Các bạn mà biết lại cười cho bây giờ.

Tôi vẫn vùi vào lòng mẹ sụt sùi mà nói.

– Ai cười kệ họ. Con vẫn cứ là con nít của mẹ thôi.

Mẹ cười khẽ rồi xoa đầu tôi sau đó nói.

– Được rồi. Nín đi, có đói không mẹ nấu gì cho ăn rồi đi ngủ.

Tôi đáp.

– Con không đói lắm. Mẹ đi ngủ đi, cũng trễ lắm rồi.

Mẹ nghe vậy cũng nói.

– Ừ, vậy mẹ đi ngủ. Con cũng nhanh về phòng đi.

Tôi vâng lời đi lên lầu. Lúc đi được vài bước tôi liền quay lại và nói.

– Mẹ, con yêu mẹ và cả ba nữa. Con yêu gia đình mình rất nhiều.

Mẹ hơi bất ngờ nhưng cũng cười khẽ rồi nói.

– Ba mẹ cũng luôn luôn yêu con. Ngủ ngon nha con gái.

– Vâng. Mẹ ngủ ngon.

Khi tôi lên tới phòng thì chuông điện thoại cũng reo lên. Là Gil gọi, vừa nghe giọng của tôi cậu ấy đã hỏi.

– Em sao vậy.

– Em mới khóc nhè.

– Sao lại khóc.

– Vì mẹ đợi em tới giờ. Em thấy có lỗi.

– Gil xin lỗi.

– Gil không có lỗi. Lẽ ra em nên gọi cho mẹ để mẹ an tâm.

– Mẹ có mắng em không.

– Không. Mẹ chỉ nói là lo lắng nên đợi em thôi.

– Lần sau chúng ta sẽ về sớm hơn.

– Vâng. Thế Gil về tới nhà rồi à.

– Ừ. Cả nhà ngủ hết rồi.

– Gil cũng ngủ đi. Trễ rồi.

– Ừ. Vậy em cũng ngủ ngoan nha. Gặp em sau.

– Vâng. Gil ngủ ngon.

...

Sau sinh nhật tôi bắt đầu tập chung vào học tập. Cũng sẽ giành ra chút thời gian đi chơi với Gil nhưng hai đứa cũng là cùng nhau đi thư viện hoặc nhà

sách để mua và mượn sách tham khảo. Cứ nghĩ những cuộc hẹn hò như vậy sẽ không thú vị nhưng thật ra lại rất lãng mạn, chúng tôi cùng nhau đọc sách, cùng nhau thảo luận về một đề tài chung. Có đôi khi tranh luận một chút nhưng kết thúc vẫn là những nụ cười vui vẻ hạnh phúc.

Sắp tới cũng đến ngày sinh nhật của Gil. Tôi thực sự không biết sẽ tặng gì cho cậu ấy, tôi biết tình cảm không dựa trên những món quà tặng nhưng tôi cũng không thể chỉ biết nhận từ Gil. Tôi có gọi điện nhờ ba cô bạn cùng phòng tư vấn nhưng kết quả thì chẳng ưng ý chút nào, ba cô bạn của tôi luôn nghĩ ra những điều thật sự rất khó mà nghĩ ra được. Thật sự chia buồn với những người sau này sẽ là người yêu của ba người họ.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Sinh nhật Gil lại là một ngày mưa lớn. Bởi vì đất nước đang có một cơn bão đổ bộ vào nên thành phố cũng chịu ảnh hưởng không nhỏ. Mưa lớn khiến cho đường lụt lội rất sâu, cây cối bị gió xô đổ ngang ra đường, đài truyền hình phát đi thông báo khuyên người dân nên hạn chế ra đường trong ngày hôm nay để tránh rủi ro không cần thiết.

Bởi vì nguyên nhân ấy Gil liền không cho tôi sang nhà cậu ấy. Gil nói sinh nhật thì còn rất nhiều dịp, chúng tôi còn có cả một đời cùng đón sinh nhật với nhau nên không nhất thiết phải mạo hiểm ngày hôm nay. Gil không muốn tôi gặp phải chuyện gì dù là nhỏ nhất. Chính ba mẹ tôi sau khi nghe đài truyền hình thông báo cũng không muốn cho tôi ra ngoài. Mọi người cứ xem tôi là trẻ con mà bao bọc.

Bởi vì không thể tới nhà Gil chúc mừng sinh nhật nên tôi và cậu ấy đã trò chuyện điện thoại cùng nhau rất lâu, tới khi máy hết pin mới thôi. Thực sự trong lòng tôi luôn cảm thấy có lỗi với Gil, Gil giành cho tôi tất cả những hạnh phúc và tốt đẹp nhất còn tôi lại chẳng cho Gil được gì. Người ta luôn nói rằng tình yêu thật sự là cho đi mà không bao giờ đòi hỏi phải được đáp lại nhưng tôi lại cho rằng yêu thương phải cho đi và nhận lại một cách công bằng, có vậy thì tình yêu mới bền vững được.

Sau sinh nhật Gil cũng bắt đầu kỳ học hè sớm giành cho các học sinh cuối cấp như chúng tôi. Mỗi đứa lại thu dọn hành lý trở lại trường học, bởi đã quá thân quen nên Gil nhận nhiệm vụ đón tôi tới trường mà không phải là ba đưa đi nữa. Ba năm tưởng là một thời gian rất dài thế nhưng lại rất ngắn ngủi, chúng tôi đã đi được 2/3 chặng đường rồi và chỉ còn một chặng cuối này thôi. Rồi cũng sẽ qua đi rất nhanh.

Bởi vì năm hai và năm nhất vẫn chưa phải đi học nên trường học khá là yên ắng. Hầu hết các học sinh năm ba chúng tôi đều chỉ nghĩ tới việc học nên không có trò quậy phá nào. Nghỉ lại những ngày còn là năm nhất năm hai còn đang vô tư vô lo cứ tới trường là đủ trò quậy phá mà cảm thấy tuổi thơ thật đẹp. Nhưng mà con người rồi ai cũng phải lớn lên thôi, vô tư, hồn nhiên sẽ dần bị thay thế bởi những lo toan gánh nặng về tương lai. Cho nên tôi nghĩ ai khi còn được sống trong tuổi thơ thì cứ hãy vô tư làm một đứa trẻ, vui đùa quậy phá thỏa thích đi. Chỉ cần đừng quá giới hạn cho phép là được, như chúng tôi nè. Chơi thì vẫn chơi nhưng học sẽ vẫn nghiêm túc mà học.

Năm cuối cấp đi liền với thi tốt nghiệp sẽ là thi đại học. Hầu hết ai cũng đã có chọn lựa trường học và ngành học cho mình, tôi chọn lựa trở thành một MC truyền hình còn Linh Lan lại thích trở thành một giáo viên tiếng anh. Tường Vi ước mơ trở thành một hướng dẫn viên du lịch trong khi Minh Nguyệt lại muốn bước chân vào con đường kinh doanh. Gil cũng nói với tôi rằng cậu ấy sẽ cùng tôi học một trường đại học nhưng tôi không biết gia đình cậu ấy có ủng hộ không. Tôi tôn trọng chọn lựa của Gil nhưng tôi cũng hi vọng chọn lựa ấy không phải bởi vì tôi. Tôi muốn Gil đi con đường cậu ấy thực sự yêu thích và đam mê.

Tôi nói với Gil về dự định nhường chức vị hội trưởng hội học sinh lại cho Linh Chi để có thời gian giành cho học tập hơn. Tôi và Gil cũng bàn nhau để chọn ra một cặp đôi MC mới cho chương trình phát thanh của trường nhưng tất cả chỉ có thể quyết định vào đầu năm học mới khi mà Linh Chi và các học sinh khóa mới sẽ nhập học. Việc chọn Linh Chi làm hội trưởng tôi rất an tâm vì qua một năm qua em ấy đã cho tôi thấy khả năng lãnh đạo rất tốt của mình. Nhưng về vấn đề người dẫn chương trình thì hơi khó vì năm hai không có gương mặt thực sự có thể đảm nhiệm việc này. Chỉ hi vọng ở năm nhất nhập học thôi.

Học hè hơn một tháng thì khai giảng cũng tới. Sân trường sau thời gian đầu hiu lại bắt đầu nhộn nhịp vui vẻ, trước khai giảng một ngày tôi mở cuộc họp của hội học sinh để nói về chuyện sẽ giao lại chức vụ cho Linh Chi. Hầu hết mọi người đều tán thành nhưng Linh Chi lại từ chối. Con bé nói mình vẫn chưa đủ kinh nghiệm đảm nhiệm chức vụ hội trưởng và đề nghị tôi tiếp tục giữ vị trí này ít nhất là hết học kỳ 1. Thời gian đó Linh Chi sẽ hỗ trợ cho tôi nhiều hơn và cũng để học hỏi thêm trước khi chính thức nhận trách nhiệm. Tôi cũng không thể làm gì hơn là đồng ý.

Bởi vì chưa thể tìm ra người dẫn chương trình thay thế nên tôi và Gil vẫn phải đảm nhiệm vị trí này vào ngày khai giảng năm học. Không phải nói Gil lại dùng nhan sắc của mình thu hút thêm một tá Fan girl và chúng tôi lại có thêm một số lượng shipper đáng kể. Gil vẫn trung thành với thời trang tomboy cá tính mạnh mẽ, trong ngày khai giảng cậu ấy mặc bộ vest xám tro cực kỳ phong độ. Trông rất ra dáng công tử phong lưu, đến tôi đây là người yêu của Gil mà còn bị vẻ đẹp chết người ấy khiến cho khán khách thì hỏi sao trái tim non nớt của các nữ sinh năm nhất không rung động. Tôi lại có thêm không ít cá tính địch nữa rồi, năm ngoái một nhóm tình địch đã ra trường thì năm nay lại vào thêm một nhóm và còn có xu hướng cuồng nhiệt bạo dạn hơn nữa mới đáng lo chứ. Yêu một người đẹp trai cũng không sung sướng gì đâu nha..

Việc đầu tiên của năm học là chọn lựa một số thành viên có thành tích tốt để bổ nhiệm vào hội học sinh thay thế cho các thành viên đã ra trường. Linh Chi thay tôi làm việc ấy, tôi chỉ là người xem xét danh sách đề cử và đưa ra quyết định cuối cùng. Tất nhiên trong danh sách này không thể thiếu những

học sinh có thành tích xuất sắc nhất của kỳ thi tuyển sinh vừa qua.

Nói tới học sinh năm nhất khóa này tôi cũng khá ấn tượng với một vài thành viên. Đặc biệt là học sinh đạt kết quả cao nhất và đã đại diện phát biểu trong hôm khai giảng. Cô bé có cái tên khá dễ thương là Lan Khuê, ấn tượng mạnh mẽ nhất với tôi có lẽ là vì cô bé rất đẹp. Tôi cảm thấy em ấy cứ như một cô gái bước ra từ tiểu thuyết vậy. Dáng người cao gầy mảnh khảnh, mái tóc dài ngang lưng mềm mại, làn da mịn màng như ngọc và những chi tiết trên gương mặt thì quá hoàn mỹ. Thái độ đối nhân xử thế của em ấy cũng rất điềm đạm, không quá lạnh nhạt cũng không quá nhiệt tình, ở em ấy tôi nhìn ra có vài phần giống với chị Khánh Trang nhưng em ấy ấm áp hơn chị Khánh Trang một chút. Tôi nghĩ cô bé này có lẽ là một hot girl rất được chú ý ở trường cũ và ở tại ngôi trường này em ấy cũng sẽ không có đối thủ.

Tôi nói với Gil sẽ chọn Lan Khuê vào vị trí MC dẫn chương trình và Gil không có ý kiến. Tôi cũng từng tò mò hỏi Gil rằng cậu ấy có thấy Lan Khuê rất đẹp không, lúc ấy Gil đã nói với tôi.

- Ủ, Gil thừa nhận là cô bé rất xinh đẹp. Nhưng mà trong mắt Gil vẫn là bạn Gấu đẹp nhất.
- Gil xạo quá. Gil lại nịnh em chứ gì.
- Gil nói thật mà. Trong mắt Gil thì em luôn đẹp nhất. Cho dù Gil có gặp bao nhiêu người con gái trên đời thì không ai có thể bằng em.
- Yêu Gil nhất.
- Gấu ngốc.
- Lại mắng em nữa.
- Mắng yêu mà.
- Không cho.
- Ủ thì không dám nữa.

...

...

Lan Khuê xuất hiện. Các đại ác ma cho tràng pháo tay chào mừng khách mời danh dự của truyện nào...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Quyết định chọn Lan Khuê làm MC cho trường được chấp nhận và tôi cùng Gil đã tới gặp em ấy để trao đổi. Ban đầu Lan Khuê có chút ngại ngùng từ chối nhưng sau khi chúng tôi thuyết phục thì em ấy đã đồng ý. Tuy nhiên vẫn chưa chọn được người thứ hai nên tôi và Gil vẫn phải cùng Lan Khuê thực hiện chương trình. Bởi vì để Lan Khuê quen dần với công việc này nên trong các buổi phát thanh chúng tôi luôn kêu em ấy đi chung để em ấy làm quen. Mấy buổi phát thanh đầu tiên vẫn do tôi với Gil đảm nhận nhưng một vài buổi sau thì tôi bắt đầu nhường sóng cho Lan Khuê.

Gil rất giỏi trong việc giúp đỡ và khỏa lấp sai lầm cho bạn dẫn nên tôi để Gil cùng dẫn với Lan Khuê. Mới đầu Lan Khuê vẫn khá mất bình tĩnh và mắc một ít sai lầm nhưng Gil đều nhanh trí giúp em ấy sửa sai và giúp em ấy tự tin hơn. Chỉ vài buổi sau đó Lan Khuê đã bắt nhịp được với Gil và cả hai phối hợp rất tốt, tôi đứng bên cạnh theo dõi mà cũng không khỏi cảm khâm hai người rất ăn ý với nhau. Lan Khuê không chỉ có một vẻ ngoài xinh đẹp mà em ấy còn có một giọng nói rất dễ thương ngọt ngào, thú thật tôi đã có chút ghen tỵ với Lan Khuê về điều ấy. Giọng nói của tôi tuy không phải khó nghe nhưng mà nó không thể ngọt như Khuê được..

Phản ứng của các học sinh trong trường trước sự thay đổi MC cũng rất tích cực. Ban đầu khi tôi thông báo sẽ thay đổi MC thì nhận được nhiều sự phản đối của học sinh. Nhất là các shipper của GilenChi. Đa phần mọi người đều mặc định rằng tôi và Gil là một cặp đôi hoàn hảo khi kết hợp cùng nhau và họ cũng quen với hai chúng tôi nên không chấp nhận sự thay đổi. Nhưng sau vài buổi phát sóng thì Lan Khuê đã bắt đầu mang về cho mình một lượng người ủng hộ nhất định.

Tôi cũng đang cùng Linh Chi tìm kiếm người có thể thay thế Gil để cùng Lan Khuê đảm nhiệm vai trò MC cho trường nhưng vẫn chưa xác định ra ai là người thích hợp. Gil tuy vẫn rất nhiệt tình giúp đỡ Lan Khuê nhưng mà mỗi khi cùng trò chuyện với tôi là cậu ấy lại than thở rằng.

- Gil không ghét Khuê nhưng bạn dẫn không phải là em nên Gil không có nhiều hứng thú.
- Gil chịu khó một chút đi. Em sẽ tìm ra người thích hợp để thay Gil mà.

– Em tìm nhanh lên nha. Gil thấy hai bạn Phạm Hương và Mai Ngô rất hợp đó. Em chọn một trong hai người đó đi.

– Em cũng đang cân nhắc xem ai hợp hơn đây.

– Ủ, em chọn nhanh lên. Gil chỉ muốn nhanh trở về bên em thôi.

– Gil nha... Cứ thế bảo sao em không yêu cho được.

– Vậy em càng phải yêu Gil cho thật nhiều vào..

– Sến quá Gil ơi.

– Gil thích..

...

...

Việc chọn lựa bạn dẫn cùng Lan Khuê nên tôi cũng muốn tham khảo ý kiến của em ấy nhưng Khuê chỉ nói.

– Em thì không sao cả. Chị cứ chọn người chị cảm thấy hợp thôi.

Tôi nói.

– Hợp ý chị nhưng cũng phải hợp với em nữa chứ. Dù sao người ấy sẽ là bạn dẫn cùng em những năm học tiếp theo nữa.

Lan Khuê đáp.

– Em cũng chưa hiểu nhiều về hai bạn ấy nên cũng không biết sao.

Tôi hỏi.

– Không phải em và Mai Ngô học cùng lớp sao.

– Vâng. Nhưng em cũng chưa trò chuyện nhiều với bạn ấy.

– Thế còn Phạm Hương.

– Hương là lớp trưởng lớp kế bên của em. Vì cùng là lớp trưởng lại cùng chung trong hội học sinh nên em cũng có trò chuyện một chút. Nhưng mà cũng không thân thiết đâu chị.

– Cũng khó đây. Để chị xem xét thêm đã rồi sẽ thông báo với em sau nhé.

– Vâng. Em tin tưởng vào chọn lựa của chị.

Sau khi cùng Lan Khuê trò chuyện tôi càng không biết nên chọn ai. Cả Phạm Hương và Mai Ngô đều là những người xuất sắc nhưng mà càng vậy càng khó chọn lựa. Cả hai đều có chất giọng khá tốt và phong cách cũng có chút tomboy, tuy không giống Gil đẹp trai và mạnh mẽ nhưng ở họ vẫn có sự nam tính ngấm mà rất nhiều con gái yêu thích. Tôi nghĩ có lẽ sau khi tôi và Gil ra trường thì Lan Khuê và Mai Ngô cùng Phạm Hương sẽ là những cái tên nổi bật và được quan tâm nhất ở ngôi trường này..

Tạm gác lại chuyện chọn lựa MC mới chúng tôi bước vào kỳ thi giữa kỳ. Mặc dù không phải kỳ thi trọng yếu nhất nhưng mà ở ngôi trường này mỗi kỳ thi đều rất quan trọng. Điểm sẽ được bảo lưu để tính vào kết quả chung cuộc của năm học. Lớp chọn là lớp luôn phải thi đề riêng so với các lớp khác nên tôi càng phải chăm chỉ hơn. Tường Vi cũng vì chuyện này mà than thở không thôi...

Sau kỳ thi tôi cũng quyết định chọn Phạm Hương làm bạn dẫn cũng Lan Khuê bởi vì lịch học của Gil và tôi đã tăng lên. Những môn thi tốt nghiệp đều được tăng thêm tiết học vào buổi chiều nên chúng tôi không có thời gian làm MC nữa.

Hơn nữa hôm trước Minh Nguyệt còn đem về cho tôi một tin tức rất xấu là một số nữ sinh năm nhất đang manh nha lập một nhóm ship GilKhue. Tôi nhất định không thể để điều này xảy ra, phải giết từ trong trứng. Gil là của tôi...

Gil sau khi biết được nguyên do mọi chuyện thì cười rất đắc ý. Cậu ấy còn trêu tôi.

– Bạn Gấu khi ghen thật đáng sợ nha.

– Kệ em. Gil cứ thử lén phét với ai đi. Em xử đẹp.

– Gil nào dám. Gil chỉ có mình bạn Gấu thôi..

– Rèo miệng.

– Em thích là được rồi.

...

Lan Khuê và Phạm Hương trở thành bạn dẫn chương trình cùng nhau. Tôi cũng không biết hai người họ có tâm đầu ý hợp như tôi và Gil không nhưng mà tôi vẫn tin hai người họ sẽ cùng nhau hoàn thành tốt công việc của mình.

Hội học sinh cũng bắt đầu ổn định và tôi cũng đề Linh Chi thay mình đảm nhiệm vị trí hội trưởng. Tuy nhiên Linh Chi vẫn luôn hỏi ý kiến của tôi trước một quyết định quan trọng nào đó trong hội. Em ấy nói rằng vì tôi là người mà em ấy luôn tin tưởng và ngưỡng mộ nhất, tôi cũng không thể không giúp đỡ em ấy khi em ấy cần.

Ngày nhà giáo Việt Nam dưới sự chủ trì của Linh Chi diễn ra rất tốt đẹp. Hai MC mới là Lan Khuê và Phạm Hương cùng dẫn chương trình, cả hai đều có dáng người cao gầy xinh đẹp. Mái tóc suôn dài và cùng mặc váy trắng như công chúa. Tuy nhiên ở Khuê tôi vẫn cảm thấy được sự mềm mại đáng yêu còn ở Hương vẫn có nét mạnh mẽ thanh tú. Sự mềm mại cùng sự mạnh mẽ kết hợp với nhau lại rất hòa quện hài hòa.

Lần đầu tiên tôi và Gil được ngồi cùng với nhau dưới ghế khán giả trong một buổi lễ của trường. Dù không phải là một nhân vật chính nào cả nhưng hai chúng tôi vẫn bị đề ý rất nhiều, các học sinh chung quang không ngừng bàn tán về chúng tôi. Những chiếc điện thoại và máy chụp hình vẫn theo dõi từng cử chỉ của chúng tôi. Ban đầu tôi không được tự nhiên nhưng Gil lại rất tự nhiên, sau đó tôi cũng dần thả lỏng và thoải mái hơn. Chúng tôi cùng trò chuyện về các tiết mục của buổi lễ, cùng nhận xét về Hương – Khuê và cùng cười đùa với nhau.

Buổi tối hôm đó trên trang web của trường lại có rất nhiều hình ảnh của tôi và Gil được chia sẻ. Tôi thì đã không còn cảm thấy mất tự nhiên vì điều này. Một điều khiến tôi ngạc nhiên nữa là Lan Khuê và Phạm Hương cũng là hai người được chia sẻ ảnh nhiều ở buổi lễ. Tôi lúc này liền có cảm giác hai em ấy rất giống tôi và Gil của ngày xưa.

.....

Chi thật ác liệt. Giết từ trong trứng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Nếu bạn đã từng trải qua năm học cuối cấp phổ thông thì bạn sẽ hiểu được áp lực rất lớn của năm học này. Học và thi luôn song song đồng hành, những kỳ thi thử tốt nghiệp cứ mỗi tháng sẽ diễn ra một lần để đánh giá thực lực của các học sinh. Nếu có dấu hiệu của sự sa sút thì thầy cô chủ nhiệm sẽ đặc biệt chú ý tới và kèm cặp. Bởi vì trường tuyển nên vấn đề thành tích vẫn luôn được coi trọng vô cùng. Chúng tôi vượt qua một học kỳ 1 đầy áp lực. Nhưng mà học kỳ hai sẽ còn áp lực hơn nhiều, khi công bố điểm thi và bảng xếp hạng học kỳ tôi và Gil vẫn xuất sắc đứng đầu năm ba, năm hai vẫn là Linh Chi và năm nhất không ai khác chính là Lan Khuê. Các học sinh năm hai và năm ba hồ hởi gom đồ về nghỉ tết còn năm ba chúng tôi vẫn phải tiếp tục học cho tới ngày 26 âm lịch mới được nghỉ. Mùa giáng sinh năm nay của chúng tôi cũng bị chôn vùi trong sách vở bởi vì nó không trùng với ngày nghỉ cuối tuần. Khỏi phải nói Minh Nguyệt và Tường Vi than thở cả ngày. Các cậu ấy lúc nào cũng ước cho năm học đáng sợ này mau kết thúc. Tôi và Linh Lan thì chỉ im lặng mà học, nếu than thở mà được như ý thì chúng tôi cũng làm rồi. Gil và tôi mất đi nơi hẹn hò bí mật là phòng phát thanh nên thời gian được ở riêng với nhau cũng không nhiều. Đôi khi không có bài tập chúng tôi sẽ cùng nhau đi tới thư viện hoặc ra căng tin trò chuyện. Tuy những nơi ấy không phải chỗ riêng tư nhưng cũng không có nơi nào cả, ở phòng tôi thì có ba cái bóng đèn sáng nhất hệ mặt trời rồi. Có thể nói kỳ nghỉ tết là những ngày riêng tư ngắn ngủi nhất mà chúng tôi có được. Gil và tôi tranh thủ thời gian này để cùng nhau đi chơi hoặc đi xem phim để giảm bớt căng thẳng sau một học kỳ mệt mỏi. Bước sang học kỳ mới chúng tôi được nhà trường tổ chức những buổi giao lưu và lắng nghe những góp ý để định hướng trong tương lai. Trường mời về các giao sư và cả các cá nhân thành công trong nhiều lĩnh vực để chia sẻ và giao lưu với học sinh, rất nhiều bạn còn đang lúng túng không biết nên chọn con đường nào cho tương lai thì cũng qua đây mà có được quyết định cuối cùng. Tôi vẫn quyết tâm với ước mơ trở thành một biên tập viên dẫn chương trình truyền hình của mình và ở buổi giao lưu tôi gặp được một biên tập viên rất nổi tiếng của đài truyền hình Việt Nam là chị Diễm Quỳnh. Chị ấy đại diện cho mảng truyền thông báo chí tới buổi giao lưu cùng học sinh. Khi tôi đứng trước chị ấy và nói về ước mơ của mình chị ấy đã lắng nghe rất chăm chú và đưa ra những phân tích cùng động viên tôi, trước khi chia tay chị ấy nói với tôi. - Với đam mê và sự quyết tâm của mình chị tin em sẽ thành công. Chị sẽ chờ một ngày trong tương lai chúng ta sẽ gặp nhau với tư cách là những người đồng nghiệp. - Em cảm ơn chị rất nhiều. Em sẽ luôn cố gắng để đạt được ước mơ của mình. Khi chị ấy ra về còn nhìn sang Gil ở bên cạnh tôi và mỉm cười. Tôi không biết chị ấy có phải đã nhìn ra gì đó trong mối quan hệ của chúng tôi hay không hay chỉ đơn giản là nụ cười động viên của một tiền bối giành cho những hậu bối như chúng tôi. Khi tôi nói với Gil về suy nghĩ trong lòng mình thì cậu ấy chỉ mỉm cười rồi nói tôi hay suy nghĩ thôi, cũng có lẽ là như vậy. Từng ngày trôi qua trong sự hối hả mệt mỏi. Đứa nào trông cũng gây hấn đi, đôi lúc chúng tôi còn phải tự an ủi nhau rằng chúng tôi đang giảm cân một cách hiệu quả. Gil vì sợ tôi bệnh nên vẫn hay nhắc nhở tôi không được thức quá khuya, cậu ấy cũng hay mua sữa và thức ăn để bồi bổ cho tôi. Điều này khiến cho ba cô bạn cùng phòng của tôi hết sức ghen tỵ và luôn khóc lóc than thở rằng. - FA khổ nhất là có đứa bạn thân có bồ. - Còn gì đau lòng hơn khi mình thì chả có mà nào quan tâm trong khi con bạn thân thì lúc nào cũng được bồ cưng chiều hết mức. - Tôi cũng muốn có bồ. Tôi không thích FA. Tại sao tôi lại cứ phải FA... Tôi nghe ba cô bạn khóc lóc không thôi nhưng mà miệng vẫn không quên đánh chén những món Gil mang sang cho tôi mà dờ khóc dờ cười. Tự nhiên nghĩ tới chi còn vài tháng nữa là không được ở cùng nhau nữa lòng lại thấy trống vắng buồn bã.. Trước kỳ thi tốt nghiệp hai tháng trường tổ chức thi thử đợt cuối

cùng và chúng tôi đều đạt kết quả rất tốt. Điều này cũng khiến chúng tôi tự tin hơn để bước vào kỳ thi thực sự. Cùng lúc này nhà trường cũng bắt đầu lấy số đo của học sinh để may đồng phục cử nhân mặc trong lễ tốt nghiệp. Các học sinh thì cũng bắt đầu viết lưu niệm, chụp ảnh kỷ yếu ... Mọi việc cứ tất bật xoay vòng cả ngày nên thời gian trôi đi rất nhanh. Cuối cùng thì kỳ thi cũng bắt đầu. Những môn thi năm nay là Văn, Toán, Tiếng Anh và môn tự chọn. Bởi vì mục tiêu trở thành một biên tập viên nên tôi chọn thi môn Lịch Sử, hầu hết các học sinh lại không chọn môn này. Thành ra phòng thi môn tự chọn chỉ có ba người là Gil, tôi và một bạn khác. Bởi vì đã chuẩn bị tốt ngay từ đầu nên cho dù đề thi được đánh giá là hơi khó nhưng tôi vẫn hoàn thành rất tốt. Gil thì không cần nói vì cậu ấy luôn xuất sắc rồi. Khi tôi hỏi ba cô bạn cùng phòng thi họ cũng trả lời là hoàn thành tốt nên tôi cũng phần nào yên tâm. Dù vậy một khi chưa có kết quả cụ thể thì vẫn không thể hoàn toàn thả lỏng được. Sau khi thi xong chúng tôi được nghỉ mấy ngày trước khi biết kết quả. Nhà trường cũng như mọi năm tổ chức một chuyến du lịch giành cho các học sinh năm ba. Vậy nên chúng tôi được cùng nhau đi chơi. Địa điểm du lịch là ở thành phố biển Nha Trang xinh đẹp. Từ Sài Gòn ra đó phải đi xe mất hơn mười giờ đồng hồ nên xe xuất phát vào chiều tối. Có lẽ đây là lần đầu tiên chúng tôi được đi chơi mà không có sự giám sát của gia đình nên ai cũng hào hứng. Bởi vì xe chạy theo lớp nên tôi và Gil không được ngồi chung với nhau. Tuy nhiên không hiểu Gil đã làm cách nào để thuyết phục giáo viên phụ trách nên cậu ấy liền được đi chung chuyến xe của lớp tôi. Sự xuất hiện của Gil trên xe khiến cho mọi người ồn ào bàn tán, chuyện giữa tôi và Gil luôn là một câu chuyện không rõ ràng nên bạn bè vẫn luôn luôn tò mò và các ship thì vẫn luôn ship nhiệt tình. Cho nên khi Gil bước lên xe các bạn đều đồng loạt nhìn sang tôi khiến tôi không biết nên phản ứng thế nào. Linh Lan vốn ngồi cùng tôi thì cũng tự động đứng dậy đi chỗ khác và Gil thì cứ tự nhiên mà ngồi xuống cạnh tôi. Tôi thì lại cứ tròn mắt nhìn cậu ấy, Gil thấy tôi như vậy thì đành phải lên tiếng giải thích. - Xe của lớp Gil không đủ ghế còn lớp em thì lại dư ghế nên Gil sang đây thôi. Tôi nghe vậy mới hiểu ra. Đúng là lớp chọn luôn ít học sinh hơn các lớp khác, nhưng mà tại sao không phải ai khác mà lại là Gil thì cũng không phải chuyện bỗng nhiên được. Gil cũng hiểu được nghi ngờ của tôi nên lại nói nhỏ với tôi. - Gil lấy tư cách là thành viên hội học sinh để xin nên cô phụ trách đã đồng ý. Tôi cười khẽ bắt đầu đi. Thật khó cho Gil, nhưng mà không thể không thừa nhận là tôi hiện tại đang rất vui vẻ trong lòng. Một hành trình dài có Gil bên cạnh thì còn gì vui hơn. Chúc các tiểu nữ từ daiacma 20/10 vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54

Khi xe mới xuất phát thì ai cũng háo hức. Mọi người trò chuyện đùa giỡn với nhau rất vui vẻ, Gil cũng bị các bạn kéo vào các câu chuyện và cậu ấy cũng khá thoải mái tham gia. Bình thường Gil không phải người dễ tiếp cận nên các học sinh cũng không có nhiều cơ hội trò chuyện với cậu ấy, có lẽ vì vậy mà hôm nay lớp tôi được dịp thỏa mãn bày tỏ sự ái mộ giành cho Gil. Tôi thì chỉ im lặng ngồi bên cạnh Gil và lắng nghe tất cả, nếu như có bạn nào mà nói những lời ái mộ thái quá là tôi sẽ âm thầm nhéo cho Gil một cái cho chừa cái tội cứ đi quyến rũ con gái người ta. Mỗi lúc vậy Gil lại nhìn tôi với ánh mắt vô tội và bất mãn nhưng cũng không dám tỏ thái độ gì.

Cuộc trò chuyện dần cũng tắt khi xe chạy được vài giờ. Các bạn hầu hết đã ngủ say rồi, lúc này tôi cũng dựa đầu vào vai Gil và bàn tay chúng tôi đan vào nhau. Gil khẽ vuốt tóc tôi rồi nói nhỏ.

- Em ngủ đi. Còn xa lắm mới tới nơi.

Tôi khẽ gật đầu và càng dựa sát vào Gil hơn. Hơi ấm và mùi hương quen thuộc của Gil giúp tôi cảm thấy bình yên và dần dần chìm vào giấc ngủ.

Cũng không biết tại sao tôi vốn là một đứa rất khó ngủ nhưng khi tựa vào Gil tôi lại ngủ ngon đến vậy, mặc cho trên đường sóc nảy thế nào tôi vẫn không hay biết.

Khi tôi giật mình thức dậy thì bầu trời bên ngoài vẫn chưa sáng hẳn, tôi nhìn đồng hồ thì mới 5h sáng. Lúc này nhìn sang Gil thì cậu ấy vẫn đang ngủ, bàn tay cậu ấy vẫn đang nắm chặt tay tôi. Gil ngủ trông rất hiền chứ không phải cái vẻ mặt lúc nào cũng lạnh lùng xa cách, nhìn gần mới nhận ra lông mi cậu ấy rất dài và cong nữa, mũi cũng rất cao, môi mỏng và hồng nhạt. Khuôn mặt với những đường nét hoàn hảo đến mức người khác thật muốn ghen tỵ. Gil rất đẹp, khi cắt tóc ngắn thì rất tuấn tú đẹp trai và tôi tin rằng khi để tóc dài cậu ấy cũng là một cô gái xinh đẹp không thua gì các hot girl bây giờ.

Các bạn trong xe vẫn chưa dậy nên tôi vụng trộm đưa tay giúp Gil chỉnh lại mái tóc hơi rối khi cậu ấy tựa vào ghế để ngủ. Vai của cậu ấy đã nhường cho tôi gối đầu cả đêm nên có lẽ sẽ rất mỏi. Tiếc là không thể làm gì giúp cậu ấy được.

Có lẽ vì cảm nhận được những cử chỉ của tôi nên Gil cũng thức dậy. Cậu ấy nheo ánh mắt nhìn tôi rồi hỏi nhỏ.

- Sao thức dậy sớm vậy.

- Em ngủ sớm mà. Làm Gil cũng thức rồi.

Gil khẽ cử động cơ thể sau một đêm ngồi bất động rồi quay sang nói với tôi.

- Có lẽ cũng gần tới nơi rồi đó.

Tôi gật đầu xem như tán thành với Gil rồi nhìn ra cửa sổ. Bình minh lên rất là nhanh, mới có chút thôi mà mặt trời đã lên cao, ánh sáng dần bao phủ mặt đất. Xe đang chạy trên đường quốc lộ 1 Bắc Nam, đoạn đường này một bên là núi một bên là biển. Phong cảnh buổi sáng yên bình và tươi mát vô cùng. Gil cũng ghé vào sát người tôi và cùng ngắm cảnh. Chúng tôi không nói một lời nào nhưng vẫn hiểu được những suy nghĩ của nhau.

Xe chạy hơn một giờ sau thì tôi địa điểm du lịch ở thành phố biển Nha Trang. Bởi vì là một ngôi trường nổi tiếng nên khi cho học sinh đi du lịch trường cũng chọn một bãi biển vào hàng đẹp nhất ở đây. Chúng tôi được xe đưa tới khách sạn trước để tắm rửa và cất hành lý trước khi đi ăn sáng và ra bãi biển.

Điều tôi rất bất ngờ là Gil cũng được xếp phòng khách sạn cùng với lớp tôi. Vốn tưởng cậu ấy chỉ đi cùng xe mà thôi nhưng khi cô giáo chủ nhiệm đọc bảng danh sách chia phòng thì tôi nghe được tên của cậu ấy. Gil sẽ cùng tôi và Tường Vi ở một phòng. Minh Nguyệt và Linh Lan ở phòng kế bên cùng một bạn khác trong lớp của họ. Trong khi tôi chưa hết kinh ngạc thì Gil đã giúp tôi mang hành lý đi nhận phòng và Tường Vi bắt đầu đi phải kéo tôi tỉnh mộng và lôi đi.

Linh Lan và Minh Nguyệt đi bên cạnh thì bắt đầu than thở về chuyện không được ở cùng chúng tôi. Bởi vì chúng tôi luôn ở với nhau nên giờ phải ở với một bạn khác có lẽ cũng không thoải mái. Tôi nhìn sang Tường Vi để dò xét xem việc Gil có mặt chung phòng có khiến cậu ấy khó chịu không nhưng cậu ấy không có thái độ gì cả. Có lẽ bởi vì cậu ấy cũng biết được chuyện của tôi và Gil.

Phòng khách sạn rất lớn và có ba giường đơn kê cạnh nhau. Một phòng rất đạt tiêu chuẩn của khách sạn bốn sao, Tường Vi chọn chiếc giường ngoài cùng còn tôi ở giữa và trong cùng là Gil. Sau khi xếp gọn hành lý Tường Vi là người đi tắm trước. Lúc còn tôi và Gil tôi liền hỏi cậu ấy.

- Gil đã làm thế nào mà thuyết phục được cô phụ trách để ở cùng phòng với lớp em luôn vậy.

Gil cười đáp.

- Cái này Gil cũng không có làm gì hết. Bởi vì xếp phòng theo xe nên tất nhiên là Gil phải ở cùng phòng với lớp em rồi. Có lẽ vì nghĩ Gil với em thân nhau trong hội học sinh nên cô ấy đã xếp cho Gil ở cùng phòng với em thôi.

Tôi thấy cũng có lý nên nói.

- Thế các bạn lớp Gil không nói gì à.

Gil đáp.

- Tất nhiên là các bạn ấy cũng không đồng ý lắm vì Gil là gương mặt của lớp mà. Nhưng Gil không thể vì thế mà bỏ cơ hội đi cùng xe và ở cùng phòng với em được.

Tôi cười khẽ nói.

- Chịu thua Gil rồi. Đầu óc thiên tài mà dùng để tính mấy chuyện này đây.

Gil cũng cười đáp lại.

- Chuyện này là chuyện trọng đại mà. Được ở bên em là quan trọng nhất.

Tôi chỉ cười không đáp. Chuyện này tôi cãi không lại Gil, da mặt tôi không dày như cậu ấy.

Khi Tường Vi tắm xong thì Gil cũng đi tắm và sau cùng là tôi. Chúng tôi tắm xong thì đi ra địa điểm tập chung của trường rồi cùng đi ăn sáng. Bởi vì là thành phố biển nên các món ở đây đa phần là hải sản. Món bún chả cá là một trong những món hấp dẫn nhất nên chúng tôi đi ăn thử. Phải công nhận là rất ngon.

Sau khi ăn sáng xong thì chúng tôi được ra bãi biển chơi. Hôm nay thời tiết rất đẹp và thuận lợi cho việc tắm biển, trời không nắng gắt và biển rất êm đềm. Cũng như các bạn khác tôi đã mang theo đủ các loại kem chống nắng để thoa trước khi xuống biển. Trước đó tôi và ba cô bạn cùng phòng đã đi mua một bộ đồ bơi rất đẹp để mặc vào hôm nay. Bởi vì còn nhỏ nên chúng tôi cũng không dám chọn những bộ đồ quá sexy, tuy nhiên khi mặc nó vào tôi vẫn có cảm giác rất ngại ngùng. Nhất là nghĩ tới việc sẽ xuất hiện trước mặt Gil trong bộ đồ này là mặt tôi cứ nóng bừng lên.

Linh Lan giúp tôi xoa kem chống nắng ở sau lưng và tôi nhận ra lúc ấy Gil đang đứng ở gần đó và nhìn chúng tôi chăm chú. Tôi càng xấu hổ tới muốn tìm cái hố nào mà chui xuống nhưng Minh Nguyệt và Tường Vi đã nhanh chóng kéo tôi chạy ra bờ biển.

So với các bạn trong trường thì bộ đồ tắm của bốn đứa tôi trông kín đáo hơn nhiều. Ở độ tuổi mười tám mười chín là độ tuổi thanh xuân đẹp nhất của con gái nên nhiều cô bạn diện những bộ áo tắm vô cùng nóng bỏng khiến cho bao nhiêu người ở đây đều phải ngoái nhìn. Có lẽ trong hơn hai trăm học sinh đi du lịch lần này Gil là người đặc biệt nhất. Cậu ấy mặc áo thun ba lỗ và quần đùi ngắn trông rất khỏe mạnh cuốn hút. Mái tóc ngắn bị gió thổi rối bởi càng khiến cho vẻ đẹp có chút bất cần cao ngạo của cậu ấy càng quyến rũ hơn. Rất nhiều các cô gái ở đây đều bị cậu ấy thu hút. Tôi thì chỉ muốn chạy ngay lại và bắt cậu ấy giấu vào trong túi của mình. Gil chỉ là của một mình tôi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Tôi bị các bạn kéo xuống biển và bị té nước cho choáng váng không có đường phản kháng, còn Gil thì lại ngồi trên bờ xem chúng tôi tắm. Phải mất một lúc tôi mới thoát khỏi các bạn và đi lên bờ ngồi xuống bên cạnh Gil, Gil đưa cho tôi một cái khăn khô để lau nước trên mặt rồi hỏi.

- Sao không tắm nữa. Mới có chút xíu thôi mà.

Tôi không đáp mà hỏi lại.

- Sao Gil không tắm. Đi biển mà ngồi trên bờ thì chán chết.

Gil đáp.

- Xíu nữa Gil tắm.

Tôi cong môi nói.

- Xíu nữa mọi người về hết Gil tắm một mình à.

Gil mỉm cười đáp lại.

- Em ở lại tắm với Gil là được rồi.

Tôi có chút xấu hổ nên nói.

- Còn lâu ấy. Gil cứ ở đây tắm một mình. Em đi ăn hải sản cơ.

Gil cười khê nói.

- Em nha. Lúc nào cũng ăn với ăn thôi. Bảo sao không gọi em là gấu.

Tôi bất mãn nói.

- Gil chê em mập đấy à.

Gil vội lắc đầu đáp.

- Không nha. Gil đâu có chê em mập. Em là bé Gấu dễ thương của Gil mà.

Tôi vẫn xụ mặt không vui nói.

- Không tin Gil được. Gil giỏi nịnh lắm.

Gil nói.

- Gil thề, Gil hứa, Gil đảm bảo mà. Bạn Gấu là dễ thương nhất trên đời.

Tôi vẫn giả bộ giận dữ nhưng thật ra trong lòng đã ngọt như mật rồi. Lúc này Linh Lan và hai cô bạn của tôi cũng lên bờ rồi ngồi xuống bên cạnh chúng tôi. Minh Nguyệt lên tiếng.

- Sao hai người ngồi đây nữa. Tâm sự gì thì để tối về phòng mà tâm sự chứ giờ là phải tắm cho đã chứ.

Tường Vi cũng nói.

- Phải đấy. Gil còn chưa lội xuống nước nữa. Đừng nói cậu không biết bơi nha.

Linh Lan thắc mắc lên tiếng.

- Gil giỏi thể thao thể thì sao lại không biết bơi được chứ.

Tôi cũng nhìn Gil chờ câu trả lời nhưng Gil chỉ cười không đáp. Tôi đành quay sang hỏi ba cô bạn của mình.

- Sao ba cậu cũng kéo nhau lên đây hết vậy. Tắm chán rồi à.

Minh Nguyệt nói.

- Còn lâu mới chán. Tại giòn hơi mệt nên lên ngồi nghỉ một chút thôi.

Hai cô bạn còn lại cũng tỏ ý đồng tình với câu trả lời của Minh Nguyệt nên tôi cũng không hỏi thêm. Chúng tôi ngồi nghỉ ngơi một lúc sau đó ba cô bạn lại bắt đầu đứng dậy chạy ra biển. Lần này họ cũng không quên kéo theo tôi và cả Gil nữa.

Vừa xuống nước là mấy cô bạn lại bắt đầu té nước vào tôi nhưng lần này tôi có Gil là đồng minh nên vội hô lên.

- Gil, té lại họ đi. Nhanh lên phụ với em. Nãy giờ họ ăn hiếp em không à.

Gil bắt đầu nhìn tôi rồi cũng nhận mệnh mà té nước về phía ba cô bạn. Đầu tóc chúng tôi ướt sũng và tiếng cười thì giòn tan khắp nơi.

Ba cô bạn của tôi chỉ được cái gan lớn gần bờ thôi chứ họ đâu có dám đi ra xa một chút. Quanh quẩn bên khu giành cho thiếu nhi thôi à, tôi nhìn các bạn khác ra ngoài xa một chút mà thích. Tôi muốn được ra ngoài xa một chút, tất nhiên là cũng không thể đi qua khu vực an toàn trong phạm vi quy định của bãi biển.

Gil dường như đọc được ý nghĩ của tôi nên liền nắm tay tôi dưới mặt nước rồi nói.

- Chúng ta cùng đi nào.

Tôi mỉm cười với Gil rồi nói.

- Chỉ có Gil hiểu em nhất thôi.

Gil đáp.

- Tất nhiên rồi. Gil không hiểu em thì còn ai hiểu em nữa chứ.

Chúng tôi cùng bước thật chậm ra bên ngoài. Sóng biển khá nhẹ nhàng nên chúng tôi không mất thời gian và công sức lắm. Tới khi nước ngập quá ngực thì chúng tôi dừng lại. Gil vẫn không buông tay tôi ra mà chuyển thành hai tai ôm lấy eo tôi rồi nói nhỏ.

- Cùng lặn xuống một chút nào.

Tôi nghe lời liền lấy hơi và cùng Gil lặn xuống nước. Khi vừa chìm xuống mặt nước tôi đã cảm nhận được đôi môi mình bị bao bọc bởi một đôi môi mềm mại khác. Gil hôn tôi rất nhẹ nhàng và say mê, tôi cũng bị cuốn vào nụ hôn của Gil mà quên cả việc chúng tôi đang ở ngoài biển và còn là đang ở dưới nước. Cho tới khi không còn chút không khí nào tôi mới nín tay Gil để cậu ấy buông tôi ra, chúng tôi cùng nổi lên mặt nước và thở dốc liên tục. Gil thì mỉm cười rất xấu xa còn tôi thì có chút xấu hổ. Sau đó Gil nói với tôi.

- Lên đây Gil công nào.

Tôi vội nói.

- Thôi không cần đâu. Nặng lắm.

Gil nói.

- Em ngốc à. Ở dưới nước trọng lượng sẽ nhẹ hơn trên bờ rất nhiều. Nếu trên bờ Gil chỉ công được mình em thì dưới nước Gil công được tới ba người như em đấy.

Tôi nghi ngờ hỏi lại.

- Thật á. Sao em không biết.

Gil cười nói.

- Thầy dạy Vật Lý mà biết chuyện này sẽ đánh rớt em khỏi top đầu môn của thầy ấy cho xem.

Tôi chu môi không thèm đáp mà liền ôm cổ Gil rồi nhảy lên lưng cậu ấy. Gil mỉm cười rồi công tôi từ từ đi vào bờ. Lúc này mấy cô bạn của tôi và cả một số bạn khác nữa cũng đang nhìn chúng tôi với ánh mắt sáng rực và hiếu kỳ. Bây giờ tôi mới nhớ ra chúng tôi đang ở nơi công cộng và hành động của hai đứa lúc này có chút hơi thân thiết quá. Cũng may các bạn đều đang lo tắm biển nên không ai có máy ảnh để chụp lại chuyện này.

Vào tới chỗ ba cô bạn của tôi đang ngồi thì Gil mới chịu thả tôi xuống. Trong lúc tôi còn đang lúng túng và xấu hổ thì Gil đã lên tiếng nói với ba cô bạn và cũng để cho những bạn khác đang hiếu kỳ nghe.

- Bạn Gấu muốn ra chỗ nước sâu hơn nhưng ra tới đó thì lại sợ tới run cả chân nên tôi phải công vào bờ đấy.

Mọi người nghe vậy thì cũng hết nghi ngờ mà còn đồng loạt bật cười. Nhất là ba cô bạn của tôi thì cười tới ngả nghiêng trời đất. Minh Nguyệt còn nói.

- Cứ đòi ra cho cổ đi. Thì ra cũng nhát gan như tụi này. Mất mặt quá Chi ơi.

Tường Vi cũng phụ họa.

- Ủ' ha. May mà có Gil công vào không lại phải nhờ mấy anh cứu hộ ấy chứ.

Linh Lan thì thờ dài nói.

- Cây mạnh là thế đó. Cho chưa.

Tôi tức muốn chết lại không thể thanh minh nên đành hậm hực nhìn Gil. Còn Gil lại tỏ thái độ như là “không thể trách Gil được ,em có biện pháp khác hay hơn không “. Khiến tôi thật tức chết mà..

Buổi trưa sau khi tắm rửa thay đồ xong chúng tôi được đưa tới một nhà hàng chuyên phục vụ các món hải sản tươi ngon nổi tiếng ở nơi này. Với một người đam mê ăn uống như tôi thì đây quả thực là một chuyện rất hạnh phúc, cứ mỗi khi phục vụ mang món mới lên là mắt tôi sáng hẳn lên. Gil ngồi bên cạnh thấy tôi như vậy thì chỉ biết cười khẽ và gắp thật nhiều thức ăn cho tôi. Có khi cậu ấy còn giúp tôi bóc vỏ tôm và cua, có khi lại giúp tôi lau thức ăn dính trên mặt. Các bạn thấy vậy thì một phần trăm trở ghen tị một phần lại vui vẻ thích thú. Còn tôi thì vẫn chỉ đặt tâm vào thức ăn mà thôi....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Buổi chiều trường tổ chức cho học sinh đi tham quan và chụp hình lưu niệm. Nhà trường sẽ tập hợp lại làm thành một cuốn album trao cho học sinh trong ngày ra trường. Đây là một món quà rất ý nghĩa đối với tất cả học sinh.

Tôi và đa phần các học sinh khác đều chọn mặc váy để chụp hình còn Gil và một vài bạn khác thì mặc quần jeans và áo sơ mi trắng. Phải nói là Gil luôn thích hợp với tất cả các loại trang phục , sơ mi trắng đơn giản nhưng mặc trên người Gil lại giúp cho cậu ấy trở nên thanh tú và có phần thư sinh hơn. Các nữ sinh khác ai cũng muốn chụp hình cùng Gil nên cậu ấy bị quay cho toát mồ hôi luôn. Tôi đứng một bên nhìn mà vừa thương vừa giận. Thương vì không thể giải vây giúp Gil còn giận là vì cậu ấy lúc nào cũng được các nữ sinh yêu thích. Đẹp trai quá làm gì không biết, đẹp vừa vừa thôi không được à.

Ba cô bạn của tôi thấy mặt tôi xụ ra như bánh bao chiều thì liền trêu tôi. Tường Vi nói.

- Xem kia. Có người đang ghen.

Minh Nguyệt cũng phụ họa.

- Xem ra sắp chịu không nổi rồi.

Linh Lan thì nói.

- Tốt nhất nên tránh xa quả lựu đạn này một chút. Nếu không nó phát nổ sẽ làm chúng ta bị thương.

Tôi lườm ba cô bạn của mình một cái rồi quyết tâm đi ra chỗ khác không để ý tới Gil nữa. Dù sao hôm nay cũng là một dịp đặc biệt nên tôi sẽ nhường nhịn.

Nói thật ra tôi cũng là người được chụp hình nhiều không thua Gil, chỉ là sau khi Gil xong việc thì mới tới lượt tôi mà thôi. Lúc này mới hiểu được sự vất vả của cậu ấy, cứ phải cười tới mỏi cả miệng và cứng cả hàm ra ấy. Thật khổ.

Buổi tối chúng tôi được tự do ra ngoài khám phá thành phố. Nhưng phía nhà trường cũng yêu cầu không được đi quá nửa đêm. Tôi và Gil cùng ba cô bạn của tôi đi cùng một nhóm với nhau. Chúng tôi đi dạo phố , tới những nơi bán đồ ăn vặt nổi tiếng và cả những nơi bán quà lưu niệm. Đồ ăn vặt ở thành phố biển thì vẫn chủ yếu là hải sản và các món có liên quan tới biển, chúng tôi được dịp ăn no nê mà giá thành cũng rất rẻ. Sau đó thì đi mua vài món quà lưu niệm để tặng nhau.

Có lẽ muốn để cho chúng tôi có không gian riêng nên sau khi tới khu phố bán đồ lưu niệm thì Linh Lan đề nghị tách ra đi. Ba người họ cùng đi một nhóm và tôi với Gil một nhóm, tất nhiên là tôi và Gil cũng không có ý kiến gì.

Hôm nay Gil mặc một bộ đồ tomboy rất năng động. Nhìn phía sau rất dễ nhầm cậu ấy là một chàng trai. Chúng tôi vừa nắm tay nhau vừa dạo phố, thì thoảng cũng ghé vào một vài gian hàng lưu niệm. Tôi cũng mua được một vài món quà để tặng mọi người.

Khi tôi và Gil về phòng thì Tường Vi vẫn chưa về. Có lẽ các cậu ấy vẫn còn lê la mấy quán ăn vặt để nạp năng lượng sau khi đi mua đồ lưu niệm vất vả. Bảo sao cả ngày than mệt, có cho cái dạ dày nó nghỉ ngơi đâu.

Bởi vì đường phố khá nóng và bụi nên chúng tôi phải tắm lại một lần nữa. Gil để tôi tắm trước còn cậu ấy tắm sau. Lúc Gil tắm xong thì tôi đang loay

hoay với đồng đồ lưu niệm mới mua về trên giường. Gil liền hỏi tôi.

- Em muốn tặng cho cả trường hay sao mà mua nhiều vậy.

Tôi khẽ liếc Gil rồi nói.

- Gil nha. Dù sao cũng năm cuối rồi phải tặng nhau gì đó lưu niệm chứ. Em phải tặng cho lớp nè, cho các bạn trong hội học sinh nè, rồi cả Linh Chi, Lan Khuê và Phạm Hương, Mai Ngô nữa.

Gil mỉm cười rồi nói.

- Gil chịu các cô gái tội em. Cứ làm như cả đời không gặp lại nhau nữa á.

Tôi có chút bất mãn nói.

- Thế Gil không phải con gái chắc. Ở đó mà chê người ta..

Gil bắt đầu khẽ mỉm cười xoa tóc tôi rồi nói.

- Được rồi Gil thua. Em làm gì cũng đúng nhất.

Tôi giả bộ dỗi không thèm lên tiếng nhưng thật ra thì cũng không giận Gil chút nào. Lúc này Gil lại cầm máy sấy tóc lại gần tôi rồi nói.

- Nhanh qua đây Gil sấy tóc cho. Muốn rồi để tóc ướt để bị cảm lắm.

Tôi thấy tóc Gil cũng ướt nên nói.

- Gil sấy cho Gil trước đi. Tóc Gil ướt hơn kia.

Gil nói.

- Tóc Gil ngắn nhanh khô hơn nên sấy sau cũng được. Em nhanh lại đây không lại cảm bây giờ. Để tóc ướt này giờ rồi.

Tôi không thể làm gì hơn là ngoan ngoãn ngồi lại gần Gil để cậu ấy sấy tóc giúp mình. Trong căn phòng yên tĩnh tiếng máy sấy càng rõ rệt. Tôi có thể cảm nhận được rõ ràng những ngón tay Gil đang nhẹ nhàng luồn qua những sợi tóc của tôi. Và thông qua chiếc gương trên tường tôi thấy rất rõ bộ dáng Gil đang rất chăm chú và cẩn thận giúp tôi sấy khô tóc. Một hành động rất đơn giản nhưng lại khiến tôi hạnh phúc vô cùng, thật muốn ước cho thời gian cứ ở giây phút này mà dừng lại.

- Em có biết vì sao Gil thích vuốt tóc em không.

Gil lên tiếng khiến tôi có chút giật mình vì đang đắm chìm trong cảm xúc. Gil cũng không đợi tôi trả lời mà lại tiếp tục nói.

- Bởi vì mái tóc em rất đẹp, rất mềm mại.

Tôi có chút xấu hổ cười khẽ. Lúc này Gil bỗng nhiên lại buông máy sấy xuống và khẽ nâng cằm tôi lên rồi nhẹ nhàng cúi xuống hôn tôi. Chúng tôi đã hôn rất nhiều lần nhưng mà mỗi lần tôi đều cảm thấy hồi hộp, khẩn trương, mê đắm và ngượng ngùng. Môi của Gil rất mềm mại, mùi vị của cậu rất rất thanh mát dễ chịu, cậu ấy giống như một loại ma túy khiến cho tôi càng lún càng sâu. Càng đến gần càng si mê điên cuồng, càng có được càng muốn nhiều hơn và ngày càng không thể tách rời được. Có lẽ tôi chính là người yêu một cách điên cuồng, khi đã yêu là yêu đến đại khờ, yêu không cần lý trí. Có người đã nói “Yêu mà không biết mình yêu cái gì mới là nguy hiểm. Nhưng yêu mà quá lý trí sẽ không hạnh phúc, còn yêu thiếu lý trí thì không bền vững. Phải dung hòa được lý trí và trái tim mới hoàn hảo.”

Nhưng mà tôi lại nghĩ trong tình yêu rất khó có thể dung hòa được lý trí và trái tim. Cho nên nếu phải chọn lựa tôi sẽ chọn yêu theo trái tim, cuồng nhiệt, si mê và đại khờ. Tôi biết cách yêu này sẽ rất dễ khiến cho bản thân phải chịu đựng những tổn thương sâu đậm. Nhưng mà cách yêu này cũng giúp chúng ta chạm tới được đỉnh điểm của hạnh phúc, cuộc sống luôn luôn tồn tại sự trao đổi cân bằng. Có được thì cũng sẽ có mất..

Kể từ khi quyết định yêu Gil tôi đã hạ quyết tâm trong lòng. Cho dù cả thế giới này phản đối chúng tôi thì tôi cũng sẽ đấu tranh với cả thế giới. Chỉ cần Gil còn yêu và còn bên tôi.

Nụ hôn kéo dài như vô tận. Cả tôi và Gil đều trầm luân trong cảm xúc ấm áp ngọt ngào mà quên rằng căn phòng chúng tôi còn có một thành viên khác. Cho nên khi Tường Vi hí hửng ôm một đồng đồ mở cửa vào thì bất ngờ chúng tôi, lúc này không chỉ tôi và Gil lúng túng mà Tường Vi cũng gần như hóa đá. Có lẽ cậu ấy cũng bị sốc không nhẹ, dù sao thì Tường Vi vẫn là một cô gái khá trong sáng, có lẽ cậu ấy lần đầu thấy tận mắt hai người hôn môi. Hơn nữa hai chúng tôi đều là nữ, cho dù cậu ấy đã biết được tình cảm của chúng tôi nhưng thực tế đối mặt thì có lẽ vẫn chưa thể hoàn toàn chấp nhận được.

Sau vài giây hóa đá thì Tường Vi cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi cười ngượng mà nói.

- Xin lỗi, tôi quên không gõ cửa.

Trong lúc tôi vẫn khá lúng túng và không nói được gì thì Gil lại lên tiếng.

- Không sao đâu. Dù sao thì đây cũng là phòng của cậu nữa mà.

Tường Vi cũng không nói gì thêm mà mang đồ lại giường để. Lúc này tôi mới lên tiếng.

- Sao các cậu về muộn thế.

Tường Vi đáp.

- Mấy người kia đòi đi ăn tiếp nên giờ mới về nè. Hai tôi cũng phải ăn theo, sợ là sau mấy ngày du lịch tôi lại lên ký.

Tôi nghe cậu ấy nói vậy thì cười khẽ. Không khí lúng túng cũng bị xua đi không ít, Tường Vi cũng nhanh chóng lấy đồ đi tắm. Lúc này Gil cũng ngồi xuống cạnh tôi rồi hai đứa cùng mỉm cười. Tôi biết Tường Vi là một cô bạn tốt và thông minh, nhiều khi tôi cũng cảm thấy thật may mắn vì có được những người bạn tuyệt vời như họ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Chương này không giành cho các đạica dưới 18 tuổi và những ai có trí tưởng tượng phong phú nhé.

.....

Giường ngủ khách sạn rất rộng, một giường có thể ngủ tới ba người chứ đừng nói mỗi người một giường. Nhưng mà tiêu chuẩn thì vẫn là mỗi người một giường nên chúng tôi phải tuân thủ, hơn nữa bởi vì có Tường Vi trong phòng nên cho dù tôi có muốn ôm gối sang cùng ngủ chung giường với Gil cũng không được.

Tuy nhiên Tường Vi lại khiến tôi bất ngờ khi cậu ấy tắm xong liền nói với tôi.

- Tôi sẽ sang phòng của Minh Nguyệt và Linh Lan ngủ cùng hai cậu ấy.

Tôi có chút bất ngờ và nghĩ rằng có lẽ Tường Vi vẫn còn để tâm chuyện vừa rồi nên hỏi lại.

- Có phải cậu vì chuyện kia nên..

Tường Vi liền cắt lời tôi mà nói.

- Không phải như cậu nghĩ đâu. Chỉ là tôi thấy giường thì rất lớn nên chúng tôi lúc này đã bàn bạc trước sẽ cùng ngủ chung một giường rồi. Thực ra cũng nhằm mục đích tạo không gian riêng cho hai cậu đây, tôi cũng rất ngại khi phải làm cái bóng đèn to đùng mà. Không liên quan gì tới chuyện vừa nãy, tôi lấy tư cách một người bạn đề thể với cậu..

Tường Vi nói rất nghiêm túc nên tôi không thể không tin được. Có lẽ thực sự đó là tâm ý của ba cô bạn giành cho tôi và Gil, cho nên tôi chỉ có thể nói.

- Cảm ơn cậu Tường Vi. Cũng nói với Minh Nguyệt và Linh Lan là tôi rất cảm ơn hai cậu ấy nhé. Các cậu luôn nghĩ cho tôi.

Tường Vi cười nói.

- Chúng ta là bạn tốt của nhau mà. Đừng nói những lời khách sáo như vậy.

Tôi mỉm cười gật đầu. Tường Vi lại nói.

- Được rồi tôi sang phòng các cậu ấy đây. Sáng mai 6h tôi về phòng thay đồ.

Sau khi Tường Vi rời khỏi phòng tôi liền nhìn Gil và cậu ấy cười rồi nói.

- Em có những cô bạn thật đáng yêu đấy chứ.

Tôi ra mặt tự hào mà nói.

- Tất nhiên rồi. Vì họ là bạn của em mà.

Gil cười khẽ rồi liền ngồi xuống giường và nói.

- Được rồi. Bây giờ căn phòng này đã là của hai chúng ta. Em nghĩ xem chúng ta nên làm gì.

Tôi kéo Gil một cái rồi nói.

- Giờ thì làm gì nữa. Muộn rồi đi ngủ thôi.

Tôi nói rồi làm như không thấy vẻ mặt u ám của Gil mà leo lên giường của mình và nằm xuống. Gil nhìn tôi một chút rồi cũng lên tiếng.

- Được rồi thì đi ngủ vậy.

Gil nói xong thì đi vòng qua cửa khóa cửa lại sau đó tắt đèn rồi chạy qua giường của cậu ấy. Trong lúc tôi còn đang tưởng rằng Gil sẽ ngoan ngoãn ngủ bên giường của cậu ấy thì lại cảm thấy một bên giường của mình lún xuống, sau đó thì hơi thở của Gil áp vào bao quanh lấy tôi. Cho dù trong tim đang vô cùng hồi hộp khẩn trương nhưng tôi vẫn mạnh mẽ nói.

- Sao Gil lại sang giường của em. Giường của Gil bên kia kia.

Gil thản nhiên mà đáp.

- Em không nghe Tường Vi nói à. Giường này rất lớn, ba người họ còn ngủ chung được mà.

Tôi vẫn mạnh mẽ nói.

- Đó là các cậu ấy. Còn em và Gil khác mà.

Gil đáp.

- Khác gì chứ. Gil nghĩ so với họ chúng ta càng có lý do để ngủ chung giường hơn chứ.

Gil nói xong liền không khác sáo nằm xuống bên cạnh tôi sau đó choàng tay ôm lấy eo tôi kéo tôi vào lòng cậu ấy. Hành động của Gil khiến tôi càng thêm khẩn trương hơn, dù sao hai chúng tôi cũng đã qua cái tuổi thành niên. Đã có những cảm xúc khi cùng người mình yêu thương tiếp xúc thân mật. Ánh đèn mờ ảo càng khiến cho bầu không khí thêm ái muội, hơi thở ấm áp của Gil phả vào hóm cổ của tôi khiến nó có chút ngứa, nhịp tim của tôi thì càng lúc càng tăng nhanh, tôi cũng cảm thấy được không chỉ trái tim tôi mà cả trái tim Gil cũng đang dần mất kiểm soát..

Bàn tay trên eo tôi bắt đầu không an phận mà khẽ vuốt ve bụng tôi. Cho dù vẫn cách một lớp áo nhưng cũng đủ khiến cơ thể tôi bắt đầu nóng bừng. Hơi thở của cả hai đều trở nên hỗn loạn và gấp gáp. Sau cùng tôi bắt lấy bàn tay đang làm loạn trên bụng mình lại rồi xoay người lại nhìn vào Gil. Anh mắt chúng tôi đều nhìn chăm chú vào nhau, chúng tôi đọc được trong mắt nhau chung một cảm xúc, đó là dục vọng.

Tôi chủ động tiến gần lại và hôn lên môi Gil, mới đầu là nhẹ nhàng nhút nhát, sau thì giống như tham lam mà giành lấy. Gil để cho tôi giữ quyền chủ động, cậu ấy chỉ đặt tay lên cổ tôi và ôm lấy..

Cho dù trong cơ thể luôn có một cảm xúc khác lạ xui khiến nhưng thực tế tôi lại chẳng biết mình sẽ phải làm gì tiếp theo. Tình cảm giữa tôi và Gil chỉ mới dừng lại ở hôn môi và những cái ôm và chúng tôi vẫn luôn cảm thấy như vậy là đủ.. Nhưng hôm nay tất cả lại dường như chưa đủ..

Trong khi tôi còn chưa biết mình cần phải làm gì thì Gil bất ngờ giành lại sự chủ động. Cậu ấy khẽ xoay người để tôi nằm phía dưới rồi nằm phía trên và mỉm cười nói với tôi.

- Cứ tưởng em đã biết. Thì ra là không biết gì.

Tôi chẳng hiểu Gil đang nói gì nhưng cũng chưa kịp hỏi lại đã bị cậu ấy che môi lại. Gil hôn luôn như vậy, mãnh liệt và cũng triền miên vô tận. Bàn tay cậu ấy cũng chẳng an phận mà bắt đầu vuốt nhẹ dọc cơ thể tôi, dường như cảm thấy lớp quần áo trở nên vướng víu thừa thãi nên cậu ấy liền không ngần ngại giúp tôi cởi bỏ chúng. Lần đầu tiên không che đậy gì trước mặt Gil khiến tôi cảm thấy vô cùng bất an và hồi hộp, nhưng mà Gil rất biết cách khiến tôi buông lỏng, cậu ấy khẽ cắn nhẹ lên vành tai tôi rồi nói.

- Em rất đẹp.

Chỉ là một câu nói đơn giản nhưng lại khiến cho tôi thấy hạnh phúc vô cùng. Bàn tay Gil đi qua nơi nào trên cơ thể tôi thì nơi ấy như có một luồng điện chạy qua khiến cho mọi giác quan gần như tê dại. Tôi được Gil dẫn dắt vào rất nhiều những cung bậc cảm xúc khác nhau, khi thì nhẹ nhàng nồng nàn, lúc lại mãnh liệt dữ dội. Những thứ cảm xúc lần đầu tiên trong đời tôi được trải nghiệm..

Trong ký ức mơ hồ hỗn loạn khi ấy, tôi nhớ tôi đã nghe Gil hỏi mình rằng.

- Em có hối hận khi trở giao cơ thể cho Gil không.

Lúc ấy tôi đã đáp.

- Em không hối hận. Cả đời cũng không hối hận..

Cả đời tôi cũng không hối hận,tôi có thể khẳng định cho dù Gil có hỏi tôi bao nhiêu lần. Cho dù là lúc chúng tôi cùng nhau cuồng nhiệt hay là những lúc ở bên nhau ấm áp nhẹ nhàng. Khi tôi trả lời Gil lúc ấy không phải là cảm xúc nhất thời mà nó đã là sự mặc định ở trong lòng. Cho dù chúng tôi sẽ bên nhau suốt đời suốt kiếp hay sẽ phải xa cách vĩnh viễn tôi vẫn sẽ không hối hận khi trở thành người của Gil.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Sau một đêm dài,chúng tôi cùng ôm nhau ngủ. Có lẽ vì lần đầu tiên mệt mỏi đến thế nên tôi ngủ rất sâu,Gil giúp tôi mặc đồ khi nào tôi cũng không biết. Cho tới khi Tường Vi về phòng vào sáng hôm sau tôi cũng không hay,nhưng mà buổi sáng vẫn phải dậy cùng trường tập chung để đi chơi nên không thể vắng mặt. Trải qua vài lần được Gil dỗ ngọt thì tôi mới chịu rời giường. Tường Vi thì nhìn tôi với ánh mắt đầy kỳ thị, giống như tôi là kiểu tiểu thư thích nhõng nhẽo với người yêu như các cô nàng trên phim Hàn Quốc ấy. Tôi thật muốn hét lên với cậu ấy rằng “ cậu chẳng hiểu gì cả,cậu có biết hôm qua tôi bị cậu ta ăn sạch sẽ tới mức nào không. Cậu có biết hiện tại chân tôi muốn nhũn ra không,eo cũng đau nữa. Cậu cứ thử có người yêu đi,lúc đó cậu còn nhìn tôi với ánh mắt đó được không....”.

Tất nhiên là tôi chỉ dám gào thét trong lòng mà thôi. Dù sao chuyện xấu hổ như vậy tôi cũng không thể nói cho cậu ấy biết được.

Tường Vi sau khi thay đồ xong thì cũng ra ngoài trước. Chỉ còn tôi và Gil nên Gil khẽ ôm lấy tôi rồi nói.

- Em mệt vậy à. Hay Gil xin giáo viên cho em ở lại khách sạn nghỉ nha.

Tôi vội vàng nói.

- Thôi không cần đâu. Em cũng chỉ hơi mệt xíu thôi.. Đừng để thầy cô và mọi người lo lắng..

Gil nghe vậy liền cười khẽ rồi nói.

- Em đó nha. Sức khỏe quá kém, ngày thường chỉ ham ăn ham ngủ mà lười tập thể dục. Hôm qua lần qua lần lại có xíu mà đã thành thế này rồi.

Tôi có chút tức giận lườm Gil rồi nói.

- Gil còn nói. Là lỗi của ai,người ta cũng là lần đầu tiên...

Gil nghe vậy thì cười lấy lòng rồi nói.

- Gil biết rồi. Lỗi của Gil,tại Gil không biết tiết chế.. Lần sau Gil sẽ không đòi hỏi vô độ như thế nữa..

Tôi cảm thấy chủ đề của chúng tôi dường như đang lạc hướng. Mới sáng sớm mà đề cập tới vấn đề này thì cũng hơi kỳ cục cho nên tôi chỉ liếc Gil một cái rồi thôi.

Bởi vì chiều phải trở về Sài Gòn nên các bạn đều tranh thủ đi tắm biển cho thỏa thích lần nữa. Lần này thì cả tôi và Gil đều ngồi trên bờ, bởi vì Gil cũng nói qua với mọi người là tôi không khỏe lắm nên mọi người cũng không quan tâm tới chúng tôi nữa. Sau khi tắm xong thì đi ăn trưa rồi lên xe trở về.. Có lẽ những tháng ngày yên bình của tuổi học trò của chúng tôi sẽ khép lại ở đây. Ngày mai mỗi chúng tôi sẽ bước vào một khung cửa mới,số mệnh của mỗi người vẫn chưa biết sẽ như thế nào. Nhưng có lẽ sẽ không còn được hồn nhiên và thơ ngây như trước nữa.. Ai rồi cũng lớn..

Trên chuyến xe trở về trường tôi và Gil vẫn ngồi chung với nhau. Cùng tựa vào nhau ngủ,cùng trò chuyện... Tôi đã nghĩ trong chuyến xe cuộc đời mình nếu luôn có Gil ở bên thế này thì thật hạnh phúc.

Trở về trường chúng tôi được nghỉ một ngày và bắt đầu nhận kết quả thi tốt nghiệp. Tỷ lệ đậu tốt nghiệp của ngôi trường nổi tiếng này luôn là tuyệt đối bởi chất lượng đầu vào đã rất cao. Tuy nhiên đứng đầu bảng danh sách vẫn là Gil và tôi như thường lệ. Tất nhiên chuyện ai nhất ai nhì đối với chúng tôi hiện giờ không còn quan trọng nữa.

Bởi vì sau lễ tổng kết chúng tôi sẽ chính thức rời xa ngôi trường này nên đồ đạc đã thu dọn gọn gàng hết. Một số đồ dùng không cần thiết chúng tôi cũng đã mang về nhà trước đó rồi. Căn phòng ký túc xá giờ trông có chút trống trải, đã ăn ở tại nơi này ba năm nên khi nghĩ tới lúc phải dọn khỏi chúng tôi đều không giấu được luyến lư. Ngày cuối cùng ngủ tại căn phòng cả bốn đứa đều thức,chúng tôi cùng trò chuyện với nhau. Cùng nhớ lại những kỷ niệm ngày đầu tiên dọn vào đây ở,cùng nhắc lại những thói quen tật xấu của từng người.. Cùng cười.. Cùng khóc...

Bởi vì bốn đứa đều chọn lựa bốn con đường khác nhau nên chúng tôi sẽ không thể chung trường với nhau được nữa. Cả ba cô bạn đều ghen tỵ với tôi khi tôi có Gil cùng thi vào một trường. Khi tôi nghe vậy lại càng cảm thấy mình may mắn hơn.. Nếu không có Gil thì có lẽ tôi cũng như ba người bạn của mình,phải cô đơn đối mặt với một môi trường mới..

Thức đêm khiến cho mắt đứa nào đứa ấy thâm quầng như gấu trúc. Cho nên vào buổi lễ tổng kết hôm sau chúng tôi đành phải trát lên mặt một lớp phấn

dây để che bớt sự tiều tụy của mình. Thế nhưng khi gặp mặt các học sinh khác trong trường tôi mới biết rằng không chỉ chúng tôi mới như vậy. Thì ra tất cả mọi người đều thế....

Hôm nay tất cả học sinh năm ba mặc đồng phục cử nhân. Các học sinh năm nhất và năm hai mặc đồng phục trường. Dẫn chương trình hôm nay là Lan Khuê và Phạm Hương. Linh Chi thì đang cùng các bạn trong hội học sinh hoàn tất những công việc cuối cùng để bắt đầu buổi lễ.. Nhìn những hình ảnh quen thuộc ấy tôi lại nhớ tới mình và Gil, chúng tôi cũng từng làm những công việc đó. Và hôm nay chúng tôi sắp rời xa nơi này,nhường lại mọi thứ cho một thế hệ mới..

Linh Chi sau khi sắp xếp xong mọi thứ thì liền đi tới chỗ ngồi của tôi và Gil. Em ấy tỏ ra rất buồn và không nói được gì cả. Tôi thấy vậy đành phải lên tiếng an ủi em ấy.

- Cố gắng học thật tốt và hoàn thành tốt công việc trong hội nha. Chị tin tưởng em sẽ làm được.

Linh Chi vẫn giữ khuôn mặt ỉu xiu mà nói.

- Từ giờ không được gặp hai người nữa em rất buồn. Giá như học đại học cũng ngay ở đây thì tốt quá.

Tôi cười khẽ rồi nói.

- Chúng ta vẫn có thể gặp nhau ngoài trường học mà. Chị vẫn ở thành phố này chứ đâu có đi học ở xa.

Linh Chi dường như cũng hơi thoải mái hơn một chút. Sau đó em ấy liền chào chúng tôi rồi đi vào hậu trường chuẩn bị cho buổi lễ..

Lễ tổng kết luôn làm rất trang trọng. Sau khi trao bằng tốt nghiệp thì tôi và Gil sẽ đại diện học sinh năm ba lên đọc lời cảm ơn gửi tới nhà trường và các thầy cô giáo đã dạy bảo chúng tôi trong suốt ba năm học qua. Sau đó cùng chụp hình với các thầy cô giáo và các học sinh năm nhất và năm hai. Album hình sẽ được gửi tới địa chỉ nhà của từng học sinh sau đó.

Các học sinh năm nhất và năm hai vốn là fan của Gil thì vây quanh cậu ấy. Có nhiều bạn còn khóc lóc không muốn cho Gil tốt nghiệp, trông khuôn mặt dờ khóc dờ cười của Gil mà tôi chỉ biết cười trừ.. Nổi tiếng quá cũng khổ..

Mấy bạn shipper của GilChị thì lại sống chết dặn dò chúng tôi rằng.

- Hai người không được chia tay nha. Cho dù ở chân trời góc bể em vẫn ship hai người.

- Nếu hai người mà chia tay em sẽ chạy tới trường đại học của hai người ăn vạ đó.

- Đợi hai năm nữa em cũng sẽ thi vào trường đại học của hai chị. Em vẫn sẽ là một shipper trung thành..

...

Tôi và Gil chỉ biết nhìn nhau cười. Lễ ra buổi chia tay sẽ ủy mị sụt mướt lắm,nhưng cũng nhờ có các bạn ấy mà tâm trạng của chúng tôi tốt hơn rất nhiều.

Dù không muốn nhưng chúng tôi vẫn phải chính thức rời xa ngôi trường thân yêu này. Tạm biệt Angle.. Tạm biệt một quãng đời tươi đẹp.. Tạm biệt những kỷ niệm ngây thơ,khờ dại và quá đỗi ngọt ngào....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Kết quả xét tuyển vào đại học sẽ có sau vài tuần nữa. Với điểm thi cao như vậy nên tôi rất có lòng tin là mình sẽ đủ điểm để được vào học ở trường đại mà mình đăng ký. Tuy nhiên ở cuộc đời luôn xảy ra những chuyện hi hữu khó lường,cho nên tôi vẫn có chút bất an lo lắng.

Những ngày chờ đợi dường như thật dài. Tôi và Gil cũng bước qua tuổi 19. Những ngày cuối tháng 7 chúng tôi cũng nhận được thông báo về kết quả tuyển sinh của trường. Cả tôi và Gil đều được nhận được thông báo trúng tuyển,cả hai bên gia đình cũng ủng hộ chọn lựa của hai đứa nên mọi việc đều rất thuận lợi.

Linh Lan, Tường Vi, Minh Nguyệt cũng đậu vào trường họ mong muốn nên chúng tôi cùng nhau làm một buổi tiệc chúc mừng. Linh Chi , Lan Khuê và một vài bạn khác cũng tới tham gia với chúng tôi..

Đầu tháng 9 chúng tôi chính thức bước vào cổng trường đại học. Một môi trường mới,những mối quan hệ mới,ở đây có cả sinh viên nam và nữ.. Và chúng tôi cũng không biết những gì đang chờ đợi mình ở phía trước.

Bởi vì cùng nguyện vọng vào khoa phát thanh truyền hình nên tôi và Gil học chung một lớp. Không phải ở ký túc xá nên sáng hai đứa đi xe buýt tới trường rồi chiều cùng về. Ở ngôi trường mới này Gil cũng nhanh chóng gây được sự chú ý của các sinh viên khác bởi ngoại hình ưu tú của mình. Chỉ vài ngày đầu nhập học Gil đã có một nhóm con gái để ý tới. Có lẽ bởi vẻ ngoài khá mạnh mẽ và nam tính nên Gil gần như chỉ có sức hút đối với con gái. Còn tôi thì cũng bị một vài chàng trai để mắt tới.

Xã hội bây giờ đã rất thoáng với tình yêu đồng giới nhưng không có nghĩa là không bị công kích chế giễu, nên tôi và Gil cũng thống nhất với nhau không để ai biết chuyện của hai đứa. Chúng tôi trở thành một cặp bạn thân trong mắt người ngoài. Tuy nhiên chính sự chăm sóc tôi quá chu đáo của Gil nên nhiều người vẫn chú ý tới chúng tôi và đặt câu hỏi. Mạng xã hội của chúng tôi cũng bị đào bới ra và những tin tức của chúng tôi từ hồi học ở Angle cũng bị chia sẻ rầm rộ. Chuyện công chúa và hoàng tử ở đại học không được ưa chuộng lắm nhưng gần như có một sự thừa nhận ngầm rằng chúng tôi là một đôi của các học sinh trong trường.

Ở đâu thì cũng sẽ tồn tại một hội chị em bách hợp. Cho nên tôi và Gil trở thành mục tiêu săn tin của hội ấy, cũng đã rất quen thuộc với chuyện này nên tôi và Gil không bận nhiều. Chúng tôi vẫn trải qua những tháng ngày êm đềm vui vẻ.

Học đại học năm thứ nhất chính là thời kỳ nhàn nhã nhất của sinh viên. Bài tập thì ít mà thời gian thì có rất nhiều, cho nên chúng tôi có nhiều thời gian giành cho tình cảm hơn. Chúng tôi hay cùng nhau đi chơi, đi xem phim hoặc đôi khi chỉ đơn giản ôm nhau trên giường ngủ cũng thấy rất hạnh phúc.

Điều đáng nhớ nhất với chúng tôi trong năm nhất đại học có lẽ chính là ngày lễ tình nhân. Khi ấy tôi và Gil vừa tới trường thì trong tủ cá nhân của cả hai đứa đều đầy ắp quà tặng. Có hoa hồng, có thú bông có socola và nhiều thứ khác. Tôi và Gil không biết phải làm sao chỉ biết nhìn nhau cười trừ. Nhưng mà buổi trưa hôm ấy khi vừa tan học tôi và Gil đang trên đường ra cổng thì có một nam sinh chặn đường chúng tôi, tôi biết người này và cả Gil cũng thế. Anh ta là sinh viên năm ba khoa báo chí, từ ngày tôi mới vào trường học thì anh ta đã bắt đầu chú ý tới tôi và hay tìm cách tiếp cận trò chuyện nhưng luôn bị tôi tìm cách từ chối. Thái độ của tôi khá lạnh nhạt nên tôi nghĩ anh ta dần dần cũng sẽ bỏ cuộc nhưng lại không ngờ suốt hơn nửa năm qua anh ta vẫn luôn âm thầm để mắt tới tôi. Hôm nay anh ta đứng chặn đường thế này không cần nói thì tôi cũng biết anh ta đang muốn làm gì.

Gil tỏ ra không kiên nhẫn với anh ta nữa. Cậu ấy bắt đầu tức giận rồi, tôi có thể cảm nhận được hơi thở không còn đều nhịp của cậu ấy. Tôi biết Gil cũng rất phiền muộn vì tôi có nhiều bạn trai theo đuổi, cũng như tôi hay ghen tỵ những nhẽo với Gil khi Gil được con gái tặng quà. Chỉ là Gil so với tôi thì ít khi ghen ra mặt hơn, bởi vì chúng tôi đều hiểu rằng cả hai đều không muốn như vậy.

Bởi vì không muốn gây chuyện ồn ào nên tôi dùng ngữ khí ôn hòa nói với anh chàng đang chặn đường mình.

- Anh có chuyện gì không. Nếu không xin nhường đường cho chúng tôi.

Anh ta nhìn tôi rồi lại nhìn Gil một chút sau đó nói.

- Anh trò chuyện riêng với em một chút được không. Chỉ 5 phút thôi.

Tôi còn chưa kịp lên tiếng từ chối thì Gil đã nói.

- Không được.

Anh ta nghe vậy cũng không mấy thiện cảm mà đáp lại Gil.

- Em không có quyền quyết định thay Thùy Chi. Anh đang cùng em ấy nói chuyện chứ không phải là em.

Tôi nghe anh ta nói vậy thì liền không muốn ôn hòa nữa. Tôi nói .

- Cậu ấy có quyền. Cậu ấy là bạn của em, là một người bạn rất quan trọng của em. Em nghĩ em và anh cũng không có chuyện gì cần nói riêng cả. Nếu anh không có gì cần nói thì xin tránh đường, chúng em cần về nhà.

Anh ta thấy tôi nổi giận thì cũng có chút hối hận nên không tỏ thái độ bất nhã nữa. Anh ta nhìn tôi và nói.

- Anh chỉ là muốn nói riêng với em vài câu thôi. Một phút thôi cũng được.

Tôi nhìn Gil sau đó nói với anh ta.

- Em xin lỗi. Một phút cũng không được.

Sau đó tôi nắm tay Gil rồi nói.

- Chúng em phải về. Chào anh.

Lúc chúng tôi đi lướt qua người anh ta thì anh ta chột lên tiếng.

- Hai người thực sự giống như người ta nói sao.

Tôi và Gil dừng lại nhìn anh ta. Tôi hỏi lại.

- Anh muốn nói gì.

Anh ta nói.

- Em và Gil. Hai người là một cặp.

Tôi đáp.

- Chúng tôi luôn là một cặp.

Anh ta lại nói.

- Ý anh là hai người thực sự yêu nhau.

Tôi lạnh lùng đáp lại.

- Đó không phải chuyện của anh.

Anh ta lại nói.

- Nếu không phải như vậy tại sao em luôn từ chối tình cảm của các nam sinh khác. Em rõ ràng là một cô gái bình thường, tại sao lại đi yêu một đứa gái không ra gái trai không ra trai như vậy.

Tôi không thể giữ được bình tĩnh khi nghe anh ta nói về Gil như vậy. Cho nên tôi đã không hề nghĩ ngợi mà quay lại giáng cho anh ta một cái tát vào mặt. Tôi nhìn anh ta với ánh mắt phần nộ rồi nói.

- Tôi cấm anh không được lăng mạ Gil. Cậu ấy là bạn tôi, giữa chúng tôi là gì thì anh cũng không có tư cách để nói. So với cậu ấy thì anh còn không bằng một phần..

Lúc này Gil ở phía sau đưa tay vỗ vào lưng tôi để tôi bình tĩnh hơn. Gil nhìn kẻ vừa mới bị tôi cho một cái tát bằng ánh mắt khinh thường rồi nói.

- Lần cuối cùng tôi nói với anh. Đừng làm phiền tới cuộc sống của Chi và tôi. Đừng chọc tôi phải tức giận, bởi vì khi tôi tức giận cái anh nhận được không chỉ là một cái tát đơn giản thôi đâu.

Gil nói xong thì nắm tay tôi cùng dời khỏi trường. Mọi người chung quanh ngó nghiêng nghe ngóng cũng tản ra mỗi người mỗi chuyện. Cũng sau chuyện đó mà anh chàng kia cũng không còn tìm tôi phiền phức nữa. Các nam sinh khác cũng vì vậy mà ít tiếp cận tôi hơn, còn hội chị em bách hợp lại được dịp mà đàn dựng ra bao nhiêu những câu chuyện ly kỳ về chúng tôi. Tôi nghĩ có lẽ chúng tôi cũng sắp xuất hiện trên mấy câu chuyện fanfic trên mạng của hội chị em bách hợp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Cho dù việc học tập ở năm nhất là không bức thiết nhưng tôi và Gil vẫn đạt thành tích tốt sau năm học. Trước đây ở trường Angle tôi và Gil luôn là chọn lựa số một cho nhiệm vụ dẫn chương trình của trường nhưng bước vào đại học chúng tôi mới biết so với chúng tôi còn có rất nhiều người giỏi hơn nhiều.

Khoa phát thanh truyền hình của tôi có hơn một trăm sinh viên theo học. Đa phần các bạn đều là người có khả năng giao tiếp tốt và ngoại hình tương đối bắt mắt. So với họ tôi và Gil không thua nhưng cũng không quá nổi trội, cho nên tôi và Gil cũng không dám quá lo là mà đề tuột dốc. Nếu không sự cố gắng mấy năm qua của chúng tôi xem như vô ích.

Nghỉ hè của sinh viên rất đặc sắc. Kể đi du lịch người kiếm việc làm thêm. Tôi và Gil cũng muốn được đi làm thêm trải nghiệm cuộc sống nên đã xin ba mẹ, mới đầu ba mẹ tôi còn không đồng ý nhưng sau thì bị tôi thuyết phục cùng những nhẽo nên ba mẹ đành chấp thuận. Tuy nhiên phần lớn công đều thuộc về Gil bởi vì cậu ấy đã nói với ba mẹ tôi là sẽ chăm sóc và giúp đỡ tôi trong công việc nên ba mẹ mới an tâm. Nhiều khi tôi cảm thấy ba mẹ tôi xem tôi như đứa con nít bảy tuổi còn Gil là một người trông trẻ xuất sắc vậy. Cứ việc gì có Gil làm chung với tôi là ba mẹ sẽ yên lòng.

Chúng tôi cùng làm phục vụ cho một quán kem ở trung tâm thành phố. Nơi này là nơi giới trẻ thường xuyên tới chơi và ăn uống, đặc biệt là trong dịp hè này khách càng đông nên phải tuyển thêm nhân viên. Lương cũng rất khá nên hai đứa liền đồng ý làm ngay..

Đồng phục ở quán là áo sơ mi đỏ và váy giành cho nhân viên nữ, nam thì mặc quần Jean. Gil tất nhiên sẽ mặc đồng phục nam rồi, vậy nên được dịp cho mấy nhân viên nữ ở đây trầm trồ ngắm nhìn còn các nhân viên nam thì tặc lưỡi ghen tị.

Từ khi Gil tới quán phục vụ lượng khách là các bạn gái tới lại càng đông. Có nhóm ngồi từ sáng tới chiều còn chưa chịu về, mục đích là ngắm mỹ nam

của họ. Mỗi lúc như vậy tôi lại chỉ biết xụ mặt chu môi, giờ cũng quen rồi biết làm sao được. Không lẽ cứ phải đem Gil đi giấu à..

Thời gian làm việc của chúng tôi là 10h sáng tới 10h tối. Tôi thích nhất là mỗi tối khi tan ca tôi và Gil cùng nhau về. Bởi vì khi ấy xe buýt không còn chạy nữa nên chúng tôi cùng đi làm bằng xe motor của Gil, tôi thích cảm giác ngồi phía sau và ôm chặt lấy cậu ấy. Cảm giác rất hạnh phúc, ấm áp và an toàn..

Năm nay vì đi làm thêm nên tôi và Gil đều đón sinh nhật ở chỗ làm luôn. Mọi người cũng tổ chức một bữa tiệc nhỏ chúc mừng chúng tôi, tôi và Gil đều mua quà tặng cho nhau. Điều tôi cảm thấy ý nghĩa nhất trong sinh nhật lần này là món quà tặng Gil được mua bằng những đồng tiền đầu tiên tôi dùng chính bàn tay mình kiếm được.

Kết thúc nghỉ hè là hai tháng sau. Ngày cuối cùng làm việc tôi rất vui vẻ vì từ nay Gil sẽ không bị mấy nhân viên nữ và mấy khách hàng háo sắc ngăm nhìn nữa. Gil thấy tôi cả buổi cứ cười vui vẻ nên tranh thủ lúc cả hai rảnh rồi liền hỏi tôi.

- Hôm nay làm ngày cuối rồi mà sao em vui thế.

Tôi đáp.

- Tất nhiên là vui rồi. Gil không vui à.

Gil cười nói.

- Gil thì bình thường thôi. Chỉ thấy lạ là mỗi lần khi phải chia tay một nơi nào đó em luôn tỏ ra buồn bã lưu luyến mà lần này thấy vui vẻ hơn hờ vậy. Không lẽ em không thích làm ở đây à.

Tôi nghe Gil nói vậy cũng nhớ ra. Xem ra tôi chỉ lo bận tâm tới chuyện đem Gil về giấu đi mà quên mất cả việc là phải chia tay mọi người ở đây. Cho dù bình thường có chút ghen tỵ vì các chị ấy cứ ngăm Gil của mình nhưng thật ra tôi vẫn rất quý mến mọi người ở đây.

Gil thấy tôi tâm trạng như vậy liền thờ dài rồi nói.

- Xem em kia. Biết vậy Gil không nhắc tới nữa. Mà em không định nói cho Gil biết lý do khiến em cười từ sáng tới giờ à.

Tôi bấu môi đáp lại Gil.

- Em vui thì vui thôi. Không cần lý do cũng vui được mà. Không phải liên quan tới Gil đâu..

Gil nghe vậy thì cười khê. Hình như tôi lại nói gì sai sai rồi... Cũng chưa kịp chỉnh sửa lại thì lại có một nhóm khách nữa tới nên chúng tôi phải ra phục vụ, lần này cũng không ai xa lạ mà chính là mấy cô fan cuồng của Gil vẫn hay ghé tới đây ngắm cậu ấy.

Tôi chu môi nói với Gil.

- Khách của Gil kia. Ra đi..

Gil cười cười bất đắc dĩ nhéo má tôi rồi nói.

- Em nha, bao nhiêu lâu cũng luôn như vậy. Sao lại đáng yêu thế chứ.

Tôi xụ mặt không đáp còn Gil thì cầm menu ra đưa cho nhóm khách vừa tới. Thực ra họ cần gì menu đâu, Gil hỏi món gì họ gặt đầu món đó à. Đúng là mê trai trắng trợn, mà không, là mê gái mới đúng..

Lúc Gil mang thực đơn vào giao cho người quản lý để chuẩn bị những món đã gọi tôi liền hỏi cậu ấy.

- Gil không nói với họ là hôm nay Gil làm bữa cuối à.

Gil cười đáp.

- Nói làm gì. Chuyện đó là liên quan gì đâu.

Tôi nói.

- Sao không. Gil thừa biết họ tới đâu ngắm Gil là chính mà, mai họ tới mà không thấy Gil họ lại làm loạn cái quán lên ấy chứ.

Gil cười khê vuốt tóc tôi rồi nói.

- Chuyện đó cứ để cho các anh chị ở lại lo. Chúng ta chỉ cần làm tốt ngày hôm nay rồi nhận lương và về nhà thôi..

Tôi hơi xụ mặt không nói gì nữa. Gil cười khê với tôi rồi nhận đồ uống mang ra cho những người kia. Tôi thấy mấy cô gái đó nói với Gil gì đó và Gil chỉ mỉm cười đáp lại rồi rất nhanh trở về bên cạnh tôi..

Cũng may là Gil trở về không thì tôi cũng chạy ra lời về ấy chứ..

Bởi vì hoàn thành tốt công việc nên khi chúng tôi chính thức nghỉ việc cô chủ của quán cũng không bạc đãi mà trả lương rất hậu hĩnh. Còn nhiều hơn so với khi thỏa thuận, tất nhiên là hai đứa tôi rất vui vì điều này. Cả hai liền cùng nhau tới một nhà hàng để ăn một bữa thật hoành tráng rồi mới về nhà.

Số tiền lương hai đứa kiếm được trong hai tháng hè Gil giao hết cho tôi giữ. Cậu ấy nói đây là tài khoản chung của chúng tôi, sau này cũng sẽ như vậy. Tất nhiên là tôi rất vui khi nghe Gil nói vậy, điều này giống như một lời hứa hẹn của Gil giành cho tôi trong tương lai.

Mấy ngày cuối hè tôi giành nhiều thời gian để ngủ nướng cho thỏa mãn để bắt đầu bước vào năm học mới. Đại học năm thứ hai và nhiều lắm những cánh cửa bắt ngờ đang chờ đợi chúng tôi...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Đại học năm thứ hai chính thức bắt đầu. Lịch học của chúng tôi vẫn khá là nhàn nhã, buổi sáng học ba tiết chiều học hai tiết. Thời gian rảnh rỗi rất nhiều.

Buổi trưa tôi và Gil thường trốn vào thư viện, thư viện của trường đại học rất lớn. Không thua kém ở Angle là bao nhiêu, có khi chúng tôi cũng thực sự là tìm tài liệu học tập. Có khi chỉ là tìm một góc riêng nho nhỏ để hai đứa ngồi với nhau.

Ở đại học chuyện yêu đương rất phổ biến. Bởi vì đã là người lớn rồi nên việc thể hiện, công khai tình cảm cũng tự nhiên thoải mái hơn nhiều. Không phải xấu hổ hay là che giấu như khi còn là học sinh nữa. Không khó để bắt gặp hình ảnh một cặp đôi nào đó cùng nắm tay nhau đi trong trường. Không khó để bắt gặp một cặp đôi đang hôn môi ở một chỗ nào đó được coi là kín đáo nhưng thực ra cũng không hề kín đáo. Còn chuyện tỏ tình và công khai theo đuổi bạn trai bạn gái thì đúng là kể mấy ngày cũng không hết. Ngay cả tôi và Gil cho dù luôn tỏ ra lạnh nhạt và từ chối rất tuyệt tình những người theo đuổi mình nhưng vẫn luôn có một vài người không chịu bỏ cuộc.

Thực ra tôi có đôi khi cũng mong muốn được như những cặp đôi khác cùng nhau đi dạo ở trường hay bất cứ nơi nào khác. Tôi cũng muốn công khai tình cảm của chúng tôi và nhận được những lời chúc phúc từ mọi người. Nhưng tôi cũng biết xã hội này vẫn chưa thực sự cởi mở như những gì đang thể hiện. Họ, những con người vẫn luôn cười với chúng tôi hôm nay đó cũng có thể sẽ mắng nhiếc điều cợt chúng tôi vào ngày mai khi họ biết được tình cảm của chúng tôi. Vậy nên tôi vẫn không muốn chia sẻ với họ niềm hạnh phúc mà mình đang có, tôi sẽ không tham lam để có được sự chúc phúc của nhiều người. Chỉ cần những người thân thương và thật tâm với chúng tôi thôi, như vậy cũng đủ rồi. Ở đời những kẻ tham lam cuối cùng luôn là kẻ mất hết tất cả, tôi sẽ không giẫm lên vết xe đổ đó.

Tôi biết ở trong ngôi trường này có rất nhiều người nghi ngờ về mối quan hệ giữa tôi và Gil. Những lời bàn ra tán vào cũng không thiếu, nhưng chúng tôi chẳng bao giờ quan tâm đến. Mỗi người hãy cứ sống trọn vẹn cuộc đời của mình đi đã. Sau đó hãy sống cho cái nhìn của xã hội.

Thấm thoát lại tới mùa đông. Bởi vì ở Sài Gòn mùa đông không lạnh nên năm nay ba mẹ tôi quyết định sẽ đi du lịch ra Bắc. Hiện tại ngoài miền Bắc trời đang rất lạnh, ở các tỉnh biên giới như Sơn La, Lai Châu và đặc biệt là ở Sa Pa hiện tại còn có tuyết rơi. Tuyết rơi vốn là một hiện tượng cực hiếm ở Việt Nam nên rất nhiều người đã quyết định đi tới các tỉnh có tuyết để được tận mắt chiêm ngưỡng.

Tôi và Gil cũng muốn được đi lắm nhưng hiện tại vẫn còn phải đi học nên đành chịu. Bởi vì ba mẹ đi du lịch một tuần nên tôi sẽ phải ở nhà một mình trong một tuần đó. Đây là lần đầu tiên tôi phải ở nhà một mình kể từ nhỏ tới giờ. Tôi biết có lẽ vì mình là con một nên ba mẹ luôn yêu thương tôi nhiều hơn, tất cả thời gian ba mẹ đều giành hết cho tôi nên chẳng có thời gian giành cho bản thân. Giờ có lẽ vì thấy tôi cũng lớn hơn rồi nên ba mẹ mới yên tâm để giành thời gian cho hai người.

Bởi vì không muốn ba mẹ không yên lòng nên tôi đã hứa sẽ chăm sóc mình thật tốt trong thời gian ba mẹ vắng nhà. Nhưng mà ba mẹ vẫn không yên tâm lắm, cho tới khi Gil hứa sẽ chăm sóc tôi thì ba mẹ mới yên tâm lên đường. Quả nhiên trong mắt ba mẹ lời hứa của Gil có trọng lượng hơn tôi rất nhiều, riết rồi không biết ai mới là con ruột của ba mẹ nữa.

Bởi vì đã hứa sẽ chăm sóc tôi nên Gil sẽ ở lại nhà tôi trong một tuần ba mẹ đi vắng. Chiều hôm đó hai chúng tôi về nhà Gil để cậu ấy lấy quần áo và một số đồ dùng cá nhân, cũng để báo với ba mẹ Gil việc này. Chúng tôi được giữ lại ăn cơm tối cùng gia đình Gil luôn, bởi vì tính cách của Gil luôn tự lập và mạnh mẽ nên ba mẹ cậu ấy rất yên tâm, không như tôi luôn khiến ba mẹ lo lắng. Có lẽ từ nay tôi cũng nên học cách tự lập thôi.

Buổi tối chỉ có hai đứa ở nhà. Điều này đối với chúng tôi rất đặc biệt, bởi vì dù đã yêu nhau ba năm nhưng thời gian chúng tôi được ở riêng với nhau vô cùng ít ỏi. Những ngày còn là học sinh ở Angle thì luôn nghĩ hai đứa còn nhỏ nên chuyện yêu đương rất thuần khiết. Chỉ hôn môi và nắm tay cũng cảm thấy đủ rồi, cho tới khi chuyển du lịch vào cuối năm ba hai đứa mới chính thức thuộc về nhau một cách trọn vẹn và đúng nghĩa. Kể từ đó tới nay cũng không có nhiều cơ hội để thân thiết bởi vì tôi luôn phải trở về nhà sau khi tan học.

Người ta nói khi yêu nhau sẽ luôn tồn tại dự vọng đối với đối phương. Đó là một phần tất yếu trong tình yêu và cũng là chất xúc tác đưa tình yêu tới những cung bậc hoàn mỹ nhất. Dự vọng không hề xấu, chỉ có những cách nhìn sai lệch về nó nên nghĩ là nó xấu mà thôi. Yêu mà không có cảm giác khao khát chiếm giữ thì không phải tình yêu, hoặc là thứ tình yêu ấy chưa đủ sâu đậm.

Tôi và Gil tất nhiên cũng có những dự vọng. Chỉ là chúng tôi luôn biết khắc chế và giữ lấy lý trí mà thôi. Nhưng mà khi chỉ có hai đứa ở cùng nhau như

hiện tại, có lẽ những lý trí ràng buộc của thường ngày cũng chẳng thể ngăn cản được ngọn lửa đang cháy rực trong cơ thể.

Sau khi trở về từ nhà Gil cả hai cùng ăn ý với nhau liền đi tắm. Sau đó thì hôn môi từ trong phòng tắm ra tới trên giường, dù rất ít thân mật nhưng dường như Gil lại hiểu rất rõ về cơ thể tôi. Nơi nào nhạy cảm nhất, nơi nào yếu ớt nhất cậu ấy đều nhớ rất rõ, mỗi nơi mà bàn tay Gil chạm vào đều giống như một có một dòng điện chạy qua.

Gil hôn tôi rất sâu. Chúng tôi đã hôn rất nhiều nhưng với Gil dường như chẳng bao giờ đủ. Mỗi nụ hôn của cậu ấy vừa mềm mại lại có lúc bá đạo xâm chiếm, giống như muốn hút cạn khí lực của tôi mới chịu thôi, tôi vừa thích lại vừa ghét cách hôn của Gil, bởi vì nó khiến tôi say mê, trầm luân nhưng cũng khiến tôi mất sức đến muốn xỉu. Gil khi ở trên giường chính là một kẻ rất hư hỏng..

Bởi vì chúng tôi còn cả một đêm rất dài nên Gil cũng không vội vàng. Cậu ấy cứ nhắm nhác hôn lên từng tác da trên khắp cơ thể của tôi. Khoi mào những khao khát của cơ thể tôi rồi lại trêu ghẹo và cố tình phớt lờ như không biết. Chỉ tới khi tôi phát giận cậu ấy mới chịu bỏ cái tính xấu xa của mình..

.....

Hiện tại cũng đã viết gần xong truyện. tieuacma sẽ up truyện nhanh hơn so với thường lệ. Chắc khoảng 2 chương 1 tuần.

Các daiacma nào muốn ngược tâm thì sắp được toại nguyện rồi nhé. Lúc ấy cũng đừng nói tieuacma ác nhé.

Mà thực ra tôi cũng không ác đâu. Ai đọc truyện của tôi rồi sẽ biết à. Ngược 1 chút thôi và gần như đều là HE nhé

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Một đêm rất dài. Tôi cũng không biết được chúng tôi đã “lăn lộn” bao nhiêu lần. Chỉ biết là chúng tôi đã có một đêm rất hạnh phúc. Và tôi thì đã ngủ thiếp đi trong hạnh phúc ấy..

Sáng hôm sau khi tôi thức dậy thì đã không thấy tên xấu xa đã hành hạ mình cả đêm hôm qua ở trên giường. Nhìn đồng hồ trên bàn thì cũng đã hơn 9 giờ sáng. Cũng may hôm nay là ngày chủ nhật nếu không tôi sẽ phải nghỉ học mất rồi, chỉ tại tên quỷ háo sắc kia. Lúc nào cũng trưng cái mặt lạnh lùng kiêu ngạo ra dụ dỗ con gái nhà lành, có ai biết đâu ở trên giường lại trở thành một con sói đói. Tôi bị cậu ta ăn sạch sẽ và cạn kiệt.

Khẽ trở mình thôi cũng thấy cả người đau nhức ê ẩm,vậy mà tên đầu xỏ kia lại đi đâu không biết nữa. Trong lúc tôi đang âm thầm oán trách thì tên đầu xỏ kia cũng chịu xuất hiện. Cậu ấy đứng ở cửa phòng nhìn tôi với ánh mắt tràn đầy ý cười xấu xa. Tôi tức giận liền trừng mắt lườm cậu ấy một cái rồi quay mặt đi chỗ khác.

Gil lúc này mới đi lại giường ngồi xuống rồi đưa tay vuốt lại mái tóc rối loạn trên má tôi và nói.

- Sao lại trừng Gil rồi. Gil có làm gì em đâu.

Tôi giận dỗi đẩy tay cậu ấy ra rồi nói.

- Gil là cái đồ xấu xa. Không thèm nói chuyện với Gil nữa.

Gil làm về mặt vô tội rồi nói.

- Gil có làm đâu gì mà em lại mắng Gil. Gil thương em không hết nè, hôm qua ngủ muộn mà sáng nay Gil vẫn dậy sớm nấu đồ ăn sáng cho em nè.

Tôi có chút xấu hổ khi nghe Gil nhắc tới chuyện tôi qua. Tại ai mà phải ngủ muộn chứ, vậy mà cậu ấy cứ nói như chuyện không liên quan ấy. Ghét thật..

Gil thấy tôi không thèm đề ý tới mình liền ngồi sát lại gần tôi rồi dùng giọng dụ dỗ con nít mà nói.

- Bạn Gấu ngoan nào. Dậy ăn sáng đi rồi muốn ngủ tiếp thì ngủ.

Tôi vẫn cứ nằm im nên Gil đành bắt đắc dĩ mà dùng sức ôm tôi kéo dậy. Chỉ là hành động này lại vô tình khiến cho chiếc mền trên người tôi bị tuột ra ngoài,cơ thể tôi cũng vì vậy mà lộ hết ra ngoài. Gil đáng ghét, hôm qua ăn xong còn không giúp người ta mặc đồ vào nữa.

Tôi xấu hổ tới mức mặt nóng như mặt trời , sau đó thì vội vàng kéo lại mền che đi cơ thể. Gil mới đầu cũng có chút bất ngờ nhưng sau đó cậu ấy lại mỉm cười rồi trêu tôi.

- Chỉ có em với Gil thì che làm gì. Cũng thấy hết rồi mà.

Tôi xấu hổ liền lờm Gil một cái sau đó nói.

- Gil đáng ghét. Nhanh lấy đồ cho em

Gil cười khê rồi cũng ngoan ngoãn giúp tôi lấy đồ. Thấy Gil cứ đứng lì trong phòng tôi đành phải lên tiếng.

- Sao Gil còn đứng đây. Nhanh đi ra đi cho em thay đồ.

Gil bật cười lại trêu tôi.

- Hay để Gil giúp em nha.

Tôi không nói gì mà cầm luôn chiếc gối ném vào người Gil. Lúc này cậu ấy mới ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Sau khi mặc đồ thì đi đánh răng rửa mặt xong tôi liền xuống nhà tìm Gil. Cậu ấy đang ở dưới bếp nấu gì đó. Thấy tôi đi xuống Gil liền nói.

- Em xuống rồi. Đợi xú, Gil hâm lại thức ăn, nấu hơi sớm nên giờ bị nguội mất rồi.

Tôi cũng nghe lời ngồi xuống ghế đợi. Bởi vì cơ thể vẫn còn chút khó chịu nên tôi cũng không muốn đứng chút nào..

Một lát sau Gil dọn đồ ăn và cơm ra bàn. Lúc này cũng đã hơn 10 giờ rồi nên xem như chúng tôi ăn trưa luôn rồi.

Nhìn mấy món ăn Gil dọn ra tôi liền nói.

- Em không biết là Gil lại nấu được nhiều món vậy nha.

Gil cười đáp.

- Tất nhiên rồi. Gil là thiên tài mà, không gì là Gil không làm được.

Tôi cũng bị vẻ mặt tự mãn của Gil chọc cho cười. Tôi nói.

- Nhưng mà em hoài nghi chất lượng của các món này quá. Gil chắc là sẽ ăn được chứ.

Gil làm bộ giận rồi nói.

- Em nha. Em có biết em là người duy nhất được Gil nấu cơm cho không. Biết bao người muốn mà cũng không được, vậy mà em còn hoài nghi và chê nữa chứ.

Tôi liếc Gil rồi nói.

- Gil cứ thử nấu cho người khác ăn xem. Biết tay em..

Gil nghe vậy thì cười khê rồi gấp thức ăn cho tôi. Món sườn xào chua ngọt tôi rất thích, mẹ tôi nấu món này là ngon nhất trên đời. Nhưng hôm nay tôi phát hiện ra Gil nấu cũng ngon không thua kém gì mẹ, quả nhiên Gil là thiên tài. Không gì làm khó được cậu ấy.

Canh đu đủ hầm xương cũng rất ngon. Thấy Gil không đụng đũa tới tôi liền gấp một miếng đưa tới miệng Gil, Gil chần chừ một lát rồi nói.

- Gil không thích ăn đu đủ lắm.

Tôi hỏi lại.

- Không thích sao Gil lại nấu.

Gil đáp.

- Trong tủ lạnh chỉ có mỗi đu đủ thôi. Hơn nữa em thích ăn mà.

Tôi gật đầu xác nhận.

- Vâng. Em rất thích ăn món này.

Gil nghe vậy liền cười xấu xa nhìn tôi rồi nói.

- Hèn chi chỗ này phát triển rất tốt nha.

Gil nói xong liền chỉ vào ngực tôi. Lúc này tôi đang ăn cơm cũng bị ho sặc sụa. Gil thấy vậy liền vội vàng vỗ lưng giúp tôi, phải mất một lúc sau tôi mới bình thường lại được. Vừa tức vừa thẹn lại vừa buồn cười, tôi liếc Gil rồi nói.

- Gil nha, đang ăn cơm đừng có nói chuyện linh tinh.

Gil cũng như biết lỗi rồi nói.

- Gil biết rồi. Gil cũng chỉ nói sự thật thôi mà.

Tôi trừng Gil thêm cái nữa thì cậu ấy mới chịu im lặng hẳn. Nhưng mà cũng tại câu nói của Gil mà tôi lại chẳng thể nào vô tư ăn cơm thêm được nữa. Không lẽ tôi lại béo lên rồi, Gil hình như chê tôi rồi phải không.

Gil thấy tôi ăn ít mà đã thôi thì liền hỏi.

- Em sao vậy. Sao hôm nay ăn có xiu vậy.

Tôi đáp.

- Thôi, em đủ rồi. Ăn nhiều mai mốt Gil lại chê em mập.

Gil hỏi lại.

- Gil có chê em mập sao. Gil còn mong em mập thêm xiu nè.

Tôi nói.

- Không phải Gil vừa chê em còn gì.

Gil giống như hiểu ra vấn đề liền cười rồi nói.

- Em nha, ai nói Gil chê. Là Gil khen đấy chứ.. Vậy nên em phải ăn thêm nhiều hơn để “nó” còn phát triển thêm chứ.

Tôi bị Gil khiến cho vừa tức vừa thẹn. Lườm Gil một cái tôi nói.

- Em thấy em vậy là đủ xài rồi. Gil ấy, Gil mới nên ăn nhiều thì đúng hơn. Nhìn xem, có khác nào cái sân bay chứ..

Gil bị tôi nói vậy thì cũng chỉ mỉm cười mà đáp lại.

- Gil thấy Gil không cần nó. Nhưng em thì khác, em không xài nhưng Gil xài nha. Vậy nên Gil phải “nuôi” nó lớn hơn chút nữa.

Tôi thừa nhận về khoản mặt dày thì tôi thua xa Gil rồi. Có cái tới sáng hôm sau tôi cũng không thắng. Cho nên tôi không thèm cãi với Gil nữa, Gil thấy tôi thực sự không ăn thêm nữa cũng không ép. Cậu ấy cũng chẳng cho tôi đụng tay vào dọn dẹp mà tự mình làm. Ngồi nhìn Gil bận rộn rửa chén và lau dọn nhà bếp tôi cảm thấy rất vui vẻ. Hạnh phúc tôi mong ước chính là như thế này, đơn giản thôi nhưng yên bình và ấm áp.

.....

Vâng mọi người không nên trách tieuacma đen tối. Bởi vì các đạiacma còn đen tối gấp tỷ lần đấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Sau khi ăn cơm xong Gil liền gọt trái cây cho tôi ăn tráng miệng. Sau đó cậu ấy hỏi tôi có muốn tiếp tục ngủ thêm nữa không. Mới ngủ dậy thì làm sao ngủ thêm được nữa nên chúng tôi cùng nhau ngồi trên ghế sofa ở phòng khách xem phim.

Tôi là người ít khi xem tivi nên chẳng biết hiện tại có phim gì hay chương trình gì hot. Bấm lung tung một hồi cũng chẳng có gì hay để xem nên tôi liền tắt tivi đi. Lúc này Gil lại nói.

- Hay chúng ta lên xem phim trên mạng đi. Gil biết có mấy bộ phim hay lắm.

Tôi cũng không có ý kiến nên hai đứa lại kéo nhau lên phòng tôi rồi lấy laptop ra lên mạng tìm phim xem.

Bộ phim Gil nói có tên là The Handmaiden. Đây là một bộ phim của Hàn Quốc, chỉ là khi nhấp vào link xem phim tôi thấy được dòng cảnh báo giới hạn độ tuổi thì có chút thắc mắc hỏi Gil.

- Tại sao phim lại giới hạn độ tuổi.

Gil đáp.

- Tại có mấy cảnh cấm trẻ em ấy mà.

Tôi lại hỏi.

- Gil xem phim người lớn đấy à.

Gil cười đáp.

- Thì Gil là người lớn rồi mà. Hơn nữa việc người lớn cũng làm rồi thì xem phim người lớn có là gì chứ.

Tôi nghe vậy liền có chút bất mãn nheo vào eo Gil một cái. Không hiểu sao lúc chỉ có hai chúng tôi Gil lại luôn xấu xa như vậy. Tôi nói.

- Em không xem đâu.

Gil liền nói.

- Gil đảm bảo em sẽ không hối hận khi xem đâu. Đây là một bộ phim rất nổi tiếng đấy, hồi hè công chiếu đã tạo nên một cơn bão cán quét các cụm rạp tại Hàn Quốc và rất nhiều nước khác trên thế giới đấy.

Tôi có chút ngạc nhiên hỏi lại.

- Thật vậy à. Mà có chiếu ở Việt Nam không.

- Không. Có lẽ vì nó có nhiều đề tài nhạy cảm nên Việt Nam không mua bản quyền.

Tôi cũng hiểu ra vấn đề nên cũng có chút tò mò muốn xem rốt cuộc bộ phim có đúng như Gil quảng cáo hay không. Hai chúng tôi cùng nhau xem phim, tôi ngồi trong lòng Gil, đem cơ thể tựa vào lòng cậu ấy. Gil thì khẽ ôm tôi và tựa cằm lên vai tôi, đó là một trong những hành động thân mật mà những đôi yêu nhau rất thích. Tôi và Gil cũng không ngoại lệ.

Quả đúng như Gil nói, đây là một bộ phim rất hay. Nội dung tuy hơi có chút nhạy cảm nhưng giá trị nhân văn rất sâu sắc. Suốt cả tập phim tôi luôn phải trải qua rất nhiều cung bậc cảm xúc theo các tình tiết trong phim. Lúc thì căng thẳng lo lắng, lúc thì tức giận ghê tởm, lúc lại ngọt ngào vui vẻ... Đây có lẽ là bộ phim hay nhất mà tôi từng được xem.

Những cảnh nóng trong phim quả thực rất bỏng mắt. Tôi tuy là người đã nếm trải qua trái cấm tình yêu nhưng vẫn không khỏi đỏ mặt xấu hổ với các cảnh táo bạo đó. Hai nữ diễn viên trong phim rất xinh đẹp, cơ thể cũng rất quyến rũ. Thật khó để dời mắt khỏi họ..

Tuy nhiên....

Tôi thật bất mãn với việc Gil cứ nhìn chằm chằm vào cảnh phim đó. Cho dù biết mình thật nhỏ nhen và trẻ con nhưng tôi vẫn không ngăn được những ghen tỵ trong lòng. Tôi lập tức đưa tay che mắt Gil lại rồi nói.

- Không được xem cảnh này.

Gil cười cười đáp.

- Gil xem nhiều lần rồi.

Tôi tức giận liền véo má Gil rồi nói.

- Gil xấu xa. Xem những cái không nên xem.

Gil bất đắc dĩ nhìn tôi mà đáp.

- Cái này cũng chỉ là nghệ thuật thôi mà. Nhìn vậy nhưng cũng không phải vậy.

Tôi không chịu nói lý mà bá đạo nói.

- Không cho Gil cái. Tua qua ngay..

Gil cười khẽ với tôi rồi cũng nhận mệnh tua qua mấy phân đoạn nóng của phim. Cho dù là vậy thì tôi vẫn không thể không xấu hổ, cả mặt cứ nóng bừng lên.. Nhất là cảnh kết phim... Quá sốc...

Tôi cố ý che giấu sự xấu hổ của mình bằng cách thoát khỏi lòng Gil giả bộ khát nước rồi đi xuống nhà lấy nước trong tủ lạnh uống. Nước lạnh ngắt cũng

không giúp khuôn mặt nóng như phát sốt của tôi dịu đi chút nào. Tôi lại đi vào phòng tắm rửa mặt cho tỉnh táo hơn. Cuối cùng cũng thấy nhiệt độ giảm đi chút ít..

Lúc tôi quay ra lại bất ngờ thấy Gil đứng chắn ngay cửa phòng,cậu ấy cười cười nhìn tôi. Trong ánh mắt cậu ấy viết rõ hai chữ “ý xấu” trong đó. Tôi cảnh giác lùi một bước sau đó hỏi cậu ấy.

- Gil làm gì đột nhiên đứng ở đây. Làm em giật mình..

Gil cười khê đáp lại.

- Tự nhiên em bỏ chạy trời chết. Gil sợ em có chuyện gì nên chạy theo thôi.

Tôi không được tự nhiên đáp.

- Em nói là em đi uống nước còn gì.

- Trên phòng của em cũng có nước mà.

- Nhưng em muốn uống nước đá.

- Trước giờ em luôn ghét uống nước đá nhất.

- Hôm nay em tự nhiên muốn uống. Sao, Gil không cho em uống à..

Trước cái lý ngang bướng của tôi Gil chỉ biết mỉm cười chào thua. Cậu ấy bước lại gần tôi rồi đưa tay giữ chặt lấy khuôn mặt tôi và nói nhỏ.

- Thực ra Gil biết rõ lý do rồi. Bạn Gấu của Gil là đang xấu hổ phải không.

Tôi không cam chịu mà cãi.

- Ai xấu hổ chứ. Gil xấu hổ thì có. Em mới không....

Lời còn chưa nói hết môi lại bị Gil chặn lại. Nụ hôn vẫn như cũ vừa nhiệt tình vừa dịu dàng và luôn khiến tôi trầm mê.. Rất dễ dàng, tôi cứ vậy bị Gil thu phục, chúng tôi đứng ở trong phòng tắm hôn nhau cho tới khi cả hai cảm thấy không thể hô hấp nữa mới thôi..

- Em thật đáng yêu.

- Còn Gil thì đáng ghét.

Trước sự trách móc của tôi Gil chỉ cười khê. Xem xong một bộ phim vậy mà cũng đã hai giờ chiều, Gil liền hỏi tôi.

- Em có muốn ra ngoài chơi không.

Tôi lắc đầu nói.

- Thôi, em chỉ muốn ở nhà thôi. Chẳng muốn đi đâu hết.

Gil cười khê lại nói.

- Em nha, lúc nào cũng lười biếng. Không chăm vận động thì lại béo phì..

Tôi giận dỗi nói.

- Gil lại chê em béo. Gil lúc nào cũng chê em béo..

Gil vội nói.

- Gil có chê em đâu. Gil chỉ nói giả định thôi mà.... Hơn nữa em có béo thật Gil cũng không chê..

Tôi vẫn giận dỗi.

- Không tin Gil. Gil xấu xa...

Gil cũng vội vàng nhận lỗi.

- Được rồi. Gil là người xấu xa, Gil mới béo..

Tôi bị thái độ của Gil chọc cười nên cứ vậy là huê với nhau. Lúc này Gil lại hỏi.

- Không đi ra ngoài thì chúng ta sẽ làm gì đây. Hay xem phim tiếp nha.

Vừa nghĩ tới phim tôi lại nhớ tới mấy cảnh phim 19+ kia nên liền lập tức phản đối.

- Thôi, không xem phim nữa đâu.

Gil lại cười xấu xa mà nói.

- Không xem phim thì chúng ta vận động chút đi.

Tôi nghe vậy liền hỏi.

- Vận động gì. Gil muốn chơi bóng chuyền hay bóng rổ...

Gil cười đáp.

- Không có bóng chuyền hay bóng rổ gì hết. Ở đây đâu có nơi để chơi. Chúng ta chỉ có thể chơi một trò thôi.

Tôi không hiểu mà hỏi lại.

- Trò gì vậy.

Gil không nói và kéo tay tôi đi lên phòng sau đó mới chỉ lên chiếc giường của tôi và đáp.

- Vận động... trên giường....

Tôi lúc này mới hiểu được âm mưu đen tối của Gil. Vừa tức vừa thẹn lại có chút muốn cười. Thì ra con người này lại nghĩ tới chuyện này. Đúng là tên sói háo sắc mà... Thế nhưng tôi lại cứ hết lần này tới lần khác bị cái tên sói này dụ dỗ..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Vận động trên giường chính là môn “thể thao” tốn sức và mệt mỏi nhất. Cho nên thứ hai ngày hôm sau tôi và Gil đều đi học trễ một tiết trong sự ngạc nhiên của nhiều bạn bè. Bởi vì tôi ở trường vẫn có tiếng là học sinh ngoan và chăm chỉ nên việc đi học trễ là rất khó xảy ra. Thế mà vì cái con người xấu xa kia mà tôi lại đi học trễ.

Bị bạn bè nhìn ngó thật xấu hổ. Trong khi tôi rất ngại ngùng thì Gil lại tỏ ra không có gì mặt tinh bơ. Tôi thật sự cảm thấy lo lắng cho một tuần học này của mình, hi vọng sẽ không có hôm nào đi trễ nữa. Cũng phải nghiêm túc với cái người háo sắc kia mới được. Không thể lúc nào cũng vô độ phóng túng..

Cả người đau nhức khiến tôi chẳng muốn vận động nhiều. Bữa trưa cũng ăn có chút ít cơm. Gil cũng biết tội mình đã gây ra nên ăn năn lắm. Quan tâm tôi gấp mười lần bình thường.. Nào là bụng com rót nước, giúp tôi mang hết sách vở và tháp tùng tôi tới tận cửa nhà vệ sinh. Thực sự khiến tôi vừa tức vừa thẹn.. Mà thực ra Gil lúc nào Gil cũng quan tâm tôi như vậy cả. Cho nên ở trường mọi người cũng quen rồi nên chẳng ai bàn tán gì cả.

Buổi chiều về Gil làm com còn tôi thì trò chuyện cùng ba mẹ. Ba mẹ gọi video và cho tôi xem cảnh tuyết rơi ở sapa. Rất là đẹp, thật rất muốn được một lần tận mắt chứng kiến cảnh đẹp đó.

Tôi cũng cho ba mẹ xem cảnh Gil đang nấu com. Ba mẹ tuy vui vì Gil chăm sóc cho tôi rất tốt nhưng lại cũng trách tôi không biết nữ công gia chánh là gì. Tôi nghe vậy thì cũng chỉ cười hi hi cho qua thôi. Cả đời tôi có Gil nấu cho ăn là được rồi, không cần phải giỏi nấu nướng làm gì.. Thật ra tôi cũng biết nấu đấy chứ. Tại Gil không cho tôi nấu thôi..

Lúc cúp máy cũng là lúc bữa tối của Gil hoàn tất. Có rất nhiều món tôi thích, trứng chiên và thịt bò xào.... Gil càng ngày càng hiểu khẩu vị của tôi..

Ăn com xong thì tôi giành đi rửa chén và đuổi Gil đi tắm. Dù sao Gil nấu rồi mà để cậu ấy rửa chén thu dọn nữa thì quả là không được. Cho nên tôi cũng phải chứng minh cho Gil thấy là tôi cũng làm được rất nhiều việc nhà. Không phải cái gì cũng không biết làm như mẹ tôi hay nói..

Gil thấy tôi tranh giành nhiệt tình thì cũng để tôi tùy ý. Cậu ấy rửa tay rồi đi lên phòng lấy đồ đi tắm. Lúc tôi thu dọn mọi thứ xong thì Gil còn chưa tắm xong. Bởi vì đã đi học nên tôi cũng mang chút bài học ở trên giảng đường hôm nay ra đọc lại và làm một số bài lý thuyết.

Lúc Gil tắm xong thì tôi đang làm bài. Gil cuối xuống nhìn tôi rồi nói.

- Em chăm chỉ quá. Mấy bài này đâu cần thiết phải làm.

Tôi đáp.

- Rảnh thì em làm thử thôi. Dù sao thì cũng đâu có việc gì để làm.

Gil cười cười ghé xuống nói nhỏ với tôi.

- Chúng ta có rất nhiều việc để làm mà.

Tôi nghe vậy liền trừng Gil rồi nói.

- Hôm nay Gil ngoan ngoãn cho em. Không thì ôm gối ra sofa mà ngủ nhé. Em không muốn mai phải đi học muộn nữa đâu.

Gil làm bộ bất mãn nhưng gặp phải thái độ cứng rắn của tôi nên cũng chịu thua. Tôi nhìn cậu ấy cứ như con mèo bị mất miếng cá mà buồn cười. Thấy tóc Gil còn ướt nên tôi liền lấy máy sấy giúp cậu ấy sấy tóc. Gil cũng vì thế mà vui vẻ trở lại.

Một tuần trôi đi thật nhanh. Thoáng chốc hôm nay đã là thứ bảy. Ba mẹ tôi gọi điện nói là chiều mai sẽ về nên tối thứ 7 Gil vẫn sẽ ở lại nhà tôi. Buổi chiều không có tiết học nên chúng tôi về nhà sớm, bởi vì một tuần đã ở chung nên nghĩ tới chuyện Gil phải trở về nhà tôi cũng có chút không nỡ. Thế nhưng không có cách nào khác..

Hai đứa cùng nhau đi siêu thị mua đồ ăn và một vài thứ trong tủ lạnh đã hết. Cho dù luôn cười nói vui vẻ nhưng tôi biết Gil cũng sẽ không vui vì ngày mai phải trở về. Một tuần ở cùng nhau, mỗi phút giây đều được ở bên nhau. Mỗi đêm đều được ngủ trong vòng tay ấm áp của Gil, đó là một thứ hạnh phúc không thể nào định nghĩa được. Tôi chỉ ước giá như vĩnh viễn cứ như vậy là tốt rồi. Thế nhưng tôi biết chưa phải là lúc thích hợp... Chúng tôi vẫn còn cần thời gian thêm nữa..

Có lẽ vì cảm giác ngày mai sẽ phải rời xa và cũng rất khó có thời gian được thân mật gần gũi với nhau nữa nên đêm thứ bảy tôi và Gil đều rất nhiệt tình. Những nụ hôn sâu, nhiệt tình và đầy chiếm hữu. Những cái ôm, cái siết chặt của vòng tay, những cảm xúc thăng hoa hết lần này tới lần khác. Hai chúng tôi cùng nhau nhiệt tình cùng nhau phóng túng. Giống như đây là lần cuối cùng để rồi sẽ phải xa nhau rất lâu rất lâu..

Cũng chẳng biết chúng tôi đã ngủ thiếp đi từ khi nào. Chỉ biết khi chúng tôi tỉnh dậy thì mọi chuyện đã không còn đơn giản nữa, một cú sốc bất ngờ, một bí mật bị bại lộ. Những mối quan hệ đang yên bình vui vẻ bỗng nhiên bị đảo lộn, những nụ cười thay thế bằng nước mắt. Có rất nhiều điều muốn nói nhưng rồi không thể nói. Người muốn nói không thể nói, người muốn nghe lại không dám nghe.

Mọi thứ sụp đổ....

Hạnh phúc vỡ tan..

Nỗi sợ hãi cuối cùng cũng tới..

Đối mặt là không thể tránh khỏi..

Nhưng mà , sẽ bình yên chứ.. Hay là sẽ vỡ tan..

Nguyên lai khi con người phải thực sự đối diện với thứ mình sợ hãi sẽ trở nên yếu ớt nhất. Yếu ớt tới đáng thương, bao nhiêu những lời nói, bao nhiêu những giả định, bao nhiêu những chuẩn bị trước đều tan tành hết. Chỉ còn lại sự run rẩy và tuyệt vọng.

....

Giáng sinh vui vẻ nhé daiaema

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Tôi và Gil cùng ngồi trên ghế. Đối diện với chúng tôi chính là ba mẹ tôi..

Ba tôi gương mặt cương trực nhưng âm trầm và tràn ngập giận dữ.

Mẹ tôi gương mặt đầy kinh ngạc và đau lòng.

Tôi biết hiện tại mình có nói gì thì cũng không có ý nghĩa gì nữa. Không thể chối cãi, không thể bào biện. Những gì ba mẹ nhìn thấy đã là một câu trả lời

rõ ràng quá rồi...

Cái gì tới thì rồi cũng tới, chỉ là nó tới quá đột ngột nên tôi vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý để đối mặt mà thôi. Còn gì xấu hổ hơn khi bị ba mẹ bắt gặp mình và người yêu đang ở trên giường cùng nhau, nhất là khi mối quan hệ ấy chưa được ba mẹ cho phép.

Bởi vì ba mẹ nói sẽ về vào buổi chiều nên tôi và Gil đã không hề phòng bị gì cả. Hai đứa ôm nhau ngủ sau một đêm dài mệt mỏi... Vậy nên việc ba mẹ đột nhiên xuất hiện trong phòng vào sáng sớm khiến chúng tôi quá sững sốt. Đồ trên người cả hai còn chưa có mặc, cho nên không thể cứ nói rằng hai đứa chỉ ngủ chung như hai người bạn gái bình thường.

Ba mẹ tôi cũng là những người cởi mở và chịu khó cập nhật tin tức xã hội. Chuyện tình yêu đồng giới ba mẹ tôi cũng đã biết đến, tuy không đến mức phản cảm khắt khe nhưng cũng không hẳn là ủng hộ. Nhất là khi chuyện này xảy ra trên chính đứa con gái duy nhất của mình, chắc chắn là cả ba và mẹ đều rất sốc và tức giận.

Bởi vì cả tôi và Gil đều vẫn im lặng nên ba tôi liền nặng nề lên tiếng.

– Tại sao không nói gì hết. Tôi muốn một câu trả lời rõ ràng cho chuyện này. Thùy Chi, con nói cho ba nghe.

Tôi nghe giọng ba tức giận tới run rẩy như vậy thì càng sợ hãi. Mặc dù đã nhiều lần tôi nghĩ tới ngày hôm nay nhưng vẫn không thể dè nén được sợ hãi trong lòng mình. Tôi biết những gì tôi sẽ nói sẽ làm cho ba mẹ thất vọng và đau lòng rất nhiều, nhưng mà tôi không thể nói khác. Tôi chỉ có một chọn lựa, tôi không thể để mất Gil được. Càng phải đối diện với một tình thế là có thể mất đi Gil tôi càng nhận ra mình yêu cậu ấy sâu đậm cỡ nào. Từng nhịp đập của trái tim, từng giọt máu thớ thịt trong cơ thể của tôi đều vì Gil mà sinh tồn. Mất đi cậu ấy có lẽ tôi sẽ chết mất...

Tôi siết chặt bàn tay của mình, cảm nhận từng móng tay đâm vào da thịt. Rất đau đớn nhưng cũng chính đau đớn sẽ là nguồn sức mạnh để tôi kiên cường mà đối mặt với những lời chất vấn của ba.

– Con xin lỗi ba mẹ.

Tôi nhìn ba và nói. Tận mắt trông thấy sự thất vọng tan rã trong mắt ba, tận mắt trông thấy nước mắt mẹ lại rơi không ngừng trên má. Tội lỗi trong tim tôi lại tăng lên tầng tầng lớp lớp, lòng ngực như bị một ngọn núi đè nén, đau đớn, khó thở và tuyệt vọng.

– Tại sao con phải xin lỗi. Ba muốn biết nguyên do.

Giọng ba đã lạnh hơn rất nhiều, bầu không khí trong căn phòng càng ngày càng nặng nề ngột ngạt. Những ngón tay của tôi càng siết chặt, máu có lẽ cũng bắt đầu nhuộm vào lòng bàn tay rồi...

– Con....

Khi mà tôi đang thực sự muốn nói ra tất cả mọi chuyện thì bất ngờ một bàn tay khác nắm lấy tay tôi. Người ấy giúp tôi gỡ những ngón tay đang bám vào da thịt ra, sau đó những ngón tay chúng tôi đan vào với nhau. Tôi nhìn người đó đầy kinh ngạc còn người đó cho tôi một nụ cười trấn an. Giống như một phép màu, nụ cười ấy khiến cho mọi sợ hãi, tuyệt vọng trong lòng tôi tan biến. Người ấy cho tôi biết rằng tôi không hề cô độc, cho dù sẽ phải đối mặt với bất cứ chuyện gì thì tôi vẫn không cô độc. Người ấy sẽ luôn ở bên tôi, cùng tôi vượt qua những chặng đường sóng gió này...

Gil mỉm cười trấn an tôi sau đó quay sang nói với ba mẹ tôi.

– Thưa cô chú. Con biết cô chú vẫn còn chưa chấp nhận được chuyện này. Nhưng mà con xin cô chú đừng vội vàng trách mắng, cô chú có thể cho con và Chi nói hết mọi chuyện được không.

Ba tôi nhìn vào bàn tay đang đan chặt vào nhau của tôi và Gil thì càng tức giận. Một người điềm tĩnh như ba mà đã không thể giữ được bình tĩnh mà quát lên.

– Tôi chưa hỏi tới cháu. Tôi đang hỏi Thùy Chi, cháu tốt nhất là nên im lặng cho tới khi tôi cần cháu lên tiếng.

Trước sự tức giận của ba tôi Gil vẫn rất bình tĩnh mà đáp.

– Thưa chú. Cháu cảm thấy ngay lúc này cháu cần lên tiếng. Bởi vì chuyện này là chuyện của cả cháu và Chi chứ không phải chuyện riêng của mỗi người. Có lẽ cô chú sẽ rất thất vọng và tức giận nhưng cháu xin cô chú hãy chấp nhận chuyện này. Cháu yêu Chi, giữa chúng cháu là tình yêu. Yêu giống như chú yêu cô vậy..

Khi Gil vừa dứt lời thì ba tôi liền giận dữ đập mạnh tay xuống bàn. Một thứ âm thanh vỡ nát vang lên, giống như minh chứng của tình yêu thương bao năm qua ba mẹ đã giành cho tôi. Ba tôi chỉ tay vào chúng tôi mà quát..

– Hoang đường, chuyện hoang đường. Cháu đang nói chuyện hoang đường với ta sao. Cháu nhìn lại cháu đi, cho dù cháu có cố gắng như thế nào, cho dù cháu có khiến mình giống một chàng trai thế nào thì cháu vẫn chỉ là một đứa con gái. Thùy Chi cũng là một đứa con gái. Con gái và con gái yêu nhau, chuyện không luân thường đạo lý như vậy mà cháu cũng dám nói ra sao.

Tôi cảm thấy những lời ba nói thật tàn nhẫn. Gil không đáng bị ba mắng như vậy, cậu ấy chẳng làm gì sai cả. Cho nên tôi muốn lên tiếng bảo vệ Gil...

– Ba à. Con xin ba đừng nói Gil như vậy..

Lúc này mẹ tôi vẫn luôn im lặng lên tiếng. Giọng mẹ cũng tràn ngập đau lòng và tức giận.

– Con còn muốn bảo vệ nó sao Chi. Con rốt cuộc có còn là con của ba mẹ không vậy. Đứa con gái ngoan ngoãn của ba mẹ đâu rồi. Con xem lại bản thân mình đi, con từ khi nào lại trở thành một người như thế này. Con gái yêu con gái, chuyện kinh thế hãi tục như vậy mà con cũng có thể làm sao. Con muốn ba mẹ phải làm sao đây, con muốn ba mẹ phải làm gì với con đây.. Ba mẹ chỉ có mỗi mình con thôi, con thế này thì ba mẹ làm sao sống nổi..

Những lời oán thán của mẹ khiến tim tôi nghẹn thắt. Đau đớn đến khó thở, nhưng mà lại không dám cãi lại nửa lời. Ai làm cha làm mẹ mà không hi vọng con mình có thể sống hạnh phúc vui vẻ, ai mà không muốn cuộc sống của con mình trôi qua bình yên suốt đời. Chọn lựa tình yêu với một người đồng giới giống như chọn lựa một con đường đầy gai nhọn, mỗi bước đi sẽ phải nhận lấy thương tích đầy người. Và ở chặng đường gian truân ấy, có được mấy người có thể kiên trì đi đến cuối đời. Kết cục của những tình yêu đồng giới luôn rất nghiệt ngã, không ít trong số họ chọn tới sự giải thoát vĩnh hằng khi không chịu nổi những áp lực và sự gầy vò từ người thân và xã hội. Số còn lại thì chọn lựa cô đơn suốt cuộc đời, bởi vì họ thà không yêu để không phải đau.

Tôi run rẩy quỳ xuống trước mặt ba mẹ rồi nói trong nước nớc.

– Ba mẹ, con biết ba mẹ hiện tại đang rất thất vọng về con. Con cũng từng rất sợ hãi và đau khổ khi nhận ra tình cảm của mình. Con cũng muốn mình sẽ như những người khác, sẽ khiến cho ba mẹ vui vẻ tự hào. Nhưng mà trái tim của con không nghe lời lý trí, mỗi ngày nó lại hướng về Gil nhiều hơn. Chỉ những khi ở bên cậu ấy con mới cảm thấy vui vẻ, cảm thấy cuộc sống này còn ý nghĩa để sinh tồn. Con cầu xin ba mẹ hãy chấp nhận chúng con, xin ba mẹ đừng chia rẽ chúng con. Con cần Gil và cũng cần gia đình của mình. Con không thể sống nếu thiếu đi ai cả...

.....

1 ... 2.... 3

Ngược tôi bến..

Tung hoa tung bông đi các daiaema yêu Ngược

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Cả ba và mẹ đều im lặng khi tôi nói ra những gì mình luôn cất giấu trong lòng. Gil lúc này cũng quỳ xuống cùng tôi rồi nói.

- Con cũng xin hai bác hãy chấp nhận chúng con. Con và Chi không thể nào sống thiếu nhau được. Con có thể mang cho Chi hạnh phúc suốt cuộc đời. Xin hãy tin tưởng ở con..

Mẹ tôi nghe Gil nói thì liền phẫn nộ lên tiếng.

- Hạnh phúc ư. Cháu có hiểu thế nào là hạnh phúc không, cháu sẽ làm gì để Chi hạnh phúc. Hai đứa con gái ở với nhau, không được xã hội ủng hộ, không được pháp luật thừa nhận cũng chẳng có con cái để ràng buộc. Cháu nghĩ cái hạnh phúc mong manh đó sẽ giữ được bao lâu. Bây giờ hai đứa còn trẻ, còn chưa nghĩ tới những chuyện đó. Nhưng sau này khi lớn hơn, suy nghĩ cũng sẽ dần thay đổi.. Lúc ấy tuổi thanh xuân cũng không còn nữa. Rồi hối hận, tiếc nuối thì phải làm sao...

Tôi và Gil đều chưa thể trả lời được câu hỏi của mẹ. Mẹ nói đúng, chúng tôi hiện tại đều còn quá trẻ, vẫn đang là cái tuổi nhiệt huyết và bùng nổ. Bây giờ đối với chúng tôi tình yêu là tất cả, nhưng mười năm, hai mươi năm sau nữa thì chúng tôi không thể nói trước được gì. Con người là sinh vật hay thay đổi nhất trong vạn vật, thế nên những gì xảy ra trong tương lai của mỗi người là thứ không bao giờ đoán trước được. Những điều mẹ nói, những gì mẹ lo lắng có thể cũng sẽ xảy ra, nhưng mà đó là chuyện trong mười năm, hai mươi năm sau nữa. Đến lúc ấy ắt sẽ tự tìm ra cách giải quyết mọi chuyện, còn hiện tại tôi chỉ biết mình không thể buông tay Gil được. Ít ra tôi không muốn phải hối hận ngay từ hôm nay chứ không phải mười năm, hai mươi năm sau..

Gil im lặng một lát liền trả lời những câu hỏi của mẹ tôi. Cậu ấy bình tĩnh mà nói.

- Thưa cô chú. Cháu cũng không thể khẳng định trong tương lai có thể xảy ra chuyện gì, nhưng mà cháu tin tưởng chỉ cần khi ấy tình yêu của cháu và Chi còn tồn tại thì những mâu thuẫn cũng sẽ được giải quyết. Cô chú hay ngay cả ba mẹ cháu cũng sẽ có những mâu thuẫn với nhau trong quá trình chung sống nhưng cả hai vẫn ở bên nhau hạnh phúc đầy thới. Cháu và Chi cũng sẽ như vậy, còn nếu như muốn có một đứa trẻ thì cũng không hề khó. Chúng cháu có thể xin con nuôi cũng có thể nhờ tới khoa học để có con cùng nhau.. Vậy nên xin cô chú hãy chấp nhận chúng cháu..

Mẹ tôi vẫn giữ thái độ kiên quyết mà nói.

- Sẽ không bao giờ có chuyện chúng ta chấp nhận hai đứa. Cũng là tại ta, lẽ ra ta nên nghĩ tới chuyện này sớm hơn. Lẽ ra ta nên biết một đứa con gái mà lúc nào cũng thích ăn mặc như con trai như cháu thì sẽ không bình thường. Lẽ ra ta nên ngăn Thủy Chi để nó không quá thân thiết với cháu, nếu nó không

thân thiết với cháu thì đã không có chuyện hôm nay.

- Mẹ, sao mẹ lại nói Gil như vậy..

Tôi cũng cảm thấy bất mãn thay Gil khi cậu ấy cứ phải nhận những lời không hay từ ba mẹ mình. Nhưng mà có lẽ tôi càng muốn bênh vực cậu ấy thì càng khiến cho ba mẹ tôi càng tức giận hơn. Mẹ tôi lại nói.

- Những lời mẹ nói còn không đúng sao. Lẽ ra mẹ nên nhận ra sớm hơn mới phải. Từ khi con thân với nó con đã bắt đầu thay đổi, con không hề có một người bạn nào là nam nữa. Cũng chẳng thấy con nói chuyện yêu đương. Mới đầu mẹ còn nghĩ con vì việc học tập nên mới vậy, thì ra là vì nó..

Mẹ tôi nhìn sang Gil và tiếp.

- Còn cháu nữa. Ta đã tin tưởng cháu để cháu ở bên cạnh giúp đỡ Chi. Chúng ta xem cháu như con ruột của mình vậy mà cháu lại khiến chúng ta thất vọng. Chúng ta chỉ có một đứa con mà thôi, giờ nó như vậy thì chúng ta biết sống sao đây..

Tôi và Gil cùng cúi đầu và nói.

- Con xin lỗi ba mẹ.

- Cháu xin lỗi cô chú.

Ba tôi lúc này cũng lên tiếng.

- Chuyện này không cần nói thêm gì nữa. Kể từ hôm nay chấm dứt quan hệ hai đứa, Gil nên trở về nhà cháu đi. Ta không muốn nhìn thấy cháu xuất hiện trong nhà này hay là bên cạnh Chi thêm một lần nào nữa.

Ba nói xong cũng nhìn tôi và nói.

- Còn con hãy trở về phòng của mình và suy nghĩ về những gì đã làm đi. Nghĩ xem con có xứng với những gì ba mẹ luôn yêu thương và hi sinh cho con không. Chừng nào nghĩ thông suốt thì con mới được tiếp tục tới trường..

Tôi và Gil nghe vậy liền vội vàng lên tiếng. Gil nói.

- Cháu xin cô chú đừng như vậy. Ít nhất xin đừng giam lỏng Chi, em ấy còn phải tới trường.

Tôi cũng nói.

- Tại sao ba lại như vậy. Tại sao ba lại không thể hiểu cho con..

Ba tôi giận dữ nói với Gil.

- Việc của cháu đã hết rồi. Cháu nên trở về đi, chuyện trong nhà của ta thì tự mình giải quyết. Người ngoài như cháu không có tư cách can thiệp..

Sau đó ba lại nói với tôi.

- Còn con nhanh đi lên phòng. Đừng để ba thêm thất vọng về con nữa.

Tôi biết hiện tại không thể tiếp tục đối nghịch với ba mẹ. Không thể khiến ba mẹ tức giận thêm nếu không thì mọi chuyện sẽ không thể cứu vãn được. Hiện tại cả ba và mẹ đều đang cảm thấy suy sụp và tức giận khi biết chuyện của tôi và Gil, chuyện này đâu phải chuyện dễ dàng mà nói muốn chấp nhận là có thể chấp nhận. Cho nên tôi chỉ có thể trước tiên nghe lời ba mẹ đã, hi vọng sau khi ba mẹ đã bình tĩnh hơn sẽ chịu lắng nghe tôi nói.

Tôi nhìn Gil và muốn truyền đạt những gì đang nghĩ cho cậu ấy. Gil dường như cũng hiểu được nên cậu ấy chỉ im lặng và cùng tôi lên phòng lấy ba lô của mình. Lúc vào phòng tôi và Gil ôm nhau thật chặt, tôi biết có lẽ sau cái ôm này sẽ rất lâu nữa chúng tôi mới có thể ôm nhau lần nữa nên tôi và cả Gil đều tham lam hít lấy mùi hương của nhau. Chỉ đến khi biết không thể nán nã thêm nữa Gil mới khoác balo lên vai, trước khi rời khỏi phòng Gil nói.

- Hãy tin tưởng Gil. Gil sẽ làm tất cả để chúng ta được ở bên nhau.

Tôi cũng nói với Gil.

- Em cũng vậy. Em cũng sẽ làm tất cả, em sẽ không để mình Gil cố gắng nữa..

Gil mỉm cười rồi rời khỏi phòng. Tôi nhìn theo Gil cho tới khi cậu ấy không còn trong tầm mắt mình nữa. Gil rời đi, căn phòng này và cả trái tim của tôi nữa, bỗng nhiên trống vắng vô cùng.

Hạnh phúc là thứ mong manh và khó nắm bắt nhất. Một phút trước chúng ta còn hạnh phúc vô cùng thì một phút sau có thể đau khổ đến tột đỉnh. Tôi không thể biết sẽ mất bao lâu để tôi và Gil được quay về với nhau nhưng tôi biết mình cần phải làm gì để ngày ấy không quá dài..

.....

Chúc mừng năm mới các daiacma. Chúc các bạn có một năm mới tràn đầy hạnh phúc, tình yêu, may mắn và thành công trong công việc, học tập và tình yêu.

Hãy luôn ủng hộ tieuacma nhé.

Happy new year 2017

Ps : Có ai nhận ra điều đặc biệt trong chương truyện này không.

Đó là ở chương này hai từ Hạnh Phúc được nhắc đến rất nhiều lần nhưng đây lại là một chương không hạnh phúc ☹ ☹ ☹

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Gil dời đi, ba mẹ ngồi im lặng trong phòng khách còn tôi thất thần trong phòng của mình. Một căn nhà ấm áp bỗng phút chốc liền không còn tiếng cười. Nhưng tôi biết chẳng ai có lỗi trong chuyện này cả, tôi yêu Gil và tình yêu của chúng tôi không có tội. Nhưng đứng trên phương diện của người làm cha mẹ tôi cũng biết ba mẹ mình không sai khi phản đối tình cảm của mình. Người làm cha làm mẹ nào mà không muốn con mình sống một cuộc đời bình yên hạnh phúc. Chẳng ai lại muốn con mình bước đi trên một con đường gai góc chên vênh mà không biết sẽ té ngã lúc nào. Đó cũng là đạo lý tự nhiên trên đời mà chẳng cần phải tới khi ta làm cha làm mẹ mới hiểu được.

Một ngày dài nặng nề, bữa cơm tối lẽ ra sẽ vui vẻ sau kỳ nghỉ của ba mẹ cũng trở nên tẻ nhạt. Chẳng ai muốn đụng đũa nhưng vẫn phải cùng ngồi xuống bàn ăn, căn phòng chỉ có những tiếng thở dài thật mệt mỏi của cả ba và mẹ.

Sau bữa cơm nặng nề khó nuốt ba kêu tôi ra phòng khách ngồi cùng ba. Tôi cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, mẹ thì lặng lẽ thu dọn chén bát trong bếp.

Ba và tôi cả hai đều không mở lời trước nên sự im lặng bao trùm căn phòng. Một lúc lâu sau đó ba mới lên tiếng hỏi tôi.

- Con cho ba biết, chuyện của con và Gil đã bao lâu rồi.

Tôi không dám nhìn thẳng vào ba nên chỉ cúi đầu đáp.

- Hơn ba năm rồi thưa ba.

Có lẽ ba cũng không thể ngờ được thời gian chúng tôi yêu nhau lại dài như vậy nên ba hỏi lại.

- Con nói là hơn ba năm. Có nghĩa nó đã bắt đầu từ khi con còn học tại trường nữ sinh.

Tôi gật đầu đáp.

- Vâng ạ.

Ba lại khẽ thở dài. Lúc này mẹ cũng đi ra ngồi cạnh ba. Ba mẹ nhìn nhau một cái lại nhìn sang tôi. Ba hỏi tiếp.

- Vậy con và nó ai là đứa bắt đầu trước.

Để trả lời câu hỏi này thật sự rất khó. Bởi chính tôi và Gil đều không biết được chắc chắn ai mới là người rung động đầu tiên. Cho nên tôi chỉ có thể thành thật trả lời ba.

- Con cũng không biết ai mới là người bắt đầu trước. Khi Gil nói cậu ấy thích con thì con đã thích cậu ấy từ lâu rồi.

Mẹ bắt lực nhìn tôi rồi nói.

- Chi à. Con rốt cuộc là đang nghĩ gì vậy. Con tại sao lại có thể yêu một đứa con gái chứ.

Tôi cười khổ mà trả lời mẹ.

- Con cũng không biết mình làm sao nữa. Con cũng không hề muốn chọn lựa kết cục này. Con cũng muốn như những đứa con gái khác, không khiến ba mẹ thất vọng về mình. Nhưng mà con lại không thể kiểm soát được tình cảm của mình, tình yêu vốn không thể đặt vào những chuẩn mực “tại sao, không nên, không thể”. Yêu chỉ là yêu mà thôi.

Mẹ tôi lại hỏi lại.

- Vậy con đã từng nghĩ tới khi ba mẹ biết được sẽ đau lòng thế nào không.

Tôi cúi đầu đáp.

- Con đã nghĩ rất nhiều rồi. Bởi vì con biết ngày này sẽ phải tới, chỉ là con không mong nó tới vào lúc này. Bởi vì hiện tại con và Gil đều chưa đủ trưởng thành và bản lĩnh để khiến ba mẹ tin tưởng vào chọn lựa của mình. Nhưng con thì luôn tin rằng chúng con sẽ hạnh phúc, hai cô gái thì sao chứ. Trên thế giới này có hàng trăm ngàn những người đồng giới yêu nhau và sống hạnh phúc với nhau. Tại sao không ai tin chúng con sẽ hạnh phúc.

Mẹ tôi tức giận mà nói.

- Vậy con có nhìn thấy hàng triệu người phải sống trong đau khổ thậm chí là tìm tới cái chết vì không chịu nổi áp lực không. Cho dù ở những nước hợp pháp hóa hôn nhân đồng giới cũng không hẳn hoàn toàn dân số nước đó ủng hộ hướng chỉ một đất nước còn nặng về truyền thống như chúng ta.

Tôi không cho là đúng mà đáp.

- Những người đó họ đau khổ và tìm tới cái chết không phải vì chính những người quanh họ dồn ép sao. Nếu họ nhận được ủng hộ của những người thân xung quanh thì họ sẽ không tuyệt vọng tới mức phải chấm dứt cuộc đời của mình.

Mẹ tôi không biết nói gì hơn mà chỉ thở dài rồi nói.

- Từ khi nào con lại trở nên cứng đầu như vậy. Con đã học những thứ này từ Gil sao. Đây là những gì tình yêu của con mang lại sao..

- Không phải vậy đâu thưa mẹ. Con chỉ là..

Lúc này đang im lặng ba tôi bỗng nhiên lên tiếng chấm dứt cuộc trò chuyện của chúng tôi.

- Được rồi. Không nói thêm gì nữa, ngày mai con không được ra khỏi nhà. Ba sẽ gọi cho trường học xin phép giữ con. Con ngoan ngoãn ở trong phòng và suy xét lại mình đi. Đến bao giờ tỉnh ngộ thì hãy tới gặp ba.

Nói xong cả ba và mẹ đều đứng dậy đi vào phòng của mình. Tôi ngồi ngẩn người ở phòng khách một lúc rồi cũng trở lên phòng. Lúc này chuông điện thoại cũng đang vang lên. Tôi biết chắc chắn là Gil gọi bởi chuông nhạc đó cậu ấy đã tự cài riêng cho số của mình.

Tôi cố lấy lại tâm tĩnh tôi nghe máy. Chưa kịp lên tiếng thì giọng Gil đã vang lên, cậu ấy lo lắng hỏi tôi.

- Em ăn tối chưa.

- Em ăn rồi. Gil ăn chưa.

- Ủ. Gil cũng ăn rồi. Ba mẹ em không trách mắng em chứ.

- Ba mẹ em tuy phản đối nhưng cũng không phải quá tiêu cực. Có lẽ vì nhất thời vẫn chưa thể chấp nhận chuyện này nên vậy. Gil đừng lo cho em.

- Nhưng Gil đau lòng. Những lúc như thế này Gil chỉ muốn được ở cạnh em và cùng em vượt qua tất cả.

Tôi nghe Gil nói vậy thì cười khẽ trấn an cậu ấy rồi nói.

- Em cũng không còn là đứa trẻ nữa. Em phải học cách đối diện với những thử thách khó khăn một mình. Nếu cứ dựa dẫm vào Gil thì em chỉ giống như một thân dây leo mong manh yếu đuối. Em muốn em cũng sẽ là một cái cây cứng cáp mạnh mẽ để cùng Gil vươn tới ánh mặt trời. Tình yêu không thể bắt đầu hay cố gắng từ một phía, tình yêu là chuyện của hai người.

Gil nghe tôi nói vậy thì cũng cười khẽ rồi nói.

- Em đã trưởng thành từ khi nào rồi. Tại sao bây giờ Gil mới biết.

Không khí cũng bởi vì những lời nói của Gil mà phần nào nhẹ nhõm hơn. Lúc sau Gil lại hỏi.

- Ngày mai em thực sự không tới trường sao.

Tôi thở dài đáp.

- Có lẽ sẽ mất vài ngày nữa. Hiện tại ba mẹ còn rất tức giận, nhưng mà ba mẹ không thể cứ giam lỏng em cả đời được. Hơn ai hết ba mẹ là người lo lắng cho tương lai của em nhất. Ba mẹ sẽ không vì chuyện này mà tước đoạt ước mơ của em.

Gil im lặng một lát lại nói.

- Gil biết đối với ba mẹ em đây thực sự là một sự thật khó khăn để chấp nhận. Về phía ba mẹ Gil thì gần như ba mẹ đã biết rồi, từ nhỏ Gil đã như vậy nên ba mẹ cũng lường trước được và chờ Gil công khai mà thôi. Gil thực sự mong muốn mình có thể thay em gánh hết mọi áp lực. Gil biết em yêu Gil sẽ chịu nhiều thiệt thòi khổ sở, Gil hứa sẽ dùng cả đời để chăm sóc em.

Tôi cười cười rồi nói.

- Em hiểu mà. Gil cũng đừng để trong lòng những lời ba mẹ em nói nhé. Ba mẹ em vẫn luôn yêu thương Gil như con ruột của mình. Cho dù chuyện này có xảy ra thì ba mẹ em vẫn yêu thương Gil.

Gil đáp.

- Gil biết chứ. Vậy nên mới càng thấy có lỗi với cô chú nhiều hơn. Nhưng Gil sẽ không vì thế mà buông tay em đâu. Không một điều gì trên đời này có thể khiến Gil buông tay em được.

Tôi mỉm cười hạnh phúc. Chỉ cần sự kiên định của tôi và Gil không bị lung lạc thì chúng tôi sẽ không bao giờ bị chia cách. Cho dù không thể gặp nhau nhưng trái tim chúng tôi sẽ luôn hướng về nhau.

Tôi tin tưởng sự chân thành của cả hai sẽ dần khiến ba mẹ tôi bị thuyết phục và chấp nhận tình cảm của mình. Tôi muốn được ở bên Gil mà nhận được sự chúc phúc của chính ba mẹ mình. Họ là những người quan trọng nhất trong cuộc đời của tôi.

.....

Đôi khi tôi rất ngưỡng mộ những người yêu và được yêu. Còn tôi thì ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Ba mẹ quyết định giam lỏng tôi ở nhà nên ngày hôm sau mẹ cũng không đi làm mà ở nhà cùng tôi. Kể từ khi biết chuyện của tôi và Gil thì giữa tôi và ba mẹ đã có một bức tường vô hình ngăn cách. Mẹ không còn nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng yêu thương nữa mà luôn nhìn tôi với ánh mắt đau lòng. Còn tôi thì cũng không thể như bình thường ôm lấy mẹ rồi dờ dờ những nhoe nhoe chuyện nữa. Bữa cơm của hai mẹ con cũng luôn diễn ra trong im lặng.

Khi tôi nảy ý muốn giúp mẹ dọn dẹp nhà cửa thì mẹ cũng chỉ thờ dài rồi đuổi tôi lên phòng của mình. Điều này khiến tôi rất khổ sở, mẹ tôi là một người phụ nữ hiền lành và yêu thương gia đình. Nhưng ở một mặt khác mẹ cũng là một người có ý chí kiên định và khó bị lay chuyển bởi người khác. Trong hai người giữa ba và mẹ tôi nghĩ mẹ mới là người khó chấp nhận tôi và Gil hơn ba.

Buổi chiều tôi thấy mẹ ra khỏi nhà nhưng trước khi đi mẹ vẫn không quên khóa cửa cổng lại. Tự nhiên cảm thấy mình thực sự là một tù nhân của ba mẹ, ngôi nhà này phút chốc trở nên xa lạ với tôi.

Gil gọi cho tôi bất cứ lúc nào cậu ấy có thể. Nhưng tôi đã nói cậu ấy đừng gọi nhiều vì có thể ba mẹ tôi sẽ tức giận hơn và thu luôn điện thoại của mình.

Không thể tôi trường khiến tôi vô cùng nhàm chán. Tôi cố gắng hướng mình chú ý tới những bài học mà bình thường vẫn luôn chăm chỉ nhưng đều vô ích. Trong lòng tôi chông chênh những suy nghĩ, lo âu. Đến khi nào ba mẹ mới trả lại tự do cho tôi, đến khi nào tôi và Gil mới được gặp nhau. Chỉ vài ngày không gặp cậu ấy tôi đã cảm thấy mình nhớ cậu ấy tới phát điên rồi. Từ khi chúng tôi chính thức trở thành người yêu của nhau thì gần như chưa bao giờ xa nhau quá hai ngày. Nếu như nghỉ hè thì mỗi ngày Gil vẫn qua nhà tôi hoặc chúng tôi cùng nhau đi chơi. Cho nên tôi càng khó kiềm chế sự nhớ thương đối với cậu ấy.

Gil giống như hiểu được lòng tôi đang nghĩ gì nên tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Tôi vội khóa cửa phòng lại rồi mới yên tâm nghe máy. Mấy ngày nay ba mẹ tôi không cùng tôi trò chuyện gì nhưng tôi vẫn có linh cảm rằng ba mẹ vẫn đang làm gì đó để chia rẽ chúng tôi mà tôi không biết..

- Em khỏe không.

Giọng Gil vang lên. Ngay lúc này nghe thấy giọng nói trầm ấm của Gil tôi càng không thể kiềm nén lòng mình hơn. Tôi nhớ Gil, rất nhớ..

- Em sao vậy. Không không nói gì vậy.

Tôi im lặng khiến cho Gil có chút lo lắng. Tôi cũng chỉ biết thản nhiên lên tiếng trả lời cậu ấy.

- Em đây, em khỏe, chỉ là... Em nhớ Gil..

Gil im lặng vài giây rồi nói.

- Gil cũng nhớ em. Gil đang ở trước cổng nhà em nè.. Thực ra mấy ngày nay ngày nào Gil cũng tới, nhưng Gil không muốn em phải lo lắng nên Gil không nói ra. Gil vẫn luôn ở cạnh em cho dù em không thể nhìn thấy Gil..

Tôi bật khóc khi nghe Gil nói ra chuyện này. Gil vẫn đến bên tôi nhưng tôi lại không cảm nhận được. Ngày nào tôi cũng đứng bên cửa sổ nhưng lại không thấy Gil.

- Em đừng khóc mà. Gil biết em sẽ khóc nên Gil mới không muốn nói cho em biết. Gil cũng biết em không thể nhìn thấy Gil bởi vị trí cửa sổ phòng của em không thể nhìn ra cổng được. Chỉ tại Gil vẫn không thể điều khiển được bước chân của mình mà thôi.

Tôi mặc kệ Gil dỗ dành mà vẫn cứ khóc. Có lẽ bởi những áp lực trong lòng mấy ngày nay luôn đè nặng nhưng không thể giải tỏa nên khi nghe giọng Gil tôi liền không thể khống chế được cảm xúc của mình. Đôi khi mệt mỏi quá mà khóc được cũng sẽ cảm thấy lòng nhẹ nhàng hơn.

- Gil à. Hay là chúng ta đi trốn đi.

Sau khi khóc một hồi tôi nói với Gil điều đó. Thực ra ý nghĩ này cũng chỉ mới xuất hiện trong đầu tôi mà thôi.

Gil có lẽ cũng không ngờ tôi sẽ nói ra những điều đó nên cậu ấy không kịp phản ứng. Phải mất một lúc sau Gil mới đáp lại tôi.

- Em nói gì vậy. Em thực sự muốn như vậy sao.

Tôi chỉ im lặng. Tôi chỉ có dũng khí để nói ra một lần thôi, bởi vì sâu trong tiềm thức tôi không hề muốn như vậy. Bỏ trốn là hành động nhút nhát và yếu đuối. Khi chúng ta trốn chạy là khi chúng ta quá hèn yếu và bất lực, chạy trốn chỉ có thể tìm thấy được sự giải thoát và bình yên ngắn ngủi nhưng không thể hạnh phúc cả đời được. Những cuộc tình trốn chạy luôn có một kết thúc đau buồn, tôi tất nhiên không muốn điều đó xảy ra.

- Gil biết em đang khổ sở trong lòng nhưng Gil hiểu em sẽ không chọn cách trốn chạy. Em là một cô gái mạnh mẽ hơn nhiều so với sự yếu đuối ở bề ngoài mà người ta thấy. Gil biết chúng ta sẽ còn gặp nhiều khó khăn phía trước nữa nhưng mà chúng ta sẽ không bỏ trốn phải không nào.

Tôi vẫn chỉ im lặng. Gil lại nói.

- Ba mẹ Gil cũng biết rõ mọi chuyện rồi. Chính Gil đã nói cho ba mẹ biết. Ba Gil thì cũng tức giận nhưng mẹ Gil lại chấp nhận mọi chuyện. Mẹ Gil nói sẽ gặp ba mẹ em để nói chuyện. Gil hi vọng mẹ có thể khiến ba mẹ em thay đổi quyết định.

Tôi có chút bất ngờ khi Gil lại thú nhận với gia đình cậu ấy. Mà có lẽ vậy cũng tốt, chủ động nói cho gia đình vẫn tốt hơn là để bị bắt gặp. Nhưng mà tôi cũng không ôm hi vọng nhiều rằng mẹ Gil có thể thuyết phục được ba mẹ tôi, có lẽ mẹ Gil chấp nhận mọi chuyện dễ dàng là vì bác ấy đã gần như biết được tính hướng của Gil. Còn ba mẹ tôi thì hoàn toàn ngược lại.

Nói chuyện cùng Gil một lát tôi cũng khuyên cậu ấy nên trở về. Bởi vì chúng tôi sẽ vẫn không thể thấy được nhau, nghĩ tới hình ảnh Gil đứng một mình ngoài đường nhìn lên căn phòng tôi khiến tôi rất khổ sở. Cũng không biết Gil có chịu nghe lời mà về hay không nữa, đôi khi cậu ấy cũng chẳng chịu nghe lời tôi đâu.

Buổi tối khi mẹ lên phòng gọi tôi ăn cơm tôi đã nói là mệt và không muốn ăn. Bình thường mỗi lần tôi như thế này mẹ sẽ rất lo lắng và sẽ kiểm tra nhiệt độ xem tôi có bị sốt không nhưng hôm nay mẹ chỉ im lặng nhìn tôi một chút rồi mới nói.

- Nếu con chưa muốn ăn thì nghỉ đi. Lúc nào đói kêu mẹ , mẹ sẽ hâm lại thức ăn cho con. Nếu cơ thể khó chịu thì nói cho mẹ biết..

Tôi chỉ đáp khẽ một tiếng.

- Vâng ạ.

Mẹ khẽ thở dài rồi đi xuống nhà. Tôi nằm trên giường và nhìn nhăm mắt lại. Thật sự chẳng muốn nghĩ gì nữa, tôi cũng mệt mỏi rồi..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Một tuần trôi qua, hôm nay là chủ nhật. Hôm nay sau khi ăn sáng xong ba kêu tôi ngồi cùng ba trò chuyện. Cũng đã một tuần rồi tôi và ba chưa hề nói với nhau câu nào, chỉ một tuần thôi mà giữa tôi và ba có một khoảng cách rất rộng.

Ba im lặng một lát mới lên tiếng hỏi tôi.

- Một tuần qua con đã suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện chưa. Ba muốn con cho ba một câu trả lời. Ba cũng hi vọng con sẽ không khiến ba mẹ thất vọng.

Tôi nhìn ba và mẹ rồi đáp.

- Không chỉ trong một tuần qua mà là cả hơn ba năm qua con đã suy nghĩ về chuyện này rồi. Quyết định của con sẽ không thay đổi, con mong ba mẹ hãy thương và ủng hộ con.

Ba tôi lần này cũng không tức giận mà nói.

- Ba mẹ đã gặp và nói chuyện với mẹ của Gil. Đến ba của Gil còn không chấp nhận chuyện này thì con nghĩ ba mẹ sẽ chấp nhận được sao.

Tôi im lặng không đáp. Ba lại nói.

- Nếu bây giờ con chỉ có thể chọn giữa Gil và ba mẹ con sẽ chọn lựa thế nào.

Tôi đáp.

- Con không muốn chọn lựa điều đó. Con không muốn phải từ bỏ ai cả. Ba mẹ là ba mẹ của con, là những người thân yêu nhất của con. Còn Gil là người con yêu thương nhất. Con không thể không có cả hai được.

Ba tôi nói.

- Trong cuộc sống sẽ có nhiều hoàn cảnh buộc con người phải đưa ra chọn lựa. Họ chỉ có thể chọn một trong hai thứ, cho dù cả hai thứ đó đều quan trọng. Nhưng nếu tham lam muốn có được cả hai thì họ có thể sẽ phải mất cả hai. Con cũng hiểu được đạo lý đó phải không. Ba mẹ sẽ không ép buộc con nữa, ba mẹ cho con quyền chọn lựa. Nếu con chọn ba mẹ, con sẽ vẫn là đứa con ba mẹ yêu thương như ngày xưa. Còn nếu con chọn Gil con hãy rời khỏi căn nhà này và chúng ta sẽ không còn một quan hệ nào nữa.

Tôi ôm mặt khóc mà nói.

- Ba mẹ nói không ép con nhưng thật ra chính là đang ép con. Tại sao ba mẹ lại muốn con chọn lựa một điều khó khăn như vậy. Mất đi ba mẹ là điều con đau khổ nhất trên đời này, nhưng Gil đối với con cũng rất quan trọng. Nếu không thể ở bên Gil con sẽ không thể nào hạnh phúc được. Ba mẹ hi vọng con sẽ sống một cuộc đời khổ sở, cô độc và vô nghĩa sao.

Mẹ tôi nói.

- Con chưa sống làm sao sẽ biết sẽ không hạnh phúc. Biết đâu trong tương lai con sẽ tìm được một người khiến con vui vẻ thì sao.

Tôi đáp.

- Ở bên Gil con rất vui vẻ. Ba mẹ cũng có thể cảm nhận được mà.

Mẹ nói.

- Nhưng sự vui vẻ của con sẽ không bao giờ trọn vẹn được.

Tôi đáp.

- Nhưng con thấy như vậy là đủ đối với mình. Ba mẹ cũng dạy con không nên quá tham lam trong cuộc sống còn gì. Con chỉ cần có như vậy thôi. Một đời người cũng rất ngắn ngủi thôi, mấy chục năm cũng qua nhanh lắm. Con không cầu gì cả, chỉ cần được ở bên người mình yêu thương mỗi ngày là đủ rồi.

Ba tôi bỗng nhiên lên tiếng.

- Quyết định của chúng ta vẫn sẽ không thay đổi. Từ giờ con không phải tới trường nữa. Ba đang làm thủ tục để con đi nước ngoài du học. Từ giờ tới lúc đó con ngoan ngoãn ở nhà cho ba.

Tôi ngỡ ngàng nhìn ba. Thật không thể tin vào tai mình, tại sao ba lại đưa ra một quyết định như vậy. Du học là khái niệm không bao giờ xuất hiện trong từ điển của tôi, bởi vì điều kiện kinh tế gia đình tôi cũng không quá dư giả. Để đảm bảo chi phí cho một chuyến du học là rất khó khăn, nhưng mà chỉ vì để chia cách tôi và Gil ba mẹ lại chọn lựa phương pháp đó.

- Con sẽ không đi du học đâu. Con không muốn đi.

Tôi kịch liệt phản đối quyết định của ba mẹ. Ba tôi chỉ nói.

- Con không có chọn lựa nào cả. Ba mẹ cũng đã báo cáo với trường học của con rồi. Hồ sơ du học cũng đang chuẩn bị. Ba nghĩ đây cũng là một giải pháp tốt vào lúc này. Con hãy ngoan ngoãn đi du học và dùng thời gian đó mà suy nghĩ về chọn lựa của mình.

Tôi nức nở mà nói.

- Ba mẹ không hề tôn trọng con. Con cũng đã là người trưởng thành rồi mà. Con không phải một con rối để ba mẹ tùy ý điều khiển. Con sẽ không đi du

học, có chết con cũng sẽ không đi.

Cuộc nói chuyện kết thúc trong nặng nề. Tôi bỏ chạy lên phòng mình và nằm khóc, chưa bao giờ tuyệt vọng và thất vọng như lúc này. Tôi bây giờ giống như một nô lệ vậy, không có một quyền nhân sinh nào.

Cầm điện thoại muốn gọi cho Gil nhưng lại không gọi. Tôi sẽ nói gì với cậu ấy đây, thông báo rằng tôi sẽ đi du học sao. Nói với cậu ấy rằng chúng tôi sẽ phải xa nhau trong vài năm sao. Gil có lẽ sẽ rất khổ sở, sẽ tuyệt vọng giống như tôi hiện tại. Nhưng mà rồi Gil cũng biết thôi, thông tin ở trường rất nhanh sẽ được tiết lộ. Lúc ấy Gil sẽ phản ứng thế nào..

Đắn đo cả đêm và cuối cùng là không gọi cho Gil nữa. Gil gọi tới tôi cũng không nghe máy, ngay lúc này đây tôi thực sự sợ hãi phải đối diện với Gil, không muốn khiến cậu ấy lo lắng và khổ sở thêm nữa. Tôi sẽ một mình giải quyết chuyện này, cho dù thế nào thì tôi cũng sẽ không đi du học. Cho dù có bị giam lỏng trong nhà cả đời tôi cũng không đi du học, bởi vì ít ra tôi và Gil vẫn sẽ ở gần nhau hơn.

Từ khi cùng ba mẹ nói chuyện tôi gần như tuyệt vọng về ba mẹ. Tôi chẳng còn muốn cùng ba mẹ trò chuyện nữa, mỗi ngày luôn giam mình trong phòng, buổi trưa và buổi tối tôi cũng chỉ ăn vài thìa cơm rồi đi lên phòng. Ba mẹ tôi cũng bắt đầu khẩy khe hơn khi không cho tôi dùng bất cứ một thiết bị điện tử nào nữa. Máy tính và điện thoại cũng bị tịch thu. Trầm uất trong lòng tôi ngày càng nặng. Sức khỏe của tôi suy giảm rất nhanh, tôi có thể nhìn rõ mình trong gương, tàn tạ, gầy yếu không một chút sức sống. Nếu như cứ kéo dài thế này có lẽ cũng chẳng còn bao lâu nữa. Có lẽ tôi không đợi được tới ngày đi du học thì cũng gục ngã rồi.

Chuyện tôi đi du học cuối cùng Gil cũng biết. Cậu ấy chạy tới nhà tôi, bấm chuông cửa liên tục khiến cho mẹ tôi cũng không chịu nổi mà ra đuổi khách. Tôi cũng chạy xuống nhà, cho dù không thể mở cửa cho Gil thì cũng có thể nhìn cậu ấy một chút. Đường như lâu lắm rồi chúng tôi chưa nhìn thấy nhau.

Gil nhìn thấy tôi thì sùng sốt. Sau đó cậu ấy khóc, một người mạnh mẽ như Gil đã khóc. Tôi cũng không kiềm chế được mà khóc cùng cậu ấy. Chúng tôi nhìn nhau qua cánh cửa sắt lạnh ngắt, hai đứa đều không nói một câu nào. Mẹ tôi dường như cũng không đành lòng phá vỡ giây phút này nên chít im lặng đi vào nhà.

Nhìn nhau rất lâu Gil mới nói.

- Sao em lại ốm như vậy. Sao không biết tự chăm sóc bản thân như vậy. Em thế này Gil sao có thể yên tâm đây.

Tôi cười yếu ớt mà nói.

- Gil còn trách em sao. Gil cũng không tự soi gương nhìn lại mình đi, Gil cũng rất thâm trầm đấy. Bộ dạng nhếch nhác này là Gil sao..

Gil cũng cười khổ một tiếng. Dù là trách móc lẫn nhau nhưng kỳ thực là rất đau lòng nhau. Gil nhìn tôi lại hỏi.

- Em thực sự sẽ đi du học sao.

Tôi kiên định đáp.

- Em sẽ không đi. Cho dù bị giam lỏng ở nhà cả đời em cũng không đi đâu hết.

Gil khổ sở mà nói.

- Gil hối hận. Hối hận vì đã không mang em đi trốn. Gil không cần gì khác nữa, cho dù không được ai thừa nhận chúc phúc Gil cũng không cần. Gil chỉ cần ở bên em thôi. Thời gian qua Gil sống rất đau khổ, nhớ em tới muốn điên lên. Gil sợ Gil sẽ phát điên thật nếu cứ sống thế này..

Tôi đưa tay qua cánh cửa muốn vuốt ve khuôn mặt của Gil. Thế nhưng bàn tay còn chưa chạm vào người cậu ấy thì cả thế giới bỗng nhiên tối sầm lại. Tôi chỉ có thể bất lực nhìn gương mặt Gil dần nhạt nhòa đi, lòng càng quặn thắt khi nghe tiếng Gil khóc và gọi tên mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Khi tôi tỉnh lại đã thấy mình ở trong bệnh viện. Mùi thuốc sát trùng nồng đậm khiến dạ dày tôi co thắt và muốn ói. Cả người đau nhức vô lực, trên bàn tay còn cầm một cây kim truyền nước.

Cũng chẳng biết đã bao lâu trôi qua rồi. Đầu tôi rất đau và tôi gần như chẳng muốn cử động một chút nào. Thế nhưng người bên cạnh vẫn cảm nhận được tôi đã tỉnh lại nên lên tiếng hỏi tôi.

— Con tỉnh rồi sao. Có thấy chỗ nào khó chịu không.

Tôi nhìn gương mặt ba mẹ đang nhìn mình đầy lo lắng thì có chút khổ sở. Ba mẹ cũng có tốt hơn tôi bao nhiêu đâu, chỉ một tháng trôi qua mà cả ba và mẹ đều già đi thấy rõ, trên gương mặt ba mẹ đều hiện rõ sự mệt mỏi và đôi mắt trũng sâu.

Tôi rất muốn nói vài lời để ba mẹ yên lòng nhưng cổ họng cứ khô khốc không thốt ra tiếng.

Lúc này cửa phòng bệnh cũng mở ra. Người đi vào khiến cho tôi không khỏi sững sốt, chính là Gil. Nhưng mà tại sao lại là Gil, ba mẹ tôi không phải đang ngăn cấm chúng tôi gặp nhau sao.

Thấy ánh mắt tôi cứ nhìn chằm chằm vào Gil không dời nên mẹ tôi liền lên tiếng.

– Ba mẹ ra ngoài mua cháo cho con. Con có muốn ăn gì khác nữa không.

Tôi khẽ lắc đầu trả lời ba mẹ. Ba mẹ cũng chỉ thờ dài rồi dời đi.

Sau khi ba mẹ dời khỏi phòng Gil liền đi lại ngồi xuống cạnh tôi, cậu ấy lo lắng hỏi.

– Em sao rồi. Có thấy đau ở đâu nữa không.

Tôi khẽ lắc đầu rồi chỉ lên chai nước trên bàn. Gil hiểu ý liền lấy ly rót nước rồi giúp tôi ngồi dậy uống. Sau khi uống nước cũng thấy thoải mái hơn một chút. Tôi hỏi Gil.

– Em ở đây bao lâu rồi.

Gil đáp.

– Từ hôm qua. Em bị sốt và hôn mê cả hai ngày nay. Cả nhà rất lo lắng cho em.

Tôi lại hỏi.

– Tại sao Gil ở đây. Ba mẹ em cho phép Gil ở lại đây à.

Gil khẽ gật đầu rồi đáp.

– Từ qua tới giờ Gil vẫn ở đây. Bởi vì em bị sốt nên cô chú cũng không gay gắt đuổi Gil nữa.

Tôi im lặng một chút rồi nói.

– Nếu đây là cách để có thể gặp được Gil. Em tình nguyện như vậy suốt đời.

Gil tỏ ra không vui mà nói.

– Em không được nói vậy. Em có biết khi thấy em té xỉu trước mặt Gil đã sợ hãi thế nào không

Tim như muốn ngừng đập luôn rồi. Lúc đưa em đi bệnh viện Gil cũng lo muốn chết, nếu em không mau khỏe lại Gil chắc phát điên mất.

Tôi không đáp lại Gil lại nói.

– Ba mẹ em cũng rất lo lắng cho em. Từ hôm qua tới giờ mẹ em khóc suốt, ba em cũng gần như thức trắng đêm. Cho nên em càng phải nhanh khỏe lại. Cho dù ba mẹ không ủng hộ thì chúng ta vẫn phải sống thật tốt, bởi vì còn sống thì còn hi vọng. Nếu em có mệnh hệ gì thì Gil và cả ba mẹ em sẽ không thể sống nổi. Em hiểu không.

Tôi khẽ nhắm mắt lại đè nén nỗi đau trong lòng.

– Em là một đứa con bất hiếu. Em chưa làm gì để báo hiếu được cha mẹ mà chỉ biết khiến ba mẹ buồn lòng.

Gil nắm lấy bàn tay của tôi rồi nói.

– Gil đã nói rồi mà. Còn có Gil nữa, Gil luôn ở bên em. Em phải sống thật tốt, vì em, vì Gil, vì ba mẹ em và vì tình cảm của chúng ta nữa. Gil tin ba mẹ em rồi sẽ hiểu và chấp nhận chúng ta. Ba mẹ không thể giận con cái cả đời được..

Tôi khổ sở nói.

– Nhưng mà hiện tại ba mẹ đã bắt đầu tiêu cực. Ba mẹ giam lỏng em trong nhà, không cho em liên lạc với bất cứ ai. Cuộc sống như một tù nhân như vậy em không chịu nổi.

Gil nói.

– Có lẽ sau chuyện này ba mẹ em sẽ thay đổi. Bằng chứng là việc Gil và em có thể ở cùng nhau lúc này. Đây là một điểm tựa cho niềm tin rằng ba mẹ sẽ

chấp nhận chúng ta vào một ngày không xa trong tương lai.

Tôi cũng không chắc chắn những lời Gil nói sẽ đúng. Nhưng mà được gặp Gil thế này cũng hạnh phúc lắm rồi. Gil ngồi bên giường bệnh nắm tay tôi, chúng tôi cũng không trò chuyện nhiều vì tôi còn khá mệt và không thể ngồi lâu được. Khi ba mẹ tôi trở lại phòng bệnh thì Gil liền đứng dậy nhường chỗ cho mẹ tôi nhưng cậu ấy vẫn không dời đi. Tôi cũng lo lắng Gil sẽ bị đuổi đi nên cứ nhìn theo cậu ấy, nhưng thật may ba mẹ đã không làm như vậy.

Sức khỏe tôi còn yếu nên mẹ không để cho tôi tự ăn cháo mà tự mình đút cháo cho tôi. Có lẽ ngày xưa tôi sẽ đón nhận việc này một cách tự nhiên nhất. Nhưng hôm nay lại có chút gượng gạo, gút mắc trong lòng chưa tháo gỡ được thì khoảng cách không thể kéo gần lại được.

Mẹ cũng nhận ra sự miễn cưỡng của tôi nên trên mặt hiện rõ sự đau lòng. Từng là đứa con gái ngoan ngoãn lúc nào cũng thích xà vào lòng mẹ những nhẽo bông trở thành một đứa con gái cứng đầu và xa cách với mình thì sao không đau lòng cho được. Tôi cũng rất muốn được như xưa nhưng lại không làm được. Rất muốn ôm mẹ và khóc rồi nói “con xin lỗi mẹ” nhưng cũng không thốt nên lời.

Ăn không ngon miệng nên tôi cũng chỉ ăn chút ít. Mẹ không thể miễn cưỡng tôi được nên đành thôi. Một lúc sau bác sĩ tới khám cho tôi nên cả ba mẹ cùng Gil đều bị đuổi ra ngoài hết. Sau khi khám và hỏi tôi vài câu bác sĩ liền nói.

– Sức khỏe của cháu hiện tại rất kém. Cháu cần phải cố gắng ăn uống đầy đủ để nhanh khỏe lại. Tinh thần của cháu cũng không tốt nên không được suy nghĩ quá nhiều. Còn trẻ thì đừng quá tiêu cực trong cuộc sống, nếu không hệ quả sẽ rất tồi tệ.

Tôi gật đầu rồi cảm ơn bác sĩ. Bác sĩ cũng im lặng rồi dời đi. Nhưng tôi vẫn nghe được bác sĩ cùng người nhà của mình trao đổi bên ngoài. Nội dung cũng không khác nhiều so với đã nói với tôi. Một lát sau thì cả ba mẹ và Gil đều trở lại phòng. Mẹ tôi nói với ba.

– Để mình em ở đây với con là được rồi. Anh về nghỉ ngơi đi. Ngày mai còn phải đi làm.

Ba tôi nói.

– Anh ở lại với con thêm một chút.

Tôi thấy vậy liền nói.

– Ba mẹ đều mệt mỏi rồi. Ba mẹ về nhà nghỉ ngơi đi. Con không sao và có thể tự chăm sóc mình được. Ba mẹ đừng để bản thân đổ bệnh nếu không con sẽ khổ tâm hơn.

Ba mẹ nghe tôi nói vậy thì nhìn nhau rồi lại nhìn sang tôi và Gil. Tôi lại nói.

– Nếu ba mẹ không muốn Gil ở đây con sẽ bảo cậu ấy cùng về. Tuyệt đối không cho cậu ấy quay lại đây khi ba mẹ không có mặt.

Mẹ tôi thở dài rồi nói.

– Con như vậy sao mẹ về nhà được. Mẹ sẽ ở lại bệnh viện với con. Nếu con chăm sóc được cho mình tốt hơn thì hôm nay đâu phải nằm ở đây.

Mẹ tôi nhìn sang Gil lại nói.

– Còn Gil muốn ở lại đây cũng được. Nhưng cô cho phép cháu ở lại không có nghĩa là cô cho phép mối quan hệ của hai đứa đâu nhé.

Gil nghe vậy liền vội vàng đáp.

– Cháu hiểu rồi. Cháu cảm ơn cô đã cho phép cháu ở lại. Cháu biết từ qua tới giờ cô và chú đều rất mệt rồi nên cháu mong cô chú có thể trở về nghỉ ngơi một chút. Cháu sẽ ở đây cùng Chi, chiều cô vào cháu sẽ về.

Mẹ tôi suy nghĩ một chút rồi cũng chấp nhận đề nghị của Gil. Mẹ và ba ra về, trong phòng bệnh chỉ còn tôi và Gil. Tôi và Gil nhìn nhau một chút rồi khẽ cười. Tôi nói.

– Cảm ơn Gil nha. Nếu Gil không thuyết phục được mẹ về nghỉ ngơi em sẽ rất áy náy.

Gil đáp.

– Gil cũng lo cho sức khỏe của cô mà. Gil luôn xem ba mẹ em như ba mẹ của mình.

Tôi cười khẽ rồi nói.

– Nhưng mà Gil cũng mệt rồi. Gil cũng nên nghỉ ngơi một chút đi, em không muốn khi em khỏi bệnh thì Gil lại là người đổ bệnh.

Gil đáp.

– Sức khỏe Gil rất tốt làm sao dễ dàng bệnh được. Nhưng Gil sẽ nghe lời em. Gil sẽ nghỉ ngơi ở đây..

Trong phòng có ba chiếc giường nên trống hai chiếc. Gil chỉ tay về chiếc giường đối diện với tôi và nói sẽ ngủ ở đó. Tôi cũng không phản đối vì dù sao

giường ở bệnh viện rất nhỏ không thể nằm chung được.

Gil nói sẽ nghỉ ngơi nhưng lại ngồi xuống cạnh tôi sau đó cầm tay tôi hôn nhẹ một cái. Sau đó lại cúi xuống hôn lên trán tôi một cái và cả môi nữa, chỉ hôn nhẹ thôi. Sau đó cậu ấy mới hài lòng trở về giường và nằm xuống. Chúng tôi nằm nhưng không ngủ, hai đứa cứ nhìn nhau đắm đuối. Giống như nhìn cho thỏa mắt những nhớ thương của một tháng qua..

.....

Mình vui thì mình up thôi

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Cuối cùng tôi cũng bị hạ gục bởi thuốc nên ngủ quên lúc nào không biết. Có lẽ đây là giấc ngủ an lành nhất của tôi trong một tháng vừa qua...

Khi tôi thức dậy Gil vẫn còn ngủ. Nhờ uống thuốc và truyền dịch cũng như ăn được chút cháo nên tôi có chút sức lực để ngồi dậy. Tôi nhìn Gil một chút rồi quyết định đứng dậy đi tới bên giường cậu ấy. Tôi lấy ghế ngồi xuống cạnh cậu ấy, ngắm nhìn khuôn mặt Gil đang ngủ say. Gương mặt đẹp hoàn mỹ của ngày nào giờ có chút hốc hác gầy ốm. Thế nhưng vẻ đẹp lại không hề thay đổi. Thượng đế quá thiên vị cho Gil, người ban cho cậu ấy tất cả những gì tuyệt vời nhất. Và người cũng thật tốt khi trao sự hoàn mỹ ấy cho tôi tôi.

Tôi đưa tay vén những sợi tóc rối bời che trên trán Gil, có lẽ vì phải ở bệnh viện hai ngày nay nên mái tóc Gil hơi rối, nó không được vuốt gọn gàng triển chu như ngày xưa.

Ngắm nhìn Gil đối với tôi chính là việc cả đời sẽ không bao giờ chán. Khuôn mặt thanh tú này, chiếc mũi cao này, mi cong và rất dài nữa. Thật khiến cho con gái ghen tỵ con trai mơ ước..

Mãi nhìn Gil tới mức cậu ấy thức dậy lúc nào tôi cũng không hề biết. Cho tới khi cậu ấy lên tiếng tôi mới giật mình.

- Em nhìn đủ chưa. Gil đẹp quá phải không.

Tôi bật cười trước sự tự luyến tới đỉnh cao của Gil rồi nói.

- Vâng. Gil đẹp. Em thật ghen tỵ với nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn của Gil.

- Thôi cho Gil xin. Gil không muốn làm Thúy Kiều hay Thúy Vân gì cả.

Tôi bị Gil chọc cho cười thành tiếng. Đường như cũng lâu lắm rồi tôi mới cười hồn nhiên như vậy. Gil ngồi dậy rồi đỡ tôi lên mà nói.

- Em nha. Đang bệnh mà cứ chạy lăng xăng là sao. Ngoan ngoan trở lại giường cho Gil.

Tôi bấu môi với Gil nhưng cũng ngoan ngoãn để cậu ấy dẫn về giường. Sau khi giúp tôi nằm xuống Gil lại lấy nước cho tôi uống rồi nhìn đồng hồ trên tay hỏi tôi.

- Cũng tới giờ ăn tối rồi. Em có muốn ăn gì không Gil sẽ đi mua.

Tôi đáp.

- Gil không phải mua đâu. Chắc một lát nữa thôi mẹ em sẽ tới và mang cháo tới cho em thôi. Gil đói thì đi ăn gì đi.

Gil chỉ mỉm cười lắc đầu. Cũng thật tình cờ là ngay lúc ấy mẹ và ba tôi cũng vừa tới. Ba mẹ dường như có chút không được tự nhiên. Mẹ tôi cầm theo một khay đựng đồ ăn rất lớn và để lên bàn rồi nói.

- Mẹ nấu cháo cho con rồi đây. Là cháo gà mà con thích nhất. Con ăn luôn cho nóng nhé.

Tôi cũng ngoan ngoãn nghe lời. Lúc này mẹ lại lấy ra một phần khác đưa cho Gil rồi nói.

- Con của cháu đây. Có lẽ cháu cũng rất đói rồi..

Gil và tôi đều không giấu được ngỡ ngàng nhìn mẹ. Mẹ không nhìn lại chúng tôi mà chỉ đang chăm chú đồ cháo ra tô cho tôi. Dù không nói ra nhưng rõ ràng thái độ của ba mẹ giành cho Gil đã dần thay đổi. Đối với tôi và Gil thì đây là một tín hiệu rất tích cực. Nó cho phép chúng tôi hi vọng vào tương lai của ngày mai.

Gil nhận cơm và cùng ngồi trong phòng ăn. Tôi được mẹ giúp cho ăn cháo. Không khí gia đình lúc này hòa hợp hơn buổi sáng rất nhiều. Tôi cũng ăn được nhiều hơn một chút.

Sau 9h tối ba tôi phải trở về để ngày mai đi làm. Mẹ tôi đã xin nghỉ ở công ty một thời gian để giải “quyết chuyện gia đình” nên tạm thời không phải đi làm nữa. Gil thì ngày mai vẫn phải đi học nên tôi đã cương quyết bắt cậu ấy phải trở về. Có lẽ hai ngày nay Gil đã nghỉ học rồi và tôi không muốn điều đó tiếp diễn. Gil không muốn nhưng không thể thay đổi được quyết định của tôi nên đành ra về. Nhưng cậu ấy nói tan học sẽ vào tiếp. Tôi cũng đồng ý vì tất nhiên tôi muốn được ở bên cậu ấy. Nhất là hiện tại khi ba mẹ đang mềm lòng cho phép..

Buổi sáng hôm sau chỉ có mình tôi và mẹ trong bệnh viện. Mặc dù trong lòng đã ít nhiều thoải mái nhưng tôi và mẹ vẫn đang còn khá bối rối nên tôi vẫn chưa muốn cùng mẹ nói chuyện. Sau khi mẹ ra ngoài phòng nghe điện thoại thì tôi mới chịu mở mắt ra, khi mẹ ngồi bên tôi và liên tục thở dài tôi biết mẹ đang suy nghĩ rất nhiều.

Có lẽ là ba tôi gọi tôi hỏi thăm sức khỏe của tôi. Tôi chỉ nghe được loáng thoáng vài câu mẹ nói.

- Con cũng đỡ rồi.
- Sáng sớm bác sĩ tới khám cũng nói là tình trạng đang dần tốt lên. Chỉ cần truyền thêm và chịu khó ăn uống thì sẽ nhanh được ra viện.
- Lúc sáng cũng ăn được một chút cháo.
- Quan trọng là đừng để con suy nghĩ nhiều nữa. Bác sĩ nói sở dĩ cơ thể suy nhược tới vậy là do suy nghĩ quá nhiều.
- Gil chắc chiều sẽ tới. Hiện tại cứ để nó tới cũng tốt. Em thấy tinh thần của con tốt hơn khi Gil tới.
- Thôi em cụp máy đây. Anh làm việc đi.

Mẹ tôi vào phòng tôi cũng làm như vừa thức dậy. Thực ra làm người bệnh cũng có cái lợi, muốn ngủ muốn thức lúc nào cũng được. Mẹ thấy tôi thức thì nói.

- Con dậy rồi. Có muốn ăn gì không.

Tôi khẽ lắc đầu rồi nói.

- Mẹ cho con ly nước là được rồi.

Mẹ vội lấy nước cho tôi. Tôi nhận ly nước rồi nói.

- Cảm ơn mẹ.

Mẹ chỉ cười khẽ. Tôi lại hỏi mẹ.

- Bác sĩ có nói khi nào con có thể ra viện không mẹ.

Mẹ đáp.

- Bác sĩ chưa nói. Nhưng mà tình trạng sức khỏe của con hiện tại quá kém. Sẽ phải ở đây thêm vài ngày nữa để theo dõi.

Tôi cúi mặt khẽ nói.

- Con xin lỗi. Con lại khiến ba mẹ lo lắng vất vả vì mình.

Mẹ ngồi xuống cạnh tôi rồi nói.

- Con không có lỗi. Có lẽ do ba mẹ đã quá tiêu cực với con.

Tôi nhìn mẹ rồi hỏi.

- Mẹ, thực sự ba mẹ không thể chấp nhận con và Gil được sao.

Mẹ tôi im lặng một lúc mới đáp.

- Từ hôm con té xỉu phải đi cấp cứu thì ba mẹ đã suy nghĩ rất nhiều. Sự tiêu cực của ba mẹ đã đẩy con vào sự tiêu cực của chính con. Ba mẹ làm tất cả cũng chỉ là muốn tốt cho con. Nhưng có lẽ suy nghĩ của chúng ta không hợp nhau. Ba mẹ chỉ có mình con nên điều ba mẹ sợ hãi nhất chính là phải mất đi con mãi mãi. Nhưng ba mẹ lại không yên lòng khi mà tuổi của con và Gil vẫn chưa đủ chín chắn để nói tới chuyện cả đời. Tuổi trẻ luôn nông nổi bốc đồng, ai mà biết sau này hai đứa còn yêu nhau được như hôm nay không. Mẹ sợ con gái mẹ sẽ khổ..

Tôi ngồi dậy ôm lấy mẹ rồi nói.

- Con sẽ hạnh phúc. Con sẽ chứng minh để ba mẹ thấy rằng con không sai lầm khi chọn Gil.

Mẹ không đáp tôi lại nói.

- Con đã suy nghĩ rất nhiều trong thời gian này. Nếu ba mẹ sợ con còn tuổi trẻ nông nổi thì con sẽ đi du học, con chấp nhận thời gian đó như một thử thách cho chính con và Gil. Nhưng sau khi con trở về, con hi vọng lúc ấy ba mẹ sẽ tôn trọng và ủng hộ chọn lựa của con cho dù đó là chọn lựa thể nào đi nữa.

Mẹ tôi có lẽ là quá bất ngờ nên liền đẩy tôi ra kinh ngạc nhìn tôi mà hỏi lại.

- Con nói sẽ đi du học sao. Thực sự con đồng ý đi du học.

Tôi gật đầu nói.

- Con sẽ đi, nhưng con sẽ trở về. Lúc ấy ba mẹ có thể tôn trọng chọn lựa của con chứ.

Mẹ đáp.

- Chuyện này mẹ sẽ nói với ba của con. Chúng ta sẽ trả lời con sau. Hiện tại việc cần thiết là con phải nhanh khỏe lại đã.

Tôi gật đầu đáp.

- Con hiểu rồi.

Mẹ và tôi cùng mỉm cười. Dường như khoảng cách của tôi và mẹ đang dần biến mất.

Vừa lúc ấy thì Gil tới. Tôi thấy thời gian còn hơi sớm nên hỏi Gil có phải lại trốn học không thì cậu ấy đáp.

- Sáng nay chỉ học có ba tiết thôi. Gil thề là không trốn tiết nào cả.

Tôi gật đầu hài lòng. Mẹ tôi thấy Gil tới thì cũng đi ra ngoài mua đồ ăn trưa cho tôi để tôi và Gil trò chuyện.

Lúc này Gil bỗng nói.

- Em sẽ đi du học sao.

Tôi ngạc nhiên nhìn Gil. Cậu ấy nói.

- Gil vừa rời ở bên ngoài đã nghe được.

Tôi hỏi Gil.

- Gil có giận em khi em quyết định vậy không.

Gil đáp.

- Không. Gil cũng sẽ tôn trọng quyết định của em. Gil sẽ đợi em, thời gian của chúng ta còn có cả đời. Gil sẽ đợi em trở về.

Tôi cười khẽ nói.

- Cảm ơn Gil.

Gil mỉm cười ngồi xuống bên cạnh tôi. Chúng tôi nắm tay nhau thật chặt, có lẽ chọn lựa của tôi khiến chúng tôi phải xa cách, nhưng mà đó cũng là cách duy nhất của chúng tôi lúc này. Chúng tôi phải chứng minh để ba mẹ thấy được chúng tôi không chỉ là những đứa trẻ nông nổi bốc đồng. Tình yêu của chúng tôi cho dù xa cách cả về thời gian lẫn không gian vẫn sẽ luôn tồn tại.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Sau khi mẹ cùng ba trao đổi với nhau thì cũng chấp nhận điều kiện của tôi. Tôi nghĩ trong một vấn đề khiến hai bên mâu thuẫn với nhau, đứng bên nào cũng quyết cứng nhắc quá. Mà cả hai bên đều nên nhường nhau một chút, thì chuyện đó sẽ dễ giải quyết hơn.

Tôi nhún nhường ba mẹ và chấp nhận đi du học để ba mẹ phần nào an tâm hơn. Ba mẹ cũng sẽ vì vậy mà cân nhắc đến việc sẽ chấp nhận tình cảm của tôi và Gil. Như vậy mối quan hệ của tất cả sẽ không bị rạn nứt vỡ vụn đi, bởi vì ba mẹ không muốn mất đi tôi cũng giống như tôi không muốn mất đi ba mẹ.

Thời gian tôi ở bệnh viện ba mẹ cũng đồng ý để Gil tới thăm tôi. Bởi vì áp lực tâm lý không còn nặng nề nữa nên tôi cũng rất nhanh hồi phục. Hơn một tuần sau tôi cũng được xuất viện, lúc làm thủ tục ra viện bác sĩ vẫn không quên nhắc tôi rằng không được tự tạo áp lực cho bản thân. Nếu không sẽ rất dễ mắc phải căn bệnh trầm cảm.

Thời gian tôi phải đi du học còn gần một tháng nữa. Trước đây không có ý định muốn đi nên tôi không bận tâm tới việc mình sẽ đi đâu và trong bao lâu. Nhưng giờ quyết định đi rồi nên tôi mới hỏi ba mẹ, mẹ tôi nói.

- Đi Mỹ, thời gian khoảng 4 năm.

Tôi hỏi lại mẹ.

- Chi phí đi du học ở Mỹ rất cao. 4 năm thì làm sao ba mẹ có thể đủ kinh phí.

Mẹ nói.

- Tiền tiết kiệm của gia đình trong thời gian qua. Hơn nữa với thành tích học của con rất tốt nên phía công ty của ba mẹ đã đồng ý hỗ trợ một phần.

Tôi im lặng không hỏi thêm gì nữa. Có lẽ vì ba mẹ khi ấy chỉ muốn tách tôi và Gil ra thật xa nhau nên mới chọn cách để tôi đi xa như vậy. Nhưng mà mọi chuyện cũng đã rồi, tiền cũng đóng rồi và tôi cũng hứa sẽ đi du học rồi nên phải giữ đúng lời hứa của mình.

Thời gian còn lại ở nhà tôi tranh thủ học thêm chút tiếng anh, mặc dù vốn tiếng anh của tôi đã khá ổn nhưng dù sao cũng không có việc gì làm. Gil vẫn thường ghé sang nhà tôi như xưa và đã không còn bị cấm cửa nữa. Chúng tôi hiện tại luôn trân trọng khoảng thời gian ít ỏi còn lại được ở bên nhau, bốn năm là một thời gian không hề ngắn cho thử thách tình cảm của chúng tôi.

Hành lý tôi mang đi du học cũng không nhiều. Chỉ mang quần áo và ít sách vở, những món quà Gil tặng tôi mỗi dịp lễ hay kỷ niệm rất nhiều, tôi chỉ có thể mang theo vài món. Đồng hồ đeo tay, giày và một con gấu bông. Bởi vì tôi cũng không phải là đi luôn, tôi sẽ trở về. Vậy nên tôi chỉ mang theo một chút gì để nhớ, để có động lực sống thật tốt trong quãng thời gian xa xứ mà thôi.

Việc tôi đi du học cũng chẳng ai biết. Mãi tới ngày cuối cùng khi ba mẹ làm tiệc chia tay để tôi lên đường thì tôi mới gọi cho mấy cô bạn của mình báo cho họ biết. Các bạn cũng rất bất ngờ và trách móc tôi sao không nói sớm hơn, nhưng mà họ vẫn tới chia tay tôi. Bữa tiệc diễn ra trong không khí vui vẻ...

Lúc chỉ có mấy đứa ở một chỗ Linh Lan liền hỏi tôi.

- Thế ba mẹ cậu biết chuyện rồi à.

Tôi chỉ gật đầu. Cậu ấy lại hỏi.

- Đây cũng là lý do họ bắt cậu đi du học .

Tôi lắc đầu đáp.

- Cũng không hẳn là thế. Thật ra cũng là do tôi chọn lựa.

Trước sự ngạc nhiên của Linh Lan và hai cô bạn Tường Vi và Minh Nguyệt tôi cũng đành nói với họ tất cả những chuyện tôi đã trải qua trong mấy tháng nay. Ba cô bạn nghe xong cùng đồng loạt thở dài, Tường Vi nói.

- Kể ra đây cũng là chọn lựa tốt nhất. Chứ hiện tại tới tôi cũng không mấy chắc chắn vào tương lai hướng chỉ hai người.

Minh Nguyệt cũng nói.

- Phải rồi. Bốn năm sau chúng ta cũng đã 24 tuổi, lúc ấy những suy nghĩ sẽ chừng chặc hơn và đáng tin hơn.

Linh Lan thì nói.

- Nhưng cậu không sợ sau 4 năm cậu hoặc Gil sẽ có một người thay đổi à. Không ai biết trước được điều gì.

Tôi cười khẽ nói.

- Nếu thực sự như vậy thì cũng tốt. Tôi và Gil sẽ biết được hai đứa không thuộc về nhau như đã nghĩ. Và sự chia cách cũng sẽ không đau khổ quá nhiều.

Linh Lan cũng gật đầu đồng ý với tôi. Sau cùng ba cô bạn đều chúc tôi học tập thật tốt nơi xứ người..

Linh Chi cũng có mặt và em ấy rất buồn vì chuyện tôi đi du học. Linh Chi luôn muốn học cùng trường với tôi và cũng đã thi đậu vào trường đại học tôi đang học, tuy nhiên em ấy học bên hậu trường chứ không phải bên MC như tôi. Vậy nên khi biết tôi sẽ đi du học em ấy rất tiếc nuối.. Tôi phải an ủi mãi em ấy mới vui vẻ lên được.

Riêng Gil,bởi vì đã có nhiều thời gian để trò chuyện với nhau trước đó. Những gì cần nói cũng nói hết rồi nên hôm nay tôi và Gil cũng không nói nhiều với nhau. Giữa tôi và cậu ấy luôn có sự tương thông không cần diễn đạt bằng ngôn ngữ cũng hiểu được.

Sau khi các bạn về hết chỉ còn tôi và Gil trong phòng. Ngày mai tôi sẽ lên máy bay lúc 9h sáng, tôi không muốn Gil sẽ tới sân bay tiễn mình nhưng cậu ấy lại cương quyết không chịu. Gil nói..

- Gil muốn tận mắt nhìn em ra đi để tin tưởng rằng em sẽ về.

Tôi không còn biết nói gì nữa. Cho dù cố giả bộ mạnh mẽ tới đâu thì tôi vẫn không thể mạnh mẽ trước mặt Gil. Tôi chỉ biết ôm lấy cậu ấy, gục đầu lên vai cậu ấy mà khóc. Chỉ cần nghĩ tới bốn năm dài đằng đẵng, chỉ cần nghĩ tới thế giới xung quanh sẽ không có Gil, không được tựa vào cậu ấy, không được cậu ấy ôm vào lòng là tôi cảm thấy rất khổ sở.

Đêm hôm ấy Gil ở lại cùng tôi. Có lẽ vì bốn năm tôi phải đi xa cũng khiến ba mẹ tôi mềm lòng nên đồng ý cho Gil ở lại. Chúng tôi đều không muốn ngủ, thời gian trôi đi mỗi một giây nghĩa là thời gian chúng tôi ở bên nhau lại ngắn lại. Chúng tôi chỉ biết nằm im lặng ôm nhau, cảm nhận hơi ấm và mùi hương của nhau mà chúng tôi biết sẽ rất lâu sau mới có thể tìm lại được.

Mãi cho tới khi trời gần sáng Gil mới bắt tôi ngủ một chút. Cậu ấy lo lắng tôi sẽ mệt mỏi vì chuyến bay rất dài. Dưới sự dụ dỗ của Gil tôi cũng dần thiếp đi, trong giấc ngủ chợt chồm khi ấy tôi cảm nhận được khuôn mặt bị ai đó vuốt ve thật nhẹ. Cảm nhận được nụ hôn dịu dàng trên môi và có cả những giọt nước nóng hổi rơi trên má. Rất muốn thức dậy để biết xem chuyện gì đang xảy ra nhưng lại không được.... Giấc ngủ của tôi hôm nay tràn ngập bất an và trái tim mơ hồ đau đớn..

....

Chuyến bay đã cất cánh, tôi ngồi bên cửa sổ nhìn những đám mây trôi lơ đãng giữa tầm mắt. Nhìn khung cảnh bên dưới cứ dần xa mờ rồi hoàn toàn biến mất.. Lúc này đây mới thấu hiểu nhất cảm giác cô đơn,lo sợ và cũng nhận ra thực ra mình chỉ là một kẻ yếu đuối tới đáng thương.

Lúc bước vào phòng chờ tôi đã cố không cho phép bản thân mình rơi lệ. Tôi cũng không dám quay lại quá nhiều, mẹ tôi khóc rất thương tâm còn ba tôi thì im lặng. Gil ở bên cạnh lại cười khê với tôi, tôi biết cả tôi với Gil đều đang cố gắng, cố để đối phương an lòng..

Chuyến đi xa đầu tiên trong đời lại là một chuyến đi cô độc. Nhìn những khuôn mặt xa lạ chung quanh tôi càng cảm thấy mình thật bé nhỏ. Nếu như giây phút này có một đôi cánh thì tôi sẽ bắt chấp tất cả mà bay về bên Gil. Tôi nhận ra mình nhớ cậu ấy rồi..

Cũng chẳng biết thời gian qua bao nhiêu lâu nữa. Tôi như một kẻ vô hồn, lúc thì ngủ thiếp đi lúc lại giật mình thức tỉnh. Mãi cho tới khi thông báo hạ cánh được phát đi tôi mới biết mình đã tới đích rồi.

Bước ra khỏi máy bay và nhìn lên một vùng trời xa lạ. Kể từ hôm nay tôi sẽ ở đây,học tập, cố gắng và kiên trì. Nhất định phải sống thật tốt, nhất định phải trở thành một người mạnh mẽ hơn khi trở về..

.....

Đi rồi phải trở về nhà bạn Gấu.

Phải sống thật tốt.

Nhất định phải sống thật tốt..

(tieucma sến).

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Nhật Ký của Linh Chi.

Ngày ... tháng... năm..

Kỳ nghỉ hè lại sắp bắt đầu. Là sinh viên năm nhất thật thích, không áp lực thi cử, không lo trượt tốt nghiệp. Mọi thứ trôi đi thật bình lặng...

Hôm nay gặp Gil. Mình cũng không biết gọi người ấy là anh hay chị. Quen nhau rất lâu rồi nhưng lại luôn cảm thấy người ấy khó gần, lúc nào cũng mang vẻ mặt xa cách cao ngạo. Thế nhưng không thể thừa nhận người ấy ấy có mị lực, lúc nào cũng như một thói nam châm thu hút sự chú ý và ngưỡng mộ của mọi người.

Nhớ ngày xưa khi còn học trong trường nữ sinh, lần đầu gặp người đó mình đã giật mình và tưởng mình đi lộn trường. Bởi vì người ấy cứ như một chàng hoàng tử trong cổ tích vậy, đẹp trai đến ngỡ ngàng. Cũng may khi ấy có chị Thùy Chi bên cạnh và nói rõ mọi chuyện nếu không mình đã bỏ chạy rồi.

Nhưng mà càng tiếp xúc lâu ngày mình càng đúc kết được một chân lý mà các cụ ngày xưa vẫn dạy đó là “trên đời này không có ai hoàn mỹ cả”. Mình nhận ra cái người luôn được ca tụng như một người hoàn mỹ kia thực ra có hàng tá những tật xấu. Thích ăn hiếp người khác (cụ thể là mình), hay ghen và đôi khi còn trẻ con tới khó đỡ nữa. Nhất là mỗi khi có chị Thùy Chi bên cạnh.

Mình đối với chị Thùy Chi luôn vô cùng ngưỡng mộ. Chị ấy là một cô gái rất xinh đẹp, vẻ đẹp tươi vui thánh thiện. Lúc nào chị ấy cũng mỉm cười với người khác. Thực ra ở trường nữ sinh không thiếu các cô gái xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp của chị ấy lại rất đặc biệt. Không quá chói sáng nhưng dễ mang lại thiện cảm cho người khác, chị ấy giống như ánh mặt trời giữa mùa đông, ấm áp dễ chịu. Và quan trọng là nó dung hòa được với cái khí chất lạnh lùng xa cách của Gil.

Mình không chắc chắn được mối quan hệ của hai người ấy là gì vì chưa bao giờ họ thừa nhận. Nhưng mình tin tưởng giữa họ không thể nào chỉ là tình bạn thân thiết đơn thuần như họ luôn nói, cái ánh mắt triu mến mà Gil luôn nhìn chị Thùy Chi không phải ánh mắt của một người bạn. Sự chăm sóc bảo vệ của Gil giành cho Thùy Chi cũng không giống như cách quan tâm của bạn bè. Hơn nữa những cử chỉ ấm áp họ giành cho nhau một cách tự nhiên giống như một bản năng càng khiến cho mối quan hệ của họ càng thêm mờ ám. Chỉ có trời biết đất biết và họ biết họ rốt cuộc là mối quan hệ gì. Còn mình thì tin tưởng vào lý tưởng của bản thân, mình là một shipper của họ...

Cứ tưởng rằng lên đại học sẽ lại được nhìn thấy hai người ấy. Sẽ thấy những hình ảnh quen thuộc ấm áp vui vẻ như xưa. Nhưng mà cũng chỉ một vài tháng thôi, chị Thùy Chi đã đi nước ngoài du học mất rồi. Mình vẫn không hiểu tại sao chị ấy lại quyết định đi du học. Với thành tích xuất sắc của chị ấy, lại có ngoại hình và kinh nghiệm dẫn chương trình, cộng thêm việc tốt nghiệp ở đại học danh tiếng như trường chúng tôi đang học thì sau này ra trường không bao giờ lo thất nghiệp. Thế nên việc du học là không cần thiết, vừa phải cô đơn nơi đất khách quê người, lại phải xa gia đình bạn bè và cả Gil. Có lẽ chị ấy suy nghĩ không giống mình nhưng mình lại cảm nhận được Gil không hề vui vẻ..

Mình đã gặp Gil rất nhiều lần trong trường kể từ khi chị Thùy Chi đi du học. Thời gian cũng chỉ hai tháng trôi qua thôi nhưng rõ ràng Gil trông không hề tốt một chút nào. Gương mặt luôn toát ra sự cao ngạo xa cách nay lại trở nên u buồn và cô đơn. Ánh mắt luôn sáng lên sự kiêu hãnh và lém lỉnh nay trở nên u uất sâu thẳm. Gil vốn rất ít khi cười, chỉ ở bên chị Thùy Chi mới thấy Gil cười một chút. Thế nhưng nụ cười hiếm hoi ấy cũng hoàn toàn biến mất rồi. Gil bây giờ giống như một người vô hồn vậy, giống như linh hồn và cả thế giới của Gil đã không còn ở đây nữa. Giống như nó đã theo Thùy Chi tới một nơi rất xa rồi..

Mình có vài lần hỏi thăm tin tức của chị Thùy Chi nhưng Gil cũng không trả lời nhiều. Chỉ nói Thùy Chi ít khi liên lạc về lắm, mỗi lần chỉ nói vài ba câu là vẫn khỏe vẫn ổn rồi lại phải học tập. Mình không biết Gil nói là thật không nhưng nếu đúng vậy thì cũng dễ hiểu tại sao Gil lại buồn như vậy..

Ngày .. tháng ... năm..

Hôm nay khai giảng năm học mới. Vậy là mình đã là học sinh năm hai rồi.

Hôm nay lại gặp Gil, so với trước khi nghỉ hè lại thấy Gil gầy hơn một chút. Tóc cũng dài hơn mà không cắt, ánh mắt càng thêm sâu thẳm.

Mình có nhắn cho chị Thùy Chi vài tin nhắn trong kỳ nghỉ hè nhưng chị ấy vẫn chưa trả lời. Đi du học mà mạng xã hội cũng không xài tới, chị ấy cứ như bốc hơi khỏi thế giới vậy. Đôi khi cảm thấy sự tồn tại của chị ấy thật hư ảo, giống như chị ấy chưa bao giờ tồn tại vậy..

Thật mong bốn năm hãy trôi thật nhanh lên. Mong Thùy Chi trở về sớm sớm, mong thấy hai người họ cùng sánh bước bên nhau như ngày xưa. Mong được thấy Gil lại mỉm cười..

Ngày.. tháng ..năm..

Thành tích học tập của Gil thật siêu phàm. Đã xuất sắc đứng đầu toàn khoa, học sinh ái mộ Gil xếp hàng từ trong trường ra tận đường quốc lộ rồi.

Trước đây luôn có Thùy Chi bên cạnh nên cũng ít người tới gần Gil. Nhưng giờ Thùy Chi không ở đây nữa thì nhiều nữ sinh trong trường bắt đầu không an phận rồi. Nhất là mấy đứa năm nhất mới vào, cứ thấy Gil ở đâu là xáp tới.

Mình cũng định ra tay hiệp nghĩa giúp Gil thoát khỏi mấy cô nàng kia. Cũng là để giúp Thùy Chi giữ chồng, cơ mà mình nhận ra Gil cũng không cần ai giúp cả. Gil đứng trước mặt những cô gái ái mộ mình mà nói với họ rằng,

- Thật xin lỗi, tôi có người yêu rồi. Hiện tại chúng tôi phải ở xa nhau nhưng tôi vẫn đang chờ em ấy trở về.

Trước câu nói chân thành và chất chứa sự si tình của Gil thì các cô gái cũng lần lượt bỏ cuộc. Mình cũng trượt đi được gánh nặng trong lòng, nhưng mà cũng không có nghĩa là hoàn toàn an tâm. Giờ chỉ mong sao Thùy Chi mau trở về.. Thật muốn nhắn cho chị ấy rằng “chị về nhanh đi, có nhiều người đang muốn của Gil của chị kia”..

.....

Hôm nay đã là ngày 29 tết rồi nhì. Các daiacma sắm tết tới đâu rồi. Team nào về quê thì về vui về nhé. Team nào ở lại thì nhập hội với tieuacma đi..

Rlq là hôm qua đi sắm tết,mua một thùng sữa và một đồng mì tôm rồi. Thế là đủ tết rồi

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Nhật Ký của Gil.

Ngày.. tháng ..năm..

Hôm nay là ngày em đi. Cũng là ngày đầu tiên tôi viết nhật ký. Thực ra với tôi thì việc này quả thực có chút khó tin. Ngay cả trong tiềm thức tôi cũng chưa bao giờ nghĩ tới.

Nhưng từ hôm nay tôi sẽ viết. Viết trong những tháng ngày chúng ta phải xa nhau, cuốn sổ này rất dày, tôi hi vọng ngày trang giấy cuối cùng được viết hết cũng là ngày em trở về bên tôi.

Mới xa một chút thời mà đã nhớ em rồi. Em cũng nhớ tôi phải không.. Sống thật tốt nhé cô gái của tôi.. Vẫn luôn mong em sẽ luôn mỉm cười dù tôi không bên cạnh...

Yêu em...

Ngày.. tháng .. năm.

Hôm nay đi học, gặp cô bé Linh Chi. Em ấy hỏi thăm về em nhiều lắm. Tôi thì chỉ trả lời qua loa, dù biết sẽ khiến cô bé rất buồn nhưng cũng không có cách nào khác. Tại sao em luôn im lặng. Tại sao em chỉ nhắn cho tôi đúng hai chữ “bình an” rồi thôi. Đã một tuần rồi..

Tôi nhớ em, nhớ em rất nhiều...

Ngày.. tháng . năm.

Sắp bước vào mùa hè rồi. Năm trước chúng ta có biết bao nhiêu dự định sẽ cùng nhau thực hiện trong hè này. Vậy mà hiện tại tôi lại chẳng muốn làm gì cả, không có em thế giới bỗng nhiên vô nghĩa với tôi.

Em hiện tại đang làm gì. Mỗi ngày đều muốn được cùng em nói với nhau vài câu nhưng thật khó.. Hãy mau trở về nhé cô gái của tôi.

Yêu và nhớ em nhiều..

Ngày.. tháng .năm.

Hôm nay là sinh nhật của em. Chưa bao giờ thấy một ngày lại dài đến thế. Có lẽ em giờ còn đang ngủ, giấc mơ của em có tôi không. Tôi thì ngày nào cũng mơ thấy em hết, nghe có vẻ sến súa khó tin phải không. Nhưng thực sự như vậy đó..

Rất muốn ôm lấy em, rất muốn hôn em rồi nói với em câu “sinh nhật vui vẻ” nhưng xem ra việc này thật khó. Hôm nay em sẽ đón sinh nhật cùng ai, những người bạn mới của em có biết hôm nay là sinh nhật của em không. Họ có làm cho em cười không..

Dù thế nào thì vẫn phải hạnh phúc nhé. Sinh nhật vui vẻ nhé tình yêu của tôi....

Ngày.. tháng . năm.

Một ngày hè tẻ nhạt. Kỳ nghỉ hè cũng sắp kết thúc rồi, năm nay bạn bè tôi đều ngạc nhiên khi tôi không hề ra khỏi nhà trong suốt kỳ nghỉ. Họ đâu biết rằng tôi thực sự không dám ra ngoài. Những con phố,những nhà hàng,những quán xá thân thuộc trong thành phố đều gọi lên ký ức về em. Tôi không muốn bản thân mình trở nên suy sụp yếu đuối,tôi đã hứa với em sẽ sống thật vui vẻ và đợi em trở về. Vậy nên tôi sẽ làm tất cả để thực hiện lời hứa đó.. Em cũng phải giữ lời hứa với tôi nhé, không được thức quá khuya để học bài,không được vì sợ mập mà ăn ít. Cho dù em thế nào thì em vẫn là bạn Gấu đáng yêu trong tim tôi..

Yêu em...

Ngày... tháng . năm.

Năm học mới bắt đầu. Chúng ta đã là những sinh viên năm ba rồi đây. Chẳng mấy chốc lại ra trường..

Hôm qua chị Khánh Trang qua nhà chơi và hỏi thăm về em. Tôi cũng nói cho chị ấy những gì tôi biết. Chị ấy cũng rất nhớ em và mong em nhanh trở về.

Em nhanh trở về nhé. Chị Khánh Trang và anh hai sẽ tổ chức đám cưới sau khi chị Khánh Trang tốt nghiệp đó, nếu em không tham dự chị ấy sẽ buồn đó.

Mau về nhé bạn Gấu của tôi..

Ngày.. tháng.. năm..

Hôm nay là chủ nhật nên tôi sang nhà em thăm ba mẹ em một chút. Cả cô và chú đều khỏe mạnh, em cứ an tâm nhé. Có tôi sẽ luôn quan tâm chăm sóc hai người.

Thái độ của cô chú với tôi đã tốt rất nhiều. Cả ba cùng trò chuyện với nhau rất lâu. Ba mẹ em rất nhớ em, họ cũng trách sao em ít liên lạc về vậy. Tôi cũng trách đấy, sao mỗi tuần chỉ được trò chuyện có một lần, phải ra hạn thời gian với em thôi.

Vậy là nửa năm trôi qua rồi. Còn ba năm rưỡi nữa.. Tôi thích gọi như vậy thay vì nói ra số ngày, bởi số ngày quá nhiều, nó khiến cho tôi cảm thấy thời gian càng trôi lâu hơn..

Ngày.. tháng.. năm..

Hôm nay có một vài học sinh năm nhất tỏ tình với tôi đấy. Nhưng mà em đừng lo nhé, tôi đã là người của em rồi. Tôi đã hứa sẽ giữ gìn tấm thân này cho em rồi. Tôi sẽ không thất hứa đâu..

Ngày.. tháng.. năm..

Hôm nay là Noel... Bốn năm qua luôn cùng em đón Noel, năm nay chỉ còn một mình. Tự nhiên thấy cô đơn quá, em có đi chơi với bạn bè không. Mà với tính tình của em thì chắc cũng không đâu nhỉ. Tôi hiểu em quá mà, tôi vẫn mua quà cho em nè. Tôi sẽ thay em cất giữ nó, nhanh về nhận quà nha bạn Gấu của tôi..

Ngày.. tháng .. năm..

Hôm nay là tết âm lịch. Tôi sang nhà em đi tết cô chú và được giữ lại ăn cơm. Ở Mỹ hình như không được nghỉ tết âm lịch phải không. Có lẽ hôm nay em vẫn phải đi học như thường lệ. Em không ở nhà nên tôi được tiền lì xì của em nè, tôi sẽ không dùng tới nó đâu. Sẽ để giành sau này nộp lại cho em, quỹ riêng của chúng ta em đang giữ mà..

Cho dù không được nghỉ tết nhưng tôi vẫn chúc em “Năm mới vui vẻ” nhé.

Yêu thương..

Ngày.. tháng .. năm..

Tròn một năm ngày em đi du học. Có lẽ đối với mọi người một năm trôi qua cũng nhanh thôi nhưng với tôi thì nó thật dài.

Biết bao nỗi nhớ, biết bao yêu thương muốn nói với em nhưng lại không thể. Tôi vốn không phải người giỏi nói những lời ngọt ngào, nhưng mà tôi tin em sẽ hiểu, tôi tin em sẽ cảm nhận được..

Mỗi ngày tôi đều viết nhật ký. Có khi chỉ vài ba dòng, nhưng tôi sẽ vẫn viết. Bởi vì tôi tin khi trang giấy cuối cùng của cuốn sổ này được viết cũng là ngày em trở về..

Ngày .. tháng.. năm..

.....

Ngày .. tháng.. năm..

....

Ngày.. tháng .. năm...

.....

Ngày.. tháng.. năm...

Đây là trang nhật ký cuối cùng rồi. Phải chăng em cũng sắp trở về rồi. Vậy là bốn năm cũng trôi qua..

Không biết hiện tại em trông thế nào nhỉ. Có còn là cô bé gương mặt đáng yêu và có chút trẻ con như tôi vẫn nhớ không. Hay là em đã trưởng thành hơn rồi, nhưng cho dù thế nào tôi vẫn tin em vẫn vô cùng xinh đẹp..

Hôm qua hỏi em khi nào về em vẫn chưa nói. Có khi nào sẽ cho tôi một sự bất ngờ không. Có khi nào sáng mai khi tôi thức dậy sẽ thấy em đang ở trước mặt mình và mỉm cười không..

Ước gì điều ấy là sự thật. Sẽ ôm em, hôn em, sẽ giữ lấy em mãi mãi không bao giờ buông tay nữa. Bốn năm là quá đủ rồi..

....

Xa đủ rồi.

Đi đủ rồi.

Về thôi bạn Gấu...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Sự chờ đợi luôn khiến cho thời gian dường như dài hơn nữa. Bốn năm mà cứ ngỡ là cả một đời người đã qua.

Tôi đã trải qua bốn năm ấy đầy khắc nghiệt. Một đất nước xa lạ, nói những ngôn ngữ không phải ngôn ngữ mẹ đẻ của mình. Trái ngược về giờ giấc sinh hoạt, không một người bạn thân.

Mỗi ngày tôi đều đặt ra cho mình một đồng hồ sinh học. 5h30 thức dậy, 6h30 tới trường, buổi trưa đi thư viện tìm tài liệu. Chiều nếu không phải lên lớp thì trở về ký túc xá.

Ký túc xá của tôi nhiều học sinh Châu Á sinh sống. Có nhiều nhất là học sinh của Hàn Quốc và Trung Quốc. Việt Nam không có nhiều nên tôi được xếp ở chung với hai học sinh Hàn Quốc. Những ngày đầu không thân nhưng cho tới bây giờ thì chúng tôi xem như cũng là bạn bè của nhau.

Tôi không nói cho ba mẹ và Gil nhiều về cuộc sống của mình ở Mỹ vì tôi không muốn ba mẹ và cậu ấy lo lắng. Đối với mọi người có lẽ khoảng thời gian bốn năm cũng chẳng hề dễ dàng. Nhất là Gil, dù Gil luôn tỏ ra đang sống thật tốt nhưng tôi biết cậu ấy chẳng tốt như vậy. Linh Chi có nhắn tin cho tôi vài lần và nói chút về Gil.

Mỗi ngày tôi đều cố gắng để bản thân thật bận rộn. Bởi vì như vậy sẽ thấy thời gian trôi nhanh hơn một chút. Không dám liên lạc nhiều với mọi người vì sợ lòng kiên định sẽ bị lung lay, một đứa vốn luôn được sống trong vòng tay yêu thương và sự bao bọc của mọi người như tôi đã phải học cách sống tự lập, học cách mạnh mẽ và khắt khe hơn với chính bản thân mình.

Bốn năm qua thành quả mà tôi có được không chỉ là bằng chứng nhận tốt nghiệp loại giỏi mà còn là một con người mới. Một cô gái mạnh mẽ hơn, kiên định hơn và biết yêu thương người khác nhiều hơn..

Những ngày cuối cùng tại Mỹ, tôi tự thưởng cho bản thân một chút thời gian. Đi tới những nơi mình vẫn muốn đi, ăn những món ăn đặc sản của nước Mỹ. Dù sao cũng sẽ không quay lại đây nữa cho nên cũng muốn có chút kỷ niệm, dù sao cũng ở đây tận bốn năm trời.

Gil có hỏi tôi khi nào về nhưng tôi vẫn chưa nói. Muốn để cậu ấy bất ngờ nhưng có lẽ Gil sẽ đoán được âm mưu của tôi thôi. Cậu ấy luôn rất thông minh mà.

Cuối cùng cũng tới lúc lên máy bay về nước. Một số người bạn ở Mỹ của tôi tỏ ra tiếc nuối khi chia tay, bởi vì họ nghĩ rằng tôi hoàn toàn có thể chọn lựa một cách khác. Chẳng hạn như ở lại Mỹ làm việc, điều kiện công việc và cả chế độ ưu đãi ở đây tốt hơn ở Việt Nam rất nhiều. Tuy nhiên họ không biết rằng tôi đã mong ngày trở về này rất lâu rồi. Bởi vì ở Việt Nam có một người vẫn đang chờ đợi tôi. Chúng tôi còn rất nhiều mục tiêu để cùng nhau thực hiện. Chúng tôi còn nhiều ước nguyện còn dở dang.

Chuyến bay rất dài nên tôi tranh thủ ngủ một giấc. Cho tới khi tiếng loa phát thanh thông báo máy bay sẽ hạ cánh vào ít phút nữa tôi mới tỉnh dậy. Nhìn qua cửa sổ máy bay, những hình ảnh thân quen dần xuất hiện trong tầm mắt. Trái tim trống vắng bình thản của bốn năm qua rốt cuộc cũng tràn đầy sức sống lại rồi. Bước ra khỏi máy bay, hít một hơi thật dài mùi hương của tổ quốc, tôi là một đứa trẻ yêu nước và tình yêu ấy càng mãnh liệt hơn sau chuyến đi xa trở về.

Lúc kéo hành lý đi ra cửa trái tim tôi đập rất nhanh. Tôi chỉ nói cho ba mẹ biết ngày mình trở về khi chuẩn bị lên máy bay. Tôi biết với chừng ấy thời gian có lẽ ba mẹ vẫn sắp xếp được công việc để đi đón tôi. Nhưng Gil thì tôi không chắc, không biết ba mẹ tôi có nói cho Gil không nữa.

Thật khó để tìm ra người thân trong dòng người đứng chờ đông đúc bên ngoài. Trong khi tôi còn đang ngơ ngác tìm kiếm thì lại bị một ai đó ôm lấy, tôi

không kịp nhìn rõ người đó là ai nhưng cái ôm rất chặt này lại trả lời tất cả. Chỉ có Gil mới luôn ôm tôi như vậy, chỉ có Gil mới mang cho tôi cảm giác bình yên ấm áp này.

Tôi không bận tâm tới thể giới chung quanh nữa, chẳng bận tâm tới hàng trăm ánh mắt đang nhìn mình. Tôi buông rơi hành lý trên tay xuống và ôm lại Gil, nước mắt bốn năm qua luôn khắc chế ần ần rốt cuộc cũng được giải thoát. Tôi gục đầu trên vai cậu ấy, khóc như một đứa trẻ con. Cho dù hiện tại đã hai mươi bốn tuổi rồi, nhưng ở bên Gil tôi lại cảm thấy mình chẳng hề thay đổi gì cả. Tôi vẫn là tôi của ngày xưa mà thôi.

– Em về rồi. Rốt cuộc thì em cũng chịu về rồi. Từ giờ sẽ không cho em đi đâu nữa..Gil nhớ em lắm.

Giọng Gil hơi nghẹn ngào. Một người mạnh mẽ kiêu ngạo như Gil lúc này lại giống như đứa trẻ khóc trên vai tôi. Trái tim tôi vừa ấm áp lại vừa đau xót, tôi vỗ nhẹ lên vai Gil rồi nói.

– Vâng, em về rồi. Từ giờ em sẽ không đi đâu nữa..

Vòng tay Gil vẫn cứ ghì chặt lấy tôi. Có khi khiến cơ thể tôi đau nhức, giống như cậu ấy đang sợ hãi nếu nói lỏng vòng tay tôi sẽ lập tức biến mất khỏi tầm mắt cậu ấy..

Rất lâu rất lâu sau khi nghe được tiếng của ba mẹ tôi và Gil mới buông nhau ra. Tôi giúp Gil lau đi nước mắt trên mặt và cũng tự lau cho mình. Gil giúp tôi xách hành lý còn tôi chạy ra ôm lấy ba mẹ, mẹ tôi khóc, ba cũng đứng đưng. Cảnh đoàn viên của chúng tôi có nước mắt và cả nụ cười..

Bởi vì tôi xuống máy bay đã là năm giờ chiều nên bữa cơm chiều cũng rất đơn giản. Ba nói sẽ làm bữa tiệc chúc mừng tôi trở về vào cuối tuần, tôi cũng không phản đối vì tôi cũng muốn gặp mấy cô bạn của mình. Có lẽ hiện tại họ đã đi làm hết rồi... Có lẽ khi gặp họ sẽ trách móc tôi tại sao bốn năm qua không hề liên lạc gì với họ.. Thế nhưng họ sẽ không biết tôi đã nhớ họ rất nhiều..

Mẹ nấu toàn những món tôi thích ăn nhất. Cũng rất lâu rồi tôi chưa được ăn những món này. Bốn năm du học tôi không có một bữa cơm nào đúng nghĩa. Toàn là ăn uống qua loa cho qua bữa mà thôi. Hơn nữa thức ăn phương tây không hợp khẩu vị với tôi, đi ăn tiệc với các bạn cũng không ngon miệng.

Gil được ba mẹ tôi đồng ý nên ở lại cùng gia đình ăn cơm. Tôi cảm thấy tình cảm của ba mẹ tôi giành cho Gil đã tốt hơn rất nhiều, dù không tới mức như ngày chưa nhận ra quan hệ của chúng tôi nhưng cũng không còn hà khắc ác cảm như khi ấy nữa.

Tôi cũng biết trong thời gian tôi đi du học Gil luôn sang nhà tôi chơi. Cùng ba mẹ tôi trò chuyện, có khi mẹ tôi mệt Gil còn chăm sóc mẹ. Có lẽ ba mẹ tôi đã bị sự chân thành của cậu ấy cảm động, nhưng liệu ba mẹ có vì thế mà chấp nhận tình cảm của chúng tôi hay không thì tôi không biết..

Nhưng có một điều tôi biết chính là bản thân mình. Tôi biết mình sẽ không yếu đuối nữa, sẽ kiên định đến cùng với mục tiêu của mình. Hạnh phúc của mình phải do mình nắm giữ, không ai có thể ở bên mình cả đời trừ người mình yêu thương. Cho nên cho dù có phải đối mặt với bao nhiêu sóng gió bão tố đi nữa tôi cũng không từ bỏ, không buông tay cậu ấy. Gil là tất cả của cuộc đời tôi..

.....

Sau tất cả mình lại chung lối đi

Đoạn đường ta có nhau, bàn tay nắm chặt bấy lâu

Sau tất cả mình cùng nhau sẽ chia

Muộn phiền không thể khiến đôi tim nhạt nhòa

Và ta lại gần nhau hơn nữa .

Sau tất cả. Mình lại về với nhau. ...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Mấy ngày đầu mới về nước tôi cũng không ra khỏi nhà. Bởi vì chênh lệch múi giờ nên ban ngày tôi rất buồn ngủ còn ban đêm lại không ngủ được. Cần một thời gian để điều chỉnh lại từ từ..

Gil đã đi làm và hiện tại cậu ấy đang làm MC cho đài truyền hình. Gil dẫn một chương trình ca nhạc cho kênh giải trí đang rất được giới trẻ yêu thích.

Với vẻ đẹp trai cùng sự thông minh của mình Gil đang thực hiện rất tốt vai trò của mình. Cậu ấy cũng có được một lượng fan không nhỏ trên mạng xã hội.

Dù đi học khá bận nhưng tôi vẫn theo dõi chương trình Gil dẫn hàng tuần trên mạng trực tuyến. Khi ấy vừa vui vì được nhìn thấy cậu ấy, buồn vì lại nhớ cậu ấy nhiều hơn. Có lúc vừa xem vừa khóc khiến cho các bạn trong phòng không hiểu chuyện gì cả..

Tôi cũng sẽ nộp đơn xin vào làm cùng đài truyền hình với Gil. Sẽ cố gắng làm chung một kênh nữa, lúc ấy có thể cùng cậu ấy mỗi phút mỗi giây rồi.

Buổi tối vì tôi khó ngủ nên Gil thường thức trò chuyện cùng tôi. Chúng tôi nói rất nhiều rất nhiều chuyện, cho tới khi một trong hai đứa ngủ quên thì thôi. Cũng nhờ thế mà tôi dần lấy lại thói quen sinh hoạt của mình..

Cuối tuần ba tôi tổ chức tiệc mừng tôi trở về. Tôi cũng nhắn tin thông báo cho những người bạn của mình. Hầu hết họ đều trả lời tôi với những lời lẽ dọa nạt rất khủng bố. Tuy nhiên họ vẫn tới..

Ba cô bạn Minh Nguyệt , Tường Vi, Linh Lan ngày nào đã thay đổi rất nhiều. Ai cũng xinh đẹp và thành thực hơn xưa. Linh Lan mang vẻ đẹp nữ tính dịu dàng, Tường Vi quyến rũ yêu mị, Minh Nguyệt lại năng động tươi trẻ.

Cô bé Linh Chi nhỏ bé nhút nhát ngày nào cũng thay đổi. Em ấy vẫn giữ được nét đẹp trong sáng thanh khiết nhưng trầm ổn và tự tin hơn. Chị Khánh Trang thì dường như không thay đổi nhiều, vẫn xinh đẹp như một nữ thần, vẫn cái khí chất thanh nhã nhưng lạnh lùng như trước. Chị ấy cũng đã kết hôn với anh trai của Gil vào năm trước, tôi không thể tham dự lễ cưới nên vẫn luôn tiếc nuối và cảm thấy có lỗi với chị ấy vô cùng.

Sau khi im lặng chịu những lời khiển trách dọa nạt và uống rượu phạt của tất cả mọi người tôi liền nói với họ lời cảm ơn chân thành từ tận trái tim mình. Tôi cảm ơn họ vì họ đã trở thành bạn tôi, cảm ơn họ vì luôn ở bên tôi dù bất cứ lúc nào.. Mọi người lại cùng mỉm cười và uống cạn ly với nhau, tình bạn chính là như vậy. Không cần phải luôn luôn ở bên nhau, luôn luôn trò chuyện cùng nhau hay giúp đỡ nhau. Mà tình bạn chính là cho dù có xa nhau bao lâu, có im lặng bao lâu nhưng khi cần nhau thì sẽ luôn có mặt. Tôi may mắn khi có được những người bạn tuyệt vời như thế.

Ba mẹ tôi chỉ ở lại một lát rồi về để chúng tôi được tự do với nhau. Cho dù ba mẹ chưa nói ra nhưng tôi cảm nhận được dường như ba mẹ đã bắt đầu chấp nhận tôi và Gil rồi. Có lẽ bốn năm qua ba mẹ cũng đã suy nghĩ rất nhiều, tôi biết ba mẹ sẽ vẫn còn nhiều lo lắng nhưng tôi sẽ chứng minh cho ba mẹ thấy ba mẹ không sai lầm khi quyết định.

Sau khi ăn uống thì chúng tôi lại cùng nhau tới quán bar. Bây giờ tất cả đã là người trưởng thành hết rồi, chẳng có gì phải ngại ngần e dè nữa..

Quán bar vẫn là quán cũ ngày xưa chúng tôi đã tới. Nhờ quan hệ quen biết nên chúng tôi có một vị trí khá tốt, đêm cuối tuần nên quán rất đông và náo nhiệt. Trên sân khấu DJ sexy chinh những bản nhạc sôi động. Bên dưới sân khấu là những vị khách nhảy múa điên cuồng..

Bởi vì đều uống chút rượu nên mấy cô bạn của tôi bắt đầu hứng thú với nhảy nhót. Họ lôi kéo nhau và kéo luôn cả tôi và Gil ra sàn nhảy. Chỉ còn mỗi chị Khánh Trang là thoát được và đang ngồi trên ghế nhìn chúng tôi.

Tôi không giỏi nhảy nhót khiêu vũ gì cả, mấy cô bạn của tôi cũng chỉ tốt hơn tôi chút xíu. Linh Chi thì cứ đứng đơ ra ngo ngắc, tôi nếu không có Gil dìu dắt chắc cũng giống em ấy mà thôi.

Cuối cùng thì Linh Chi bỏ chạy ra chỗ ghế ngồi cùng chị Khánh Trang. Mấy cô bạn của tôi cũng lo nhảy nên mặc kệ, bởi vì đây là nhảy tự do nên ai thích nhảy gì thì tùy, mấy cô nàng anh chàng nhảy giỏi thì tha hồ thể hiện. Lúc thì nhảy rất gợi cảm, lúc thì rất sôi động..

Tôi chỉ đứng một chỗ khẽ lắc lư cơ thể. Gil lại chủ động ôm eo tôi mà nhảy, thấy tôi quá cứng nhắc cơ thể Gil liền ghé vào tai tôi và nói.

- Thả lỏng cơ thể và dựa theo động tác của Gil là được.

Tôi cho dù cũng đã tận tình phối hợp nhưng lại chẳng khá hơn chút nào. Gil thấy vậy liền kéo tôi thoát ra khỏi đám đông và đi lại phía bàn của chúng tôi.

Chị Khánh Trang liền nhìn hai chúng tôi và cười khẽ, tôi biết chị ấy chính là cười tôi không biết nhảy mà còn chạy vào sàn nhảy. Thật mất mặt..

Chúng tôi cùng ngồi uống rượu và xem ba cô bạn của tôi đang nhảy rất hăng say. Một lúc sau tiếng nhạc kết thúc cả ba mới kéo nhau trở về, họ lúc này mới biết đã bị chúng tôi bỏ rơi nên lên tiếng oán trách. Tôi và Gil cùng Linh Chi đành uống rượu tạ tội nên họ mới hài lòng.

Một lúc sau Gil đứng dậy đi lên sân khấu và nói gì đó với chị DJ. Chị ấy mỉm cười và gật đầu với Gil, cậu ấy cũng mỉm cười và gật đầu đáp lại. Sau đó tôi thấy chị DJ chỉnh nhạc nhỏ lại rồi Gil cầm Mic đứng ở sân khấu. Cậu ấy nhìn về phía tôi rồi nói

- Trước tiên tôi xin lỗi vì đã phiền mọi người một chút. Hôm nay chúng tôi có một bữa tiệc nhỏ để chào mừng một người bạn đi du học về. Người bạn ấy là một người rất đặc biệt trong lòng tôi, chúng tôi đã phải trải qua thời gian xa cách rất lâu. Và hôm nay trước sự chứng kiến của tất cả mọi người tôi muốn nói lên những lời nói từ sâu trong tim mình với cậu ấy.

Gil nhìn tôi với ánh mắt tràn đầy yêu thương rồi nói.

- Chi à. Gil yêu em. Yêu em hơn tất cả những gì Gil đã nói và đã làm. Từ hôm nay trở đi Gil sẽ luôn ở bên em, sẽ không bao giờ để em rời xa Gil nữa. Chúng ta cùng sống bên nhau hạnh phúc nhé...

Mọi người hết sức ngạc nhiên và cũng hết sức vui về vỗ tay chúc mừng chúng tôi. Nhưng mà tôi lại chẳng bận tâm nhiều tới chuyện đó nữa. Thế giới của tôi lúc này dường như chỉ còn mình Gil tồn tại, không có một tạp âm nào khác, chỉ có những lời nói tha thiết chân thành của Gil. Cái gì là luân thường đạo lý, cái gì là lễ nghĩa ràng buộc tôi đều không bận tâm nữa. Cả thế giới phản đối thì sao, bị chế nhạo coi thường thì sao. Tôi tại sao phải quan tâm tới việc họ nghĩ gì về mình. Tôi không sống cùng họ, họ cũng không phải người cho tôi hạnh phúc. Vậy thì bận tâm tới họ làm gì. Người có thể mang hạnh phúc cho tôi đang ở đây, ngay trước mặt và tôi không có lý do gì mà không đến bên người ấy..

Tôi bước từng bước thật nhanh đến bên Gil, tôi ôm lấy cậu ấy và không hề do dự mà hôn lên đôi môi mềm mại đó. Gil cũng ôm lại tôi và cùng tôi hòa quyện trong nụ hôn ngọt ngào..

.....

Tieuacma nghĩ là nên end được rồi.

Các đạiacma nghĩ sao.

Truyện cũng đủ dài rồi

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Chúng tôi nhận được lời chúc phúc của tất cả những vị khách trong quán. Có thể họ chúc mừng thật lòng, cũng có thể chỉ là hùa theo đám đông. Nhưng mà chúng tôi cũng không bận tâm, họ là họ và chúng tôi là chúng tôi.

Linh Chi có lẽ là người duy nhất trong hội bạn của tôi kinh ngạc. Tôi lại có chút xấu hổ với em ấy vì đã không nói cho em ấy biết sớm hơn. Nhưng mà Linh Chi cũng không trách cứ gì tôi cả, em ấy còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình. Em ấy vốn đã là một shipper của GilenChi nên khi biết chuyện chúng tôi yêu nhau em ấy còn hạnh phúc hơn cả việc em ấy có người yêu nữa. Suốt cả buổi cứ hỏi đi hỏi lại rằng chuyện này có thật không, em ấy không nghe nhầm chứ. Tôi cũng không biết nói làm sao với em ấy luôn..

Nửa đêm chúng tôi mới ra về. Mỗi người tự bắt xe về nhà. Chị Khánh Trang thì được chồng tới đón, anh ấy có một cuộc hẹn với khách hàng nên không thể có mặt trong bữa tiệc của chúng tôi được..

Gil và tôi cùng nhau trở về nhà.

Bởi vì đã rất trễ nên tôi không cho Gil xuống taxi mà bắt cậu ấy trở về luôn. Gil dù không muốn nhưng cũng không dám trái ý tôi, tôi mỉm cười rồi vuốt một bên má của cậu ấy và nói.

- Ngoan, về tới nhà nhớ gọi cho em luôn nhé.

Tài xế taxi cũng có chút tò mò nhìn chúng tôi nhưng tôi không bận tâm. Tôi nhìn theo chiếc xe chạy đi rồi mới quay vào nhà..

Bốn năm sống ở Mỹ cảm thấy rất dài nhưng về tới nhà lại thấy mọi thứ cứ như chỉ mới hôm qua thôi.

Sáng hôm sau là chủ nhật. Ba mẹ đều được nghỉ, tôi cũng không ra ngoài mà ở nhà cùng ăn cơm với ba mẹ. Sau bữa cơm tôi và ba ngồi trò chuyện, khung cảnh khá quen thuộc giống như bốn năm trước nhưng không khí thì tốt hơn nhiều.

Trong khi ba không nói chuyện thì tôi lên tiếng trước. Tôi nói.

- Thưa ba. Đầu tháng sau con sẽ nộp đơn xin việc tại đài truyền hình thành phố.

Ba tôi dường như cũng đoán được cho nên ba không ngạc nhiên. Ba hỏi lại.

- Con đã suy nghĩ kỹ chưa.

Tôi kiên định đáp.

- Con đã nghĩ rất kỹ rồi. Bốn năm trước, thậm chí là sớm hơn trước đó con đã quyết tâm rồi. Con nghĩ ba là người hiểu rõ tính cách của con nhất, bởi vì con giống ba nhất chính là ở tính cách.

Câu trả lời của tôi có bao hàm cả ý tứ về chuyện tình cảm giữa tôi và Gil. Ba tôi tất nhiên cũng hiểu được ẩn ý đó. Ba hơi trầm tư một chút rồi mới nói.

- Con giờ cũng không còn nhỏ nữa. Có những chuyện ba mẹ cũng không quản được con nữa, ba mẹ chỉ có mình con là con nên luôn hi vọng con có

cuộc sống tốt nhất. Nếu chọn lựa này khiến con hạnh phúc ba mẹ sẽ không ngăn cản nữa, ba mẹ không muốn chuyện của bốn năm trước lặp lại nữa. Ba mẹ không muốn mất đi con..

Tôi xúc động khẽ nắm chặt tay rồi nói.

- Con cảm ơn ba và mẹ. Con hứa sẽ sống thật hạnh phúc, nhất định sẽ không khiến ba mẹ phải lo lắng cho mình.

Mẹ tôi có lẽ cũng đã nghe hết cuộc trò chuyện của tôi và ba nên mẹ đi ra ngồi xuống cạnh ba rồi nói.

- Bốn năm qua con đi du học, tin tức cũng chẳng có bao nhiêu. Nhiều lúc ba mẹ thực sự sợ hãi con có khi nào không trở về nữa. Gil thì lại thường xuyên ghé qua cùng mẹ trò chuyện, an ủi mẹ, chăm sóc cho mẹ. Mẹ thực sự bị con bé làm cho cảm động. Mẹ không cần gì cả, chỉ cần con của mẹ sống vui vẻ thôi.

Tôi chạy lại bên mẹ và ôm lấy cả ba và mẹ rồi nước mắt rơi.

- Con cảm ơn ba mẹ. Cảm ơn ba mẹ đã hiểu và ủng hộ con. Cuộc đời con hạnh phúc nhất là được làm con của ba mẹ..

Ba mẹ cười hiền rồi khẽ vuốt mái tóc của tôi. Mẹ nói..

- Ba mẹ cũng hạnh phúc khi có con là con trong cuộc đời này. Ba mẹ luôn tự hào về con..

Chiều hôm ấy tôi nói cho Gil biết chuyện ba mẹ đã đồng ý mối quan hệ của hai đứa. Gil đã rất vui mừng, bởi vì đang phải ghi hình cho chương trình của mình nên Gil không thể chạy ngay tới nhà tôi được nhưng tối đó cậu ấy cũng tới. Gil mua tặng ba mẹ tôi rất nhiều quà, cả nhà chúng tôi cùng ăn tối với nhau. Không khí rất ấm cúng vui vẻ.

Sau khi ăn tối xong cả nhà cùng trò chuyện. Ba tôi khi ấy đã hỏi Gil..

- Tuy đã đồng ý quan hệ của hai đứa nhưng cô chú muốn biết rõ về phía gia đình của cháu. Chú nghe nói ba cháu vẫn không ủng hộ cháu..

Gil bình tĩnh đáp lại.

- Thưa chú, đúng là ba cháu trước đây chưa chấp nhận được chuyện của cháu nhưng hiện tại đã hoàn toàn chấp nhận rồi ạ. Mẹ cháu thì ủng hộ cháu từ lâu rồi, cháu sẽ thưa với ba mẹ để ba mẹ cháu gặp cô chú cùng nói chuyện. Cháu sẽ không để cho Chi thiệt thòi bất cứ một nghi thức nào của một cô gái. Chúng cháu sẽ kết hôn, nếu cần giấy chứng nhận hôn nhân cháu sẽ sang nước ngoài đăng ký.

Ba tôi khẽ gật đầu rồi nói.

- Chuyện hôn nhân cô chú sẽ không quá khắt khe, tùy ở hai đứa. Nhưng chuyện hai bên ba mẹ gặp nhau thì buộc phải có. Cô chú không muốn Chi phải thiệt thòi ngay cả ở những lễ tiết nhỏ này.

Gil nghiêm túc đáp.

- Cháu hiểu rồi. Cháu cảm ơn cô chú đã đồng ý mối quan hệ của chúng cháu. Cháu xin hứa sẽ chăm sóc Chi thật tốt, cả đời cũng không khiến em ấy buồn lòng.

Ba mẹ tôi cũng gật đầu hài lòng. Sau cùng mẹ tôi còn nhắc khéo Gil phải gọi cả hai là ba mẹ giống tôi. Gil cũng nhanh nhẩu thực hiện điều đó, nghe Gil gọi ba mẹ tôi là ba mẹ trong lòng tôi vô cùng ấm áp, hạnh phúc và cũng không thoát khỏi ngượng ngùng xấu hổ.

Đầu tháng mới tôi cũng nộp hồ sơ xin vào đài truyền hình thành phố. Với thành tích và kinh nghiệm lẫn ngoại hình của mình tôi cũng rất nhanh được nhận vào làm. Tôi được phân vào ban giải trí cùng với Gil, tổng biên tập sau khi biết tôi và Gil từng là bạn học và đã có ba năm dẫn chương trình cùng nhau ở trường nên rất vui vẻ và sắp xếp cho tôi được cùng Gil dẫn chung với nhau chương trình Gil đang đảm nhiệm.

Đối với tôi và Gil thì đó quả nhiên là một điều hạnh phúc nhất trên đời này. Buổi ghi hình đầu tiên tôi vẫn không tránh được cảm giác hồi hộp lo lắng của người mới. Bởi vì đây vẫn là lần đầu tiên tôi lên sóng truyền hình, từ việc trang phục cho tới make up rồi cả cách diễn đạt sao cho thật tự nhiên và ăn ý với Gil nữa..

Gil thấy tôi lo lắng thì liền nắm tay tôi rồi nói.

- Em không phải quá căng thẳng gì cả. Hãy thể hiện những gì tự nhiên nhất ở con người mình. Giống như ngày xưa chúng ta cùng dẫn chương trình phát thanh hay các sự kiện của trường đó. Gil tin em sẽ hoàn thành tốt mà..

Tôi nhìn Gil và cười khẽ. Có lẽ tôi thực sự đang tự làm khó mình, nhưng mà thật may mắn vì bên tôi vẫn có một người vừa thông minh vừa mạnh mẽ giúp đỡ tôi, động viên và mang đến cho tôi niềm tin. Chỉ cần có Gil bên cạnh thì mọi việc đều sẽ vượt qua được hết..

Buổi ghi hình đã kết thúc tốt đẹp. Đạo diễn khen tôi và Gil tương tác ăn ý với nhau. Cô em nhỏ Linh Chi vốn làm ở ban khác cũng chạy qua xem chúng tôi ghi hình và không quên khen hết lời. Một số cô bạn của tôi cũng nhắn tin hỏi han và chúc mừng tôi. Họ hứa sẽ theo dõi tiết mục của chúng tôi, còn bắt tôi phải dẫn đi ăn khi tôi nhận được tháng lương đầu tiên nữa. Tôi chỉ biết mỉm cười, tại sao không cười cho được khi ở bên mình luôn có những người bạn thật tuyệt vời như vậy.

.....

3 chương nữa sẽ chính thức End fic.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Tôi cũng là người hồi hộp khi xem tiết mục của mình trên tivi. Bởi vì tiết mục chúng tôi dẫn phát sóng vào 9h tối thứ hai nên chúng tôi được ở nhà xem nó. Thường thì các MC chúng tôi luôn phải làm việc tới khuya vào các ngày cuối tuần vì những show truyền hình thực tế hay những chương trình trực tiếp trên truyền hình. Nhưng đối với một người mới như tôi thì chắc chắn còn khá lâu mới có thể được dẫn những chương trình lớn như thế..

Ba mẹ cũng ngồi xem với tôi. Vì chúng tôi dẫn là chương trình ca nhạc nước ngoài nên ba mẹ gần như không hiểu gì cả. Mẹ tôi còn hỏi tôi.

- Tại sao lại có cả châu á châu âu loạn xạ như vậy.

Tôi đành phải giải thích.

- Bởi vì đây là bảng xếp hạng ca khúc quốc tế hot ở Việt Nam nên không phân biệt Châu lục . Chỉ cần là nhạc không phải của Việt Nam thôi.

Mẹ tôi lại hỏi.

- Thế không có chương trình của Việt Nam sao con. Sao tụi này giờ toàn nghe nhạc nước ngoài vậy. Có hiểu gì đâu mà nghe..

Tôi bật cười rồi trả lời mẹ.

- Tất nhiên cũng có bảng xếp hạng của nhạc Việt nhưng con không dẫn chương trình đó. Tại mẹ không xem nên không thấy được cái hay của nhạc nước ngoài thôi.

Mẹ và ba tôi đều cười. Xem hết chương trình ba mẹ tôi đi ngủ còn tôi lên phòng xem lại lịch làm việc của mình ngày mai. Thực ra thì cũng chưa có nhiều việc cho lắm. Dù sao tôi vẫn chỉ mới được dẫn một chương trình thôi mà, mỗi tuần ghi hình một ngày còn đâu là làm việc lật vật hoặc theo chân các anh chị đi ghi hình để học hỏi kinh nghiệm.

Một lát sau thì Gil gọi cho tôi. Hôm nay cậu ấy cũng được nghỉ, Gil nói cũng mới xem chương trình của chúng tôi. Cậu ấy nói chúng tôi thật ấn ý với nhau, nghe cứ như mèo khen mèo dài đuôi ấy. Thế nhưng tôi vẫn rất vui về..

Bởi vì làm cùng nơi nên Gil chờ tôi đi làm bằng xe motor của cậu ấy. Ở đài truyền hình đa phần đều là người trẻ tuổi năng động và quan niệm sống văn minh và hòa nhập thời đại hơn. Họ đối với những mối quan hệ tình cảm đồng giới không hề có tư tưởng phản cảm ghét bỏ, đa phần họ đều ủng hộ và tham gia nhiệt tình vào các chương trình đòi quyền bình đẳng cho cộng đồng LGBT ở Việt Nam. Cho nên Gil không hề giấu diếm xu hướng giới tính của mình, cho dù chưa chính thức giới thiệu về tôi nhưng nhìn qua cách chăm sóc quan tâm của Gil giành cho tôi thì nhiều người cũng đoán được quan hệ của chúng tôi rồi. Họ luôn vui vẻ và đối xử rất tốt với tôi..

Một số anh chàng hơi cổ chấp thì vẫn giữ ý định muốn tán tỉnh tôi nhưng tôi luôn khéo léo từ chối hoặc dùng hành động để họ biết được câu trả lời của mình. Không khiến họ tổn thương hay mất mặt nên mối quan hệ của chúng tôi vẫn rất hòa đồng..

Chương trình của chúng tôi mỗi tuần một số lên sóng nên sau bốn số lên sóng tôi cũng nhận được tháng lương đầu tiên. Tôi giữ đúng lời hứa mời mọi người đi ăn một bữa. Các cô bạn của tôi cũng giữ đúng tinh thần là ăn cho bằng hết thì thôi của họ. Gần nửa tháng lương của tôi bay hơi, lương thử việc thì có bao nhiêu chứ, tôi chỉ còn biết âm thầm mắng vốn mấy cô bạn xấu xa của mình. Mắng họ ăn vậy thì mà mới chịu lấy...

Sau bốn số chương trình lên sóng tôi nhận được phản ứng rất tốt từ khán giả. Tỷ xuất người xem và lượng người tương tác trên mạng xã hội của chương trình đều tăng lên. Tôi cũng lên xem ý kiến của mọi người và rất hạnh phúc vì những lời nhận xét của họ. Đa phần nhận xét để lại thường là..

” Woa.. Thùy Chi dễ thương quá. Giọng nói cũng dễ thương nữa”

” Thùy Chi đẹp thật đấy. Dẫn cùng với Gil trông quá đẹp đôi luôn. Giống như công chúa với hoàng tử ấy.”

” Hai MC thật dễ thương. Bạn Thùy Chi là người mới à. Sao giờ bạn ấy mới xuất hiện nhỉ, Gil đã chờ bạn lâu lắm rồi đó. Chỉ có bạn là hợp với Gil nhất thôi“.

” Nói thật chứ mình thấy hai người này giống như có gian tình với nhau ấy. Làm sao mà mới hợp tác đã ấn ý với nhau tới cả ánh mắt như vậy rồi. Chắc tôi ship cặp này quá“.

” Xem chương trình vì hai bạn MC siêu dễ thương này thôi á. Thích cái cách hai bạn ấy dẫn chương trình ghê. Thích cách Chi hay trêu Gil và thích các cách Gil bắt đầu đi vì bị lừa quá. Tôi ship hai người này..“.

” Ai có facebook của hai bạn này không. Trời ơi tôi phát cuồng rồi đó.. Sao lại dễ thương vậy chứ..“.

” Không muốn đâu. Gil là của tôi mà. Thù Chi là ai, truy tìm tung tích ngay..“.

” Hội fangirl lại có thêm một cái hồ..”

....

....

...

Tôi đọc tới mỗi mắt luôn mới hết các comment của khán giả. Tất nhiên sẽ có những comment không dễ nghe rồi. Mạng xã hội thì không tránh được những ý kiến đa chiều. Việc mình có thể làm là ghi nhận những thứ tốt và lờ đi những ác ý mà thôi..

Facebook của tôi rất lâu cũng không dùng. Thời gian du học gần như mấy tháng mới onl một lần, về nước cũng không dùng tới. Giờ vì công việc nên cũng bắt đầu onl một chút, lượng người theo dõi của tôi hồi đi học đã hơn trăm ngàn người nhưng do tôi không dùng nhiều nên lượng theo dõi cũng không tăng bao nhiêu. Nhưng sau khi tôi cùng Gil dẫn chương trình thì facebook của tôi lại bị truy lùng và bắt đầu có thêm nhiều lượt theo dõi. Một số người sau khi vào xem tất cả mọi thứ trên face của tôi thì phát hiện ra tôi và Gil cùng trường với nhau và đã có nhiều lời đồn về tình cảm thì bắt đầu chia sẻ rầm rộ. Vậy nên tôi và Gil được nhắc đến nhiều hơn, nhất là chuyện chúng tôi cùng học trong ngôi trường nữ sinh danh tiếng và cùng làm MC chung với nhau. Còn cả chuyện Gil được mệnh danh là Hoàng Tử còn tôi là Công Chúa nữa, sức mạnh của mạng xã hội thật đáng sợ..

Một số trang báo onl bắt đầu đăng tin về chúng tôi, họ có gửi tin xin phỏng vấn nhưng tôi và Gil đều từ chối. Nhưng cho dù chúng tôi có im lặng thì chúng tôi hiện tại vẫn là cặp đôi hot nhất trong thời gian gần đây rồi. Trên mạng bắt đầu xuất hiện những fanpage của chúng tôi, Gil thì đã có từ trước nhưng tôi thì mới được lập ra. Còn cả page shipper nữa. Tôi cũng bị khiến cho choáng váng..

Sự nổi tiếng bất ngờ của tôi khiến cho tôi có nhiều cơ hội trong công việc hơn. Tôi được tổng biên tập tiền nhiệm và giao thêm cho một số chương trình nữa, Gil cũng đang tham gia một vài chương trình khác nên chúng tôi rất bận rộn. Tuy nhiên chúng tôi vẫn có nhiều thời gian ở bên nhau hơn, sau sự cố nổi tiếng khắp mặt báo thì chuyện tôi và Gil là một đôi ở đài truyền hình không ai không biết nữa. Cho nên cũng không cần cố kỵ nhiều nữa..

Mỗi buổi tôi ghi hình Gil đều có mặt nếu rảnh và ngược lại tôi cũng sẽ tới chờ khi cậu ấy ghi hình. Sau đó chúng tôi cùng nhau đi ăn hoặc cùng nhau trở về..

Bởi vì chúng tôi đang là một cặp được yêu mến nên đạo diễn cũng sắp xếp cho chúng tôi tham gia chung một số game show với nhau. Các game show có chúng tôi tham gia luôn được khán giả ủng hộ rất nhiệt tình.. Tôi cũng nhận ra thực ra tình yêu đồng giới hiện tại cũng không phải gặp rắc rối nhiều từ xã hội nữa. Chỉ ít là không khác nghiệt như xưa...

.....

..... 2 chương nữa thôi

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Gil giữ đúng lời hứa với ba mẹ tôi và sắp xếp một cuộc gặp mặt giữa hai bên gia đình. Thú thật tôi vẫn rất lo lắng bởi ba của Gil rất nghiêm khắc, có thể ba tôi cũng rất nghiêm khắc nhưng dù sao ba vẫn là ba tôi. Tôi biết chắc ba không tổn thương mình nên không lo lắng nhưng ba Gil thì khác..

Khi tôi và ba mẹ tới chỗ hẹn thì gia đình Gil cũng có mặt rồi. Có cả anh trai Gil và chị Khánh Trang nữa, không khí có chút trầm lắng hơn khi gia đình tôi tới. Tôi lo lắng nhìn sang Gil và cậu ấy đã đi tới bên cạnh tôi khẽ nắm tay tôi và dùng ánh mắt để nói cho tôi biết rằng “mọi chuyện sẽ ổn thôi, em đừng quá lo lắng”.

Sau khi Gil giới thiệu ba mẹ tôi với ba mẹ cậu ấy xong thì hai bên chào hỏi nhau rồi im lặng. Anh trai Gil và chị Khánh Trang là người phá vỡ bầu không khí có chút cứng nhắc này. Anh trai Gil nói.

- Cháu chào cô chú, cháu là anh trai của Gil còn đây là vợ cháu.

Chị Khánh Trang cũng tiếp lời.

- Cháu chào cô chú. Cháu là Khánh Trang, cháu cũng là bạn học cùng trường với Thùy Chi ngày trước. Ở trường em ấy là một học sinh rất ngoan và học rất giỏi. Thầy cô bạn bè trong trường đều rất yêu mến em ấy.

Ba mẹ tôi cũng vì lời khen của chị Khánh Trang mà khẽ cười. Chẳng ba mẹ nào mà không vui khi con của mình nhận được lời khen của người khác. Nhất là khi đang đứng trước người sau này sẽ là bố mẹ chồng của con bé. Mẹ tôi nói.

- Thùy Chi vẫn còn nhiều chuyện chưa khéo. Nếu có thể cháu hãy giúp đỡ con bé nhé.

Chị Khánh Trang cười đáp lại.

- Cô đừng khiêm tốn vậy ạ. Cháu tin Thùy Chi là một cô bé thông minh và luôn biết cách ứng xử trong mọi tình huống. Hơn nữa Gil cũng là một người rất có bản lĩnh, có em ấy ở bên thì chẳng có chuyện gì làm khó được hai em ấy đâu.

Mẹ tôi cũng không phản đối. Bên phía ba mẹ Gil tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều.. Cuộc gặp mặt của hai bên gia đình nên không ba mẹ nào muốn con của mình yếu thế hơn. Bầu không khí cũng dần được dung hòa..

Mẹ Gil là người chủ nào đề cập tới chuyện của tôi và Gil trong cuộc trò chuyện. Bác ấy nói.

- Tôi biết để có buổi gặp mặt trò chuyện hôm nay thì gia đình cả hai bên đều trải qua rất nhiều thử thách sóng gió. Cũng là người làm cha làm mẹ nên chúng tôi thấu hiểu nỗi lòng của anh chị. Ai mà không mong con mình có cuộc sống bình yên hạnh phúc như bao người khác, nhưng số phận đã khiến hai đứa nó yêu thương nhau như vậy thì người làm cha mẹ chúng ta cũng chỉ còn cách chấp nhận để con mình tự tìm hạnh phúc cho chúng nó thôi phải không. Tôi vốn rất yêu thương Thùy Chi, tôi luôn xem con bé là con của mình như Gil vậy. Cho nên tôi và mọi người trong gia đình sẽ yêu thương con bé, không để nó phải chịu một thiệt thòi nào hết.

Mẹ tôi nghe vậy cũng nói.

- Tôi cũng vậy. Tôi cũng rất yêu quý Gil như con cái trong nhà. Đó cũng là lý do khiến tôi chấp nhận tình cảm của hai đứa.

Trong lúc đó ba tôi và ba Gil thì luôn trầm mặc. Mãi sau đó ba Gil mới lên tiếng.

- Chúng ta hiện tại cũng sắp là người một nhà rồi. Tôi kính anh ly rượu, nỗi lòng người làm cha như chúng ta con cái cũng không hiểu hết được. Thôi thì đất chẳng chịu trời thì trời đành chịu đất vậy..

Ba tôi nghe vậy cũng vui vẻ nâng ly với ba Gil. Mọi người bắt đầu trò chuyện với nhau cởi mở hơn. Cuộc gặp mặt cũng vì thế mà kết thúc tốt đẹp..

Phía bên gia đình đều nhận được ủng hộ. Chuyện công việc cũng thuận lợi, cộng đồng shipper của chúng tôi cũng tăng lên theo từng số phát sóng của chương trình. Chúng tôi hiện tại cũng không còn e dè nhiều nữa, trong một vài cuộc phỏng vấn về công việc khi phóng viên hỏi về chuyện tình cảm giữa hai người thì tôi và Gil đều thoải mái trả lời hơn. Thường thì câu trả lời của chúng tôi đều là hai người chung một ý, đều nói rằng “ quan hệ giữa tôi và Gil/Chi còn hơn cả tình yêu”. Quả thật ngoài tình yêu giữa chúng tôi còn nhiều sự gắn kết khác nữa. Tình bạn, tình thân, sự yêu thương sâu sắc mà không thể chỉ một chữ “yêu” là có thể diễn tả hết được.

Ở cái tuổi hai mươi bốn tôi mang nét đẹp khác hơn tuổi hai mươi. Bớt đi vài phần hồn nhiên và thêm vào vài phần thành thục quyến rũ. Dù biết Gil khen tôi đẹp phần nhiều là vì cậu ấy yêu tôi nhưng mà tôi vẫn không thể chối bỏ được sự lọt xác về diện mạo của mình. Mỗi sự kiện tôi có mặt đều nhận được sự chú ý của rất nhiều ánh mắt. Nhiều chàng trai trong giới giải trí cũng tìm cách tiếp cận tán tỉnh tôi nhưng tôi đều tìm cách từ chối họ. Tuy nhiên vẫn không tránh khỏi bị Gil nổi con ghen, cách ghen của Gil rất dễ thương mà cũng rất đáng ghét. Khi ghen luôn im im không hề niệm, nhưng kiếm được chỗ nào kín đáo là liền hôn tôi triền miên tới mức mỗi cũng muốn sung lên. Nếu đi công việc ở nơi khác mà phải ở khách sạn thì tối hôm đó tôi thế nào cũng bị cậu ấy “ăn sạch” tới mức chẳng muốn thức dậy vào sáng hôm sau nữa.

Gil cũng thay đổi khá nhiều so với trước đây. Trước đây vẻ đẹp của Gil theo chiều hướng năng động khỏe mạnh thì hiện tại cậu ấy lại ưa chuộng phong cách lịch lãm trưởng thành. Không phải nói mỗi khi Gil mặc vest là các cô gái cứ đổ ầm ầm. Và tôi dĩ nhiên cũng trả thù bằng việc cấm không cho Gil đụng vào người mình cả tuần sau đó, vì tôi biết không hình phạt nào đối với Gil đau khổ bằng hình phạt này.

Từ khi được hai bên gia đình chấp nhận tôi và Gil cũng bắt đầu nghĩ tới chuyện mua nhà ở riêng. Tuy nhiên hiện tại vẫn chưa đủ tiền nên đành đợi thêm một chút thời gian nữa, ba mẹ tôi cũng không phản đối việc ở riêng và ra điều kiện là sau này phải về ăn cơm với ba mẹ vào một buổi trong tuần, bởi vì công việc của chúng tôi không thể rảnh cuối tuần như những người khác. Tôi cũng hứa sẽ đáp ứng điều kiện của ba mẹ..

Gil thì vẫn nung nấu một lễ cưới cho chúng tôi. Nhưng bởi vì là người của công chúng nên tôi không muốn quá làm lớn ra, việc này không chỉ ảnh hưởng tới công việc của riêng chúng tôi mà có thể đài truyền hình cũng sẽ phải liên lụy. Sau nhiều lần suy nghĩ thì chúng tôi vẫn quyết định tạm hoãn lại chuyện này..

Mùa đông năm nay chúng tôi quyết định xin nghỉ một tuần để cùng đi du lịch Sapa như bốn năm trước từng ước định. Phía truyền hình cũng vì sự chăm chỉ và thành tựu hai chúng tôi mang lại cho đài nên đồng ý cho kỳ nghỉ thêm vài ngày nữa. Tôi và Gil vô cùng hạnh phúc liên vội về nhà thu thập hành lý rồi ra sân bay.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: (End)

Không có chuyến bay thẳng nên chúng tôi bay ra Hà Nội rồi đi xe lên SaPa. Đây không phải lần đầu tôi thấy tuyết vì thời gian du học ở Mỹ tôi đã trải qua bốn mùa đông rất lạnh lẽo rồi. Tuy nhiên cái lạnh khi ấy là cái lạnh thấu tâm can, cái lạnh cô đơn và tẻ hờn. Còn hôm nay cái lạnh thật khác, trong sự lạnh lẽo lại có những dòng nước ấm áp chảy qua, lạnh nhưng tràn đầy nhiệt huyết sinh lực...

Gil cũng đi công tác ở Hà Nội vài lần vào mùa đông nhưng Hà Nội không có tuyết. Chính vì thế khi mà tận mắt nhìn thấy những con đường bị tuyết phủ trắng, những ngọn đồi tuyết trắng mênh mông như biển thì Gil vô cùng thích thú. Cậu ấy khác ngày thường rất nhiều, luôn nói không ngừng và chỉ cho tôi những điều thú vị cậu ấy thấy được. Những lúc thế này Gil đáng yêu vô cùng.

Chúng tôi đặt phòng tại một nhà nghỉ ở gần nơi trượt tuyết để tiện di chuyển. Bởi vì du khách tới đây vào mùa đông rất nhiều nên phòng ở có khi sẽ bị cháy, cũng hên cho tôi và Gil là vẫn kịp đặt được phòng.

Với tâm lý háo hức nên không cần nghỉ ngơi sau chặng đường dài từ Hà Nội lên Gil đã kéo tôi ra ngoài chơi tuyết. Chúng tôi đã đặc biệt sắm tất cả những vật dụng cần thiết cho chuyến đi này từ áo ấm, mũ len, khăn quàng, găng tay, giày ủng ... Tuy nhiên ở cái lạnh âm độ thì chúng tôi vẫn rét tới mức răng đánh vào nhau lập cập..

Hai đứa cùng nắm tay nhau đi trên con đường đầy tuyết, dấu chân chúng tôi in lại trên đường. Những hình ảnh thật đẹp, giống như những cảnh quay trong các bộ phim truyền hình Hàn Quốc tôi vẫn hay xem.

Chúng tôi cùng nhau chơi ném tuyết, cùng đắp người tuyết và thử cảm giác nằm trên lớp tuyết mềm mại. Điều ước của tôi ngày xưa cuối cùng cũng được thực hiện và thật hạnh phúc vì người đã cùng tôi thực hiện ước mơ này không ai khác chính là Gil.

Là con gái chắc chắn ngày bé ai cũng mơ ước có một chàng hoàng tử cho riêng mình. Chúng ta đã vẽ ra biết bao hình hài cho chàng hoàng tử đó. Từ vẻ đẹp như những vị thần, từ sự oai hùng khi cưỡi trên lưng bạch mã và giải cứu thế giới. Tôi cũng không ngoại lệ, tôi cũng có một chàng hoàng tử trong mơ của mình, và tôi đã tìm được người ấy. Hoàng tử của tôi chính là Gil.

Có thể những ai nghe được câu chuyện của chúng tôi sẽ ghen tị, sẽ nói rằng chúng tôi có được hạnh phúc dễ dàng hơn nhiều những cặp đôi đồng giới khác. Nhưng có lẽ họ không biết, hạnh phúc của chúng tôi ngày hôm nay cũng trải qua không ít thăng trầm thử thách. Mà tôi nghĩ thử thách lớn nhất chính là niềm tin, sự thủy chung và lòng kiên định. Nếu chúng tôi bất cần nông nổi bỏ đi thì gia đình chúng tôi đã bị tổn thương, nếu chúng tôi buông xuôi tuyệt vọng mà tìm tới cái chết thì không chỉ gia đình tổn thương mà sẽ còn khiến cho mọi người cảm thấy tội lỗi và khổ sở. Còn nếu không kiên định mà rời bỏ nhau thì chắc chắn sẽ mất nhau.. Hạnh phúc không dễ có nhưng cũng không khó giữ, chỉ cần chúng ta luôn kiên trì và tin tưởng vào nhau.

Những ngày ở SaPa chúng tôi thường cùng nhau đi trượt tuyết. Tham gia các hoạt động vui chơi của người dân bản địa. Cùng đi chợ và mua những món quà lưu niệm về cho bạn bè và người thân. Chúng tôi cũng chụp rất nhiều hình để lưu giữ lại những kỷ niệm vui vẻ cùng nhau..

Kết thúc chuyến du lịch chúng tôi lại trở về với công việc thường ngày của mình. Mọi thứ đều đang rất suôn sẻ, cuộc sống hiện tại khiến chúng tôi rất hài lòng.

Gil vẫn ấp ủ về một đám cưới đúng nghĩa cho chúng tôi nhưng hiện tại chúng tôi vẫn chưa thực hiện được. Bởi vì tính chất công việc đôi khi cũng không cho phép, nhưng có thể trong một tương lai gần chúng tôi sẽ hiện thực được điều ấy. Tôi tin tưởng khi khán giả và những người yêu mến chúng tôi biết được cũng vẫn sẽ ủng hộ và yêu thương chúng tôi. Bất cứ một tình yêu nào trên đời cũng xứng đáng nhận được những lời chúc phúc của mọi người...

Quan hệ giữa gia đình tôi và gia đình Gil cũng dần được kéo gần lại. Hai bên gia đình cũng có nhiều buổi đi ăn tối cùng nhau. Hiện tại tôi và Gil đã mua nhà và ở riêng nhưng chúng tôi vẫn giành khá nhiều thời gian cho hai bên ba mẹ. Chỉ cần dùng sự chân thành để đối diện thì mọi khúc mắc đều sẽ được hóa giải theo thời gian...

Bởi vì cả hai chúng tôi đều rất yêu thích trẻ con nên sau này nhất định sẽ có một đứa con chung với nhau. Thời đại khoa học phát triển vượt bậc nên hai người phụ nữ hoặc hai người đàn ông có con với nhau cũng không phải là không được. Và không gì hạnh phúc hơn khi được ôm trong tay đứa con chung của chúng tôi. Có lẽ ngày ấy cũng sẽ không xa lắm.

Chúng tôi thường trò chuyện nhiều về đề tài đứa trẻ. Gil luôn muốn đứa trẻ của chúng tôi phải xinh đẹp như tôi, còn tôi lại muốn con mình phải thông minh và giỏi thể thao như Gil. Chúng tôi cùng tranh luận rất nhiều với nhau và sau cùng thì thống nhất là con chúng tôi sẽ có tất cả những ưu điểm tốt nhất của hai mẹ. Tuy nhiên điều đó có thành sự thật hay không thì vẫn chưa thể biết..

Cuộc sống vẫn tiếp diễn. Với tôi hạnh phúc mỗi ngày là được ngủ trong vòng tay của Gil, thức dậy sẽ nhìn thấy cậu ấy đầu tiên, cùng cậu ấy đi làm, cùng cậu ấy dùng bữa, cùng đi mua sắm, cùng làm việc nhà.. Chỉ cần ở bên Gil thì mỗi phút mỗi giây đều là hạnh phúc..

Hạnh phúc này chúng tôi có được cũng không hề dễ dàng. Cho nên mỗi phút mỗi giây chúng tôi đều trân trọng..

.....

End...

Chính thức kết thúc truyện. Cảm ơn các #daiacma đã luôn ủng hộ #tieuacma trong thời gian qua. Và mong sẽ ủng hộ trong những truyện khác nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Trường Nữ Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.